

К О Л Е К Ц И Я

Робърт Льволтъм

ПРОЗОРЕЦ

ГОРЕЩАТА КОНСПИРАЦИЯ

„Една високоволтова интрига, която тегаи читателя напред – от първата взимаща дъха страница до захеметяващата експлозивна развръзка.“

Ню Йорк Таймс

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ ГОРЕЩАТА КОНСПИРАЦИЯ

Превод: Здравка Славянова

chitanka.info

Те са навсякъде. Световният финансов и политически елит е в ръцете им. Ню Йорк, Лондон, Амстердам, Марсилия, Южна Италия — терор залива света, пламват пожари по Средиземноморието. Зловещата ложа е проникнала дори в тайните служби. Престъпната им мечта — след хаоса да се роди нов световен ред, подвластен на техните желания. Милиарди хора ще бъдат тласнати към мизерия и смърт, ако не бъде сложен край на безумието.

„Горещата конспирация“ е връх в творчеството Робърт Лъдълм... Трилъър, който ви обсебва — експлозивна интрига, неочаквани развързки, напрежение, неизвестност и стил, който носи запазената марка „Лъдълм“.

ПРОЛОГ

В горите на Челябинск, на около деветстотин мили от Москва по права линия, има ловна хижа, някога любимо кътче за усамотение на висшите съветски управници. Дачата бе пригодена да се ползва целогодишно; през пролетта и лятото омайваше погледа с поддържаните градини и венеца диви цветя, обрамчил планинското езеро, през есента и зимата се превръщаше в същински рай за ловците. В годините след рухването на комунизма къщата остана недокосната от новите управници, превърната в убежище на един от най-високо ценените руски учени, ядреният физик Дмитрий Юриев, човек на всички времена, както бяха го нарекли някои. Ученият бе станал жертва на покушение, чудовищен капан, заложен от убийци, които не хранеха и най-малко уважение, а единствено злоба срещу неговия гений, който той искаше да постави в услуга на цялото човечество. Откъдето и да бяха пратени убийците — а това все още никой не знаеше, — злото въплъщаваха те, а не тяхната жертва, независимо от ужасяващата слава, присъща на резултатите от научните експерименти на Юриев.

В леглото лежеше възрастна жена с оредяваща бяла коса, огромният прозорец насреща ѝ разкриваше гледка към килима на ранния сняг. Също както косата и набръчканата кожа на старицата, и всичко отвъд стъклото бе самата белота, застинала непорочна чистота, посипана от небето, огъваща клоните под тежестта си, пръскаща ослепителна светлина. С видимо усилие жената посегна към бронзовото звънче на нощното шкафче и го разтърси.

Измина не повече от секунда-две и в стаята връхлетя трийсетгодишна пълничка жена с кестеняви коси и живи питащи очи. Това бе внучката ѝ Анастасия Солатова.

— Ето ме, бабо, от какво имаш нужда?

— Ти вече стори толкова много за мен, детето ми.

— Отдавна не съм дете, пък и за теб бих направила всичко, сама го знаеш. Да ти донеса ли чай?

— Не, дете, свещеник ми доведи, независимо какъв. Тъй дълго ни бе забранено да общуваме с тях.

— Не ти е нужен свещеник, а силна храна, бабче.

— Господи, колко много приличаш на дядо си. Все спориш, все анализираш...

— Нищо подобно — прекъсна я Анастасия. — Та ти ядеш по-малко и от врабче!

— А онези се тъпчат като невидели... Не че ме интересува, но къде е мъжът ти?

— Излезе на лов. По следите в пресния сняг по-лесно щял да открие дивеча.

— На нас повече храна не ни е нужна. Онези в Москва са необичайно щедри.

— Така и трябва да бъде! — отсече Анастасия.

— Не, миличка. От страх го правят.

— Какво говориш, бабо?

— Доведи ми свещеник, дете. На осемдесет и пет съм вече и някой трябва да узнае истината. Няма време за губене!

Застаряващият висш сановник от руската православна църква приближи до леглото. Признаците му бяха добре познати; безброй пъти ги бе съзирал. Старицата умираше, дишането ѝ се учестяваше, с всеки миг ставаше все по-затруднено.

— Вашата изповед, мила? — провлече божият наместник.

— Не съм ви повикала за изповед! — отвърна Мария Юриева. — Онзи далечен ден бе почти като днешния... всичко наоколо белееше от сняг, ловците се готвеха да излязат, преметнали пушки на рамо. Убиха мъжа ми в ден като днешния, откриха тялото му обезобразено, разкъсано от разярена ранена мечка, подгонена насреща му от онези безумци.

— О да, всички знаем тази трагична история, Мария.

— Отначало разправяха, виновни били американците, по-после заговориха за противниците на мъжа ми в Москва... дори за завистливите му съперници... прах в очите ни хвърляха.

— Било е толкова отдавна, госпожо. Хайде, успокойте се, Господ ви очаква. Той ще ви приеме в лоното си и ще ви дари утеха...

— Това не ме вълнува! Трябва да се знае истината. Самата аз я научих доста по-късно... Звъняха от всички краища на света, ала нито дума черно на бяло, само звуци в ефира... как аз и децата ми, а и техните деца нямало да доживеят утрото, ако изрека онова, което бях чула от мъжа си.

— И какво е то, Мария?

— Сърцето ми скоро ще престане да бие, отче, пред очите ми се спуска мрак.

— Говори, чадо мое. Бог е с теб. Какво те плаши?

— Сила, много по-страховита от онази, способна да насъска един срещу друг дори най-зли врагове.

— Каква „сила“, Мария?

— Матарезе... вездесъщото зло.

Жената килна глава. Беше мъртва.

Огромната, искрящо бяла яхта, на дължина повече от четирийсет и пет метра от носа до края на кърмата, бавно си проправяше път сред плавателните съдове, акостирали край Естепона, най-северната точка от пищното крайбрежие на Коста дел Сол, божествено кътче за отмора на несметно богатите.

В луксозната главна каюта, настанен в тапициран с кадифе стол, седеше мършав старец; обслужваше го личният му слуга, който му служеше вече близо три десетилетия. Подпомаган от своя прислужник и приятел, застаряващият собственик на яхтата се готвеше за най-важната среща в своя дълъг живот, който обхващаше повече от деветдесет години, макар точната възраст да се пазеше в тайна, тъй като немалка част от този живот бе протекла по арени на смъртоносни схватки, където доминираха далеч по-млади мъже. Защо да предоставя на тези ненаситни диваци преимуществото, съпътстващо приписаната му сенилност, която в действителност означаваше натрупан в течение на няколко поколения безценен опит? Три пластични операции бяха превърнали лицето му в подобие на маска, ала промяната бе само повърхностна, просто образ, който да заблуди и обърка противниците, готови при първа възможност да заграбят неговата финансова империя.

Империята вече не означаваше нищо за него. На хартия този гигант възлизаше на повече от седем милиарда американски долара,

седем хиляди пъти по милион, натрупани посредством манипулациите на отдавна забравен първоизточник. В началото бе само видение, подхранвано от отмъстителност, но добило сатанински измерения, опорочено от нисшестоящите, движени единствено от собствената си жажда за облагодетелстване.

— Как изглеждам, Антоан?

— Чудесно, мосю — отвърна прислужникът, като поръси страните му с мек лосион и отмахна кърпата, предпазваща строгия официален костюм, допълнен с вратовръзка на райета.

— Не сме се престарали, нали? — попита елегантният старец, като посочи облеклото си и аксесоарите към него.

— Ни най-малко. В случая вие сте всевластният господар, сър, и това трябва да е ясно на всички. Не бива да допускате някой да се противопостави.

— О, стари приятелю, противопоставяне изобщо не се предвижда. Възнамерявам да наредя отделните управителни съвети да се подготвят за деструктуриране. Решил съм щедро да възнаградя онези, които са отдали време и сили за процъфтяването на предприятия, за които не знаят нищо съществено.

— За някои ще бъде трудно да приемат нарежданията ви, mon ami Рене.

— Това е добре! Изоставяш преструвките, което означава, че се готвиш да ми кажеш нещо. — Двата тихо се засмяха, след което старецът продължи: — В интерес на истината, Антоан, трябваше отдавна да те вкарам в някой изпълнителен комитет. Не си спомням някога да си ми дал погрешен съвет.

— Предлагал съм услугите си единствено по ваша молба и когато по моя преценка съм разбирал правилно обстоятелствата. Но никога в сферата на деловите въпроси, от които нищо не разбирам.

— Единствено по отношение на хората, нали?

— Нека кажем, че съм искал да ви предпазя, Рене... Хайде, ще ви помогна да се настаните в количката...

— Не, Антоан, този път никаква инвалидна количка! Подай ми ръка и заедно ще влезем в залата... Впрочем как да разбирам твоята забележка, че на определени хора моите нареждания няма да се понравят? Нали ще получат своето възнаграждение. А то няма да е никак малко.

— Финансовата сигурност не означава активно участие, приятелю. Обикновените изпълнители ще ви бъдат признателни наистина, което не може да се каже за шефовете. Та вие им отнемате властта, а и сферите на влияние. Внимавайте, Рене, неколцина от присъстващите ще бъдат сериозно засегнати.

Огромната трапезария с нисък таван наподобяваше моден парижки ресторант, дори импресионистичните картини по стените изобразяваха пейзажи от Сена, Триумфалната арка, Айфеловата кула и други забележителности на френската столица. Около кръглата махагонова маса бяха наредени пет стола, само един от които бе останал незает. Присъстващите бяха четирима мъже, облечени в строги костюми; пред всекиго имаше бутилка „Евиан“, пепелник и кутия цигари „Голоаз“. Само два от пепелниците се използваша, другите бяха решително отместени встрани.

Крехкият старец влезе в стаята, придружен от своя прислужник, познат на всички присъстващи от предишни подобни срещи. Чуха се думи за поздрав; прислужникът помогна на достолепния „председател“ да се настани, след което се оттегли, но не напусна залата, а зае стола край стената. Никой не възрази срещу неговото присъствие, пък и не би могъл, тъй като такава бе традицията.

— Тук присъстват всички адвокати. От Париж, Берлин, Рим и, разбира се, нашият корпоративен юридически съветник от столицата Вашингтон. Радвам се да ви видя отново, господа. — Неясни приглушени звуци отвърнаха на приветствието, след което старецът продължи: — Радушният ви прием ме кара да мисля, че не сте във възторг от нашата среща. Което е много жалко, тъй като нарежданията ми ще бъдат изпълнени, независимо дали това ви харесва, или не.

— Простете, че ви прекъсвам, хер Мушистин — обади се адвокатът от Германия. — Всички получихме кодираното ви съобщение, което е надлежно заключено в хранилищата ни, но, честно казано, ние сме повече от изумени! Та вие възнамерявате не само да продадете компаниите и всички техни активи...

— Като предварително заделям немалки суми за заплащане на професионалните ви услуги — отсече Рене Мушистин рязко, с нетърпящ възражение тон.

— Високо ценим щедростта ви, Рене, но не това ни безпокои — взе думата адвокатът от Вашингтон. — Тревожим се за последствията.

Определени пазари ще се сгромолясат, цените на някои акции ще нараснат главоломно... Ще заваят купища въпроси... Ще бъдат предприети разследвания... А всички ние ще бъдем компрометирани.

— Глупости. Всеки от вас е следвал само заповедите на загадъчния Рене Пиер Мушистин, единствен собственик на моите предприятия. Всяко неподчинение би довело до внезапно отстраняване от длъжност. Веднъж поне кажете истината, господа. Когато истината е на ваша страна, вие сте недосегаеми.

— Но, монсиньор! — възкликна адвокатът от Италия. — Вие продавате активи на цена, далеч по-ниска от пазарната им стойност! С каква цел? Разпращате милиони за благотворителни дела по всички краища на света, поверявате тези пари на разни нищожества, които не могат да различат лирата от германската марка! Вие какво, да не сте се превърнали в социалист, наумил си да промени света, като в същото време унищожи хилядите, които са повярвали във вас, в нас?

— Ни най-малко, господа. Всички вие сте част от нещо, започнало години преди да се родите, видението на великия падроне, барон Матарезе.

— Кой? — попита французинът.

— Смътно си спомням, че съм чувал това име, майн хер — рече адвокатът от Берлин. — Ала то не ми говори нищо.

— Нима това е необходимо? — Рене Мушистин едва забележимо се извърна и погледна прислужника си. — Всички вие сте само нишки в паяжината, изплетена от първооснователя, наети сте от този първоосновател, за да придадете легитимност на действията му, тъй като вие бяхте легитимни. Казвате, че връщам милиони на онези, които загубиха не една и две игри — а по какъв начин според вас се е натрупало моето богатство? Алчността вече ни тласка към безумие.

— Не можеш да постъпиш по този начин, Мушистин! — развика се американецът и скочи на крака. — Та аз ще бъда изправен пред Конгреса!

— Аз също! Бундестагът ще настоява за пълно разследване! — кресна берлинчанинът.

— Не смятам да отговарям пред Камарата на представителите! — на свой ред викна парижанинът.

— Мога да накарам съдружниците ни от Палермо да те разубедят — заплашително рече адвокатът от Рим. — Сам ще се убедиш, че не си

прав.

— А защо не опитате още сега? Нима се страхувате от един старец?

Разгневен, италианецът скочи от стола си и пхна ръка под добре скроеното сако. По-далеч не успя да стигне. Лицето му бе раздробено от един-единствен куршум, изстрелян от оръжието със заглушител в ръцете на прислужника Антоан. Тялото на адвоката от Рим се строполи, върху паркета плъзна кърваво петно.

— Трябва да си се побъркал! — изкрещя германецът. — Той просто искаше да ти покаже изрезка от статия, в която се намеква, че няколко от твоите компании са свързани с мафията, което е самата истина. Ти си чудовище!

— В твоите уста това звучи смешно, ако човек си припомни Аушвиц и Дахау.

— По това време аз дори не съм бил роден!

— Прочети какво пише в историята... Какво казваш, Антоан?

— Самозащита, мосю. Като старши информатор на Френските тайни служби ще представя доклад по въпроса. Господинът посегна за оръжие.

— Глупости! — кресна адвокатът от Вашингтон. — Ти си ни приготвил капан, кучи сине!

— Не бих казал. Просто исках да бъда сигурен, че ще изпълните заповедите ми.

— Невъзможно! За бога, нима не разбираш? Това би означавало край за всички нас...

— Засега само за одного, но ние ще се отървем от тялото... ще нахраним рибките в морето.

— Ти наистина си се побъркал!

— С времето всички ние загубихме здравия си разум. А в началото не бяхме такива... Спрете! Антоан!... Люковете!

Внезапно зад стъклата на малките кръгли прозорчета се появиха лица, покрити с гумени маски. Един по един те атакуваха стъклата с оръжието си, след което започнаха безразборна стрелба към всяко ъгълче и сянка в помещението. Макар и ранен в рамото, Антоан издърпа господаря си под прикритието на масивен шкаф. Мушистин бе ранен в гърдите, по всяка вероятност смъртоносно.

— Рене, Рене! — извика прислужникът. — Дишай дълбоко, дишай! Отидоха си! Ще те откарам в болница!

— Не, Антоан, твърде късно е! — на пресекулки изхриптя Мушистин. — С адвокатите е свършено, а аз не съжалявам за края си. Живях със злото и умирам с готовност да го отрека. Навярно това също ще се окаже от значение.

— Какво говориш, приятелю, мой най-скъпи приятелю?

— Намери Беоулф Агът.

— Кого?

— Питай във Вашингтон. Там трябва да знаят къде е. Василий Таленков бе убит, но не и Беоулф Агът. Той знае истината.

— Каква истина, приятелю?

— Матарезе! Те се завърнаха. Знаели са за срещата, разчели са кодираните ми заповеди, които са неразгадаеми, ако не разполагаш с шифрите. Който от тях е оцелял, е бил длъжен да ме спре, затова ти трябва да го обезвредиш!

— Как?

— Бори се с цялото си сърце и душа! Скоро злото ще плъзне навсякъде. Злото, пророкувано от пъкленото чадо, добрия ангел, превърнал се в слуга на Сатаната.

— Не те разбирам. Та аз не съм духовник!

— Това не е нужно — шепнеше Мушистин в предсмъртна агония. — Идеите са по-могъщи паметници от катедралите. Те надживяват камъка с хилядолетия.

— Какво говориш, за Бога?

— Трябва да откриеш Беоулф Агът. Той е ключът.

Спазъм сгърчи тялото на Рене Мушистин, след което той падна възник, главата му намери опора в твърдото дърво. Последните му думи прозвучаха тъй ясно, все едно прошепнати в акустична камера.

— Матарезе... вездесъщото зло.

Старецът отнесе тайните в гроба си.

ПЪРВА ГЛАВА

ШЕСТ МЕСЕЦА ПО-РАНО.

Сред неравните хълмове на Корсика, над водите на Порто Векио край брега на Тиренско море, се възправяха руините на някогашно разкошно имение. Каменните основи, положени, за да издържат векове, бяха в голямата си част незасегнати от разрухата, докато вътрешният градеж бе сринат почти изцяло, поразен от пожара преди десетилетия. В ранния следобед небето бе притъмняло в очакване на скорошния дъжд, предвестник на бурята, която си проправяше път нагоре от крайбрежието на Бонифацио. Скоро въздухът и земята щяха да натежат от влага, калта щеше да покрие всичко, дори обраслите, едва различими пътеки, опасващи голямата къща.

— Не е зле да побързаме, падроне — рече грубоватият корсиканец, нахлупил качулката на якето си. — Дори когато не вали, пътят към летище Сенетоса е трудно проходим — додаде той на развален английски, езика, на който се бяха договорили да общуват.

— Летището може да почака — отвърна стройният мъж в тъмен шлифер, чийто говор издаваше холандския му произход. — Всичко може да почака!... Дай ми картата на северния парцел, ако обичаш.

Корсиканецът извади от джоба си свитък дебела хартия. Подаде го на пришълеца от Амстердам, който бързо го разгъна, опря го в стената и тревожно се взря в него, като току откъсваше очи и поглеждаше към участъка, обект на вниманието му. Вече валеше, лекият дъждец бързо прерастваше в порой.

— Насам, падроне — извика водачът от Бонифацио, сочейки отвора в каменната стена. Този проход към някогашната градинска беседка наподобяваше тунел, тъй като самата арка бе едва метър и нещо широка, а зидът близо два. Преплетени лози обвиваха конструкцията, плъпнали от двете страни, сякаш за да препречат входа — същински стражи, охраняващи достъпа. И все пак мястото предлагаше подслон от внезапно ливналия порой.

Мъжът, наречен „падроне“, бе не повече от четирийсетгодишен. Той връхлетя в убежището и тутакси разгъна картата, ползвайки покрития с паяжина листак за опора; от джоба на шлифера си извади маркер, с който огради немалък участък.

— Този район — провикна се той, за да заглуши плющящите о камъните водни струи, — трябва на всяка цена да бъде ограден, изолиран от всички страни, тъй че никой дори да не помисля да го прекрачи! Ясно ли ти е?

— Ако такава е вашата заповед, смятайте, че е изпълнена. Макар че това са близо сто акра.

— В такъв случай, това е заповедта. Мои пратеници непрестанно ще проверяват, за да съм сигурен, че се изпълнява точно.

— Това няма да е необходимо, сър, лично ще се заема и ще надзиравам изпълнението.

— Добре тогава, действай.

— Ами останалото?

— Както се договорихме в Сенетоса. С абсолютна точност да се възпроизведе оригиналният проект, заверен в Бастия преди двеста години, осъвременен единствено по отношение на модерните удобства. Всичко необходимо ще бъде доставено с мои кораби и самолети в Марсилия. Разполагаш с номерата и кодовете на моите нерегистрирани телефони и факсове. Изпълни това, което искам от теб — по-точно казано, изисквам — и ще можеш да се оттеглиш като човек, чието богатство гарантира безоблачни старини.

— За всеки от нас е чест да бъде избран, падроне.

— Ясно ти е защо е необходимо да се пази абсолютна тайна, нали?

— Естествено, падроне! Вие сте ексцентричен баварец, собственик на огромно богатство, който иска да дочака края на дните си сред живописните хълмове на Порто Векио. Това е всичко, което се знае за вас!

— Така е добре. Доволен съм.

— Все пак нека ви напомня, синьоре. Нали спряхме в селото и старицата, дете държи порутената странноприемница, видя лицето ви. По-точно казано, щом влезе в кухнята, нещастницата падна на колене и благодари на Спасителя, че сте се завърнали.

— Какво говориш?

— Сигурно си спомняте, че като се забави поръчката, отидох в кухнята и я заварих да реди гръмогласни молитви. Жената плачеше и нареждаше, че ви познала по лицето, по очите. „Барон Ди Матарезе се завърна“, все това повтаряше. — Корсиканецът изрече името, както го назоваваха в Италия, Матареса. — Благодареше на добрия Господ, че сте отново сред нас, с вас щяло да се завърне величието и благоденствието за тукашните планинци.

— Случката трябва да бъде заличена от паметта ти, ясно ли ти е?

— Разбира се, сър. Нищо не съм чул!

— А сега за строежа. Реконструкцията да бъде завършена за шест месеца. От нищо не пести, просто изпълни заповедта.

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

— Ако то се окаже недостатъчно, богат или беден, старини не ще доживееш, ясно ли ти е?

— Напълно, падроне — мъчително преглътна корсиканецът.

— Що се отнася до старицата в кръчмата...

— Да?

— Убий я.

Шест месеца и дванайсет дни изминаха в бясно темпо, и ето че имението на династията Матарезе бе въздигнато отново. Резултатът бе забележителен, осъществен единствено благодарение на вложените милиони долари. Голямата къща с огромната банкетна зала следваше оригиналното виждане на архитекта от началото на осемнайсети век, полилеи висяха на мястото на огромните канделабри, единствената новост бяха модерните удобства като водопровод, тоалетни, климатична инсталация и, естествено, електричество.

Теренът бе разчистен, новозасадената трева превръщаше парцела около главната постройка в игрище за крокет, което радваше окото с пищната си зеленина. Отбивката от пътя за Сенетоса бе настлана с чакъл, ниски лампи, монтирани в тревните участъци отстрани, осветяваха алеята нощем, елегантно облечени прислужници посрещаха всички коли, щом приближаха мраморните стъпала към входа. Посетителите не знаеха единствено, че всеки от тази охрана е професионален бодигард, а повечето — бивши командоси от различни страни. Всеки държеше в ръката си електронно устройство,

предназначено да засече оръжие, фотоапарат, камера или касетофон в обсег от три метра; всъщност наличието на някои от тези предмети биваше разкрито от две крачки разстояние.

Заповедта бе повече от ясна. Неблагоразумните посетители биваха внезапно отвеждани в специално помещение и подлагани на строг разпит. Ако отговорите се окажеха незадоволителни, влизаше в действие наличното оборудване, както механично, така и задвижвано от електричество, чието предназначение бе да изтръгне по-благоприятни отговори. Последователите на Матарезе се бяха завърнали с цялата си съмнителна власт и слава.

Падаше здрач, хълмовете на Порто Векио припламваха за кратко, обагрени от залязващото слънце, когато лимузините започнаха да пристигат. Мъжете от охраната, облечени в костюми на Армани, поздравяваха посетителите вежливо, помагаха им да излязат от колите, докато в същото време незабележимо опипваха дрехите. Огромните коли бяха седем на брой, поканените гости също бяха седмина; други не се очакваха. Шестима мъже и една жена, на възраст от трийсет до над петдесет, от различни националности, но с една обща черта — всички притежаваха невероятно богатство. Всеки един бе придружен нагоре по каменните стъпала на вила Матарезе, където личните пазачи ги отвеждаха в банкетната зала. В центъра на огромното помещение бе поставена дълга маса, сервирана за седмина — четири стола отдясно, три отляво, като разстоянието помежду им беше не по-малко от метър и половина. Начело на масата стоеше незает стол; пред него стърчеше аналой. Двама стилно облечени келнери забързаха между гостите, за да вземат поръчките им за коктейли; купички от фин кристал, пълни с хайвер от белуга, бяха сервирани пред всяко място, чуваха се приглушените тонове на фуга от Бах.

Подеха се тихи разговори, сякаш никой от гостите не знаеше причината за това събиране. И все пак внимателният наблюдател би отбелязал една обща черта: всички говореха английски и френски, следователно и двата езика бяха допустими, макар че накрая като че ли всички предпочетоха първия, тъй като двамата американци не намираха достатъчно бързо думите, пък и изпитваха известна неловкост при употребата на чуждия език. Разговорите засягаха незначителни теми, постепенно сведени до това кой кого познава и колко прекрасно било времето в Сен Тропе, на Бахамите, в Хавай или

Хонконг. Никой не смееше да зададе най-важния въпрос: Защо сме тук? Шестимата мъже и жената бяха уплашени. И не без основание. Миналото на всеки от тях криеше тайна, която никой не би заподозрял при настоящото им положение в обществото.

Внезапно музиката спря. Светлината, струяща от огромните полилеи, помръкна, някъде иззад парапета на балкона проблесна лъч, който ставаше все по-ярък и накрая достигна аналоя начело на масата. Стройният холандец от Амстердам пристъпи от страничен алков и бавно приближи светлинния кръг. Приятното, макар и строго лице изглеждаше бледо на тази светлина, ала очите съвсем не бяха лишени от изражение. Живи и проникателни, те се спираха за кратко върху всеки гост, като погледът бе придружен от леко кимване.

— Благодаря на всички ви, че приехте моята покана — поде домакинът. Гласът му представляваше смесица от ледено самообладание и сдържан избухлив темперамент. — Смея да се надявам, че удобствата на пътуването дотук са подхождали на обичайния ви стил. — Разнесоха се звуци на потвърждение, макар и лишени от ентузиазъм. — Давам си сметка — продължи холандецът, — че засегнах живота на всекиго от вас, както обществен, така и професионален, но нямах избор.

— Сега вече имате — прекъсна го хладно жената. Беше трийсетгодишна, облечена в скъпа черна рокля, допълнена от наниз перли, чиято цена възлизаше на повече от петдесет хиляди долара. — Ние сме тук, време е да ни кажете защо.

— Моля за извинение, мадам. За мен не е тайна, че бяхте тръгнала към ранчо Мираж в Палм Спрингс, на уговорена среща с настоящия съдружник на съпруга ви в неговата изнудваческа посредническа фирма. Не се съмнявам, че отсъствието ви ще бъде уважено, тъй като без вашите пари фирмата изобщо нямаше да съществува.

— Моля!

— Простете, мадам, чувствам се неловко, когато общувам с просяци.

— Що се отнася до мен — обади се оплешивяващ португалец на средна възраст, — тук съм, защото намекнахте, че ще изпадна в сериозно затруднение, ако не се появя. Схванах завоалирания ви намек.

— В телеграмата просто се споменаваха Азорските острови. Очевидно това е било напълно достатъчно. Консорциумът, който оглавявате, е покварен до дъно, а подкупите, пътуващи към Лисабон, говорят за нещо повече от обикновена корупция. Получите ли контрол над Азорските острови, вие ще контролирате не само непрестанно растящите бездруго безбожни летищни такси, но и акцизите върху повече от милион туристи годишно. Добре измислено, не мога да отрека.

От двете страни на масата заговориха едновременно, чуха се подмятания за различни съмнителни начинания, осигурили повода седмината да бъдат събрани в закътаното от любопитни погледи имение в Порто Векио.

— Достатъчно — отсече холандецът, като повиши глас. — Грешите относно причината за присъствието си тук. Зная за вас повече, отколкото вие самите знаете за себе си. Това е моето наследство — а вие всички сте наследници. Ние сме потомците на Матарезе, откъдето произхожда богатството на всекиго от вас.

Гостите застинаха зашеметени. Споглеждаха се един друг, сякаш ги свързваше невидима сила.

— Това име ние никога не назоваваме, нито произнасяме — рече англичанинът, чието облекло издаваше великолепието на магазините по Савил Роу. — Нито съпругата ми, нито децата ми са го чували — додаде той тихо.

— Защо го споменавате? — попита французинът. — Матарезе е мъртъв от толкова отдавна... погребан и забравен, далечен спомен, който трябва да потъне в забвение.

— Нима вие сте мъртви? — попита холандецът. — Погребани ли сте? Не, струва ми се. Богатството ви е дало възможност да достигнете върховна финансова мощ. Всеки от вас оглавява, лично или посредством свой представител, крупни корпорации и конгломерати, което е самата същина на философията Матарезе. И всеки от вас бе избран от мен, за да изпълни предопределението на Матарезе.

— Какво предопределение? — поиска да знае един от американците, чийто акцент издаваше южняшки произход. — Вие да не сте някакъв Хюи Лонг?

— Далеч сте от истината. Аналогията приляга по-скоро за вас, като знаем какъв дял притежавате в казината по Мисисипи.

— Всичките ми сделки са абсолютно чисти, уважаеми!

— Завиждам на хладнокръвието ви...

— Какво предопределение? — обади се и другият американец.

— Името Матарезе никога не се е появявало върху правната документация, свързана с недвижимите имоти, завещани на моето семейство.

— Противното би ме ужасило, сър. Вие сте водещ адвокат на една от големите банки в Бостън, Масачузетс. Завършил сте право в Харвард, с почетна грамота и всичко останало... И представлявате важна част от най-вероломната институция, смучеща пари чрез компрометиране на щатски и държавни служители, заемащи както щатни, така и изборни длъжности. Високо ценя способностите ви.

— Нито едно от тези твърдения не сте в състояние да докажете.

— Не ме изкушавайте, съветник... От това само ще загубите. Не съм ви събрал тук в Порто Векио просто за да демонстрирам доколко изчерпателни са моите проучвания, макар да не отричам, че и те са част от цялостния замисъл. Притежавам нужните убедителни доводи, както се казва... Най-напред позволете да се представя. Моето име е Ян ван дер Меер Матарайзен, а без съмнение последното има определено значение за вас. Потомък съм на барон Матарезе; всъщност той е мой дядо. Както може би знаете, любовните връзки на барона са се пазели в тайна, както и родените от тези връзки деца. И въпреки това този велик мъж ни най-малко не пренебрегвал задълженията си. Потомците му били изпращани в най-изисканите семейства в Италия, Франция, Англия, Португалия, Америка, а в моя случай — Холандия.

Гостите отново застинаха от изумление. Бавно, колебливо очите на всекиго обходиха седящите около масата. Споглеждаха се за кратко, изпитателно, сякаш предстоеше да бъде разкрита някаква невероятна тайна.

— Какво, по дяволите, целите? — поиска да знае едрият грубоват американец от Луизиана. — Изплюйте камъчето най-сетне!

— Бих се присъединил към господина — додаде лондончанинът, — накъде биете всъщност?

— По мое мнение неколцина от вас вече са ме изпреварили — рече Ян ван дер Меер Матарайзен, като допусна бегла усмивка да разтегне чертите на лицето му.

— В такъв случай говорете! — призова предприемачът от Лисабон.

— Добре тогава, така и ще направя. Също като мен, вие сте деца на онези деца. Всички ние сме плодове от едно семе, както би се изразил английският бард. В жилите на всекиго от вас тече кръвта на барон Матарезе.

Присъстващите заговориха едновременно. „Чували сме за Матарезе, но не и това!“, „Пълен абсурд! Семейството ми само е натрупало богатството си!“, „Я ме погледнете! Тенът ми е светъл по рождение, нищо средиземноморско не откривам в чертите си!“ Шумът, породен от възмуцението, нарасна неимоверно, додето в един момент гостите останаха без дъх, а накрая съвсем замлъкнаха, сепнати от жеста на Ян Матарайзен, който вдигна ръце в кръга светлина.

— На всичките ви възражения мога да отговоря — спокойно заяви той, — стига да замълчите за миг... Страстите на барона били горещи и непостоянни, какъвто бил и той самият. Вашите баби били отвеждани при него, сякаш да задоволят прищевките на арабски шейх; никоя от тях не била насилена против волята си, те всички го възприемали като изключителен човек. И все пак единствен аз съм негово законно дете според предписанията на църквата. Защото той се оженил за баба ми.

— А ние какво сме, по дяволите? — кресна американецът от Ню Орлийнс. — Второ поколение презрени копелета?

— Някога да са ви липсвали средства, сър? За образование или финансови операции?

— Не... не бих казал.

— А баба ви и до ден-днешен е изключително красива жена, някога прочут модел, чието лице и тяло допринасяли за популярността на списания като „Вог“ и „Венити Феър“, нали тъй?

— Вярно е, макар че тя не обича да говори за това.

— Просто не е било необходимо. Набързо я омъжили за виден застрахователен агент, чиято компания продължила да се разраства, додето той станал неин президент.

— Вие не само намеквате, но вече твърдите, че имаме кръвна връзка! — викна адвокатът от Бостън. — С какво доказателство разполагате?

— В най-отдалечения северен участък от този парцел, на дълбочина близо два метра под земята, се намери тайник, а в него пергамент. Отне ми пет месеца да го открия. Пергаментът съдържаше имената на децата на барона, а и новата родина на всяко от тях. Ако не друго, за този човек можем да кажем, че е бил невероятно прецизен във всяко отношение... Да, господине, макар да идвате чак от Бостън, помежду ни има кръвно родство. Ние сме братовчеди, независимо дали това ни харесва, или не. Всички ние сме потомците на Матарезе.

— Звучи невероятно — почти беззвучно отрони англичанинът.

— Боже милостиви! — възкликна американецът от Южните щати.

— Абсурд! — заяви русокосата от Лос Анжелис.

— По-скоро комично — бе коментарът на мъжа, пристигнал от Рим, чието облекло говореше, че е кардинал, служител на Ватикана.

— Да, наистина — кимна Матарайзен. — Допусках, че ще оцените възвишената ирония. Вие сте мошеник, фаворизиран от негово светейшество, ала ненавиждан от колегията.

— Църквата също трябва да влезе в двайсет и първия век. Не смятам, че имам някаква вина.

— Но не отричате, че доста печелите от банките, контролирани от светия престол, нали?

— Аз просто давам препоръки, но не за лична изгода.

— Според моите източници можем да поспорим по въпроса. Естествено, имам предвид едно имение край брега на езерото Комо.

— То е на племенника ми.

— Да, от неговия втори брак, като първият е бил незаконно анулиран от вас. Но нека продължим нататък. Никого от присъстващите не искам да поставям в неловко положение. В края на краищата ние сме от една кръв... Вие всички сте тук, защото сте уязвими, което важи и за мен самия. Щом аз мога да разкрия машинациите ви, това е по силите и на други хора. Въпрос на интерес, време и любопитство, не мислите ли?

— Твърде много говорите, без да казвате нищо — рече притесненият американец от Юга. — Да чуем какво друго е предвидено в дневния ред.

— Предвидено в дневния ред, казвате. Изразът съответства на възпитанието ви, а и на научната степен по бизнес управление, ако не

греша.

— Не, не грешите. Можете и презрян селяк да ме наречете и няма да бъдете много далеч от истината, но не съм глупав. Давайте нататък.

— Добре тогава. Дневният ред — нашият дневен ред — предвижда да осигурим успеха на каузата Матарезе, видението на нашия дядо Гийом дьо Матарезе.

Всички очи бяха вперени в холандеца. Повече от ясно бе, че макар да таяха свои лични опасения, седмината наследници проявяваха зле прикрит интерес.

— След като сте много по-добре запознат с това „видение“, отколкото ние, защо не се изразите по-ясно? — попита сдържаната модерно облечена жена.

— За никого от вас не е тайна, че международните финансови институции преминават към глобална интеграция. Каквото сполети американския долар, то повлиява на германската марка, английската лира, японската йена и всички останали световни валути, както и всяка на свой ред влияе на останалите.

— Това ни е добре известно — рече португалецът. — Подозирам, че повечето от нас отбелязват значителни печалби, благодарение на колебанията при валутните курсове.

— Но сте претърпявали и загуби, нали?

— Незначителни в сравнение с печалбите, както би се изразил моят „братовчед“ от Америка, като съотношението на приходите от неговите казина, сравнени със загубите на играещите.

— Правилно се ориентирате, братовчедо...

— Боя се, че се отклоняваме от главното — прекъсна ги англичанинът. — По дневния ред, ако обичате.

— Да се контролират световните пазари, да се въведе ред на международно финансово ниво — ето целта на замисъла, станал известен като видението на барон Матарезе. Дайте пари в ръцете на онези, които знаят как да ги използват, а не на правителствата, които не знаят друго, освен да ги пилеят, възправяйки народите един срещу друг. Светът вече е във война, продължителна икономическа война, ала кои са победителите? Помнете, който контролира националната икономика, той контролира и съответното правителство.

— Искате да кажете... — Португалецът не се доизказа, но рязко се изправи в стола си.

— Именно — не го остави да довърши холандецът. — Ние можем да го постигнем. Взети заедно, нашите активи надхвърлят трилион долара, достатъчно солидна база, която да ни позволи географско разширение, за да повлияем на центровете на властта, които представляваме. Влияние, което ще се разпростре по света с бързината, с която извършваме трансфер на милиони от един финансов пазар към друг. Координираме ли действията си, ние ще разполагаме със силата да създадем икономически хаос в полза на всички нас, а и на всекиго поотделно.

— Страхотна идея! — извика предприемачът от Ню Орлийнс. — Не можем да загубим, защото картите са в нашите ръце!

— Все пак няколко липсват — продължи внукът Матарезе. — Както споменах и преди, тук присъстващите сте избрани, защото открих уязвими точки, които служат на моите цели, което, струва ми се, изтъкнах. Има и други, с които се свързах и пред които разкрих повече от необходимото. Те решително се противопоставиха на моето предложение, като заявиха, че не биха се поколебали да направят публично достойние всяко действие от страна на наследниците на Матарезе... Трима са, двама мъже и една жена, тъй като баронът е имал общо десет внуци, родени извън благословен от църквата брак. И тъй, да преминем от абстрактното, тоест общото, към личното и конкретното. Към тези трима изключително влиятелни личности, които желаят унищожението ни. Следователно ние първи трябва да ги унищожим. Ето тук всички вие можете да помогнете... Господа, а и вие госпожо, тези хора трябва да бъдат елиминирани, преди да направим първата стъпка. Премахването им обаче трябва да бъде тъй хитро скроено, че никоя следа да не води към когото и да било от вас. Натъкнах се и на още един враг, който не ни е кръвен роднина, един старец, тъй всесилен, че би могъл да ни осакати в мига, когато понечим да се изправим. Тази пречка вече е отстранена, но за останалите не може да се каже същото. Това са хората, които стоят на пътя ни. Да преминем ли към непосредствено необходимите действия? Или може би някои от вас искат да се оттеглят сега?

— Защо имам чувството, че ако го сторим, не ще стигнем дори шосето за Сенетоса? — сякаш на себе си рече жената.

— Подобна мисъл дори не ми е хрумвала, мадам.

— Давайте нататък, Ян ван дер Меер Матарайзен — не се стърпя кардиналт. — Виденията са по моята част.

— В такъв случай представете си следното, ваше преосвещенство. Разработен е план, състоящ се от определен брой точки, които ще отчитаме в низходящ ред. Няколко месеца ни делят от настъпването на новата година и от нашия ден хикс. Именно тогава трябва да установим глобален контрол, контролт на Матарезе.

ВТОРА ГЛАВА

ХЕМПТЪН, НЮ ЙОРК, 28 АВГУСТ

Кварталът Ист Енд на Лонг Айлънд е на по-малко от един час път от Манхатън, зависи какъв частен самолет ще решите да използвате. „Хемп“, или поне част от него, завинаги ще остане мечтаната мъничка вселена на Франсис Скот Фицджералд, до която се стига с частни самолети. Там царят богатство и лукс, сградите са пищни, моравите подстригани, сини басейни искрят, тенис кортовете са задължителни, а английските градини винаги са добре поддържани и изумителните им цветове греят под лятното небе. Изискаността на миналите десетилетия е заменена от разточителността на новобогаташите. Евреи, италианци, чернокожи идоли и хора с испанска кръв — държани настрани преди — сега са величията на Ист Енд и те съжителстват мирно, дори с ентузиазъм, с все още потресените от новите си съседи наследници на белите протестанти англосаксонци.

Парите са невероятно средство за постигане на равенство. Таксите за членство в различните клубове намаляват в зависимост от финансовия принос на кандидатите, а щедрите парични дарения за поддържане и обновяване на множеството сгради и съоръжения се приемат с радост и благодарност.

Джей Гетсби все още е жив, с Дейзи или без нея, а Ник е будната съвест на една цяла епоха.

Мачът по поло в клуба Грийн Медоу Хънт беше в разгара си. Понитата и техните ездачи плуваха в пот, носеше се тътен на копита, а малките чукчета на играчите свистяха яростно, подгонили изплъзващата се бяла топка, която профучаваше опасно близко покрай краката на препускащите по разораната тревна настилка коне. Неочаквано агонизиращият вик на един от ездачите разцепи въздуха. Загубил бе в разгара на играта своя шлем и сега на мястото на главата му се виждаше кървава топка със страховито зейнал череп.

Играта мигом спря. Състезателите скочиха от конете и се спуснаха към пострадалия. Сред тях бе и един лекар, аржентинец, който разбута тълпата и коленичи до безжизненото тяло.

— Мъртъв е — вдигна той лице към изпълнените с очакване мъже.

— Как е възможно да се случи подобно нещо? — провикна се капитанът на Червения отбор, чийто играч беше загиналият. — Стикът може да го събори, това е обяснимо, но не и да разбие черепа му, за Бога!

— Онова, с което е бил ударен, не е дърво — обади се аржентинецът. — Според мен е нещо много по-тежко, по-скоро желязо или олово.

Стояха в една от нишите на огромния обор заедно с двама униформени полицаи и служителите от местната служба за спешна медицинска помощ, отзовали се на повикването. — Трябва да се направи аутопсия, като се обърне внимание на удара в черепа — продължи лекарят. — На всяка цена го запишете в доклада си.

— Разбира се, господине — отговори по-близкият полицай.

— Накъде биеш, Луис? — попита единият от ездачите.

— Мисля, че е очевидно — намеси се другият униформен мъж, докато енергично пишеше в бележника си. — Иска да каже, че не става дума за нещастен случай. Прав ли съм, господине?

— Не бих искал да избързвам със заключенията. Аз съм лекар, а не полицай. Споделям само онова, което лично съм констатирал.

— Как се казва пострадалият? Има ли жена или роднини наблизо? — намеси се първият полицай и кимна към бележника на своя колега.

— Джанкарло Тремонтe — отвърна един русоляв ездач.

— Името ми е познато.

— Твърде е възможно — продължи играчът. — Семейство Тремонтe от езерото Комо и Милано са доста известна фамилия. Имат сериозни вложения не само в Италия, но и във Франция. Също и тук, разбира се.

— Имам предвид по-скоро първото име, Джанкарло — прекъсна го полицаят с бележника.

— Снимката му често се появява във вестниците — намеси се капитанът на отбора. — Невинаги в най-порядъчните, въпреки че

репутацията му е безупречна.

— Защо тогава пишат за него? — попита другият полицай.

— Вероятно защото е страхотно богат, присъства на много благотворителни и разни други светски събития, пък и обича жените. — Лидерът на отбора на Червените гледаше полицаия в упор. — Третокласните журналисти се интересуват от това, но то едва ли е грях. В края на краищата, не си е избирал родителите.

— Съгласен съм с вас, но струва ми се, отговорихте на един от въпросите ми. Съпруга не съществува и ако е имало приятелки, то те са изчезнали бързо оттук. За да избегнат треторазрядните журналисти, естествено.

— Няма да споря.

— Нито пък аз, господин... господин?

— Албион, Джефри Албион. Лятната ми къща е на Гъл Бей, на самия плаж. Доколкото ми е известно, Джанкарло няма роднини в този район. Знаех, че е пристигнал в Щатите, за да се погрижи за интересите на фамилията Тремонте тук в Америка. Когато нае имението Уелстоун, приехме го радушно в Грийн Медоу. Той е... беше много добър играч на поло. Скоро ли ще вдигнете тялото?

— Покрийте го, ако желаете, но се налага да остане тук до идването на началниците ни и медицинския екип. Колкото по-малко го местим, толкова по-добре.

— Да не искате да кажете, че ще остане на терена пред всичките тези хора? — остро попита Албион. — Ако е така, то ще се наложи да поспорим. Достатъчна проява на лош вкус е и фактът, че оградихте мястото, където той падна.

— Просто си вършим работата, господине. — Полицаят прибра бележника обратно в джоба си. — Застрахователните компании са толкова взискателни в подобни случаи, особено когато става дума за тежка телесна повреда или смърт. Настояват да присъстват на огледа.

— И тъй като стана дума — додаде другият полицай, — необходимо е да разгледаме стиковете за игра и на двата отбора, изобщо на всеки, който е бил на терена.

— Ето ги там на стената — обади се русият играч с характерното си леко носово произношение. На въпросната стена действително се виждаше боядисана стойка, на която висяха подобно на кухненски прибори стиковете за игра. — Не червената вляво са закачени тези,

които са влезли в игра днес. Конярите ги измиват с маркуч, но всички са там.

— Измиват ли ги? — Първият полицай отново извади бележника си.

— От мръсотията и калта, човече. Иначе тук ще стане страхотия. Не виждате ли, от някои все още се стича вода?

— Да, виждам — обади се и другият полицай. — Само с вода ли ги обливат? А не използват ли някакъв препарат или нещо подобно?

— Не, но идеята не е лоша — подхвърли друг играч, който закима одобрително.

— Един момент — прекъсна го полицаят и приближи стената със стиковете. — Колко трябва да са тези тук в червения сектор?

— Зависи — отговори Албион снизходително. — Играчите са осем, по четири във всеки отбор, като прибавим и тези на играчите за замяна и резервните. Подвижен жълт щифт разделя стиковете, с които е играно същия ден, от тези от предишните. Конярите имат грижи за реда.

— За този щифт ли става дума? — попита полицаят и посочи ярко оцветено закръглено парче дърво.

— Не е червен, нали?

— Не е, господин Албион. И не е местен от началото на мача, така ли?

— Защо да е местен?

— Може би вие трябва да зададете този въпрос, не смятате ли? Защото два стика липсват.

Турнирът на звезди от тениса в Монте Карло привлече десетки известни актьори от киното и телевизията. Повечето бяха американци и англичани, които играеха срещу представители на висшето общество на Европа — дребни кралски величия, богати гърци, немци, неколцина френски писатели със затихваща слава, горе-долу и толкова испанци, с претенции на потомци от твърде стари родове, които настояваха на всяка цена пред имената им да се поставя „дон“. Никой не се отнасяше към останалите прекалено сериозно, вечерните тържества бяха екстравагантни, участниците щастливо се усмихваха в кратките мигове, в които попадаха пред камерата — всичко, естествено, се

заснемаше за телевизията — и тъй като спонсор бе княжеският дом на Монако, всички се забавляваха неимоверно, радваха се на вниманието на репортерите и същевременно благотворителността процъфтяваше.

Огромен бюфет бе разгърнат под звездите в парка на двореца с изглед към пристанището. Оркестър от чудесни музиканти поддържаше настроението с мелодии от различни епохи и стилове, като се започне с известни теми от опери и се стигне до изпълнени с носталгия поп-парчета. Певци с международна известност се редуваха пред микрофона и забавляваха тълпата, за което бяха възнаграждавани от елегантната публика, която след всяко изпълнение ставаше от изящно подредените маси, осветени от игривите петна на прожекторите.

— Мани, ще получи ли своето парче от „Шейсет минути“?

— Разбира се, сладурче.

— Сирил, защо съм тук? Та аз не играя тенис!

— Защото тук можеш да срещнеш шефове от големите студии! Иди отпред и изрецитирай нещо с най-сладкия си глас. Не забравяй да се обръщаш наляво и надясно. Нека видят профила ти!

— Онази проклета кучка е откраднала песента ми?

— Ти не се погрижи да запазиш правата си, скъпа. Изпълни „Дим изпълва твоите очи“, или нещо също толкова познато!

— Не зная целия текст!

— Тогава тананикай и тикай цици в лицата им. Момчетата от звукозаписите са тук!

Тържеството бе в разгара си и най-важното бе, че макар и за кратко властваше алтруизъм.

Сред събралите се велики, почти-велики, невелики и такива, които никога нямаше да достигнат величие, тихо и скромно се движеше един богат мъж с малки, почти незначителни претенции. Той беше кабинетен човек, отдаден на изследванията върху рака и присъстваше тук в Монте Карло в качеството си на един от спонсорите. Бе настоял да се запази анонимността му, но щедростта му бе значителна и организационният комитет не можеше да я отмени току-тъй. Съгласил се бе все пак от името на своя прославен испански род да приветства гостите за добре дошли с кратко слово.

Застанал зад издигнатата в двора естрада, той се готвеше, щом чуе името си, да излезе пред гостите.

— Много се притеснявам — сподели мъжът с един от помощниците, който бе обещал, щом чуе да произнасят името му, да го потупа по рамото. — Не ме бива много да говоря пред публика.

— Бъдете кратък и им благодарете, нищо повече... Ето ви чаша вода, да прочистите гърлото си.

— Gracias — благодари човекът, чието име бе Хуан Гарсия Гаярдо. Изпи водата и по пътя към подиума припадна. Много скоро той бе мъртъв, а помощникът зад сцената изчезна безследно.

Алиша Брустър, почетна дама на кралството по силата на указ на Кралицата, излезе от своето бентли, спряно пред семейната резиденция в лондонския квартал Белгрейвия. Стегната, средна на ръст жена, тя притежаваше енергия и походка, които създаваха впечатление на много по-едър човек, с когото не можеше да не се съобразиш. Премина през украсения с декоративни колони вход на дома в стил Крал Едуард и веднага видя двете си деца, повикани от съответните пансиони, които я очакваха в огромния излъскан хол. Синът ѝ бе висок, мускулист, с добре оформена фигура близо двайсетгодишен младеж, а момичето — почти толкова привлекателно, но по-дребничко и по-младо. И двамата бяха разтревожени, загрижени и поизплашени.

— Съжалявам, че се наложи да ви повикам спешно у дома — рече майка им, след като ги прегърна.

— Значи наистина е сериозно? — попита момчето.

— Сериозно е, Роджър.

— Според мен това отдавна трябваше да стане — обади се момичето. — Никога не съм го харесвала, ти го знаеш.

— Известно ми е, Анджела. — Поклащайки глава, Алиша се усмихна тъжно. — Но чувствах също така, че у дома е нужно да има мъж...

— Той едва ли е най-доброто попадение в този смисъл, мамо — прекъсна я момчето.

— На него не му беше лесно. Баща ви имаше доста силно присъствие, нали? Прочут, преуспяващ, невероятно динамичен.

— Не без твоята помощ, мамо — рече дъщерята.

— Доста по-незначителна, отколкото си мислиш, скъпа. Даниел беше много самостоятелен човек. Аз зависех от него много повече, отколкото той от мен. Най-тъжното в неговата смърт бе, че тя бе така прозаична, така банална. Да умреш от удар насън. Само мисълта за това би го изстреляла в гимнастическия салон с проклетия на уста.

— Какво очакваш от нас, мамо? — попита припряно Роджър, сякаш искаше да пресече потока от болезнени спомени.

— Не зная точно. Най-вече да ми предложите морална подкрепа. Като повечето слаби мъже, вторият ви баща е доста избухлив...

— По-добре да не се опитва да го показва — пламна младежът.
— Само да повиши глас, и ще му извия врата.

— Родж наистина ще го направи, мамо. Не иска да ти каже, но е шампион по борба на всички колежи в Мидланд

— Млъквай, Анджи, състезание изобщо не е имало.

— Не го казах в буквален смисъл — прекъсна го Алиша. — Джералд не е от този тип. Обикновено само вдига много врява. Но няма да ви е приятно.

— Тогава защо с него не се заеме адвокат?

— Защото искам да зная защо?

— Какво защо?

— За да му намеря занимание, а и вероятно за да повдигна самочувствието му, уредих да го приемат във финансовата комисия на нашата асоциация за Защита на дивите животни, всъщност направих го председател. Започнаха да се появяват нередности от една страна, а от друга — несъществуващи разходни пера, такива неща... Чашата преля, когато Джералд задигна повече от един милион лири от асоциацията.

— Всемогъщи Боже! — възкликна синът.

— Но защо? Той не е бил безразсъден, поне откакто се оженихте! Защо изобщо се омъжи за него?

— Беше толкова очарователен и така енергичен... на пръв поглед много напомняше на баща ви, но само на повърхността. А и нека бъдем честни, бях страшно потисната. Мислех си, че е силен по характер, докато не се убедих, че е било най-обикновена фалшива показност... Къде е той?

— В библиотеката на горния етаж. Но се страхувам, че е пиан.

— Представям си. Трябва да знаете, че се допитах до адвоката си, макар да не го посветих в подробностите. Ще набавя парите, но не мога да предявя обвинение или нещо подобно... публичността ще навреди на асоциацията ни. Джералд получи указания да си събере багажа и да е готов да си замине, веднага щом говори с мен. Всичко стана по мое настояване. Сега се качвам горе.

— Ще дойда с теб.

— Не, скъпи. Не е необходимо. Когато слезе, изпрати го до колата му. Ако е толкова пиян, че да не може да шофира, повикай Колман и нека той го откара, където Джералд пожелае. Предполагам, ще е до квартирата на последната му приятелка в Хай Холбърн. Напоследък често се срещат.

Алиша пое с бързи стъпки нагоре по витата стълба — една целенасочена, търсеца реванш Валкирия, която очакваше отговор. Приблужи вратата на библиотеката, навремето кабинет на Даниел Брустър, и широко я отвори.

— Гледай ти! — провикна се очевидно пияният Джералд, който се беше излегнал в кресло от тъмна кожа, поставено до малка маса с бутилка уиски на нея. Мъжът полюшваше полупразната чаша пред устните си. — Госпожата богатата кучка, решила да се прави на следовател, пристига. Много съжалявам, уважаема, но нали разбираш, започна да остаряваш и не ме привличаш твърде.

— Защо, Джери, защо? Да съм ти отказвала някога пари? Защо ти беше необходимо всичко това?

— Живяла ли си някога като ненужен придатък към богатата кучка, която дори не прие моето име? Не, разбира се, че не. И то защото ти си тази богатата кучка.

— Обясних ти причината да запазя името си и ти се съгласи — рече лейди Алиша и приближи до стола. — Не е само заради децата, аз получих почетната титла с това име. Пък и никога не съм се държала с теб унизително, това също ти е известно. Ти си болен, Джералд, но съм готова да ти помогна, ако сам потърсиш помощ. Може грешката да бе и моя, защото преди време ти беше толкова мил и забавен, така съпричастен към скръбта ми. Никога няма да го забравя. Помогна ми, когато имах нужда от това, и съм готова да сторя същото за теб сега, ако ми позволиш.

— Господи, как не мога да търпя светици! Какво ли можеш да направиш за мен сега? Ще прекарам дълги години в затвора, а после?

— Няма да отидеш в затвора. Ще възстановя парите и ще напуснеш Англия. Ще заминеш за Канада или Америка, където ще ти помогнат, но не можеш да останеш повече в тази къща. Приеми предложението ми, Джералд, това е последното, което ще чуеш от мен.

Алиша се надвеси над мъжа си с умоляващи очи, а той най-неочаквано сграбчи края на полата ѝ и я запретна над хълбоците. В ръката му се появи спринцовка и докато притискаше с длан устата на жената, Джералд заби иглата в обутото в чорап бедро. Държа грубо ръката си на лицето ѝ, докато тя се отпусна безжизнено. Беше мъртва.

Един съвършено трезвен убиец се отправи към телефона на бюрото в библиотеката. Набра кодиран телефон във Франция, чрез който се свърза с Истанбул, а после с Швейцария и най-накрая, след всичкото това прикритие — с Холандия.

— Да? — вдигна човекът в Амстердам.

— Готово.

— Добре. А сега изиграй ролята на разстроен, измъчван от чувство на вина съпруг и изчезвай час по-скоро. Запомни, не използвай своя ягуар. Едно съвършено нормално лондонско такси те чака. Ще го познаеш по това, че шофьорът държи жълта кърпа навън от прозореца.

— Ще ми осигурите ли защита? Обещахте ми го!

— Ще живееш в лукс до края на живота си. Далеч от ръката на закона.

— Господ ми е свидетел, че го заслужавам след толкова време, прекарано с тази кучка!

— Така е. Но сега побързай.

Вторият съпруг на лейди Алиша изтича от библиотеката разридан. Спусна се, препъвайки се, надолу по стълбите, почти загуби равновесие на последните стъпала, сълзите очевидно го заслепяваха.

— Съжалявам! Съжалявам наистина! Не биваше да го правя!

Изтича по излъскания под на хола покрай децата на Брустър към външната врата. Отвори я с трясък и излетя навън.

— Мама трябва да му е прочела смъртната присъда — обади се Роджър Брустър.

— Тя поръча да имаш грижата да се качи в ягуара. Виж дали е в състояние да шофира.

— Дяволите да го вземат. Ключовете са у мен. Това копеле се измъкна.

Край тротоара отвън чакаше такси, а през прозореца на шофьора навън се вееше жълта кърпа. Джералд се метна на задната седалка и задъхано извика:

— Карай бързо! Не бива да ме виждат тук! — Джералд усети, че не е сам в колата.

Не бяха разменени никакви думи, чуха се само два приглушени изстрела.

— Карай към металообработващите заводи северно от Хийтроу — промълви човекът, прикрит в сянката на купето. — Там пещите горят денонощно.

ТРЕТА ГЛАВА

В отдалечена от основната сграда конферентна зала на Централното разузнавателно управление в Лангли, Вирджиния, двама мъже седяха един срещу друг на дълга заседателна маса. По-възрастният бе първи заместник-директор на ЦРУ, а по-младият — опитен стратег на име Камерън Прайс, ветеран от негласно обявения Студен мир, чието досие включваше назначения в Москва, Рим и Лондон. Прайс владееше няколко езика — свободно говореше руски, френски, италиански и, естествено, английски. Този трийсет и шест годишен мъж бе дипломиран бакалавър на Джорджтаун Юнивърсити, с магистърска степен от дипломатическата школа Максвел, Сиракюз, и започнат докторат в университета Принстън, останал незавършен през втората година вследствие намесата на Лангли.

Защо ли? Защото Камерън Прайс, в своята предшестваща доктората разработка твърде неразумно, но убедено бе предрекъл събитията в Съветския съюз четири месеца преди разпадането. В определени среди подобни умове се смятаха ценен капитал.

— Прочете ли свръхсекретното досие? — попита заместник-директорът Франк Шийлдс, нисък възпълен бивш аналитик с високо чело и вечно присвити очи.

— Да, Франк, прочетох го, при това не съм си водил никакви бележки, честна дума — бе отговорът.

Прайс бе висок и слаб мъж с остри черти, за когото най-добре прилягаше определението умерено привлекателен.

— Което ти е известно, разбира се — продължи той с лека усмивка. — Човечетата, скрити зад противните репродукции по стените, са ме държали под непрекъснато наблюдение. Да не си помислил, че се готвя да пиша книга?

— Има такива случаи, Кам.

— Снеп, Ейджи, Борстайн и някои други наивници, у които порядките ни не предизвикали желаното възхищение... Подобни

занимания са извън интересите ми. Аз подписах моя договор с дявола още когато изплатихте студентските ми дългове.

— Разчитахме на този резултат.

— Не прави капитал от това. След време можех и сам да ги изплатя.

— От доцентската заплата? Нищо не би останало за съпругата, децата и къщичката в студентското градче.

— Вие и за това се погрижихте. Малкото връзки, които съм имал, бяха краткотрайни и необвързващи, а и деца нямам, доколкото ми е известно.

— Я да престанем да се ровим в глупавата ти биография — отсеке заместник-директорът. — Какво ще кажеш за материала?

— Поредица от събития без връзка помежду им или нещо много повече. Едната или другата крайност, среден вариант няма.

— Очертай някоя хипотеза.

— Не мога. Четирима души със световна известност и огромно богатство биват убити заедно с други, обикновени, простосмъртни люде. Никаква надеждна следа, убийците също изчезват, пропадат като че вдън земя. Не откривам дори и далечно родство, нито общи интереси, вложения, социални контакти — което впрочем би било твърде необичайно. Говорим за английска аристократка, известна със своята филантропия, испански учен от заможно мадридско семейство, плейбой италианец от Милано и застаряващ френски финансист с безброй резиденции и плаващ палат, който бил склонен да нарича свой дом. Единствената обща черта е неповторимостта на замисъла, липсата на следи и улики и фактът, че четирите убийства обхващат период от четирийсет и осем часа. Двайсет и осми и двайсет и девети август, ако трябва да бъдем точни.

— Ако съществува връзка, тук трябва да я търсим, нали?

— Това имах предвид и аз, но само толкова.

— Има и още нещо.

— И какво е то?

— Информация, която не е включена в документацията от архива.

— Но защо, за Бога? Нали материалът е свръхсекретен, сам го каза преди малко.

— Случва се тия папки да попаднат в лоши ръце, не мислиш ли?

— Не и ако правилно се оперира с тях... всемогъщи Боже, ти говориш напълно сериозно, положението трябва да е близко до критичното.

— Меко казано.

— В такъв случай не играеш честно, Франк. Поиска да направя оценка при предоставена само частична информация.

— Отговорите ти бяха правилни. Липса на каквато и да било следа и кратък промеждутък от време.

— Всеки друг би отбелязал същото.

— Съмнявам се дали би се справил толкова бързо, но пък и ние не търсим друг човек. Искаме теб, Кам.

— Предложете ласкателство, прилична премия и разширени правомощия при финансирането и ще изоставя всичко друго. Какви гадости съдържа липсващата част?

— Предава се устно, на хартия нищо не съществува.

— Става все по-заплетено.

— И аз от това се опасявам... Налага се най-напред да се върнем няколко месеца назад, на хиляда мили от Москва, към естествената смърт на една старица. Свещеникът, присъствал на края ѝ, след няколкоседмично колебание, накрая изпратил писмо до руските власти. В него той съобщавал как жената, вдовица на най-блестящия съветски ядрен физик, според официалната версия убит от разярена мечка по време на лов, твърдяла, че съпругът ѝ бил убит от неизвестни хора, които ранили звяра и го насочили към мъжа ѝ. Неизвестните лица мигом изчезнали.

— Я почакай — прекъсна го Прайс. — Тогава бях още дете, но си спомням невероятната новина, прочел съм я някъде или съм я чул от телевизията. Името май беше Юриев. Подобно нещо изостря въображението на едно дете, прочута личност разкъсана от огромен звяр. Да, помня го.

— Хората от моето поколение пазят още по-ярък спомен — отбеляза Шийлдс. — Тъкмо бях постъпил в Управлението, но за никого в Лангли не беше тайна, че Юриев иска да спре разрастващото се производство на ядрени оръжия. Смъртта му ни натъжи; неколцина от нас дори оспорваха достоверността на версиите — говореше се, че Юриев всъщност бил застрелян, а не убит от мечката — но най-вече ни

вълнуваше въпросът как тъй Москва ще издаде заповед за екзекуцията на своя най-изявен физик.

— И какъв бе отговорът?

— Отговор не получихме. Не разбирахме случилото се, затова приехме версията на ТАСС.

— Сега какво се е променило?

— Нещата стоят по друг начин. По всички личи, че в предсмъртния си час старицата е посочила като виновник за смъртта, по-скоро убийството на съпруга си, организация, наречена Матарезе, назовавайки я „вездесъщо зло“. Правиш ли някаква връзка, Кам?

— Никаква. И все пак откривам позната схема — отсъствие на каквато и да било следа, както и при скорошните убийства.

— Добре го каза. Тъкмо това исках да чуя. Сега правим малък скок напред във времето, към френския финансист Рене Пиер Мушистин, прострелян на собствената си яхта.

— Заедно с четирима адвокати от четири различни държави — допълни Прайс. — Никакви пръстови отпечатъци, което предполага, че убийците са носели гумени ръкавици; намерените гилзи нищо не разкрили, тъй като били от серийното производство, свидетели също нямало, защото екипажът бил отстранен, докато трае съвещанието.

— Никакви свидетели, никакви улики... никаква следа.

— Съвпадението е пълно.

— Не, не съвсем.

— Нова изненада, Франк?

— Очевидец — отвърна заместник-директорът. — Близък приятел, както по-късно се изясни, личен прислужник, прекарал при Мушистин близо трийсет години, намерил начин да се свърже с нашия посланик в Мадрид. Уговорили си среща, на която този човек, назовал се Антоан Лавал, предоставил поверителен доклад, който да бъде препратен до най-голямата разузнавателна организация във Вашингтон. За щастие успяхме да заобиколим Сената и докладът попадна при нас.

— Не съм изненадан — вметна Камерън.

— В столицата на изненади не разчитат — отбеляза Шийлдс. — И все пак ни провървя благодарение на възможността за кръстосан компютърен анализ. Името Матарезе се появи отново. Преди да умре от раните си, Мушистин казал на Лавал: „Матарезе се завърнаха.“

Според Лавал господарят му бил сигурен, защото научили за съвещанието и трябвало да му попречат.

— Защо?

— По всички личи, че Мушистин сам се отказвал от финансовата си империя, завещавайки всичко за благотворителност. По този начин се оттеглял от икономическата власт, осигурена от глобалните конгломерати, управлявани пряко от него посредством назначените бордове от директори и неговите адвокати. Според Лавал за Матарезе това било неприемливо; те трябвало по някакъв начин да го спрат, затова го и убили.

— Щом Мушистин е мъртъв, кой управлява международните компании?

— Толкова е увъртяно, че ще отнеме месеци, ако не и години, за да се разбере.

— И все пак някъде из тези дебри бихме открили Матарезе, това ли е мисълта ти?

— Не знаем със сигурност, но така смятаме. Толкова аморфна е същината, че просто тънем в догадки.

— Какво искате от мен?

— Казано с последните думи на Мушистин: открий Беоулф Агът.

— Кого?

— Беоулф Агът. Кодовото наименование, дадено от КГБ и източногерманското Щази на Брандън Скофийлд, най-способния ни агент по време на Студената война. Възвишената ирония в случая се свежда до това, че в крайна сметка той заработил заедно с човек, с когото взаимно се мразели, когато двамата по свой път открили Матарезе в Корсика.

— В Корсика? Та това е невероятно.

— Името на онзи другия е Василий Таленков, кодово означение Змията, небезизвестен разузнавач на КГБ. Той разработил операцията, довела до смъртта на съпругата на Скофийлд, а Скофийлд пък убил неговия по-малък брат. Двамата били заклетии врагове, докато не се изправили срещу много по-могъщ враг.

— Матарезе?

— Да, Матарезе. Накрая Таленков се пожертвал, за да спаси живота на Беоулф Агът и жената, която обичал, неговата настояща съпруга.

— Господи, звучи като древногръцка трагедия.

— В много отношения е точно това.

— Е, и?

— Открий Беоулф Агът. Узнай цялата история. Оттам можеш да започнеш. Никой не знае истината по-добре от Скофийлд.

— Не се ли пазят някакви доклади?

— Скофийлд не бе особено склонен да ни помогне. Заяви, че било време мисията да се обяви за приключена, а и нямало какво да се научи от тая стара история. Всички замесени били мъртви. Той просто искаше да напусне играта, и то по възможно най-бързия начин.

— Странен начин на поведение.

— Той смяташе, че има право да се държи по този начин. Разбираш ли, в един момент бе обявен за „безнадежден случай“.

— Искаш да кажеш елиминирание при първа възможност? — изуми се Прайс. — От собствените му хора.

— Смятаха, че представлява опасност за всеки наш агент. Знаеше всички тайни. Наложил се лично президентът да отмени присъдата.

— А защо изобщо е била издадена?

— Вече ти казах, той беше движеща се бомба със закъснител. Беше се съюзил с врага; работеше заедно с Таленков.

— Преследвал е тези от Матарезе! — все тъй разгорещено възкликна Камерън.

— Това научихме впоследствие, малко преди да стане твърде късно.

— Май ще е добре и аз да се запозная с нашия президент... Добре де, ще се опитам да го намеря. Откъде да започна?

— Уединил се е на Карибите, на някой от островите. Пуснали сме го за проучване, но засега нямаме конкретна информация. Ще ти предоставим всичко, с което разполагаме.

— О, много съм ти признателен. Районът никак не е малък, а островчетата са безброй.

— Трябва да знаеш, че ако е жив, вече е около шейсетгодишен и по всяка вероятност приликата с наличните фотографии не ще да е голяма.

— Беоулф Агът, ама че глупаво име.

— Какво да ти кажа, не е по-безсмислено от прозвището на Таленков, Змията. За твоє сведение, в превод прозвището, което са ти дали в Ташкент, гласи „Котка хамелеон“.

— О, престани най-сетне, Франк.

Хидропланът кацна в спокойните води на пристанището на Шарлота Амалия, остров Сейнт Томас, Вирджинските острови, американска територия. Придвижи се до станцията на бреговия патрул отляво на бреговата линия, където Камерън Прайс се спусна по клатушкащата се стълба и стъпи на кея. Посрещна го младият командир на охраната в бяла униформа.

— Добре дошли в Шарлот Ах-ма-лий — поздрави морският офицер, като стисна ръката му, — и ако имате желание да бъдете добре приет от местните жители, запомнете, че тъкмо така се произнася.

— Приемам съвета ви, лейтенант. С какво ще започнем?

— Първо, имате резервация за бунгало хиляда осемстотин шейсет и девет, кацнало горе на хълма. Ресторантът си го бива, а собственикът навремето е имал нещо общо с вашата служба, тъй че няма да се раздрънка наляво-надясно.

— „Навремето“ не звучи много убедително.

— Не се тревожете, сър. Човекът е бил служител на Агенцията за международно развитие във Виентян и Управлението му стоварило сума самолети. Как според вас е купил хотела?

— Безценна находка. Имате ли нещо да ми предадете?

— Скофийлд изоставил тукашната си фирма за чартърен превоз и се преместил на Британска Тортола. И оттам се преместил, но все още държи пощенска кутия.

— Което означава, че отскача поне за пощата си.

— Или пък праща някого с ключа. Всеки месец получава чека с пенсията си, а и по всяка вероятност запитвания от евентуални клиенти.

— Да разбирам ли, че все още плава?

— Под ново име. „Карибска Тортола“, хитрува за преданъчните, ако питате мен, което си е чиста глупост, защото не е плащал никакви данъци вече повече от двайсет и пет години.

— Някои от дълбоко законспирираните агенти никога не се променят. Къде е той сега?

— Кой знае?

— Никой ли не го е виждал?

— Няма информация, а ние доста поразпитахме. Съвсем дискретно, естествено.

— Някой все пак трябва да идва за пощата...

— Вижте, сър, получихме запитването едва преди осем дни, а ние имаме приятели в Тортола. Никаква следа. Площта на остров Тортола е някакви си трийсетина квадратни километра, жителите са около десет хиляди, повечето местни хора и британци. Главната поща е в Роуд Таун, където пратките пристигат твърде нередовно, а чиновниците там са все заспали. Не съм в състояние да променям навиците тук, в този субтропичен регион.

— Не се дразнете, аз просто питам.

— Не се дразня, аз съм отчаян. Ако можех наистина да ви помогна, това би се отразило добре на досието ми и бих получил шанс да се махна от това проклето място. А колкото и да искам, не мога да ви бъда полезен. За зла врага Скофийлд, тоя кучи син, е изчезнал.

— Не и при наличието на пощенска кутия, лейтенант. Просто трябва да я поставим под наблюдение.

— Простете, господин Прайс, но не ми е разрешено да напускам назначението си, затова ще остана тук, в Тортола.

— Говорите като истински офицер и джентълмен, млади човече. Все пак бихте могли да наемете някой друг да свърши тази работа.

— И с какво, ако смея да попитам? Бюджетът ми е толкова ограничен, че съм принуден да разчитам на безвъзмездна помощ, когато скапаните катамарани не могат да приближат брега!

— Съжалявам, забравих. Бюрократите в костюми вземат тези решения. За тях по всяка вероятност Сейнт Томас е католическа територия наред Пасифика. Успокойте се, лейтенант, аз имам връзки с онези, костюмираните. Помогнете ми и ще можете да разчитате и на моята помощ.

— Какво да направя?

— Осигурете ми някакъв самолет, който да не може да бъде разпознат.

— Лесна работа.

— Не съм свършил. Изпратете някой от вашите катери до пристанището в Роуд Таун под мое командване.

— Това вече е много трудно.

— Ще осигуря разрешението. Пък и ще се впише в досието ви.

— Проклет да съм...

— Така и ще стане, ако ми откажете. Да вървим, лейтенант, време е да отворим кантората. Директна връзка и всички останали тъпи екстри.

— Няма да ме избудалкате, нали?

— Имаш думата ми, младежо. А това е нещо много, не го забравяй.

— Какво търсите вие всъщност?

— Един човек, който знае истината за една стара история с много въпросителни и това е всичко, което ти трябва да знаеш.

— То нищо не ми говори.

— Аз също не зная нищо повече, лейтенант. Затова ми е нужно да намеря Скофийлд. Помогни ми.

— Ама разбира се, как иначе. Мога да ви откарам на Тортола с втория ни катер.

— Не, благодаря. Военните зорко ги следят, пък и имиграционните формалности отнемат време... пак заради данъците, както казахте. Без съмнение ще ми намерите писта или местенце за кацане на вода далеч от обичайните маршрути.

— Виж, това мога да направя. Използваме това местенце, за да излавяме контрабандистите на наркотици.

— Този път го предложете на мен, ако обичате.

Към залез-слънце на третия ден, откакто започна следенето, Прайс се излежаваше в хамак, опнат между две стройни палми на брега. С тропическото си облекло — къси панталони и лека гуаябера — той почти не се различаваше от десетината туристи, които се мотаеха по изстиващия пясък. Разликата беше в съдържанието на „плажната“ му чанта. Чантите на другите бяха пълни с лосиони против изгаряне, измачкани списания и евтини романчета, а неговата криеше клетъчен телефон, програмиран да го свърже незабавно със Сейнт Томас, както и с катера на бреговата охрана в пристанището на

Тортола, който можеше да изпраща и получава по-малко поверителни съобщения чрез сателитна връзка. В допълнение към това важно средство за връзка имаше и оръжие в кобур — полицейски автоматичен пистолет калибър 45 с пет пълнителя, колан с втъкнат ловджийски нож, фенерче, бинокъл за нощно наблюдение, карти на Тортола и близките острови, индивидуален комплект за първа помощ, шише антисептичен разтвор и две бутилки — едната с прясна вода, а другата — с бърбън „Макена“. Опитът го бе научил, че всяко от тези неща има своето място при непредсказуема ситуация.

Тъкмо се унасяше от изтощителната жега, когато долови тихото жужене на телефона през непромокаемата материя, от която бе изработена чантата. Пусна ръка, дръпна ципа и извади телефона-слушалка, последна дума на модерните комуникации.

— Моля? — произнесе едва чуто.

— Най-сетне просветна, приятел! — отвърна един от местните чернокожи, включен от лейтенанта в Сейнт Томас в екипа за наблюдение; обаждаше се от пощата в Роуд Таун.

— Пощенската кутия?

— Не беше много пълна, но тя взе всичко.

— Тя?

— Бяла жена, приятел. Средна възраст, четирийсет-петдесетгодишна, трудно е да се каже, щото и тя е изгоряла от слънцето като нас.

— Косата? Колко е висока?

— Половината сива, половината кафява. Височка е, три-четири пъти по четири пръста над метър и петдесет.

— Това е жена му. Накъде тръгна?

— Качи се в джип без номер, приятел. Към Поинт се отправи, тъй мисля.

— Какво е това Поинт?

— Много са му имената, ама пътят е само един. Тръгвам след нея с мотопеда. Нямам повече време, приятел.

— За бога, чакам да се обадиш пак!

— Обади се на корабчето. Кажим им да тръгнат на изток към Хеви Рок, те го знаят.

Камерън Прайс превключи канала и се свърза с капитана на катера.

— Влезте в пристанището и аз ще се кача. Знаете ли къде се намира Хеви Рок?

— Има си и куп други имена. Зависи къде живееш на Тортولا. Нощем е любимо място за кацане на контрабандистите. Тукашните старци разправят, че го използвали за сборище при обеа, то е нещо като вуду.

— Ще тръгнем натам.

Дългите сенки, източени от оранжевото слънце, потъващо зад хоризонта, вече полягаха по водата, когато катерът бавно, мързеливо заобиколи брега.

— Ей го, сър — посочи морският офицер, младши лейтенант, който беше още по-млад и от командващия станцията в Сейнт Томас. — Аз го знам като Голямата каменна майка — додаде младокът и посочи огромна скала, която сякаш се надигаше от морето.

— Това друго име ли е, лейтенант? Голямата каменна майка?

— Май ние така го кръстихме. А иначе не обичаме да идваме тук, много плитчини има.

— Тогава стойте по-далеч от брега. Ако се появи лодка, ще я забележим.

— Цигара отдясно на борда посока северозапад — внезапно прозвуча глас по интеркома.

— По дяволите! — изруга младокът.

— Какво ще рече това? — попита Прайс. — Цигара?

— Така се казва лодката, сър. И нашият катер е бърз, но с тая не може да се мери.

— Обяснете разликата в скоростта, лейтенант.

— Нали това ви говоря. Тия са любимите лодки на наркотрафикантите. Във водата нямат равни. Затова, когато знаем, че ще използват такава, викаме самолет. Само дето при цялото ни оборудване, и по въздух и вода, за нищо не ставаме след мръкнало. Тия лодки са много малки и много бързи.

— Пък аз си мислех, че ще е проста работа.

— Странен ще да е тоя чешит, сър. Ако издуе мотора докрай, няма да го видим повече. Нито ще го засечем, нито ще го спрем.

— Не искам да го засичаме, нито да го спираме, лейтенант.

— В такъв случай, сър, кажете защо, по дяволите, сме тук?

— Искам да зная накъде се насочва. Това можем да разберем, нали?

— Вероятно. Поне ще видим парче суша, някой остров навярно. Тук обаче те са много, тъй че акостира ли, така че да го засечем с радара, а после тръгне отново, ще успеем!

— Говорим за жена, лейтенант.

— Ами? Аз пък не знаех.

— Пригответе радара, ще рискувам.

На картите въпросният мъничък остров бе отбелязан само като Означение 26. Ненаселен; неизследвана растителност; не привлича заселници. Това бяха просто шест-седем квадратни километра вулканична скала, погълната от дълбините на океана, с няколко възвишения, покрити с буйна зеленина, подхранвана от тропическото слънце и следобедните дъждове, която смело пълзеше надолу към брега. Макар някога да е била смятана част от испанската карибска верига, не бе известно към скалата-остров някой да бе предявявал претенции. Сираче насред морето от непризнати деца, за което никой не го беше грижа.

Камерън Прайс стоеше в средата на корабчето, надянал водолазен костюм, предложен му от бреговата охрана. В краката му се виждаше стълба, която отвеждаше към гумена лодка, снабдена с малък, максимално обезшумен двигател, с мощност три конски сили, която щеше да го отведе до брега. В лявата си ръка държеше непромокаемата си чанта с най-необходимите вещи.

— Ужасно неловко се чувствам, че трябва просто да ви оставя тук, сър — рече младичкият капитан на катера.

— Не се тревожете, лейтенант, това е крайната ми цел. Не забравяйте, че мога да се свържа с вас по всяко време, нали?

— Разбира се. Както пожелаете, ще останем тук, на около осем километра от сушата, ако светлината е подходяща, извън полезрение.

— Когато слънцето изгрее, просто останете на слънчевата пътека. В това отношение поне старите филми за каубои и индианци са били достоверни.

— Зная, сър, това е част от подготовката ни по тактика и стратегия. Успех, господин Прайс. Наслука, какъвто и да е вашият дивеч.

— Пожеланията са повече от добре дошли.

И с тези думи бившият стратег на ЦРУ се спусна по стълбата към люлеещата се по водата лодка.

Моторът загъркори тихо и Прайс се насочи към брега. На лунна светлина избраното място приличаше на горичка; виждаха се дървета, а извисилите се палми образуваха нещо като сводест покрив. Прайс скочи от лодката, издърпа я по пясъка и здраво я завърза за най-близкия як ствол. Вдигна чантата си и праметна дългата дръжка през дясното си рамо; часът за лов бе настъпил и ако имаше повече късмет, можеше и да успее.

Знаеше какво е първото, което трябва да открие: светлина. Огън или лъч от захранван с батерии източник, трябваше да бъде едно от двете. Защото двама души да живеят на самотен остров без никаква светлина бе не само неудобно, но и опасно. Той тръгна надясно, като стъпваше предпазливо по каменистата земя и непрестанно се вираше в гъстака отляво. Не се виждаха никакви признаци на прокрадваща се светлина или живот. Прайс вървя близо дващсет минути, обгърнат от мрак, и едва тогава зърна нещо интересно. Това обаче не бе нито светлина, нито живот, само бледи метални отблясъци на луната; безброй къси пръти, забити в земята, над тях огледала, насочени към небето. Бяха десетки, може би стотици и образуваха полукръг край скалистия бряг. Фотоелектрични клетки! Улавящи слънчевите лъчи от изгрев-слънце. Скоро откри и дебелия главен кабел, който отвеждаше в тропическата гора. Тръгна по него и ето че го сепна ясен, строг глас, който заговори на английски.

— Търсите ли някого? Ако наистина е така, подходът ви е твърде аматьорски.

— Господин Скофийлд, предполагам.

— Тъй като не се намираме в Африка и вие не сте Хенри Станли, предположението ви е правилно. Вдигнете ръце над главата си и вървете право напред. Оттук минава кабелът, тъй че осветете пътя си с фенера, защото, ако ми прекъснете кабела, ще ви откъсна главата. Твърде дълго време ми отне, докато го прокарам.

— Дошъл съм с мир, господин Скофийлд, и нямам никакво намерение да разкривам убежището ви — рече Прайс и тръгна напред.
— Нужна ни е информация, която, изглежда, само вие можете да предоставите.

— Изчакайте да влезем в къщата, господин Камерън Прайс.

— Вие знаете кой съм?

— Естествено. Казват, че сте най-добрият, навярно по-добър и от мен на младини. Свалете ръцете. Палмовите листа бият в лицето ви.

— Благодаря.

— Вие прощавайте. — Скофийлд внезапно се провикна: — Всичко е наред. Включи осветлението, Антония. Щом е бил достатъчно умен да ни открие, отвори бутилка вино.

Разчистената площадка наред гората внезапно грейна, осветена от два прожектора, разкривайки голяма едноетажна къща от тропическо дърво и естествената лагуна отдясно.

— Господи, колко е красиво! — неволно извика агентът от ЦРУ.

— Отне ни доста време, докато открием това място и още повече, докато го застроим.

— Построили сте всичко сами?

— Не, разбира се. Моята съпруга направи проекта, а аз докарах работници от Сейнт Китс и другите острови, за да свършат необходимото. Платих им половината предварително, тъй че никой не се възпротиви да му надяна превръзка на тръгване от Тортола. Малко дискретност никога не е излишна, млади човече.

— Млад, но не чак толкова — прекъсна го Камерън, продължавайки да зяпа с възхищение.

— Зависи откъде идвате, приятелю — продължи Скофийлд и пристъпи в светлия кръг. Слабото тясно лице бе оброчено от къса бяла брада и въздълга прошарена коса, ала очите бяха искрящи и млади зад очилата с телени рамки. — На нас тук ни харесва.

— Съвсем сами...

— Не бих казал. Ние с Тони често отскачаме до Тортола, летим до Пуерто Рико, Маями и дори до Ню Йорк. Също като теб, ако допуснем, че имаш малко мозък в главата си, и аз разполагам с половин дузина паспорти за по-лесно придвижване.

— Нямам мозък в главата си — призна Прайс.

— Набави си тогава. Току виж, някой ден откриеш, че нямаш нищо друго. Но преди това гледай да се сдобиеш с няколкостотин хиляди долара безотчетни. Вложени като чуждестранни инвестиции, разбира се.

— Вие сте направили това?

— Имаш ли представа какви пенсии се отпускат на хора като нас? Самостоятелно жилище в някой краен квартал на Нюарк. Не бях готов да се примиря с това. Заслужавах нещо повече.

— Заради Матарезе ли? — меко попита Камерън. — Те отново се появиха на бял свят.

— Не можеш да ме заинтригуваш, Прайс. Един стар приятел от столицата ми се обади, та от него разбрах, че ме търсиш. Да, разполагам със същия модел телефон като теб, същия генератор, същата степен на сигурност, но не ще успееш отново да ме вкараш в онзи ад.

— Нямаме желание отново да ви въвличаме, сър, от вас искаме просто да научим истината.

Скофийлд забави отговора си. Проговори едва когато приближиха стъпалата, водещи към къщата.

— Хайде — подкани той, — ела да се преоблечеш. В тия дрехи приличаш на Човека паяк.

— В чантата си нося и други.

— Някога и аз имах такава чанта. И неизменно съдържаше чифт панталони, гарота, тънко яке и един-два вида оръжия, бельо и ловджийски нож. Също и уиски, не бива да го забравяме.

— Аз нося бърбън...

— В такъв случай момчетата от Вашингтон са прави. Разполагаш с определени възможности.

Отвътре бунгалото — по-скоро не бунгало, а средноголяма къща — беше почти изцяло в бяло, чиито нюанси се подчертаваха от няколко лампи върху поставки. Бели стени, мебели в бяло, арки, които водеха към други помещения, целият замисъл целеше да се разсее горещината. Край бял плетен фотьойл стоеше съпругата на Скофийлд. Както в описанието на местния служител от пощата в Роуд Таун, тя беше висока, с налята фигура, но не пълна, с прорязана от сиви кичури тъмна коса, която издаваше донякъде възрастта ѝ. Чертите на лицето ѝ бяха нежни и в същото време говореха за вътрешна сила; подвижен ум се криеше в красивата глава.

— Моите поздравления, господин Прайс — рече жената на английски с лек акцент. — Очаквахме да се появите, макар да не вярвах, че ще успеете да ни откриете. Дълга ти един долар, Брей.

— Обзалагам се, че няма да го получа.

— Не беше чак толкова трудно да ви открия, госпожо Скофийлд.

— Заради пощенската кутия, естествено — обади се някогашният ненадминат таен агент. — Голяма грешка, но неизбежна. Ние все още предприемаме плавания, приятно ни е да предлагаме чартърни пътувания, защото това е начин да изкараме някой и друг долар, а и да не се откъсваме напълно от света... Не живеем като отшелници. Общуването с повечето хора дори ни доставя удоволствие.

— Къщата тук, уединението като че ли противоречат на думите ви, сър.

— Признавам, че така изглежда на пръв поглед, ала очевидното може и да подведе, нали, млади човече? Ние не сме отшелници, а живеем тук от практически съображения. Вашата поява потвърждава правотата ни.

— Простете, но не ви разбирам.

— Имате ли представа, господин Прайс — намеси се Антония Скофийлд, — колко много хора се опитват да върнат съпруга ми към предишната му професия? Не само от Вашингтон, но и от МИ-пет, МИ-шест, френския Дванайсети отдел, италианската Секретна служба, а и почти всички от разузнаването на НАТО. Той неизменно отказва, но те не пускат въжето, както казвате вие, американците.

— Но той е изключително явление...

— Бях, бях... може би! — възкликна Скофийлд. — Сега вече нищо не мога да предложа. Всемогъщи Боже, та това беше преди близо двайсет и пет години! Целият свят се е променил, а пък аз не проявявам какъвто и да било интерес. Ти успя да ме намериш, не мога да отрека; ако ролите ни бяха разменени, за същото време бих те открил и аз. Ти обаче би се изумил каква пречка за любопитните люде представляват неотбелязаният на картата остров и глупавата пощенска кутия. Искаш ли да узнаеш защо е така?

— Да, бих искал.

— Защото хората си имат стотици други проблеми и усложнения хич не са им притрябвали, ей толкова е просто. Далеч по-лесно е да докладват на шефовете си, че съм просто неоткриваем. Помисли колко пари са нужни за самолетни билети, а и за да се заплати на квалифицирани хора; кълбото става толкова уплетено, че се отказват. Защото е по-лесно.

— И въпреки това току-що споменахте как са ви съобщили, че съм тръгнал насам да ви търся. Могли сте да поставите бариери, или най-малкото да престанете да използвате пощенската кутия. Не сте направили нито едното, нито другото. Изобщо не направихте опит да се укриете.

— Твърде проникателен сте, млади човече.

— Направо е смешно, че употребявате този израз. Същото казах и аз на лейтенанта в Сейнт Томас.

— Той сигурно е бил на половината от вашите години, както и вие сте на половината от моите. И какво от това?

— Нищо всъщност, и все пак защо не го направихте? Не защитихте уединението си?

— Взехме решението общо — отвърна Скофийлд, като погледна жена си. — То е по-скоро нейно, отколкото мое, в интерес на истината. Искахме да разберем дали притежавате нужното търпение, онази забравена от Бога смиреност, преди да направите следващата стъпка. Часът прераства в ден, денят в месец; това ни е добре познато. Успешно преминахте всички изпитания; всъщност дори преспяхте на плажа. Добра подготовка, дума да няма!

— Не отговорихте на въпроса ми, сър.

— Не, не отговорих, защото знаех причината да дойдеш тук. Тя е само една, сам я назова. Матарезе.

— Хайде, Брей, разкажи му каквото знаеш — подкани Антония Скофийлд. — Дължиш това на Таленков, и двамата сме задължени на Василий.

— Зная, мила, но няма ли преди това да предложиш нещо за пиене? Аз ще пия вино, макар да ми се иска бренди.

— Стига да пожелаеш, ще получиш и двете, скъпи мой.

— Разбираш ли защо не я пускам да си отиде след толкова години? Жена, която след четвърт век все още те нарича „скъпи мой“ е момичето, с което не се разделяш.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— За да бъдем точни, ще трябва да се върнем в началото на века, а може би и още малко назад във времето — започна Скофийлд, както се поклащаше напред-назад в люлеещия се стол на верандата, защитена от вятъра и осветена от запалените свещи. Самотната къща се намираше на предполагаемо пустия остров със странното наименование „Означение 26“. — Датите са приблизителни, тъй като документите са изгубени или унищожени, но се предполага, че Гийом, барон Матарезе е роден някъде около хиляда осемстотин и трийсета. По стандартите на Корсика семейството било заможно, притежавало предимно недвижими имоти, а титлата и земите били дар от Наполеон, макар това да е спорен въпрос.

— Защо? — попита облеченият само по шорти и фланелка Прайс, вече достатъчно хипнотизиран от бившия агент от разузнаването, чиито очи сякаш блестяха дяволито иззад очилата с метални рамки. — Трябва да има документи за собственост или наследство.

— Както споменах, първоначалните регистри са загубени, откритите и заведени са други. В тях се казва, че първите са фалшификат, мошеничество, извършено от някой си много млад Гийом и че Матарезе никога не е познавал Бонапарт, нито Трети нито Втори, за Първия да не говорим. А по времето, когато възникнали съмненията, семейството било твърде могъщо, за да бъде атакувано с неудобни въпроси.

— Как така?

— Гийом бил истински финансов гений и като повечето такива типове знаел как, привидно оставайки в рамките на закона, да го заобикаля. Преди да навърши трийсет години, той бил вече най-богатият и най-могъщият земевладелец на Корсика. Семейството буквално владеело острова и френското правителство нищо не можело да направи. Хората от рода диктували законите, събирали такси от основните пристанища, налози и рушвети от разрастващите се

производства и земеделските стопани, от собствениците на курортите, които използвали пристанищата и пътищата им. Говори се, че Гийом бил и първият Корсо, това е еквивалентът на Черната ръка на Мафията. Пред него кръстниците от по-късно време приличали на жалки дилетанти, а Капоне и хората му — на объркани дечица. Съществувало насилие и грубо вмешателство, но се пускали в действие само в изключителни случаи. Баронът управлявал чрез страх, а не с разюздан тормоз.

— Не е ли било възможно Париж да го съсипе или просто да го изхвърли? — прекъсна го Прайс.

— Сторили нещо много по-лошо. Ликвидирали двама от синовете на барона. И двамата умрели от жестока смърт, след което баронът вече не бил същият. Скоро след това Гийом замислил своето така наречено „видение“ — международен картел, за каквато фамилията Ротшилд не била и сънувала. И докато Ротшилд са банкери, прославени в цяла Европа, Гийом тръгнал в диаметрално противоположна посока. Избрал за свои сателити могъщи мъже и жени. Това били все хора с огромно богатство, наследено или натрупано от самите тях, и също като него се отличавали с вкус към отмъщението. По принцип те стояли извън вниманието на светските хроники, избягвали всички форми на известност, като предпочитали да управляват и увеличават богатството си от разстояние. Наемали адвокати, които им служели за прикритие, и като стана дума за Бонапартите, прилагали тактиката, прокламирана от Наполеон. Той често казвал: „Дайте ми достатъчен брой медали и ще ви спечеля всяка война.“ И така, тези първи „Матарезе“ раздавали титли, огромни офиси и екстравагантно високи заплати, сякаш били дребни грошове. И всичко това с една-единствена цел — да останат колкото се може по-анонимни. Нали разбираш, Гийом си давал ясна сметка, че неговият проект за глобална финансова мрежа може да просъществува само ако ключовите фигури останат свършено чисти, извън всяко подозрение в нечестна игра.

— Струва ми се, това не се връзва напълно с моята информация — обади се настоящият оперативен агент от ЦРУ. — Има някои противоречия.

— Така ли?

— Ами да. Двата източника, които възкресяват интереса ни към Матарезе — което е и причина за моето посещение при вас — го описват като злодей. Наричат го — вездесъщо зло. И тъй като изявленията са направени от двама възрастни, изключително интелигентни хора, в самия край на техния живот, показанията им ще бъдат приети за достоверни дори от един съд... А вие разказвате нещо доста по-различно.

— Това е така и не е точно така — отбеляза Скофийлд. — Описах „видението“ на Гийом така, както го е замислил, но гледай да не се заблудиш, той не е бил светец. Що се отнася до параметрите на властта, искал е да разполага с пълен контрол, ала благодарение на гениалността си признавал и зачитал многократно потвърждаваните от практиката и философията императиви...

— Изискан език — намеси се Прайс.

— Но точен — добави бившият офицер от разузнаването. — И напълно уместен. Замисли ли се човек, Матарезе поне с половин век изпреварил съвременниците си. Искал да създаде онова, което в по-късно време се нарича Световна банка, Международен валутен фонд или Тристранна комисия. За тази цел неговите последователи трябвало да бъдат безупречно чисти пред закона и с неопетнена репутация.

— Но нещо трябва да се е случило, нещо се е променило, ако може да се вярва на моята информация.

— Случило се е, разбира се, и си напълно прав да подозираш подобно нещо. Матарезе се превърнали в чудовища.

— Как се стигнало дотам?

— Гийом умира. Според някои смъртта го поразила, докато се търкалял в леглото с петдесет години по-млада жена, а по това време отдавна бил прехвърлил осемдесетте. Съществуват и други версии. Все едно, наследниците му, както той сам ги наричал, налетели като пчели на гърне с мед. Цялата система била налице, разклоненията на Матарезе били плъзнали из цяла Европа и цяла Америка — пари и което е по-важно, поверителна информация се разменяли ако не всеки ден, то всяка седмица. Това бил един невидим октопод, който управлявал безмълвно посредством напълно реалната заплаха да извади на показ мръсните машинации и незаконните свръхпечалби на десетки индустриални клонове, както национални, така и международни.

— Своеобразен самоусъвършенстващ се механизъм, контролиращ сферата на бизнеса, на национално и световно ниво.

— Едно от най-добрите описания, на които съм се натъквал. И кой по-добре от корумпираните политици знае как да бъдат нарушавани законите, които те самите налагат? Наследниците се възползвали от момента. Конфиденциалната информация между отделните клонове вече не се използвала като заплаха, започнали да я продават. Печалбите се трупали и следовниците на Гийом предявили исканията си за част от тях. Покривали с дейността си огромни територии и се превърнали в таен култ... искам да кажа действен култ. Също като в Коза Ностра, били заклевани нови членове с различен статут, а членовете на висшите ешелони носели малки сини татуировки, като знак за мястото им в йерархията.

— Звучи ми налудничаво.

— Налудничаво да, но резултатите били налице. Веднъж влязъл и доказал лоялността си, всеки нов член на кръга Матарезе бил осигурен до живот финансово, защитен бил от закона и срещу обичайните несгоди на всекидневието... стига да се подчинява безусловно на висшестоящите.

— Всяка оспорена или поставена под съмнение заповед означавала безусловен край, така ли?

— Естествено.

— Доколкото разбирам, описвате Мафията или Корсо.

— Боя се, че отново грешиш, Прайс, поне по отношение на същината.

— Тъй като пия вашето бренди във вашия дом, гостоприемство, за което не съм и сънувал, защо не ме наричате Камерън или просто Кам, както повечето мои познати.

— Както вече разбра от жена ми, аз съм Брей. По-малката ми сестра не можеше да произнесе Брандън до четвъртата си година и ме наричаше Брей. Така си и остана.

— Моят брат пък се затрудняваше да каже Камерън. Получаваше се нещо като Крамром или нещо още по-объркано, така че се спря на Кам. И всички го възприехме.

— Брей и Кам — обади се Скофийлд. — Звучи ми като адвокатска кантора.

— Удоволствие, не, чест ще бъде за мен да будя подобни асоциации. Прочетох служебното ти досие.

— По-голяма част от написаното е преувеличено, за да имат с какво да се хвалят моите висшестоящи, а и аналитиците. Не мисли, че ще се отрази добре на кариерата ти, ако започнат да свързват името ти с моето. За мнозина от нашия занаят аз съм ни риба ни рак, дори нещо по-лошо. Далеч по-лошо.

— Ще отмина този въпрос. Защо сбърках отново? За същината, искам да кажа.

— Защото онези от Матарезе никога не наемат главорези, никой не се изкачва нагоре по стълбицата въз основа на направените от него „удари“. Ако им бъде наредено, убиват, естествено, но никакви куки за месо, пистолети или вериги в реката... обикновено липсват и телата на жертвите. Ако съветът на Матарезе, а структурата е точно такава, поиска откровена бруталност, която да бъде разгласена, то тогава се заплаща на терористи, връзката с които не може да бъде доказана по никакъв начин. За подобни акции никога не наемат свои членове. Те са „ръководното тяло“.

— Алчни копелета, чиято единствена грижа е да угодят на върховното чудовище.

— Има и още нещо. — Скофийлд се засмя тихо, отпивайки от брендите си. — Те се чувствали богоизбрани, Камерън, извисени над обикновените хора. Повечето завършвали с отличие най-престижните университети в Европа и Америка, нареждали се сред така наречените най-блестящи умове в сферата на производството и управлението. Били убедени, че рано или късно ще постигнат бляскав успех. За тях Матарезе бил начин просто да спестят време. Но попаднали веднъж в мрежата, те налапвали въдицата, превръщали се в част от един свят, от който не можели да избягат.

— А какво става с отговорността? С понятията за добро и лошо? Нима искаш да ме убедиш, че тази армия от най-способни и най-ярки умове била лишена от всякакво чувство за нравственост?

— Сигурна съм, че някои запазват морала си, господин Прайс... Камерън — намеси се Антония Скофийлд, която безшумно мина под арката, водеща към осветената от свещи веранда. — Но също така съм убедена, че дадат ли гласност на своите съмнения, на тях и техните семейства се случват ужасни неща... общо взето, фатални.

— Това е диващина.

— Така действали възродените Матарезе — додаде Брандън. — Нравствеността била заменена с липсата на алтернатива. Придобивките и присъщите им измами се трупали постепенно и преди да се усетят, за тях вече нямало изход. Живеели в невероятен лукс, съпругите и децата им придобивали извънредно скъпи вкусове. Доби ли най-обща представа за нещата, Кам?

— С ужасяваща яснота. Знам някои неща... не са много... за това как си се срещнал с Василий Таленков, как двамата сте тръгнали по следите на Матарезе, но докладът ти не е твърде изчерпателен. Ще имаш ли нещо против да попълниш някои празноти?

— Няма да има — обади се Антония. — Нали, скъпи?

— Ето я, отново започна — усмихна ѝ се топло Скофийлд. — Докладът ми определено е незадоволителен, защото Студената война все още беше в разгара си по онова време и съществуваха разни типове, които изгаряха от желание да обрисуват Василий, нашият съветски враг, като един от най-големите злодеи. А аз не исках да участвам в подобна игра.

— Той предпочете да умре, за да оцелеем ние, Камерън — обади се Антония и пристъпи към белия плетен стол до този на съпруга ѝ. — Измъчван от невероятна болка, се хвърли срещу враговете ни и така ни даде възможност да избягаме. Без неговата жертва сега и двамата нямаше да сме сред живите.

— От отчаяни врагове се превърнахте в съюзници, дори приятели, готови да се пожертват един за друг?

— Не бих отишъл толкова далеч, а от години мислено се връщам към онова време. Ние никога не забравихме какво си бяхме причинили един на друг. Той бе убил жена ми, а аз — неговия брат... но това е минало, нищо не може да го промени.

— В общи линии тези факти са ми известни — рече Прайс. — Известно ми е също така, че и двамата сте били „отписани“. Не искаш ли да ми разкажеш нещо повече?

— Няма много за разказване — тихо рече Скофийлд. — Просто се случи.

— Как да няма? — Действащият офицер от ЦРУ бе стъписан. — За Бога, собственото ти управление, твоите висшестоящи са издали заповед за екзекуцията ти!

— Може да ти се види смешно, но никога не съм гледал на тях като на „висшестоящи“. През по-голяма част от времето беше тъкмо обратното.

— Знаеш какво имам предвид...

— Разбира се — прекъсна го Брей. — Някой събираше числата, но сбърка в сбора и тъй като аз знаех кой е той, реших да го ликвидирам. Дадох си сметка обаче, че залавянето ми е неизбежно, а не си заслужаваше. Ето защо укротих гнева си и започнах да действам спокойно. Раздадох картите и това се оказа доста печеливш ход.

— Да се върнем на Таленков — напомни Камерън. — Как се срещнахте?

— Бива си те, Кам. Ключът към нещата винаги е в самото начало, при първата врата, която се налага да отключиш. Не прекрачиш ли първата, не ще можеш изобщо да достигнеш останалите.

— Лабиринт от врати?

— Повече, отколкото можеш да изброиш. Началото... То си беше чиста лудост, но така съдбата ме срещна с Таленков. Имаше две невероятни убийства, политически убийства. От наша страна жертвата бе генерал Антъни Блэкбърн, председател на генералния щаб, от съветска — Димитрий Юриев, техният водещ ядрен физик.

— Заместник-директорът Шийлдс ми спомена за него и го запомних. Известен руски учен, разкъсан от обезумяла мечка.

— Това е официалната версия. А всъщност някой прострелва мечката и я насочва към Юриев. Няма нищо по-ожесточено от огромна ранена мечка, чиито ноздри се пълнят с миризмата на собствената ѝ кръв. Ще подуши ловците и ще ги разкъсва, докато не я убият... Я почакай. Франк Шийлдс ли каза? Лице на стар булдог, очи, потънали в толкова дълбоки бръчки, та никога сякаш не се виждат. Още ли е в бранша?

— Той те цени високо...

— Сега вече може би, но не беше така навремето, когато работехме заедно. Франк е пурист, никога не е понасял хора като мен. Ала аналитиците, изглежда, са склонни да се уплитат в противоречиви алтернативи.

— Говореше за двете убийства — прекъсна го Прайс.

— Налага се да направя малко отклонение, Камерън. Чувал ли си някога израза „баналност на злото“?

— Да, разбира се.

— Какво означава той за теб?

— Ужасяващи действия, които се повтарят с такава честота, че се превръщат в нещо обикновено, банално.

— Много добре. Точно това се случи на Таленков и мен. Възприетата по онова време линия на разсъждение, основана на повече или по-малко близки аналогични операции, сочеше, че аз и Василий стоим в дъното на онези убийства. То бе по-скоро мит, отколкото реалност. В интерес на истината, като изключим онова, което си бяхме причинили един на друг, ние бяхме отговорни общо за четиринайсет убийства, добре разгласени от пресата, и то в продължение на двайсет години, той — за осем, а аз за шест. Едва ли можехме да се мерим с Карлос Чакала, ала митовете твърде бързо заживяват свой собствен живот, и то съвсем убедително. Ужасно нещо са това митовете.

— Струва ми се, че разбирам накъде биеш — рече Прайс. — Всяка страна обвинява предполагаемия убиец от другата — теб и Таленков.

— Точно така, само че никой от нас нямаше нищо общо с тези убийства. Но бяха организирани така, сякаш сме си оставили визитните картички.

— И все пак как се срещнахте? Положително не сте се уговорили по телефона.

— Щеше да е доста комично. „Здравейте, централата на КГБ ли е? Тук е Беоулф Агът, бихте ли потърсили известния полковник Таленков, кодово име Змията? Предайте му, че го чакам на телефона, сигурен съм, че ще иска да говори с мен. И двамата предстои да бъдем отстранени, елиминирани, и то по погрешка. Голяма нелепица, не мислите ли?“

— Беоулф Агът... добро попадение, нали? — отбеляза агентът от ЦРУ.

— Така е, винаги съм го намирал за плод на изобретателност — отвърна Скофийлд. — Дори ми звучи по руски. Нали знаеш, те често използват първите две имена, а изпускат фамилното.

— Брандън Алън... Беоулф Агът. Прав си. Но след като не си се обадил по телефона в КГБ, как се срещнахте?

— Действахме с огромна предпазливост. Всеки от нас бе сигурен, че другият ще стреля на месо, щом си говорим за банални изрази. Василий направи първия ход в нашата смъртоносна игра на шах. Първо на първо, трябваше да се измъкне от Съветския съюз, защото заповедта за екзекуцията му бе вече издадена... твърде много време ще отнеме, ако трябва да обясня причините; и второ, защото някогашният всемогъщ директор на КГБ вече му бе разказал за Матарезе...

— Не виждам връзката — прекъсна го Прайс.

— Помисли. Имаш пет секунди.

— Боже, мили! — възкликна Камерън тихо и присви очи. — Матарезе? Те ли стоят зад двете убийства? Юриев и Блакбърн?

— По-скоро парите бяха дошли от тях, агент Прайс.

— Но защо?

— Защото пипалата им бяха плъзнали из висшите военни кръгове и на двете страни, а горещите глави и у нас, и при тях смятали, че всяко убийство си струва, стига да бъде изпълнено, без да се оставят следи. Матарезе извършили убийствата, осведомявайки за това само неколцина във Вашингтон и Москва, като насочили много умело подозренията към Василий и мен.

— Просто така? И отново питам, защо им е било нужно?

— Защото го правели от години. Захранвали двете суперсили с информация за най-новите оръжия на врага, принуждавайки ги да произвеждат все повече и повече средства за унищожение, докато надпреварата добие гигантски размери. А междувременно Матарезе трупали милиарди от доволните производители.

— Нещо много бързо потекоха събитията... И така, Таленков направил първата стъпка?

— Изпрати ми съобщение от Брюксел: „Или ще се избием един друг, или ще поговорим.“ Успя да се добере дотук и след серия от срещи, по време на които бяхме на крачка от това да си пръснем черепите, най-накрая си проговорихме лице в лице. Приехме, че имената ни, личностите ни, ако щеш, са изправили държавите ни на ръба на опасността и само намесата на руския премиер и американския президент държат лудите глави на разстояние. Висшите държавници успяха да се убедят един друг, че никоя от двете страни не

е отговорна за убийствата, че Таленков и аз сме били далеч от съответното място на събитието.

— С твое разрешение — прекъсна го Камерън, като вдигна ръка, попаднала в отблясъка на свещите. — Както ти казах, спомням си смъртта на Юриев, защото ме бе потресла с жестокостта си, но убийството на генерал Блукбърн не помня. Може би съм бил твърде малък. Вероятно шефът на генералния щаб не е могъл да впечатли едно десетгодишно хлапе.

— Нямахте да си го спомняш и два пъти по-възрастен да беше — гласеше отговорът на Скофийлд. — В съобщението се казваше, че Антъни Блукбърн е починал от инфаркт, както четял Библията в библиотеката си у дома. Елегантна формулировка, като се има предвид каква беше истината. Убит бе в изключително скъп публичен дом в Ню Йорк по време на доста извратени секс-занимания.

— Но защо той е бил мишената? Само защото е оглавявал генералния щаб?

— Блукбърн беше не само ръководител, той беше и блестящ тактик. В известен смисъл руснаците го познаваха по-добре от самите нас; проучили го бяха в Корея и във Виетнам. Знаеха, че основната му цел е стабилността в света.

— Добре. Разбирам. И така, вие двамата с Таленков започнахте да разговаряте. Как се насочихте към Матарезе?

— Предишният директор на КГБ... не помня точно името му, май беше Крупсков... някой беше стрелял по него. Раните му били смъртоносни и преди да издъхне, повикал Василий при себе си. Разказал му, че проучил докладите за смъртта на Юриев и Блукбърн. Стигнал до заключението, че убийствата са дело на тайна организация, наречена Матарезе, зародила се в Корсика. Обяснил на Василий, че била плъзнала навред, изнудвала висши държавни служители, придобивала невероятно влияние в страните от Третия свят и Източния блок.

— А работил ли е този Крупсков с тях... с организацията? — попита Прайс.

— Според него всички ние сме работили с нея, и то от години. Изпращани били покани за среща наред голо поле или в някоя гора, далеч от любопитни погледи, където мъже в сянка се срещали с други мъже, изпълзващи от други сенки. Сключвали пъклени сделки,

произнасяли се единствено думите „убий го“ или „убий я“, „ние плащаме“.

— И успявали да се измъкнат?

— И едните, и другите — отвърна Скофийлд. — Благодарение на пипалата им, на пипалата на организацията. Знаели от какво се нуждаят екстремистите, използвали ги като маши, а следите никога не водели към автора на замисъла.

— Все някъде трябва да е имало отчет за платените суми. Как ставало плащането?

— Неофициално. Секретни операции, неподлежащи на проверка и проучване в името на националната сигурност. Чудесна формулировка, за да купиш всичко, което поискаш, когато не можеш да го получиш по законите на правото или морала. Руснаците, естествено, имаха по-малко проблеми от нас, но и ние не изоставахме кой знае колко. Казано направо, правителствата ни официално не бяха във война, но ние воювахме. Беше се забъркала страхотна каша, а ние бяхме оръдията.

— Доста си циничен.

— А ти какъв очакваш да бъде? — надигна се от своя бял стол Антония Скофийлд. — Хора като съпругът ми и Василий Таленков бяха убийци на свобода, убийци, които трябваше да отнемат живота на мъже и жени, защото, ако не убиеха, нямаше да се поколебаят да ги убият. И защо? Докато свърхсилите демонстрираха взаимна добронамереност по паради под звуците на военна музика и прокламираха разоръжаване или там каквото им дойде наум, агенти като Брандън Скофийлд и Василий Таленков получаваха заповеди да убиват. Каква е била логиката, Камерън Прайс?

— Нямам отговор, госпожо Скофийлд... Антония. Времената бяха други.

— А с какво твоето време е по-различно, Кам? — попита Беоулф Агът. — Какви са заповедите, които получи? Кого преследваш?

— Мисля, че става дума за терористи. И сред най-опасните може би са онези от Матарезе, защото това е един нов вид тероризъм.

— Правилно, млади човече — съгласи се Скофийлд. — Засега може и да не предприемат масови убийства или палежи, по-скоро плащат, за да бъдат извършени, или ги внушават на нищо

неподозиращи, програмирани психопати, ала не биха се поколебали и сами да изцапат ръцете си, ако това е част от стратегията им.

— Но стратегия за какво?

— Изграждането на пагубен международен картел, чиято цел е да трупа все повече финансова мощ.

— Приближавайки се до тази цел, те ще трябва да отстранят конкуренцията, да елиминират всички свои съперници, където и да се намират те.

— Е, схвана най-накрая. Капитализмът е в амок, заплашва да излезе от релсите. Превръща се в монолитен татко Уорбъкс, който натиска всички копчета, задава правилата на играта, пуска в ход лъжливо състезание между неравностойни партньори. И какво идва след това, агент Камерън Прайс?

— Не разбирам за какво говориш...

— Питам, какво следва? Водещите финансови центрове в света попадат под патронажа на един-единствен авторитет. И какво следва?

— Правителства — тихо отговори Кам, присвил за пореден път очи. — Който държи основните източници на средства, той определя политиката.

— Получаваш похвала пред строя, младежо! — възкликна Скофийлд и вдигна празната си конячена чаша. Сетне погледна умолително жена си. — Дали ще може, любов моя?

— Ще донеса бутилката — рече Антония в отговор и се изправи. — Беше добро момче през последните няколко месеца.

— Заслугата не е моя, по дяволите! А на проклетите лекари от Маями.

— Възможно ли е? — все тъй недоумяваше агентът на ЦРУ, докато Антония напускаше верандата. — Дали наистина е действително възможно да се случи?

— Съществуват множество исторически прецеденти, много повече, отколкото можем да изброим, Камерън. Сливания след сливания, поглъщания, изкупувания, понякога доста драматични. Създаване на глобални монополи, млади човече. Погледнем ли назад в човешката история, ще стигнем до фараоните на Египет, които безмилостно прегазвали всеки свой принц, домогващ се до властта, а да не забравяме и римляните, тълпящи се в сената, за да предоставят цялата власт в ръцете на своите цезари. Нищо ново под слънцето,

просто сега епохата е друга, модерна, компютризирана. Онези негодници, посегнали да заграбят всичко без остатък, наистина ще го получат, ако някой не ги спре.

— И кой ще бъде той?

— Бог ми е свидетел, не желая това да бъда аз. Може би хората, нищо неподозиращите обикновени хора, които внезапно ще се пробудят и ще осъзнаят, че в крайна сметка всяка тяхна форма на свобода е била погълната от дяволската машина на финансовото всемогъщество. Към това се стреми и Матарезе. В резултат ще се стигне до полицейски държави — навсякъде по света. Иначе не биха могли да оцелеят.

— Наистина ли мислиш, че е възможно да се случи?

— Всичко зависи от това какъв ще е началният им старт и кой е в борда на директорите. Честно казано, да, напълно осъществимо е. Задълбочиш ли се в анализа, ще видиш, че става дума за тероризъм на управляващите, за международно тайно съглашателство, парадиращо с антиръстовото законодателство в страните по целия свят. Сякаш Дженеръл Мотърс, Форд, Крайслер, БМВ, Тойота, Порше и още двама-трима производители се съюзяват и решават да поемат в свои ръце световната автомобилна индустрия. Но не е чак толкова отвлечено.

— Стигнат ли дотам, следващата им цел са правителствата — отбеляза Прайс.

— Предполагам, някои вече са се окопали, както беше и преди трийсет години. Един от тях едва не стана президент на Съединените щати. Без малко да завладеят изцяло Държавния департамент и Пентагона, влиянието им в Белия дом и сената бе невероятно. Сега, след като действат в международен мащаб, да предположим, че поставят под своя контрол британския Форин Офис, френския Ке д'Орсе, Рим, Отава и Бон, картинката не е много приятна, нали? О, Небеса, след няколко години, подчинили напълно политиците, след някоя и друга дирижирана от Матарезе среща на високо равнище, и ние всички ще маршируваме под ударите на барабаните им, щастливи като безмозъчни добичета, докато не разберем, че заглъхнат ли, това ще означава, че за нас повече няма алтернатива. Ще купуваме онова, което те ще поискат да купуваме, ще вярваме в онова, в което те ще поискат да вярваме — „Тероризъм на управляващите“, страховито определение.

— С фатален край, като всяка форма на тероризъм, Кам. Защото, укрепят ли се веднъж, монопол тук, крупна корпорация другаде, навсякъде взаимосвързани конгломерати, те няма да търпят никаква опозиция.

— Очевидно и сега не приемат никаква съпротива — отбеляза Прайс.

Той разказа на Скофийлд за четирите убийства: на френския финансист, испанския лекар, англичанката и италианеца, загинал в мача по поло на Лонг Айлънд.

— Известно ни е, че французинът е свързан с Матарезе — продължи Прайс. — Разполагаме със запис на собствените му думи. А и докладите за финансовото състояние на останалите са наситени със странни празноти по отношение произхода на парите, с които разполагат, според последната информация на Франк Шийлдс.

— „Жмичката“ винаги е точен в тези неща — съгласи се Беоульф Агът. — Навремето никога не пропускаше да обозначи празнотите. Първо търсеше модели, а не ги ли откриеше, захващаше се да търси и нещо друго.

— Това друго тук е Матарезе. Убийствата са извършени в разстояние на четирийсет и осем часа, убийците изчезват, без да оставят каквато и да било следа...

— Звучи правдоподобно — прекъсна го Скофийлд.

— И защо е толкова сложно да се проследи произходът на техните богатства? — продължи Камерън. — Франк употреби една дума „аморфни“, предполагам, имал е предвид невъзможността да бъдат посочени.

— Вероятно. — Пенсионираният бивш агент от разузнаването, с посребрени коси, се засмя сърдечно, най-вече сам на себе си. — Колко милионери познаваш, които охотно биха показали своите явни и тайни счетоводни документи, особено ако източниците на приходите им са съмнителни, независимо че може и да са изминали години?

— Не познавам толкова много милионери, поне не лично.

— Ето сега познаваш мен.

— Ти наистина ли си...

— Точка по въпроса. Нито дума повече. Разбра ли какво имам предвид?

— Не бих искал, но имайки предвид служебното ти досие, ще го приема като извънредно възнаграждение... Откъде започваме? Откъде да започна аз?

— Сам го каза: от пътя на парите — отговори Скофийлд. — Франк Шийлдс е добър, но е аналитик. Хруска числа, работи с документи, с компютърни разпечатки на диаграми и графики, а и с досиета, написани от отговорни и безотговорни хора, като много често авторите на документите са неоткриваеми. А ти ще трябва да работиш с хора, не с електронната интерпретация на характера и поведението им.

— Правил съм го и преди — отвърна Прайс, — и вярвам в този метод. Новите технологии прекрочват граници, наблюдават и подслушват, но не могат да разговарят с живите мъже и жени, срещу които предстои да се изправим. В този смисъл никоя машина не може да замести човека. Но да се върнем към пътя на парите, откъде да започна?

— Щом не можеш да откриеш убийците — замислено поде Беоульф Агът, — тогава се залови с жертвите. Със семействата им, адвокатите, bankerите, и дори с близките им приятели или съседи. С всеки, който може да има някаква представа от поведението им, от това, което са разказали за себе си. Страшно досадно е, но е част от работата ти, и нищо чудно да те отведе до някоя врата към сложния лабиринт.

— Но как ще ги накарам да говорят с мен?

— Е, толкова е просто! Нашите хора имат връзки, Франк има връзки. Ще ти осигурят препоръки — достатъчно сме им дали, за Бога. Ти ще си доброто момче, което се опитва да открие кой е посегнал на скъпите им хора, а различните разузнавателни служби, действайки в синхрон, са ти дали знак „пътят е открит“.

— Какво значи „пътят е открит“?

— Така се изразяват ветераните в нашия занаят. Означава, че имаш правото да задаваш въпроси.

— Докъде се простира такова право?

— Кой го е грижа? Ти просто ще разполагаш със свобода на действие.

— Не е възможно да е толкова просто...

— Простотата на действие е азбуката на проникването на непозната или вражеска територия, млади ми Камерън. Съжалявам, че трябва да ти го напомня.

— Щом ми се стори, че разбирам, възникват нови въпросителни.

— Ами тогава помисли малко повече.

Неочаквано Антония Скофийлд се втурна при тях.

— Брей — извика тя. — Отидох да изгася осветлението при входа и на хоризонта забелязах пламъци, трябва да е имало някаква експлозия.

— Загаси свещите! — нареди Скофийлд. — Прайс, ела с мен!

Подобно на промъквачи се през джунгла пехотинци, двамата мъже, Беоулф Агът вървеше начело, се запровираха между клоните по едва забележимата пътека. В последния момент Камерън бе съобразил да грабне ръчната си чанта, забелязал, че преди да напуснат къщата Скофийлд бе взел някакъв четвъртит предмет, увит в кожен калъф. Преодолявайки една след друга цели стени от листа и клони, те стигнаха до скалист плаж, където фотоелектронните клетки улавяха лъчите на Карибското слънце.

— Сниши се! — нареди по-възрастният мъж и отвори кожения калъф, от който се подаде тежък бинокъл с приспособление за нощно виждане. Прайс дръпна ципа на своята чанта и извади същия уред. Далеч навътре в морето се стелеше килим от светлина, разкъсвана от време на време от нови ярки отблясъци. — Какво е това според теб?

— Ще ти кажа след малко — отговори Камерън и бръкна отново в чантата си, за да извади телефона с променения обхват. — В момента обаче нещо ме стяга под лъжичката.

— Сякаш внезапно ти се е отворила празнина, нали?

— Усещането е злокобно, господин Скофийлд.

— Познато ми е. Винаги е едно и също.

— За Бога! — простена Прайс. — Мълчат. Никой не отговаря!

— Твоята лодка ли?

— Катера на бреговата охрана. Вдигнали са го във въздуха. И онези хлапета... Толкова млади! Всички са загинали!

— Може да дойдат и тук...

— Те? Но кои са те според теб?

— Онези, които са потопили катера — отговори хладно Скофийлд. — Намираме се на част от много малък архипелаг, шест-

седем мънички островчета, но като нищо може да се насочат насам.

— Но кои са те? Наркотрафиканти, които се опитват да се отърват от преследвачите си?

— Дано имаме тоя късмет, млади човече, но искрено съжалявам за онези момчета.

— Да не би да мислиш, че преследват мен? Катерът пътуваше на запад, изчакахме да ни покрие кълбо мъгла и се спуснах откъм кърмата. Няма кой да ме е забелязал, освен някой от твоя бряг. И това може да си само ти.

— Не, Камерън. Не търсят теб. Може да те следват по петите, но не ти си им нужен. Честно казано, съумя да направиш онова, което ми се струваше невъзможно: върна ме обратно в ада. Онези разполагат с карти, набелязали са целта. Ако не нападнат тази нощ, рано или късно ще го сторят.

— Безкрайно съжалявам! Направих опит в максимална степен да прикрия следите си, за да те предпазя.

— Не се самообвинявай. Колкото и да си опитен, не си готов да премериш сили с тях, само малцина го могат. Но ако са намислили да действат тази нощ, има един човек с опит, който им е приготвил изненада.

— И каква е тя?

— Ще ти обясня по-късно. Стой тук, връщам се след пет минути, а може и по-скоро.

Бившият агент под прикритие рязко се изправи.

— Но кои са тези „те“?

— Нужно ли е да ги назовавам? — попита Скофийлд. — Това са Матарезе, млади човече.

ПЕТА ГЛАВА

Камерън успя да се овладее, въпреки болката и яда си. Когато се взря през бинокъла за нощно виждане, ръцете му не трепереха. Пулсиращата светлинка чезнеше в сгъстяващия се мрак, докато накрая се стопи напълно. Огънят бе погълнат от морето. Прайс бавно местеше бинокъла при всяко разкъсване на облаците, които закриваха луната — наляво, надясно, над мястото, където бяха потънали пламъците, сетне надолу, в случай, че някой плавателен съд се бе промъкнал напред в мрака.

Ето го! Малък тъмен силует, осветяван от бледите лъчи на луната. Изглежда, се бе насочил право към Означение 26, а може би в друга посока. Къде ли беше Скофийлд?

Като по сигнал дочу шумолене в листака и Беоулф Агът се появи измежду палмовите дървета, следван от жена си Антония. И двамата носеха доста тежки предмети. Скофийлд пръв разкри товара си — еднометров ръчен ракетомет, чиято цев беше с десетсантиметров диаметър. Големият цилиндричен брезентов чувал, който Антония почти влачеше, очевидно съдържаше амунициите.

— Нещо ново? — попита Брей, пое чувала от жена си и остави ракетомета на скалите, подаващи се от пясъка.

— Още една лодка, твърде далече, за да мога да определя каква е, но изглежда, идва насам.

— Отпред има две островчета. Който и да управлява лодката, вероятно ще се отбие първо на някое от тях.

— Не е кой знае какво успокоение...

— Може и да се окаже достатъчно — прекъсна го Скофийлд. — Искам да видя какво оборудване са натоварили.

— Какво значение има?

— От това зависи дали ще я взривя, или не. Тежки антени, сателитни чинии, радарни мрежи... о, има голямо значение, повярвай ми.

— Ще трябва да я унищожиш, ако хвърли котва до брега.

— Боже мой, току-що ми даде още една идея! — извика по-възрастният мъж и се обърна към жена си.

— Ако е това, което си мисля, ти си луд — рече Антония Скофийлд, приклепнала зад съпруга си. Думите бяха произнесени с леден тон.

— Не бих казал — отвърна Беоулф Агът. — Имаме предимство, голямо предимство! Още сега можем да определим, че е относително малко корабче. От колко души би могъл да бъде екипажът? Четирима, петима, шестима?

— Не оспорвам логиката ти, мили — отвърна неохотно Антония. — Ще се върна до къщата и ще донеса още оръжия. — Тя се изправи и хукна през листака.

— Тони винаги сменя обръщението, „скъпи“ става „мили“, когато ми е ядосана — рече Скофийлд с усмивка. — Което означава, че осъзнава правотата ми, но не иска да я признае.

— На мен пък не ми се ще да призная, че не разбирам за какво говорите. И двамата.

— Понякога ми се струва, че много бавно схващаш, Кам.

— Я стига вече! Какво искате да кажете?

— Макар да съм вече само бивш професионалист, няма ли да бъде хубаво да се качим на борда на това чудо? Всъщност да поемем командването? Можем да научим много, нали? Можем да ги примамим тук и да овладеем положението, да си разменим ролите. Те да се превърнат в мишени.

— Боже мой, най-накрая разбрах! — възкликна Прайс. — Трябва да има връзка между корабчето и брега. Ще пленим тези, които идват, ще им покажем вашия ракетомет, насочен към тях, и ще им дадем да разберат, че един враждебен ход ще им коства живота.

— В основни линии, това е.

— Какво ще ни донесе Антония?

— Предполагам, три автоматични пушки МАК-10. Имат подалечен обсег и са по-точни. Освен това имат специални заглушители; чува се лек пукот, но не и гърмеж. Ако изобщо ни се наложи да стреляме, бихме могли да избягаме, без да издадем истинското си местоположение.

— Антония... госпожа Скофийлд разбира ли от тези неща?

— Колкото нас двамата. Тя е в крак със света, който напуснах, много повече от мен. Не може да забрави колко дълго бяхме бегълци. Все още е убедена, че и сега бягството ни продължава. Мен ако питаш, Тони може да облече водолазен костюм и да взриви цял разрушител, ако някой от нас — или пък Таленков — бъде застрашен.

— Невероятна жена.

— Да, наистина — нежно се съгласи Беоулф Агът. — Без нея нито Василий, нито аз щяхме да оцелеем... Ето я и нея!

— Реших за себе си да взема узи — задъхано рече Антония, щом разтвори последните ниски палми и хвърли оръжията на земята. — По-леко е и е най-подходящо за стрелба отблизо. — Тя свали и платнената чанта от рамото си. — Донесох по шейсет патрона за всяка от пушките, в торбичките с червени ленти са; моите са в синята... Сега какво, скъпи?

— О, тя се е разнежила! — възкликна Скофийлд. — Също както навремето в Аячо и Бонифацио, нали, Тони?

— Гади ми се от тия спомени, копеле такова.

— Както виждаш, Кам, достойно се справя със ситуацията. Нали, момичето ми? Имаш ли фенерче в тази твоя вълшебна чанта, Прайс?

— Разбира се.

— Извади го, включи и обходи безразборно с лъча наоколо. Не го насочвай към корабчето, но освети около него. Целта е жертвите ни да го забележат.

— Надявам се, знаеш какво правиш — рече Камерън.

— Казано с твоите думи, момчето ми, и зная, и не зная. Просто ми е ясно, че така можем да спестим време, а ние винаги се стремим към това, нали?

— Безспорно — съгласи се Прайс, включи мощното фенерче и направи няколко кръга в тъмното небе, като накрая го насочи към внезапно приближаващия в далечината силует.

— Смени курса! — каза Скофийлд. — Беше се насочил към Означение двайсет и четири и обърна! Добра работа свърши, младежо.

— А сега какво? — попита Камерън.

— Ще изпратят някой скиф — рече Антония. — Аз ще мина вдясно от задънения залив, ти мини отляво, Кам.

— А после? — попита по-младият мъж.

— Ще видим какво ще пристигне — отвърна Скофийлд и намести ракетомета между скалите. — Ще се прицеля в движещата се мишена. Който и да е останал на борда, ще бъде на палубата... Тогава ще знаем какви са ни шансовете.

— Да предположим, че и те разполагат със същото оръжие — рече Камерън. — Седемдесет и пет милиметрово или нещо подобно. Могат да взривят острова ви!

— Ако зърна раздвижване, а и човек, който да тича към него, пръв ще взривя всичко.

Корабът — всъщност малък траулер — напредваше към Означение 26 и щом приближи на двеста метра, на носа можеше да се види едрокалибрено оръдие, достатъчно голямо и мощно, за да взриви катер на бреговата охрана. Но мъжете на борда — виждаха се трима — бяха заети със спускането на моторна надуваема лодка във водата. Капитанът излезе от кабината, очевидно издавайки нареждания за пускане на котва, сетне вдигна бинокъл пред очите си и се видя, че на кръста му виси пистолет в кобур.

— Познавам това лице! — възкликна Прайс. — Швед е, от списъка на терористите в Стокхолм. Един от заподозрените в агентата срещу Палме!

— Намерил е своя дом — рече Скофийлд. — Сега наистина искам да се кача на борда.

— Бъди внимателен, мили.

— Още е ядосана... Ще внимавам, любима, върви на десния фланг. Но, за Бога, стой ниско приведена и използвай нашата малка джунгла. Помни, той има същия бинокъл за нощно виждане като нашия.

— Тръгвам.

— Ти също, Прайс, върви наляво. Ще поставим копелетата под кръстосан огън. Ако се наложи да стреляш, гледай първите куршуми да минат над главите им. Искаме пленници, а не трупове.

— Разбирам, сър.

— Престани с това глупаво обръщение. Не съм ти наставник. Просто човек, когото си срещнал напълно случайно.

Надуваемата лодка стигна до брега на не повече от петдесет метра от Скофийлд и ракетомета. От дясната страна на подковообразното заливче Антония стоеше в сенките на островната

джунгла, стиснала узито в силните си ръце. На далечния ляв фланг Прайс бе коленичил до голям вулканичен камък, пригответил пушката си за стрелба. Първият от тримата мъже в гумената лодка скочи през носа, в лявата си ръка държеше оръжие, в дясната — въже. След него скочи мъжът в средата, сграбчил с две ръце автоматична пушка. Капитанът на кърмата изключи двигателя и последва останалите; той бе въоръжен по същия начин. Съчетана, огневата им мощ не беше за подценяване.

На слабата лунна светлина приличаха на обикновени рибари. Дватама имаха рошави бради, доказателство за нежеланието им да хаят топла вода и бръснач, докато са в морето; третият беше гладко избръснат. Той бе капитанът на надуваемата лодка и изглеждаше помлад от останалите, може би около трийсет и пет годишен, докато спътниците му — яки и набити — приближаваха петдесетте. Освен това третият мъж бе небрежно облечен, ала в скъпи дрехи. Прилепнали бели джинси, широко синьо памучно яке и шапка с козирка — облекло, което рязко контрастираше с това на помощниците му. Техните ризи бяха опърпани, а прането на панталоните им вероятно се ограничаваше до някой и друг скок в солената вода. Освен това двамата носеха на вратовете си кожени каишки, към които бяха прикрепени електрически фенерчета.

— Ей, Джак — извика по-младият мъж към първия от групата, — издърпай лодката и огледай ей там! — Той посочи мястото, където се намираще Антония. — А ти, Хари, провери от другата страна на брега. — Ставаше дума за територията на Прайс. — Тук има някой, този лъч светлина не се е появил току-така! — Водачът говореше на английски, но се усещаше, че не му е роден език. Акцентът беше от континентална Европа, вероятно Словакия или някоя от Прибалтийските републики.

— Не знам, приятел — извика Хари, който очевидно бе австралиеца. — Тук на Карибите всичко може да се види. Светлите отражения нощем са част от пейзажа.

— Видяхме каквото видяхме. Вървете!

— Ако сме видели това, което си мислим — обади се мъжът, наречен Джак, който говореше на лондонския кокни акцент, — май не изглеждаха никак притеснени, а?

— Само проверете, просто си отваряйте очите!

— Не ми плащат за да влезем в двубой с някой смахнат дивак, дето ще ми разбие проклетата глава.

— Плаща ти се много повече, отколкото заслужаваш, Хари, затова побързай.

Точно в този момент скритият Скофийлд зърна онова, което се надяваше да види. Шефът на групата извади от джоба на якето си малък радиотелефон и заговори:

— На брега не се вижда никой, не се забелязва и светлина отвъд дърветата и храстите. Продължаваме огледа. Дръж радиото включено на приемане.

Наконтеният водач на групата измъкна фенерчето от кожената каишка около врата си, включи го и обходи околността с лъча. Скофийлд се сниши, лъчът мина над главата му, освети скалите, прикрили ракетомета. Отново се спусна тъмнина, пронизвана само от случайно проблясващите лунни лъчи; Беоульф Агът надникна иззад неравния ръб на камъка. Положението се усложняваше.

Водачът бе забелязал нещо и Брей знаеше точно какво: редиците от малки плочи, които поглъщаха слънчевите лъчи и захранваха фотоелектронните клетки, осигуряващи допълнителен източник на енергия за островчето. Мъжът бавно запълзя напред.

От далечната дясна страна на брега словакът, назован от шефа с името Джак, внимателно вървеше по пясъка, лъчът на фенерчето му се въртеше във всички посоки. Той приближи на половин метър от Антония и в същия миг тя излезе от листака, тикна късата цев на узито в гърба му и прошепна:

— Един звук и ще спиш при рибите. Хвърли оръжието!

На левия фланг Прайс изчака зад камъка, докато австралиецаът приближи с фенерчето си. Когато достигна голямата скала и почти я допря с рамо, Камерън заобиколи и излезе на по-малко от метър зад натрапника.

— Само да гъкнеш и ще се озовеш в ада на торбестите, приятел — рече тихо.

— Какво, по дя...

— Казах вече! — гневно го прекъсна Прайс. — Няма да повтарям. При следващия звук ще се превърнеш в труп.

— Не се тревожи, приятел! Като се качих на борда, не очаквах подобни гадории.

— А защо изобщо се качи... приятел?

— Заради мангизите... не са малко. Копелетата плащат всяка седмица толкова, колкото изкарвам за два месеца!

— Защо си търсиш белята толкова далеч от къщи?

— Работех за тях в западните територии, доста по на север от Пърт, в Индийския океан. Да бачкам не ме мързи, а пък и не съм светец, ако разбираш какво ти говоря. Щем не щем, някой ден всички ще идем в ада.

— Знаеш ли за кого работиш?

— Представа си нямам. Не съм питал, щото не ме интересува. Контрабанда ще да е, тъй си мисля. Сигурно наркотици. Пресрещаме танкери и товари, поели към Дърбан и Порт Елизабет.

— Симпатяга си, няма що.

— И децата тъй казват. Нали аз нося бекона вкъщи, както казвате вие, янките.

— Дръж си главата изправена, австралиецо, така по-малко ще те заболи.

— Какво?

Камерън хвърли пушката, приближи до мъжа, вдигнал ръце над главата си, сетне стовари стегнатите, твърди, опитни длани от двете страни на якия врат на австралиеца. Лекият, но добре насочен удар засегна съдовете около каротидната артерия; мъжът щеше да остане в безсъзнание поне два часа.

Изведнъж откъм тъмния бряг на малкото заливче долетя гласът на англичанина.

— Джак, Хари, открих какво било! Толкова са много, че не мога да ги преброя. Десетки малки плочи, свързани към централен кабел! Тук са, ей ги; това им е електричеството!

— Аз пък намерих теб — рече Скофийлд и се изправи иззад тъмните скали на брега, стиснал в ръка автоматичната пушка със заглушител. — Предлагам да се отървеш от своята АК-47, преди да се изнервя и да пусна някой куршум в челото ти. Не одобрявам това оръжие; то убива хора.

— Господи, това наистина сте вие!

— Какво каза?

— Беоулф Агът, кодовото ви име.

— Как ме разпозна на тая светлина?

— Слушал съм гласа ви на запис.

— Защо ме търсиш толкова упорито? Не че е трудно да бъде открит.

— До скоро няхахме причина да ви търсим. Беоулф беше забравен, просто изчезнал беглец.

— А сега се появих отново?

— Знаете причината не по-зле от мен. Старицата в Челябинск, Рене Мушистин на онази яхта.

— Чувал съм за тези хора.

— Защо иначе новият Беоулф Агът, любимецът на Управлението, прехваленият Камерън Прайс, би тръгнал да ви търси?

— Нямам представа. Ти ми кажи.

— Той е аналитик експерт, а вие знаете имената от миналото.

— Ако е така, забравил съм ги. Тези неща вече не ме интересуват. Между другото, откъде знаеш за Прайс? Това издирване е с код четири-нула, максимална степен на секретност.

— Нашите методи също предвиждат максимална степен на секретност, но са изключително ефикасни. По-ефикасни от тези на вашата служба.

— „Нашите“ означава тези на Матарезе, естествено.

— Предполага се, че агент Прайс ви е разкрил това.

— Всъщност не се наложи, ако това те интересува.

— Наистина ли?

— Което означава, че вашите източници и моите източници черпят от един и същи първоизточник. Това е интересно, нали?

— Но е без значение, господин Скофийлд. Имената от миналото, които може би не си и спомняте, и компаниите, които са представлявали — сигурно осъзнавате, че сега са без значение. Ако не всички, то повечето от тези хора са мъртви, корпорациите са погълнати от други. Без значение са.

— И все пак някои изплуваха в паметта ми, макар да бяха старателно погребани преди години, нали? Да видим дали ще си спомня... Имаше един Ворошин в съветски Ленинград, който даде живот, разбира се, на Верахтен в Есен, нали така? Макар да бяха собственост на своите правителства, притежаваше ги друг. От американския град Бостън, Масачузетс, нали?

— Достатъчно, господин Скофийлд.

— Не ми разваляй удоволствието. Паметта ми се възвръща... а от години не беше ми се случвало. Съществувахе и компанията Инглиш Уейвърли Индъстрис; тя също беше здраво обвързана с Бостън. Ами Скоци-Паравачини или пък беше Паравачини-Скоци? Със седалище в Милано, нали? Обаче тя също получаваше нарежданията от Бостън...

— Стана ми ясно накъде биете...

— Небеса, не и докато не споменем преждевременната трагична смърт на такива забележителни личности като талантливия Гийомо Скоци, съблазнителната Одил Верахтен и твърдоглавия Дейвид Уейвърли. Още навремето имах чувството, че по някакъв начин те разочароваха — да се осмеля ли да произнеса името му — Пастирчето?

— Всичко това е минало, Скофийлд. Повтарям, без всякакво значение е! И то не е нищо друго, освен прозвище на човек, отдавна мъртъв и забравен.

— Прозвище? Това е прякор, нали?

— Знаете не по-зле от мен.

— Пастирчето... В някои части на тоя ваш потаен свят, света на вечната нощ, тази легенда е просъществувала десетилетия. Легенда, дописана от онези, които той в крайна сметка унищожи. Ако бъдат открити и събрани заедно, тези писания биха променили историята на световните финанси, нали?... Или може би ще очертаят план за бъдещето.

— Казвам ви за последен път! — Водачът на групата едва не се задави, плюеше думите, сякаш бяха горчиви. — Безсмислени брътвежи!

— Тогава защо сте тук? — попита Брей. — Защо държеше на всяка цена да ме откриеш?

— Изпълняваме заповеди.

— О, обичам тая фраза! В немалко случаи може да послужи за оправдание, нали? Нали?

— Всяко изявление завършвате с нов въпрос.

— Това е единственият начин да се научи нещо, нали?

— Ще бъда откровен, господин Скофийлд...

— Искаш да кажеш, че досега си лъгал? — прекъсна го Беоулф Агът.

— Моля ви, престанете!

— Съжалявам, давай нататък.

— Живеем в епоха, съвсем различна от онази, през която сте напуснали службите, сър...

— Да не искаш да кажеш, че съм някакво изкопаемо, озовало се в непознат свят? — прекъсна го отново Брей.

— Само що се отнася до технологичните новости — отвърна водачът с неприкрито раздражение. — Базите данни са усъвършенствани отвъд границите на въображението, всеки час уредите сканират по електронен път и съхраняват хиляди документи, възможната дълбочина на проучване е невероятна.

— Което означава, че ако случайно спомена някои от тези имена на заинтересовани страни, това може да насочи към нови — нови имена, нови компании, правилно ли разбрах? Цялата история на бизнеса в Бостън ще трябва да бъде пренаписана.

— Исках да кажа, господин Скофийлд — изрече натрапникът през зъби, сякаш се обръщаше към сенилен идиот, — че сме готови да ви платим няколко милиона долара, за да изчезнете отново. Южна Америка, островите на юг в Тихия океан, където пожелаете. Имение, ранчо, най-доброто, което може да се купи за вас и съпругата ви.

— Всъщност ние никога не сме били женени, споразумяхме се да не се обвързваме...

— Това за мен няма значение. Просто ви предлагам прекрасна алтернатива на това, което имате в момента.

— Тогава защо просто не дойдохте тук и не ни взривихте с оръдието си? Можехте да ни изгорите, за да сте сигурни, че ще бъде убит и следователно проблемът ви щеше да бъде решен.

— Напомням ви, че офицер Прайс беше проследен дотук. Това щеше да доведе до неприемливи усложнения. Впрочем къде е той?

— Госпожа Скофийлд го развежда из нашата лагуна; много е красива на лунна светлина, колкото и да е оскъдна в момента... Значи не отхвърляте това решение, а само последствията.

— Също както бихте сторили и вие на млади години. Беоулф Агът бе най-прагматичният от агентите, работещи под дълбоко прикритие и изпълняващи свръхсекретни мисии. Той убиваше, когато бе убеден, че е наложително.

— Това не е съвсем вярно. Той убиваше, когато беше необходимо — има разлика. Убеждението или наложителността нямаха нищо общо.

— Достатъчно. Какъв е отговорът ви? Да изживеете дните си в лукс и удобства или да останете в тази малка островна колиба? И да умрете тук.

— Мили Боже, какво трудно решение! — рече Скофийлд и снижи автоматичната си пушка срещу скалите. Сякаш потънал в размисъл, закри очи с лявата си ръка, но без да изпуска от поглед натрапника. — Би било чудесно за жена ми, моята вярна, но незаконна съпруга... и все пак в мислите си няма да намеря покой... — През леко разтворените си пръсти Беоулф Агът наблюдаваше ловките движения на мъжа, който бавно плъзгаше дясната си ръка под разтвореното яке... Внезапно го отметна и посегна към пистолета, втъкнат в колана. Преди да успее да натисне спусъка, Брей вдигна оръжието си и стреля само веднъж. Наемникът на Матарезе падна на пясъка, от раната на гърдите му потече кръв.

— Какво беше това? — долетя глас от радиотелефона на мъртвеца. — Чух някакъв пукот! Какво беше?

Скофийлд изтича до трупа, издърпа го в храстите, след което извади малкия предавател от джоба на якето и го изключи. Прикри се в сенките и тихо извика:

— По мълчанието ви, мои скрити гълъбчета, съдя, че сте изпълнили задачите си. А сега ви моля много внимателно да се върнете при Дядо Коледа.

— Моят човек спи — обади се Прайс и се показа от храстите, оградени с палми. — Ще откара поне няколко часа.

— Ето го и другия, пристига на четири крака — добави Антония и изпълзя заедно с пленника си от листака. — Третият къде е?

— Държа се твърде неучтиво. Опита се да ме убие. Сега изкупва греховете си в нашата джунгла.

— Какво ще правим сега, съпруже?

— Най-простото нещо на света, момичето ми — отвърна Скофийлд и погледна през бинокъла за нощно виждане. — Ще събудим състраданието на капитана на така наречения траулер... Кам, носиш ли въже във вълшебната торба?

— Не.

— Не си достатъчно находчив. Свали си фланелката, накъсай я на ленти и завържи ръцете и краката на пленника на Тони. С каквото остане му запуши устата, пък и малко физическа анестезия ще бъде от полза.

— За мен ще бъде удоволствие. — Прайс се хвана на работа и се справи за по-малко от деветдесет секунди.

— Ами аз, Брей?

— Почакай, любима — отвърна Скофийлд, все още загледан през бинокъла. — Ето го. Тръгва надолу, сигурно към радиото. Не поглежда към брега, очевидно е останал сам на борда!

— Следователно?

— Следователно бягай към къщата и донеси няколко сигнални ракети, четири-пет ще свършат работа. После се спусни стотина метра по източната пътека и изстреляй едната.

— Но защо, за Бога? Той ще разбере, че сме тук!

— Той вече знае, скъпа моя. Сега трябва да го объркаме.

— Как?

— Ще изтичаш обратно към къщата и после по западната пътека, покрай лагуната и оттам ще изстреляш още една ракета. Запали първата, да речем, след осем минути, втората след единайсет. Не си ли спомняш?

— Започвам да се досещам... Ливорно, Италия, ако трябва да бъдем точни.

— Там свърши работа, нали?

— Да, така беше, скъпи. Тръгвам. — Антония изчезна в храстите.

— Тъй като никога не съм бил в Ливорно... всъщност не по едно и също време с вас двамата — обади се Камерън, — имате ли нещо против да ми обясните какво сте правили там? И какво се очаква да свърша аз междуременно?

— Можеш ли да плуваш?

— Да. Имам професионална квалификация за гмуркане до сто метра и всички удостоверения на водолаз.

— Много похвално, но тук нямаме бутилки с кислород, нито пък разполагаме с време, за да наденеш костюма на Човека паяк. Питам можеш ли да плуваш по най-обикновен начин?

— Разбира се.

— Колко дълбоко можеш да плуваш под водата? Без плавници?

— Поне петнайсет — двайсет метра.

— Това трябва да свърши работа. Отплувай до траулера, гмурни се под него, излез от другата страна, качи се на палубата и плени оня кучи син. Имаш ли нож?

— Иска ли питане?

— Тръгвай, докато капитанът е още долу.

Прайс бръкна в торбата си, измъкна колана с ловджийския нож, затегна го на кръста си и хукна към брега. Хвърли се във водата и с мощни загребвания, без да откъсва очи от палубата, се насочи към траулера, който бе на около двеста метра. Капитанът се показа от кабината и Прайс се гмурна под водата. Шест, девет, дванайсет метра, изплува да си поеме въздух в тъмнината, сетне се гмурна отново и после отново, докато стигна траулера. Мина под него и изплува откъм десния борд.

Вдигна ръка над водата и погледна водоустойчивия си часовник. Светещият циферблат показваше, че е доплувал за шест минути; първата ракета щеше да се появи след по-малко от две минути. Прайс бавно се отправи към носа. Щом ракетата осветеше небето на изток, капитанът без съмнение щеше да се спусне към кърмата, която бе насочена на изток. Това щеше да бъде най-добрата и може би единствената възможност да се качи на борда незабелязано. Камерън съзнаваше, че ножът е единственото му оръжие, а острието съвсем не бе равностойно на пистолета в кобура на капитана.

Ето я! Ярка светлина експлодира в нощното небе отляво на траулера. Запулсира, докато се издигаше, сетне, достигнала апогея си, отново блесна ослепително, застина за миг и започна бавно да пада, полюшвайки се. Накрая изчезна в тропическата гора.

— Михаил, Михаил! — изкрещя капитанът, очевидно по радиотелефона, докато тичаше по палубата. — Какво беше това?... Михаил, отговори ми! Къде си?

Прайс изскочи от водата с протегнати ръце; достигна страничния шпангоут, който представляваше лека издатина, но напълно достатъчна като опора. Сграбчил дървото, той се изтласка нагоре и протегна ръка над главата си, докато стигна планшира; останалото беше въпрос на тренинг. Прехвърли се през парапета, стовари се по гръб на палубата и задиша дълбоко. Само след секунди живителен въздух изпълни

дробовете му, сърцето успокои ритъма си. През цялото време капитанът швед, разпознатият известен терорист, не спираше да крещи в безмълвния радиотелефон.

— Михаил, ако ме чуваш, ще открия огън! Това е сигнал незабавно да се върнеш на кораба! С теб или без теб, махам се оттук!

Ето я братската загриженост на Матарезе. Ето какво остава, ако се постави на изпитание лоялността, помисли си Камерън. Старшият офицер щеше да изостави подчинените си в смъртоносна неизвестност, за да спаси собствената си кожа. Прайс се зачуди защо ли е изненадан. Скофийлд беше намекнал именно това.

Ето я и втората експлозия! Далече вдясно, на запад, небето избухна в пламъци, светлината беше по-силна, по-ослепителна, отколкото при първата ракета — а може би случаен облак бе закрил луната? Кам бързо скочи на крака и в същия миг се чу грохотът на оръдието, залп толкова силен, че сигурно бе пробил дупка в палмовата зеленина на острова. Мъжът се промъкна покрай стената на кабината; луната се появи отново. Изпадналият в истерия капитан се втурна към кърмата, притиснал към очите си бинокъла.

Благодаря ти, рече наум Прайс, като приближи бавно и безшумно откъм гърба на мъжа. Лесно е, когато всичко си предвидил. Той стовари левия си юмрук в кръста на шведа, а с дясната си ръка сграбчи кобура му, отвори го и издърпа големия автоматичен Магнум 357. Капитанът закрещя от болка и падна на палубата.

— Хайде, господин Викинг, не те ударих чак толкова силно. Само леко натъртване на прешлена. Според твоя австралийски новобранец Хари, ти си доста по-добре платен от тях. Убеден е, че той, лондончанинът Джак, и префърцуненият Михаил ще бъдат принесени в жертва на гладните диваци... Ставай, кучи сине! Ти взриви катера на бреговата охрана, уби всички онези млади момчета! Ако не смятах, че може да има полза от теб, с радост щях да пусна един куршум в гърлото ти. Ставай, негоднико такъв!

— Кой си ти? — предпазливо попита капитанът и с мъка се изправи. — Как се качи на борда?

— Има да се чудиш. Може би съм ангелът на отмъщението, дошъл, за да те накара да платиш, задето отне живота на всички онези младежи. Едно нещо е сигурно, връщаш се в Стокхолм.

— Не!

— О, да. Имам твърде много приятели там, за да предложи друго решение... Дай радиотелефона, ако обичаш.

— Никога! — Капитанът се хвърли напред, протегнал ръце като хищни куки. Камерън отскочи и стовари десния си крак в слабибите на терориста. Шведът отново се стовари на палубата, притисна удареното място и застана.

— Вие, изглежда, обичате да причинявате болка, но не умеете да търпите, а? Защо ли това не ме изненадва? — Прайс коленичи и измъкна радиотелефона от джоба на якето на капитана. Изправи се, огледа на лунната светлина различните бутони, натисна един от тях и каза: — Скофийлд, чуваш ли ме, или трябва да крещя?

— Чувам те, храбрецо, и чух една много хубава сценка. Твоят плужек беше оставил радиотелефона на „Предаване“. Предполагам, бил е притеснен или просто объркан.

— Разбрах, сър. Предлагам да дойдете тук и заедно да огледаме.

— Ще повярваш ли, че същото си мислех и аз?

— Мога да допусна, че е възможно.

* * *

Заедно с двамата живи, добре завързани пленници, Антония и Скофийлд спряха до траулера.

— Какво направихте с онова конте на име Михаил? — викна Прайс.

— Изчезна без следа, младежо — отвърна Беоулф Агът. — Затова се позабавихме малко.

— Какво говориш? Щом тук има радиотелефон, значи знаят координатите ни. Ще намерят тялото му!

— Не ми се вярва, Кам — рече Скофийлд. — Натъпкахме го със стръв, и в джобовете, и в гърлото, и го хвърлихме в Залива — забавачка за малките акули, където държим нашата лодка. Както споменах, именно затова се позабавихме.

— Какво?

— Всеки, който има поне капка мозък в главата, не смее да се гмурне там. Повярвай ми, няма да остане и следа от него, Господ да благослови тези ненаситни риби.

Кабината под палубата беше оборудвана с компютри, наредени по протежение на десния и левия борд.

— Да пукна, ако разбирам нещо от тия машинарии — подхвърли Скофийлд.

— И за мен са пълна загадка — добави Антония. — Трябва доста да си учил, за да ги накараш да работят.

— Не е толкова сложно — рече Прайс и седна пред един от компютрите. — Има основни команди, които стъпка по стъпка те отвеждат до функцията, която ти е нужна.

— Би ли го превел на обикновен език? — попита по-възрастният мъж.

— Ще отнеме прекалено много време и ще ви отегчи до смърт — отвърна действащият агент от ЦРУ. — Този терминал все още е в програма за предаване на информация, което означава, че е бил използван преди минути и е щял отново да бъде използван съвсем скоро.

— Това добре ли е?

— Повече от добре, направо подарък на съдбата. Можем да се свържем пак, да видим какво е било предадено. — Прайс започна да натиска клавиатурата; на черния екран мигновено се появиха ярки зелени букви.

Въведи нужния код за връзка.

— По дяволите! — промърмори Камерън, стана от стола и бързо се насочи към стълбите, водещи навън от кабината. — Веднага се връщам — добави. — Ще доведе капитана, който или ще ни даде паролата, или ще иде да прави компания на фукльото Михаил в рая на акулите!

Прайс изкачи тичешком стъпалата и огледа палубата на променливата лунна светлина. Това, което видя, го вцепени... Не повярва на очите си. Капитанът на тъй наречения траулер го нямаше; бяха го завързали за кнехта на планшира, но там го нямаше! Наместо това двамата му спътници представляваха кървава пихтия, лондончанинът очевидно бе мъртъв, австралиецаът едва дишаше, черепът му бе смазан, погледът му губеше фокус.

— Какво се случи? — изрева Прайс към австралиеца и го сграбчи за просмуканото с кръв яке.

— Гадно копеле, проклет да е! — прошепна смъртнораненият. — Успя да се измъкне от въжетата и обеща да ни освободи. Наместо това грабна дръжката на лебедката и ни преби и двамата, един след друг, толкова бързо, че дори не разбрахме какво става. Ще го чакам в ада! — с последни сили добави австралиеца. В следващия миг беше мъртъв.

Камерън погледна през борда; моторизираната надуваема лодка беше изчезнала. Възможно бе новият й кормчия да се бе насочил към всяко едно от пет-шестината малки островчета. Предприемането на незабавно преследване бе немислимо. Кам се върна тичешком в кабината.

— Кучият му син се е освободил, убил е другите двама и е взел надуваемата лодка! — извика той. — Не мога да вляза в компютъра.

— Тук все още има телефон, младежо — рече Скофийлд. — Съзнавам, че не е високотехнологично постижение, но се обадох вкъщи и се свързах с телефонния секретар.

— Вие сте най-неизкушеният гений в този скапан високотехнологичен свят — с облекчение рече Прайс и се спусна към телефона до компютъра. Набра кодовете, за които бе сигурен, че ще му дадат предимство в сателитния трафик и ще го свържат с Лангли, Вирджиния, с Оперативната дирекция, най-неприкосновения отдел за секретни проекти.

— Моля? — рече безизразен глас.

— Тук е Камшафт, Карибите, трябва да говоря със заместник-директор Франк Шийлдс. Приоритет четири-нула.

— Директор Шийлдс напусна района преди часове, сър.

— Тогава ме свържете с дома му.

— За да направя това, се нуждая от допълнителна информация...

— Опитайте с името Беоулф Агът! — отсече Камерън.

— Кой, сър?

— Мислех, че това съм аз — намеси се Скофийлд.

— Вземам го назаем, да имаш нещо против?

— Не, струва ми се.

— Беоулф Агът — нетърпеливо повтори Прайс в слушалката.

Точно след дванайсет секунди в ухото му прозвуча гласът на Франк Шийлдс.

— Много време мина, Брандън, повече от двайсет години, струва ми се.

— Не е Брандън, аз съм. С Камшафт и Карибите не успях да омилювам вашия робот, затова взех назаем името. Собственикът не възрази.

— Открил си го?

— Постигнах много повече, Франк, но моментът не е подходящ да навлизам в подробности. Спешно се нуждаем от информация. Голямото всевиждащо око работи ли още?

— Работи денонощно заедно с всичките си братя и сестри. Урожаят обаче за нищо не става, пълен боклук. Какво ти трябва?

— През последния час, час и нещо оттук са осъществени едно или няколко предавания Бог знае докъде. По телефона или чрез компютъра по сателит. Можеш ли да измъкнеш засечените съобщения?

— Разбира се, в какъв обем да бъде материалът, десет или двайсет хиляди страници?

— Голям си смешник, няма що. Разгледах им картите. Предавали са приблизително от следните координати: шейсет и пет градуса западна дължина, осемнайсет градуса и двайсет минути северна ширина, между полунощ и два часа сутринта.

— Признавам, това доста стеснява кръга. Ще се обърнем към нашето управление в Маягуес в Пуерто Рико. Какво търсим?

— Нека започнем с Беоулф Агът. Казали са на Скофийлд, че го търсят.

— Онези от Матарезе?

— Именно, според един нафукан боклук, който вече не замърсява планетата.

— Доста работи си свършил.

— Те също. Следвали са ме по петите...

— Как е възможно? Всичко се пазеше в пълна тайна!

— Най-малко един от тях си получава заплатата при нас.

— О, Господи!

— Няма време за молитви. Хващай се на работа.

— Какъв е телефонният ти номер?

— На траулера сме и номерът е заличен. Но тук има компютър, с цялата нужна периферия.

— Включи машината на засекретен режим. Ще накарам тия от Маягуес да се свържат директно с теб, ако открият нещо. И дори да не открият. Освен това ще им дам още няколко допълнителни нишки, които да проверят.

— Разчитам на помощта ти, Франк — рече Прайс, обърна се към компютъра и предаде информацията, необходима на Шийлдс. — Тия копелета избиха цял екипаж прекрасни млади момчета. — Камерън затвори и се облегна тежко на стола.

— А сега какво ще правим? — попита Антония.

— Ще чакаме, момичето ми — отвърна Брей. — Ще чакаме до изгрев слънце, ако се наложи. В Маягуес ще трябва да пресеят доста голяма част от озонния трафик, ако изобщо открият нещо.

— Двучасовият интервал заедно със сравнително точните координати ще ги улесни — каза Прайс. — Дори Шийлдс се съгласи, че имаме шанс.

— Франк може да има внушителна нова титла — промърмори Скофийлд, като прекъсна по-младия мъж, — но все пак си остава само аналитик. Чувства се удобно в кабинета; а ти изпълняваш мисия. В подобни ситуации той е доктор Чувствай-се-добре. Нека нищо не помрачава илюзиите на оперативните таланти.

— Ти наистина си циник.

— Живял съм твърде дълго и съм надживял доста хора, за да бъда по-различен.

— Ще чакаме тогава.

Минутите се изнизваха, очите на тримата не се откъсваха от екрана на компютъра. Измина почти час, докато се появят ярките букви.

В първично кодиран компютърен режим. Прихващането невъзможно. Въз основа на „Беоулф Агът“ и допълнителна информация, предоставена от централата, засякохме и изпращаме следното. Възможни две повиквания от дадените приблизителни координати. И двете дословно предадени телефонни разговори на френски: „Скъпият ястреб пристига в Буенос Айрес.“ Второ: „Военноморските наблюдатели склонни да съдействат, неутрална зона. Острови югозападно от Британска Тортола.“ Край на

съобщението. Получателят все още се проследява. Евро-средиземноморски станции стесняват кръга на търсеното местоназначение.

— Господи Боже мой! — възкликна Брандън Скофийлд. — Какви сладури!

— Какво искаш да кажеш? — попита жена му.

— Опаковки за овесени ядки са им послужили за шифъра — отвърна Брей.

— Съвсем очевидно е — съгласи се Камерън.

— Кое? — настоя Антония.

— „Скъпият ястреб пристига в Буенос Айрес“ — отвърна Скофийлд. — Разшифроваме „скъпия ястреб“ и разбираме, че това е ловецът, новият ни приятел Прайс, който в прайс-листата^[1] на управлението се котира доста скъпичко. Буенос Айрес е Б.А., без съмнение Беоулф Агът, и това съм аз.

— О, разбирам — кимна високата, привлекателна, но опасна за враговете на мъжа си Антония, втрещена в изписаното със зелени букви на черния екран. — А останалото?

— На това аз ще ти отговоря — гневно рече Камерън. — „Военноморските наблюдатели склонни да съдействат“... съответно били са неутрализирани. Нали взривиха катера на бреговата охрана. Проклети да са!

— Във второто съобщение се казва: „Острови югозападно от Британска Тортола“ — бързо го прекъсна Скофийлд. — Не е посочен определен остров, а освен номерирани означения, има поне още двайсет на юг и югозапад от нас. Да вървим на нашия двайсет и шести и ще използваме оборудването, което съм си набавил аз... освен това ще пийнем по нещо, което в момента е абсолютно наложително.

— Нямах компютър — възрази Прайс.

— Не ми е нужен, младежо. Имам телефон със сателитна връзка. Сума пари платих за него, но ако имаш приятел в Хонконг, можеш да се свържеш.

Внезапно някъде отдалеч се чу тътен, ала не от зараждаща се буря. Беше нещо друго.

— Това пък какво беше, по дяволите? — стресна се Кам.

— На палубата! — изкрещя Скофийлд, сграбчи жена си за ръка и я задърпа към стъпалата, докато тупаше Прайс по рамото. — Излизай оттук!

— Какво... защо?

— Защото това сигурно е десетото излитане, идиот такъв! — изкрещя бившият агент. — Търсят ни. Открит ли тая лодка, с нас е свършено! Не се мотайте, размърдайте се. Скачайте през борда!

Тримата се хвърлиха във водата и яростно заплуваха далече от корабчето, а реактивният изстребител се снижи и пусна две бомби върху траулера. Взривът се издигна към тъмното небе, откъдето се бе появила сеещата смърт метална птица. Корабчето потъна за секунди.

— Тони, Тони, къде си? — викаше Скофийлд от бушуващата вода.

— Тук съм, скъпи! — извика Антония и се показва.

— Прайс?... Тук ли си, жив ли си, Прайс?

— Жив съм, по дяволите, жив съм! — отвърна Камерън. — Не се давам толкова лесно!

— Плувайте към острова — нареди Скофийлд. — Трябва да поговорим.

— Какво има да говорим? — попита Прайс, докато се сушеше на верандата на притъмнялото бунгало.

— Съсипаха живота, който бях започнал да обичам, млади човече. Отнеха ни щастието, свободата.

— Нищо не мога да направя — виновно рече Камерън. Дватама бяха сами, телата им леко потрепераха под пухкавите хавлии. — Казах ти вече, направих всичко, което беше по силите ми, за да не издам местонахождението ви.

— Всичко, което е било по силите ти, се оказа недостатъчно, нали?

— Престани да се заяждаш. Сам каза, че не било никак трудно да бъдеш открит.

— За теб не, но за тях беше трудно. С едно изключение, което не бях взел предвид, а е трябвало. След всички тези години те все още имат информатор къртица, окопал се в Управлението. Някой кучи син, при това с немалко правомощия. Имаш ли представа кой може да е?

— Не, засега никаква. Чу какво казах на Франк, тоя тип получава заплата при нас. Той направо онемя.

— На теб имам доверие, на него също. Ето защо трябва да пуснете слуха. Беоулф Агът се завърна. Нека знаят, че Беоулф Агът и Василий Таленков, Змията, са се върнали и няма да се откажем, докато не изпратим Матарезе безвъзвратно в историята.

— Ами аз, Скофийлд?

— Ти си нашето оръжие, нашето острие.

— Нашето?... Таленков е мъртъв. Няма го!

— Не и за мен, Камерън Прайс. В моето съзнание той никога няма да умре.

---

[1] Списък с цени. — Бел. прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Седяха на верандата в тъмното, а единствената светлина идваше от тлеещия фенер, колкото да освети означенията върху клетъчния телефон на Скофийлд. Той набра цифрите, осигуряващи му пряка връзка с Лангли.

— Вдигни другия телефон — нареди той на Прайс.

— Моля? — прозвуча безличният глас, полуехо, полушепот.

— Отново Беоулф Агът — рече Скофийлд. — Намерете ми Шийлдс.

— Изчакайте минутка, сър. — Линията сякаш прекъсна, след което отново се чу безплътният глас. — Боя се, че вие не сте Беоулф Агът. Диаграмата на гласа не съответства.

— Диаграма на гласа?... За Бога, Кам, вдигни телефона и кажи на онзи от преторианската гвардия, че аз съм истинският Беоулф Агът, не ти!

— Току-що открих деривата, беше го хвърлил на пода — обади се Прайс. — Ей ти от нощната стража, диаграмата на гласа нищо не означава, важен е кодът, а с него могат да разполагат определени хора. Хайде, размърдай се!

— Камерън? — чу се бодрият глас на Франк Шийлдс.

— Здравей, Жмичка — обади се Скофийлд.

— Брандън, това ти ли си?

— Как се сети?

— Признаците са не един и два, като започнем с непочтителното обръщение. Как си, Брей?

— Чувствах се твърде добре, докато не се появихте вие, изчадия адови!

— Нямаше как, стари приятелю. Дано Прайс ти е обяснил ситуацията. Впрочем, какво ти е впечатлението от него?

— Не мога да ти кажа какъв е досадник, защото ни подслушва.

— Тук съм — обади се и Прайс, а в гласа му се долавяше натрупаната умора. — Чуй как се развиха събитията, Франк. — И

младият агент набързо разказа събитията, довели до появата на групата за издирване, за корабчето, убийството на екипажа и изчезването на капитана убиец. — Трябва да се е свързал с някого наблизко, защото изстребителят направи кораба на салата. За щастие твоят бивш колега разпозна шума от двигателите преди мен и това ни спаси. Все още не проумявам как долови звука толкова отдалеч, но ако не беше Брей, сега наистина нямаше да си говорим.

— Той добре познава методите на Матарезе, Кам.

— Така си е, Жмичка — намеси се Скофийлд, — а що се отнася до нашия убиец, капитана, не се е налагало той да се свързва с когото и да било. Фалшивото рибарско корабче е било проследено и пътят му обозначен още при първия опит за връзка от борда. Добре смазаните колелца са се завъртели, първата стръв бе самото корабче, заедно с екипажа. Матарезе нямат навика да оставят работата си недовършена, предвиждат всяка възможност.

— Ето отговора за теб, Прайс — отбеляза Шийлдс, който се намираще на близо три хиляди и петстотин километра от британските Вирджински острови.

— Откъде, по дяволите, се появи самолетът? — избухна Кам. — Това беше боен изстребител, което значи, че трябва да е излетял от някоя база! Исусе, нима са проникнали и във военновъздушните сили? Очевидно из нашето управление се чувстват като у дома си.

— Работим по въпроса — меко рече Шийлдс.

— Може и да грешиш, Кам — отбеляза Скофийлд от другия край на верандата. — Експлозиите ни заслепиха. Беше тъмно, а ние трябваше да спасяваме кожата си. Не можем да твърдим със сигурност какво точно сме видели.

— Благодарение на мъжката ви галантност аз взех преднина — прекъсна Антония разсъжденията на съпруга си. — Бях се отдалечила достатъчно, тъй че можех да проследя обходната маневра на пилота...

— Аз се потопих, защото очаквах директен обстрел — намеси се Прайс.

— Аз също — додаде Скофийлд.

— На мен пък изобщо не ми хрумна...

— Какво видя, любов моя?... Чуваш ли я, Франк?

— Съвсем ясно — отвърна шефът от Лангли.

— Беше реактивен самолет, естествено, но моделът изобщо не ми е познат, а и нямаше никакви обозначения. Направиха ми впечатление най-вече крилата, имаха големи издатини отдолу.

— „Хариър“ — отвратен процеди Камерън Прайс. — Може да излети от малка циментова площадка, а дори и от задния двор.

— Не е било проблем за тях да го купят — добави Беоулф Агът. — Обзалагам се, че имат десетки, разположени все в стратегически точки.

— Да се върнем на твърдението ти, че корабчето било „засечено и проследено“ — напомни Шийлдс. — Според теб изстребителят вече е бил на позиция.

— Повече от сигурен съм. Вие от горните етажи кога решихте да изпратите Прайс да ме търси?

— Преди шест-седем дни, когато стана ясно, че бреговата охрана от Сейнт Томас е открила единствено пощенската кутия, която никой дори не наглежда.

— Достатъчно време дори седем-четири-седем да кацне на някой остров, какво остава за лесно подвижния „Хариър“. В крайна сметка, Жмичка, колкото и да съм скромнен, трябва да признаеш, че ме ценят високо. Какво ще кажеш?

— Ти си... няма значение. — Шийлдс направи пауза, през която се чуваше тежкото му дишане. — Разполагам с последните резултати от постъпателното проследяване, извършено от нашите евро-средиземноморски станции.

— Това пък какво е? — попита Скофийлд. — Последна новост?

— Всъщност не, Брандън. Ти самият си го използвал неведнъж... просто наименованието е различно, откакто сателитните комуникации включиха компютрите, а също радио и телефонния трафик. Помниш ли как навремето се свързваше, да речем от Прага с Лондон, а набираще номер в Париж?

— Естествено. Така бяхме омотали приятелчетата в КГБ и Щази, че нерядко направо се побъркваха. Веднъж без малко да сринат една балетна школа, за която смятаха, че е мястото ни за връзка с МИ-шест, само дето сърце не им даде да открият огън между момичетата в пачки! Наложил се да отменим пътуването, защото балетмайсторът, когото мислехме за хилаво недоносче, хвърлил страхотен бой на най-коравия ни британски агент.

— Е, това е същото, само че технологически усъвършенствано.

— Направо не ми го побира главата... Я почакай, сега вече разбрах! Ние го наричаме междинно прозвъняване, а вие постъпателно проследяване.

— Защото работим в права и обратна посока. Не само изпращаме, а и проследяваме адресатите посредством множеството „стъпки“.

— Поздравявам те, Жмичка.

— Урокът свърши, Франк — обади се Прайс. — Допълнително ще отговоря на всички въпроси, които вълнуват любознателния ти приятел. Какво научихме от проследяването?

— Това е чиста лудост, Кам. Първото обаждане било отправено към Париж, оттам прехвърлено до Рим, следващата стъпка е Кайро, завой обратно към Атина, после Истанбул и накрая остава в италианската провинция Ломбардия, по-точно на езерото Комо. Оттам сигналът се пуска разделен на две...

— В различни посоки! — гневно възкликна Прайс. — Нима са разнищили кабелите?

— На три части, но най-силният сигнал се насочил към Гронинген в Холандия и повече не продължил. Според нашите експерти крайната цел е Утрехт, Амстердам или Айндховен.

— Три големи града, Франк.

— Да, учил съм география. Кога искаш да започнеш операцията? Ще вдигна всичките ни агенти по тревога, за да ви окажат пълно съдействие.

— Нищо няма да започва сам! — викна Скофийлд. — Ще започне, когато аз му кажа!

— Недей така, Брей — спокойно рече Франк Шийлдс. — Не бих те принудил да се върнеш към оперативната работа, дори животът ми да зависеше от това. Между другото и жена ми, с която сме вече четирийсет години, би ме напуснала, ако го направя.

— Специално поздрави Джени от мен, винаги съм смятал, че е по-умна, а и много по-забавна от теб. Но ако искаш да се върна, кучи сине, условията ще определям аз.

— Не и като действащ агент!

— За това съм съгласен, Жмичка. Все още имам точен мерник, но не мога да прескачам зидове както едно време.

— Какво искаш тогава?

— Да ръководя операцията

— Какво?

— Аз съм единственият, проникнал в паяжината на Матарезе, бях там, когато ги отпратихме в ада. Ала преди този Армагедон бяхме само аз и Таленков, ние открихме апостолите им, разгадахме как мислят, колко са извратени, колко фанатизирани във всяко свое действие, прикрито под измамна благовидна философия. Искаха да накарат целия свят да марширува под ударите на кухите им барабани... Не можеш да ме изолираш, Франк, няма да ти позволя! Ти имаш нужда от мен!

— Повтарям, няма да участваш пряко — все така спокойно продължи заместник-директорът.

— За това не настоявам... знам си какви ограничения налага възрастта. Зелена улица обаче няма да ти дам.

— Какво значи зелена улица, ние да не сме от пътната полиция?

— Току-що обясних на твоя пратеник. Ние сами измисляме жаргона, с който си служим, Франк, добре го знаеш.

— Боя се, че не те разбирам, Брей. Какво искаш да кажеш?

— Ако момчето загази, трябва да имам право да се намеся.

— За мен е неприемливо. Да „загазиш“ за теб означава едно, за някой друг може да се окаже нещо съвсем различно.

— Ами ако го убият?

— Виж ти! — Шийлдс замълча колебливо. — Такава възможност не бях предвидил.

— А трябва всичко да се има предвид, нали?

— Престанете! — викна Камерън Прайс в своя телефон. — Сам ще се грижа за себе си, Франк!

— Не се прави на герой, младежо — отвърна му Брей, без да сваля слушалката от ухото си. — Безразсъдните храбреци натрупват куп медали, с които си лягат в ковчега.

— Добре, Брандън, как искаш да действаш? — чу се гласът на Шийлдс от Лангли.

— Ние с Антония имаме намерение да се върнем тук, ако дотогава не взривят острова, но междувременно май трябва да се прехвърлим на твоя територия.

— Както искаш. За това направление не ни ограничават разходите.

— Всемогъщи Боже, говориш като същински Матарезе! За твое сведение, предложиха ми няколко милиона и имение в Южния Пасифик.

— Толкова далеч не можем да отидем, но има с какво да те съблазним. Предлагаме добре охранявани къщи, естествено.

— В такъв случай да се хващаме на работа, Жмичка. Най-важното е да не губим време.

— По дяволите! — викна Камерън Прайс толкова силно, че ушите и на двамата му събеседници писнаха. — Може и да не съм ти другарче от едно време, Циклопе, но тази операция е моя! Сам открих тоя кучи син и няма да допусна да ме отстраните!

— Напълно разбираемо, младежо — успокои го Брандън Алан Скофийлд. — Ти ще свършиш онова, което аз вече не мога да правя. Виждаш ли, това уравнение съдържа един множител, който не разбираш нито ти, нито някой от онези във Вашингтон. Пастирчето бе изтрито от лицето на земята, ала короната е била предадена. В това е ключът.

— Пастирчето? Какво говориш, по дяволите?

— Ще ти кажа когато преценя, че моментът е подходящ.

Четириетажната къща над водите на Кайзерграхт в Амстердам бе спомен от великолепието на този град в годините на благоденствие, в края на миналия век. Викторианските мебели бяха стабилни, ала изцяло изработени, ценни реликви, предавани от поколение на поколение в едно привикнало с богатството семейство. По стените в стаите с високи тавани висяха безценни фламандски и френски гоблени, прозорците бяха оброчени с кадифени завеси, светлината отвън се процеждаше през фина дантела. Малък самоуправляем асансьор от махагон и бронзиран обков бе монтиран в дъното на сградата; кабинката побираше петима души. За да се достигне обаче последният четвърти етаж, беше необходимо да се зададе специален код в монтирания панел, код, който се променяше всекидневно, а въвеждането на погрешен вариант предизвикваше внезапното спиране на асансьора и заключването на металната решетка. Който и да се

опиташе да достигне четвъртия етаж, без да разполага с кода, беше като хванат в капан, а посегателството предстоеше да бъде съответно наказано в зависимост от обстоятелствата.

Всеки от останалите етажи имаше своето предназначение. Първият представляваше огромен салон с роял Стейнуей; подходящ бе за следобеден чай с гости, за коктейли, камерни концерти, а понякога и за лекции. На втория етаж, до който лесно можеше да се стигне по стълбището, имаше разкошна трапезария, в която удобно можеха да се настанят шестнайсет души, както и малък кабинет с библиотека, а в задната част — огромна кухня. На третият етаж бяха спалните помещения. Там бяха главната спалня с баня към нея и три стаи за гости, всяка достатъчно просторна и осигурена с всички удобства. Четвъртият етаж бе неприкосновена територия. Стълбището стигаше само до третия; парапетът правеше извивка на облепената с тапети площадка, сякаш нагоре нямаше повече етажи.

Ако някой гост получише кода за асансьора, той би се изумил от онова, което се намираще на четвъртия етаж. Там се помещаваше нещо като военен щаб. Цялата лицева стена бе заета от карта на света, в подложката на която бе монтирано осветление, малки разноцветни лампички примигваха на неравни интервали. Срещу картата имаше шест работни места, оборудвани с компютри, по три от двете страни на пътеката, която отвеждаше до голямо издигнато бюро, един вид трон за управление на някой технологичен монарх. Като се изключат придобивките на съвременната техника — невероятно обзавеждане, което нямаше нищо общо с обстановката на долните етажи, може би най-странно впечатление правеше фактът, че тук нямаше прозорци. Отвън това не се забелязваше. Отвътре обаче те действително не съществуваха. Също както стълбището, което внезапно свършваше на третия етаж, прозорците на четвъртия бяха запечатани, светлина идваше единствено от картата на света и халогенните лампи по бюрата с компютрите. И накрая, сякаш за да се подсили злокобната атмосфера, шестимата мъже, работещи с компютрите, изобщо не съответстваха на представата за способни млади хора, чиито жадни погледи свързваме с наличието на подобно високотехнологично оборудване. Тези до един бяха на средна възраст, нито слаби, нито едри, с изострени черти, които издаваха способни служители от сферата на бизнеса, преуспяващи, но неподдаващи се на лекомислие.

Беше късен следобед в Амстердам, както показваше и един от сините часовници върху картата над зоната на Гринуичкия меридиан, където попадеше и Холандия. И шестте компютъра в бели кутии тихо шумяха, пръстите на операторите уверено танцуваха по клавиатурите, мъжете току поглеждаха картата, мигащите лампички, които потвърждаваха предаването и приемането на всяка порция информация.

Изад масивна странична врата се появи Ян ван дер Меер Матарайзен; с бърза уверена стъпка той доближи издигнатото бюро, седна в стола и тутакси погледна своя компютър. Неочаквано извика с тревожен тон, в който се долавяха метални нотки.

— Номер пет, какви са последните новини от Карибите? — попита на холандски. — Тук не откривам абсолютно нищо!

— Тъкмо се канех да прехвърля файловете — отвърна притесненият оплешивяващ мъж зад пета маса. — Настъпи сериозно объркване, дешифрирането беше трудно, тъй като съобщението бе изпратено набързо, при това непълно.

— Какво се казва в него? Не ме бави!

— Нашият пилот е убеден, че е бил засечен от радар близо до Гуантанамо. Предприе оттегляне, прекъсна всякаква връзка и се насочи на юг.

— Назначение?

— Неизвестно, сър. Даде да се разбере, макар да не се изрази съвсем ясно, че ще предприеме „необичайна“ връзка, когато се убеди, че е в безопасност.

— Необичайна — вметна мъжът от шеста маса, която се падаше отдясно, най-близо до Матарайзен, — означава, че по всяка вероятност ще се свърже с някой от нашите клонове, а оттам ще поискат връзка с нас.

— Какви са възможностите му?

— Най-близо е Баранкуила в Колумбия — отвърна пост номер две, без да престава да блъска клавишите. — Може да опита също Никарагуа или Бахамите, макар че там е опасно. Насау твърде безразборно предлага съдействие на Вашингтон.

— Само за момент! — извика пети пост. — Знак за начало на предаване. От Каракас!

— Добър полет, а и добра съобразителност — отбеляза водачът на Матарезе. — Окопали сме се във Венецуела. — Ама че ирония, каза си наум Матарайзен, та те са се намърдали в директорските съвети на крупните петролни компании. — Да чуя съобщението.

— Дешифрирам го, сър.

— Побързай, де!

— Ето го. „Аргонавт с Нептун, без наследници. Следва доклад.“

— Чудесно! Колко съм доволен! — възкликна Матарайзен, като стана от стола си. — Отбележете, че трябва да наградим нашия пилот. Потопил е траулера, оцелели няма... Аз също трябва да изготвя доклад. — След това последно заявление Ван дер Меер се насочи обратно към тежката странична врата вдясно. Притисна с длан опознавателната пластина; чу се изщракване, той завъртя топката, отвори вратата, до която никой от останалите нямаше достъп, и бързо затвори след себе си.

Шестимата оператори като по даден знак въздъхнаха с облекчение.

— Смятате ли, че някога ще можем да надникнем оттатък? — шепнешком попита човекът на трети пост.

— Заплащането е достатъчно високо, тъй че не остава друга възможност, освен да приемем неговото обяснение — също тъй шепнешком отвърна онзи от първи. — Той твърди, че там се помещава личният му кабинет, в който е монтирано оборудване по-съвършено и от нашето, макар да си мислим, че това тук е последна дума на техниката.

— Отдавна ни даде да разберем, че пред никого не се отчита — сякаш на глас размишляваше вторият. — На кого тогава ще представи доклада, който спомена?

— Кой знае — продължи трети. — Но ако това е допълнителен комуникационен възел, би трябвало да съдържа дващест до трийсет модула. Помещението трябва да е доста по-голямо от това, за да ги смести.

— Не си блъскайте главите напразно, приятели — напомни им смирено първи. — Не сме и мечтали, че някога ще бъдем толкова богати. Длъжни сме обаче да приемем и спазваме правилата. Аз например никога не бих се върнал на предишния си, макар и съблазнителен пост, тъй като заплатата, колкото и висока да бе, не

може да се сравнява с щедрото възнаграждение, предлагано от хер Ван дер Меер.

— За себе си мога да кажа същото — присъедини се четвърти. — Притежавам дял в няколко борси на диаманти, а разходите са неимоверни, защото все пак не съм евреин. Можех ли да мечтая за такива дялове, преди да постъпя в тази фирма.

— Ето повод да повтора — напомни първи. — Не се впускайте в излишни разсъждения. Нека приемем онова, което ни се предлага, и да се възползваме по най-добрия начин. Никой от нас не е вече млад, а след няколко години всички ще се оттеглим като мултимилionери.

— Напълно ви подкрепям — откликна пети. — Замълчете за миг! Ново съобщение. По моята линия през Истанбул.

Всички погледи се обърнаха към неговия монитор.

— Прочети го — подкани го четвърти. — Може да се наложи да обезпокоим Ван дер Меер.

— От Орел е...

— Това е Вашингтон — подсказа шести, — нашата връзка в Лангли.

— Чети най-сетне!

— Дайте ми няколко минути да го дешифрирам, не е много дълго. — Изминаха точно деветдесет и пет секунди, а никой от операторите не отделяше поглед от екрана пред пети пост и ето, че текстът бе дешифриран. — Замених кодовите названия с истинските. Действителният текст е следният: „Беоулф Агът е жив. Той и Ястреб, разбирай Камерън Прайс, установиха връзка с директор Шийлдс. Беоулф и жената летят за Щатите, охранявани от Управлението. Беоулф поема оперативното ръководство.“

— Обади се на Ван дер Меер — настоя четвърти.

— Недопустимо е, освен ако сам не ни повика...

— Прави каквото ти казвам!

— Защо не се обадиш ти?

— Ще се обадя... Ще изчакам пет минути, да не би сам да се появи.

Ян ван дер Меер затвори тежката врата към неприкосновената обител и се озова в последните отблясъци на отиващия си ден,

струящи през прозорците. Огромният апартамент бе проектиран да създава максимално чувство за удобство. Нямаше и следа от съвършените технически постижения, монтирани отвъд бетонната стена. Тук обстановката притежаваше всички елементи, присъщи на лукса: фотьойли, тапицирани с брокат, извито канапе, покрито с най-фина ламска вълна, безценни гоблени по стените. Имаше и огромна уредба, която включваше телевизор, аудио и видеокасетофони, а до нея барче с огледални вратички, което съдържаше най-скъпи марки уиски и бренди. Тук очевидно живееше човек, чиито вкусове не допускаха друго освен най-доброто.

Ван дер Меер застана пред широко огледало с позлатена рамка.

— Отново съм аз, господин Гуидероне — заговори той на английски. — Нося ви страхотна новина.

— Новина, с която не разполагаше преди петнайсет минути? — долетяха отчетливо произнесените думи, чийто изговор бе леко изкривен от говорителите. Мъжът също заговори на английски, акцентът показваше, че е американец, изискан американец, чийто произход би било трудно да се определи, тъй като говореше с интонацията на богатшите, получили възможно най-добро образование.

— Току-що пристигна.

— Важно ли е?

— Отнася се за Беоулф Агът.

— Най-надареното прасе — процеди гласът на невидимия мъж, наречен Гуидероне. — Скоро ще дойда, в момента говоря по телефона... Включи сателита на Белмонт Парк в Ню Йорк. И оттам очаквам добри новини. Мои коне участват в първото и третото надбягване.

Матарайзен изпълни поръчаното. Огромния екран изпълниха мускулести тела на расови коне, излитащи като стрели от старта, насърчавани и гълчани от жокеите в изящна стойка, готови сякаш сами да полетят, за да надбягат съперниците. От някаква врата се появи Джулиан Гуидероне. Беше едър, добре сложен мъж, висок близо метър и осемдесет, облечен в пъстра спортна риза от италианска коприна, сив анцуг и мокасини с марката на Гучи. От пръв поглед изглеждаше трудно да се определи възрастта му, макар да бе ясно, че твърде отдавна е бил млад. В сивата му коса едва-едва се провиждаха

русоляви кичури, ала лицето с остри черти сякаш осуetyаваше всеки опит да бъде определена възрастта. Лицето би могло да се нарече красиво, стига да не се набиваше в очи прекалената симетрия, почти съвършените пропорции; под загорелия тен все пак прозираше някаква бледност, което често се наблюдава при туристи от севера, изложени се твърде непредпазливо на тропическото слънце. Тази особеност навярно би останала незабелязана при случайна среща, впечатление правеше по-скоро тенът; и все пак при по-внимателно вглеждане човек откриваше бледнината, така както забелязваше и лекото накуцване с левия крак.

— За твоя информация — рече мъжът, — ще остана още три дни и ще си тръгна в часа, в който пристигнах, четири сутринта. Изключи алармените инсталации, за да мога да изляза.

— Да очаквам ли в скоро време друг пратеник?

— Само ако разполагам с твоето лично одобрение. Ти имаш собствена програма, естествено, а не бива да допуснем времето да започне да ни притиска.

— Не бих си позволил да ви създам каквото и да било неудобство, господин Гуидероне.

— Не бива да разсъждаваш по този начин, Ван дер Меер. Ти ръководиш замисъла, ти си режисьорът, тъй да се каже. След две години ще навърша седемдесет, човек с млада кръв трябва да ме замести. Аз съм просто съветник.

— Чиито съвети и наставления са високо ценени — побърза да го прекъсне Матарайзен. — Заемали сте това място в друго време, когато аз бях просто недодялан младок. Знаете неща, които аз никога няма да науча.

— В същото време, Ван дер Меер, ти можеш да вършиш неща, с които аз вече не се занимавам. Имам информация, че въпреки професионалното хладнокръвие и не тъй внушителния ръст, ръцете и краката ти понякога се превръщат в смъртоносни оръжия. Всъщност зная, че си в състояние за секунди да елиминираш мъже много по-едри и по-тежки от теб... Някога се катерех към Матерхорн и Ейгер, но се съмнявам дали сега бих успял и пистата за начинаещи скиори да превзема.

— Каквито и физически или интелектуални умения да притежавам, не мога да се меря с мъдростта на вашия опит.

— Лично аз се съмнявам, но приемам комплимента...

— Разкажете ми за този Скофийлд, „Беоулф Агът“, както разбирам, че го наричате. — Тонът на Матарайзен бе учтив, ала и настоятелен. — Следвах инструкциите ви безпрекословно, но при известна степен на риск. Естествено, изгарям от любопитство. Нарекохте го „най-надареното прасе“. Защо?

— Защото живееше сред прасета, служеше на прасета... също като него американци... а те се опитаха да го убият. „Да се екзекутира за държавна измяна“, гласеше правната формулировка.

— Вие не само не задоволехте, а още повече разпалихте любопитството ми! Американците са искали да го убият?

— Той научи какво му готвят и наместо да си отмъсти на онези, които бяха издали заповедта, обърна обстоятелствата в своя полза и се превърна в недосегаема личност.

— Боя се, че не разбирам.

— Последните двайсет и пет години като на шега изнудва онези прасета.

— Но как?

— Убеди ги, че разполага с документирано доказателство, че напълно сме корумпирали всички важни правителствени сектори и че се каним да поставим наш човек като президент на Съединените щати. Всичко това отговаряше на истината. Без намесата на Беоулф Агът и Змията щяхме да осъществим най-великия преврат в историята на цивилизацията.

— Змията?

— Съветски офицер от разузнаването, на име Таленков... Това е всичко, което трябва да знаеш, Ван дер Меер. Змията загина при твърде жалки обстоятелства, а сега ние трябва да изпълним заповедта за екзекуцията на Беоулф Агът, издадена от хора в собствения му професионален кръг.

— Успели сме. Това е моята новина. Траулерът Алфа е бил взривен. Потвърдено е, че Скофийлд се е намирал на борда. Мъртъв е, господин Гуидероне.

— Моите поздравления, Ван дер Меер! — възкликна съветникът към новия властник в Матарезе. — Наистина заслужаваш да бъдеш издигнат! Ще го обявя пред съвета в Бахрейн. Ако Скофийлд е оставил някакви документи, ние сме готови да ги опровергаем. Високопарните

твърдения на един смахнат опозорен покойник никому няма да направят впечатление, ние ще се погрижим за това. И отново ще кажа, прекрасно свършена работа, Матарайзен! Сега можеш да преминеш към следващия етап. Как върви подготовката? Какво е действителното положение?

— Готови сме да навлезем в Европа, Средиземноморието и Съединените щати. Проведохме тайни преговори с корпоративните съвети, координирахме и с нашите хора... съществена опозиция не се очаква. Разполагаме и с цифрите.

— Добра стратегия — рече Гуидероне. — Нужни са ти гласове.

— Имаме ги. Ще погълнем компании посредством трансфери на акции, които вече притежаваме, също и посредством закупуване на компании, изпаднали в несъстоятелност, която ще предизвикаме чрез невъзможност за обслужване на кредитите, и то използвайки банките, които контролираме, като в същото време, естествено, навсякъде ще сливаме компании. В същото време ще предизвикаме инфлация, последвана от драстична дефлация, и то на различни валутни пазари, като едновременно свиваме новите си корпорации с оглед на производителността и снижаване на себестойността.

— Браво — промърмори съветникът, обърнал възхитен поглед към по-младия мъж. — Хаос — добави меко.

— Много скоро след това положението ще бъде извън контрол — кимна Матарайзен. — В началото ще бъдат унищожени хиляди работни места, сетне милиони...

— И то повсеместно — екзалтирано го прекъсна Гуидероне. — Всяка местна рецесия ще предхожда същинската депресия, и то в целия икономически и социален спектър. Какво друго?

— Какво друго ли? Банките. Контролираме напълно или почти напълно мнозинство повече от триста в Европа и шестнайсет в Съединените щати, ако разглеждаме Великобритания отделно. Отбелязахме известен успех в израелските и арабските аналогични институции, предлагайки им подкрепа срещу враговете им, ала там трябва да се ограничим с разширение на влиянието си, контрол засега не можем да постигнем, особено в Саудитска Арабия и Емирствата. Всички те се управляват от съответните фамилии.

— А в Америка?

— Невероятен пробив. Един от нашите хора, признат в цялата страна адвокат от Бостън, вашия роден град, ако не се лъжа, уговаря сливане на четири от най-големите банки в Ню Йорк и Лос Анжелис с европейска корпорация. Посредством отделните им клонове ще контролираме повече от осем хиляди кредитни институции в Съединените щати и Европа.

— Което ще рече, че кредитирането е тяхна основна дейност?

— Естествено.

— И какво следва?

— Основният замък, господин Гуидероне. Осем хиляди клонове, които рутинно откриват кредитни линии за повече от десет хиляди мощни корпорации в големите градове и щати, това означава максимална степен на влияние.

— По-точно заплахата от закриването на тези кредитни линии, прав ли съм, Матарайзен?

— Не, не сте.

— Не съм ли?

— Заплахи няма да се отправят, просто кабинетно решение. Всички кредитни линии ще бъдат закрити. В Лос Анжелис ще фалират студии, филмови и телевизионни продукции ще бъдат спрени. В Чикаго месопреработвателните фабрики, заводите за спортни стоки, строителните компании ще изпаднат в невъзможност да упражняват дейността си при липсата на пари. Ню Йорк ще бъде ударен най-жестоко. Цялото производство на облекло и обувки, което съществува единствено на базата на кредити, ще бъде унищожено, ще бъдат съсипани и агресивните нови собственици на хотели с дялове в близките казина в Ню Джързи. И те се финансират с кредити. Отнемете им ги и с тях е свършено.

— Ще настане пълна анархия! Ще избухнат протести в десетки градове... тотално умопомрачение!

— По моя преценка, до шест месеца правителствата ще изпаднат в криза, неспособни да овладеят безработицата. Парламенти, конгреси, президиуми и всякакви федерации, всички ще бъдат изправени пред катастрофа. Световните пазари ще претърпят крах, навсякъде огромни човешки маси ще настояват за по-добри условия на живот.

— Ще искат промяна, Ван дер Меер, не забравяй това неподдаващо се на определение абстрактно понятие. А нашите хора

ще бъдат подготвени... до един.

— Естествено. То ще е в тяхна полза, както и в полза на техните правителства, без които те не могат да съществуват, нито да процъфтяват.

— Ти наистина си гений, Ван дер Меер! Да се справиш тъй бързо, с такъв невероятен замах!

— Всъщност не е толкова трудно, сър. Онези, които притежават богатства, искат те да се множат, а онези, които им служат, искат благата на това богатство, за да създават работни места. Това се потвърждава от историята на човечеството. И единственото, което трябва да направи човек, е да проникне в едната сфера или другата, а най-добре в двете, и да внуши по убедителен начин на всяка една, че „се опитват да я преметнат“, както казват американците. Някогашният Съветски съюз разчиташе на работниците, на които липсваше интелектуален потенциал. Икономистите консерватори разчитат на предприемачите, а повечето от тях подценяват социалния договор. Ние разполагаме и с двете.

— И затова контролът е в наши ръце — съгласи се Гуидероне. — Това беше мечтата, видението на барон Матарезе. Това е единственият път. Като изключим правителствата... тях той не визираще, само международните финанси.

— Той е живял в друго време, а времената се промениха. Ние трябва да имаме контрол над правителствата. Разбира се, последният Матарезе е знаел това... Всемогъщи Боже, президент на Съединените щати? Могли сте да постигнете дори това?

— Той просто щеше да бъде въведен в кабинета с гръм и трясък — тихо отбеляза Гуидероне, с известен унес в гласа. — Той беше неудържим... а и беше наш. Господ ми е свидетел, наш беше! — Възрастният мъж се обърна към последните слънчеви лъчи, проникващи през прозореца, и продължи с хладен, пресекващ от надигналата се ненавист глас. — Докато не го повали онова омразно прасе.

— Някой ден, когато сте в настроение, бих искал да чуя тази история.

— Историята никога не ще може да бъде разказана, мой млади приятелю, дори на теб, а няма човек, когото да ценя по-високо. Защото ако тази история, както я наричаш ти, излезе на бял свят, всяко

правителство ще загуби доверието на онези, които управлява. Единственото, което ще ти кажа, Ван дер Меер, е следното: не се отклонявай от набелязаната посока. Това е правилният път.

— Високо ценя думите ви, господин Гуидероне.

— Така и трябва — продължи елегантният възрастен господин, като отново се обърна към Матарайзен. — Защото ако ти си внук на барон Матарезе, то аз съм синът на Пастирчето.

Все едно гръм порази Ван дер Меер Матарайзен.

— Нямам думи! — възкликна той, а очите му издаваха, че не успява да се пребори с шока. — Говореше се, че бил убит...

— Убиха го наистина, но той не умря — прошепна Гуидероне едва чуто, видимо развеселен от реакцията на по-младия мъж. — Ала това е тайна, която трябва да отнесеш в гроба си.

— То се разбира от само себе си! И все пак съветът в Бахрейн... те сигурно също знаят.

— О, този ли съвет! Откровено казано, това бе хипербола от моя страна. Често се оттеглям в Бахрейн, но в интерес на истината аз съм този тъй наречен съвет, останалите са просто алчни фигуранти. Живей с тази мисъл, Ван дер Меер, това е моят съвет. — Интеркомът на стената зажува. Гуидероне трепна и зверски изгледа домакина си. — Бях останал с впечатлението, че си издал нареждане тук никога да не те безпокоят! — изръмжа той.

— Трябва да е възникнала извънредна ситуация. Никой не знае, че сте тук... та това е личният ми апартамент, всички стени са надеждно уплътнени. Стените и подът са дебели повече от двайсет сантиметра. Наистина нямам представа...

— Обади се, глупак такъв!

— Да, разбира се. — Също като човек, току-що събудил се от кошмар, Ван дер Меер се спусна към интеркома и грабна слушалката. — Да? Знаете, че ви е забранено... — Очевидно стреснат от чуто по телефона, той се заслуша, постепенно пребледня. Остави слушалката, сетне се втрени в Джулиан Гуидероне. — Съобщение от Орел във Вашингтон — произнесе едва чуто.

— Ясно, от Лангли. Какво гласи?

— Скофийлд се е отгървал. Лети към Щатите заедно с жена си и Камерън Прайс.

— Убийте го, всичките ги избийте! — през стиснати зъби процеди синът на Пастирчето. Ако Скофийлд е жив, ще ни подгони като разярена мечка... всъщност така започна всичко. Той трябва да бъде обезвреден. Алармирай всички американци, на които плащаме! Убий го, преди да ме е спрял за втори път!

— Аз ли?... — Недоумението на Матарайзен прерастваше в страх, който можеше да се прочете в очите, все тъй втреничени в Джулиан Гуидероне. — В такъв случай това сте били вие, вие сте били най-сигурното ни оръжие. Вие сте щели да станете президент на Съединените щати!

— Беше повече от сигурно, нищо не бе в състояние да ме спре... докато не се появи онова прасе.

— Ето защо пътувате така дискретно, с толкова много паспорти. Винаги сте изключително предпазлив.

— Ще бъда пряк с теб, Ван дер Меер. Ние двамата по различен начин се отнасяме към отговорността. Никой не търси човек, чиято смърт е обявена преди близо трийсет години, ала този човек, този мит продължава да живее, за да насърчава своите легиони навсякъде по света. От гроба си се надига, за да ги тласне напред, едно живо, дишащо човешко същество, един бог на земята, когото те могат да усетят, да докоснат, да чуят какво им казва.

— Без страх от разкритие — рече холандецът, а в гласа му вече се долавяха нотки на упрек към американеца Гуидероне.

— Ти, от друга страна — продължи синът на Пастирчето, — работиш на тъмно, никой не те вижда, не те докосва, не те чува. Къде са твоите войници? Ти не ги познаваш, само им разпращаш заповеди.

— Работя отвътре, а не отвън — възрази Матарайзен.

— И какво трябва да означава това?

— Формулирам заповедите, но не се натрапвам. Аз не съм кинозвезда, аз съм мозъкът, изпълващ със съдържание понятието за звездите. Те всички го знаят.

— Защо? Заради парите, които пръскаш?

— Това е достатъчно. Без мен те са нищо!

— Моля те, мой умни млади приятелю, размисли. Даваш ли твърде много храна на едно животно, то става зло, такъв е законът на природата. Погали зверчето, то има нужда да го докоснеш, да го погалиш, да се заслушаш в гласа му.

— Вие постъпвате според вашите виждания, сър. Аз според моите.

— Ще се моля никога да не се сблъскаме, Ван дер Меер.

СЕДМА ГЛАВА

Подготвената за временна база къща на брега край Чезапийк Бей беше бивше имение на едно от най-богатите семейства по източния бряг на Мериленд, отдадено за долар на година под наем на службите за разузнаване, в замяна на което Американската данъчна служба щеше да отпише цял куп неплатени данъци, натрупани вследствие на открити вратички, обявени за незаконни. Правителството спечели и битката, и войната. Много по-скъпо щеше да струва покупката или законен договор за наем или дори обновлението на такава привлекателна резиденция с благоприятно разположение.

Отвъд конюшните и полята се простираха обезкуражаващи нежеланите гости блата, по-скоро мочурища, подхранвани от некаптирани водоизточници от вътрешността. Пред имението изрядно подстригана морава се спускаше към навес за лодки и дълъг пристан, като владеният навътре кей продължаваше над водите на залива, спокойни, когато Атлантикът бе в покой, и опасни, когато се разгнеवेशе. Към коловете бяха привързани лодка и моторен скиф, които се използваха да достигнат десетметрово корабче, пуснало котва на трийсетина метра извън залива. Скрит под навеса, чакаше и свръхмощен катер, способен да вдигне четирийсет възела в час.

— Корабчето е на ваше разположение — бе казал заместник-директорът Франк Шийлдс, когато посрещна самолета на военноморските сили, докарал Прайс, Скофийлд и Антония на летището в Глен Бърни.

— Истински красавец! — бе възкликнал Брей, когато излязоха да се разгъпчат на моравата. — И все пак плаването препоръчително ли е?

— Не, разбира се, но всяко подобно имение разполага с една-две лодки, тъй че някому може да се стори необичайно, ако не използвате вашите.

— Необичайно би изглеждало също така, ако корабчето си стои все закотвено — отбеляза Камерън Прайс.

— Това ни е ясно — съгласи се шефът му. — Ето защо може да бъде използвано за кратки плавания при определени условия.

— И какви са те, господин Шийлдс? — попита Антония.

— Патрулите трябва да бъдат уведомени един час предварително, а и да разполагат с точните координати на маршрута ви; ще акостират преди вас. Освен това ще ви придружава охрана от двама души и всички ще носите предпазни жилетки.

— За всичко си помислил, Жмичка.

— Нашето желание е да се чувствате удобно, Брандън, но не и да станете лекомислени — отвърна Шийлдс, като присви очи, видимо смутен от подигравателното прозвище, изречено от Скофийлд.

— При наличието на това блато, пред което и Оукфеноки бледнее, цял взвод обучени от Управлението горили, немалък брой армейски командоси, а и система за сигурност, доставена директно от Форт Нокс, кой, по дяволите, би могъл да припари тук?

— Никой, надяваме се.

— А като говорим за сигурност — продължи Скофийлд, — някакъв напредък с изравнянето на къртиците, охранявани от Матарезе?

— За момента никакъв. Тъкмо затова кръгът от хора, на които можем да се доверим, е толкова ограничен.

Местонахождението, графикът на патрулите и връзката с Лангли бяха уредени лично от Шийлдс. При необходимост нещо да бъде напечатано, то носеше номера на подателя и получателя, а хартията с живачно покритие не можеше да бъде фалшифицирана с познатото оборудване. Получените копия излизаха с размазани редове, а при използване на фотоапарат, същите тези редове пожълтяваха, което служеше като доказателство, че е направена снимка.

Всички, които разполагаха с графиците, бяха получили заповед постоянно да ги държат у себе си и да имат готовност да ги покажат на мига. Освен това никой при никакви обстоятелства нямаше право да напуска определения район, което отчасти обясняваше защо всеки човек — с изключение на командващите — действаше самостоятелно, без връзка с останалите. И накрая, беше договорено всички телефонни разговори да се прослушват и записват.

Франк Шийлдс не оставяше нищо на случайността. При спазване на най-високо ниво на сигурност, в Управлението не бе отбелязан какъвто и да било напредък в откриването на окопалите се

къртици от Матарезе. От най-високопоставените до най-нисшите служители и работници по поддръжката, всички бяха подложени на щателна проверка. Миналото на всекиго биваше по два и три пъти разчепквано от независими екипи, под наблюдение се държаха банковите им сметки, начин на живот, дори най-незначителните навици от миналото се изучаваха подробно. Случаят Олдрич Еймс нямаше да се повтори.

Шепата избраници, натоварени с издирването, се чувстваха потиснати най-вече от обстоятелството, че нямаша и най-малка представа защо правят всичко това. Понятието Студена война вече не съществуваше, както не съществуваше и Русия — главният враг, нито определено набелязана терористична организация, нямаше и надеждна следа — заповедта гласеше просто да се търси. Но какво, за Бога? Дайте нещо, от което да тръгнем!

Аномалии! Необичайно поведение, особено в средите на добре образованите служители. Занимание или хоби, което надхвърля доходите им; клубове или общества, в които не биха могли да си позволят да членуват; бижута, които носят съпругите или любовниците им; и откъде идват парите за всяко от тези начинания? Ако имаха деца, изпратени в скъпо частно училище, кой плащаше таксата? Търсете обяснение и причина за всичко без изключение.

— Така няма да стане — бе възкликнал един от натоварените с проучването. — Та вие говорите за половината клоуни по върховете на йерархията! Някой мами жена си, какво ново? Други тайничко се договарят за скъпо училище, набелязан имот или нова кола, просто защото развяват служебната си карта от Лангли — тия картончета в целулоид са тайно средство за убеждение. Неколцина прекаляват с пиенето, което, честно казано, може би важи и за мен, но не дотолкова, че да послужи като улика. Какво целим в крайна сметка, или кого? Дайте едно име, една крайна цел, каквото и да е.

— Това не мога да направя — бе заявил заместник-директорът Шийлдс пред шефа на екипа за проучване.

— Едно ще ти кажа, Франк. Ако на твое място бе някой друг, бих отишъл при най-главния, за да му кажа, че шефът ми е откачил.

— Той по всяка вероятност ще се съгласи с теб и в същото време ще ти нареди да изпълниш заповедта ми.

— Даваш ли си сметка, че поставяш под съмнение най-малко триста-четиристотин благопристойни люде, чиято вина ще се окаже неумението им да си връзват обувките по предписаните правила?

— Нищо не мога да направя.

— Мръсна работа е това, Франк.

— Мръсни копелета са и тези, които търсим, а те са тук, сред нас — може да е той, може да е тя, тук са. Някой, който е на ти с компютрите и притежава пряка или косвена информация за най-секретните материали, с които разполагаме...

— В такъв случай свеждаме набелязаните до сто и петдесет — хладно вметна служителят, — ако не приемаш думата „косвена“ прекалено сериозно... За Бога, ние оттам започнахме! Няма жив човек в радиус от трийсет метра от централата, когото да не сме изследвали под микроскоп и рентген.

— В такъв случай преминете едно стъпало по-надолу в йерархията, защото те наистина са сред нас.

Тримата, включени в екипа за издирване, бяха повече от озадачени; помежду си сериозно обсъждаха психическото здраве на заместник-директора. Познато им бе състоянието на параноя, а и спомените бяха достатъчно ярки. Познат им бе класическият пример с Дж. Едгар Хувър от ФБР, по-късно с един от директорите на ЦРУ на име Кейси, който бе започнал създаването на собствена разузнавателна организация, освободена от всякаква отговорност, което означаваше независимост от Лангли, от президента на Щатите и самия Американски конгрес. Официалните архиви също съдържаха белези на параноя, но Франк Шийлдс не страдаше от това състояние. Още през първата нощ, която прекараха в имението на източния бряг на Мериленд, получиха доказателство за това.

Камерън Прайс неспокойно се мяташе в леглото си. И ето че внезапно отвори очи; нямаше представа какво го е събудило така внезапно. В следващия момент съзнанието му започна да се избистря — беше доловил стържене, не по-доловимо от леко подраскване, последвано от мигновен проблясък. Какво бе това, откъде бе дошло?

Френските прозорци, отвеждащи към тесния балкон? Стаята му бе на втория, среден етаж на имението, Скофийлд и Антония заемаха тази точно над неговата. А той действително бе чул нещо; макар и затворени, очите му бяха забелязали светлинен лъч, може би

отражение на фенер на борда на някоя лодка в залива... може би. А може би не, макар да съществуваше известна вероятност. Младият мъж отметна ръце нагоре, прозина се. Гледката насреща — огромното водно пространство, отблясъците на луната, затулена от рехави облаци — всичко това му напомняше острова, наречен Означение 26, отпреди някакви си двайсет часа.

Странно, рече си той и се отпусна отново върху възглавницата. За обикновения гражданин животът на тайния оперативен агент бе непрестанна проява на смелост, гмурване в събития, изискващи проявата на умения, които му позволяват да оцелее. Това се приемаше за безспорен факт, отразен неточно във филмите, телевизията и романите, но поне една малка част отговаряше на истината: човек трябваше да бъде обучен да си върши работата, особено да привикне с неприятните моменти, макар тези инциденти да бяха редки и малобройни и следователно, когато възникнеха, представляваха мигове на крайно напрежение и безпокойство. Също и на страх.

Някой беше казал, че смисълът на дълбоководното гмуркане бил да останеш жив. Кам, опитен гмуркач, бе се изсмял на аналогията, докато веднъж той и тогавашната му приятелка не попаднаха под стадо акули чука край брега на Коста Брава.

Не, животът на дълбоко законспирирания агент се състоеше в уменията да избягва максимален брой подобни инциденти, когато е на служба. А ако тези заповеди идеха от шеф, който бе гледал твърде много филми или прочел твърде много романи, те трябваше да се пренебрегнат. Ако резултатите представляваха жизненоважно постижение и рисковете бяха оправдани, тогава добре. Работата си беше работа като всяка друга. Ала както и при всяка друга професия, страхът от свръхизява бе фактор, в този случай страх за собствения живот. Кам Прайс нямаше намерение да умре, за да подпомогне кариерата на някой аналитик.

Ново подраскване! Стържене... отвън, при френските прозорци. Не беше сънувал, оттам идваше. Но как бе възможно? Охраната патрулираше целия район, включително поляните и терасите на долния етаж; нищо, никой не бе в състояние да се приближи. Прайс грабна фенерчето и пистолета си, оставени върху завивката, бавно се изправи и пристъпи към разтворените две крила на прозореца, които

извеждаха на балкона. Тихо отвори лявото крило и надникна навън, най-напред поглеждайки надолу.

Всемогъщи Боже! Не му бе нужно фенерче, за да открие двете проснати безжизнени фигури долу, тъмните локви, разрастващи се около главите, почти отделени от телата. По неизвестна причина пъклен замисъл бе предопределил жертвите да бъдат обезглавени! Прайс включи фенерчето си и го насочи нагоре.

Човек в черен водолазен костюм бе изкатерила гладката каменна стена на имението с помощта на вакуумни наколенници и ръкохватки. Бе достигнал балкона към стаята на Скофийлд, ала забелязал лъча от фенера на Прайс, освободи дясната си ръка и посегна към колана, извади автоматичен пистолет и откри огън. Камерън се дръпна назад под прикритието на стената, успя да избегне първите куршуми, много от които рикошираха о металната решетка, украсяваща балкона, и заседнаха в отсрещната стена, оставяйки дупки в тапета. Прайс застина в очакване; настъпи кратко затишие. Убиецът поставяше нов пълнител в оръжието си. Сега. Кам изскочи на балкона и се прицели в едва забележимите очертания на тялото в черно. За части от секундата то се превърна в противна безжизнена маса, залепнала върху стената на своите вакуумни полусфери, закачени на коленете и лявата ръка.

Завлякоха тялото на нападателя, както и тези на двамата мъже от охраната, на отдалечено от къщата място. У убиеца не намериха нищо, което да насочва към самоличността му.

— Ще вземем отпечатъци от пръстите му — рече човек от патрула, облечен в армейска защитна униформа. — Ще разберем кой е този кучи син.

— Не си прави труда, младежо — спря го Брандън Скофийлд. — Ако прегледаш пръстите му, ще откриеш само гладка, гола кожа. Зараснала, след като е била прогорена, най-вероятно с киселина.

— Шегувате се!

— Ни най-малко. Това е типично за тях. Който плаща достатъчно добре, си осигурява най-добрите в занаята, а също и увереността, че човекът не ще бъде проследен.

— Все пак разполагаме със зъбите...

— Подозирам, че и там са направени достатъчен брой промени, пломби от различни държави, временни мостове, които също не могат да бъдат проследени. Не се съмнявам, че съдебният лекар ще бъде на същото мнение.

— На вашето мнение? Че кой, по дяволите, сте вие? — попита армейският офицер.

— Човекът, чиято закрила ви бе поверена по заповед, полковник. Май не се справихте много добре, а?

— Напълно съм объркан, всичко това изглежда повече от абсурдно! Как е успял да проникне, негодникът?

— Висша подготовка, предполагам. Имахме късмет, че оперативният агент Прайс, който също е получил висша подготовка, има лек сън. В края на краищата, това е част от обучението, ако не се лъжа.

— Успокой се, Брей — рече Камерън, като прекоси светлинния кръг, очертан от фенерите на охраната около трупа. — Имахме късмет, защото тоя хахо не бе толкова добре обучен, както си мислиш. Вдигна шум, достатъчен да събуди и пиан моряк.

— Благодаря ти, друже — вметна с нотка на благодарност полковникът.

— Забрави го — отвърна Прайс също тъй тихо. — А въпросът ти е напълно основателен. Как все пак е преодолял вашия обръч, щом единственият път минава през блатата?

— Патрулите са разположени на всеки пет-шест метра — обади се човек от охраната на Управлението, — с припокриващи се светлинни просеки, всеки източник с мощност от трийсет лумена, плюс бодлива тел, опасваща кея. По мое мнение няма друг маршрут.

— Единствената друга възможност за достъп е откъм пътя — обясни член на военния патрул, жена на трийсетина години, облечена в тъмни джинси и черно кожено яке. Както и останалите, тя бе нахлупила на главата си армейска шапка с извезан надпис над визьора; виждаха се кичури светлоруса коса, опъната на слепоочията. — В добавка към включената в електрическа верига главна метална порта — продължи жената, — издигнахме допълнителна порта на трийсетина метра пред главния вход, където има стоманена бариера, пазена от двама от въоръжената охрана.

— Какво има от двете страни? — попита Камерън.

— Най-непроходимия участък от блатото — отвърна жената. — Първоначално пътят е строен върху нива бетон и метална мрежа на дълбочина два метра. Конструкцията в много отношения наподобява писта за излитане.

— Слоеве?

— Пластове, ако предпочитате. Блокове цимент от висока плътност, поставени така, че да следват естествения релеф на пътя.

— Зная какво означава слой... а и пласт, госпожице... госпожице...

— Подполковник Монтроуз, господин Прайс.

— О, нима знаете името ми?

— Единствено заради наложителността да сме запознати с най-необходимото, сър. Нашата задача е да осигурим безопасността на терена и защита на... — Жената внезапно млъкна.

— Разбирам — побърза да каже Камерън, за да разсее неловкостта.

— Подполковник Монтроуз е следващата по ранг след мен — някак смутено обясни полковникът.

— Вие сте отряд командоси, така ли да разбирам? — с известно недоверие попита Прайс.

— Това обучение е част от нашата подготовка, но ние не сме командоси — обясни жената, като махна шапката си и разтърси русата си коса. — Ние сме КБР.

— Моля?

— Корпус за бързо реагиране — обясни Скофийлд. — Дори на мен това съкращение е известно, младежо.

— Приятно ми е да науча колко добре си информиран, стари приятелю, старче, ако предпочиташ... Къде е Антония?

— Взе един от Управлението и тръгна на лов.

— За какво? — сепна се Монтроуз.

— Не зная. Моята любима има твърде независим характер.

— Аз също, господин Скофийлд! Никой от вас поотделно не може да провежда издирване, ако не го придружава някой от нашите хора!

— Очевидно може, госпожице... подполковник. Моята съпруга проучва терена доста подробно. Не ѝ е за пръв път.

— Осведомена съм и оценявам вашата подготовка, сър, но аз отговарям за всички случаи, които налагат определянето на придружител.

— Хайде, подполковник — намеси се Кам, — хората от нашето Управление може и да не носят униформи, но са доста умели. Съдя по себе си.

— Снизходителното ви отношение към нашия пол не може да ме засегне, господин Прайс. Военният ескорт е приоритет, за който отговаряме ние.

— Госпожицата е доста сприхава, не мислиш ли? — промърмори Брей.

— Кучка, ако предпочитате, господин Скофийлд. Готова съм и с това да се примиря.

— Сама го казахте, мадам.

— Престанете! — възкликна Камерън. — Предполага се, че ще си помагаме един на друг и няма да се дърлим, за бога.

— Просто се опитах да изясня спецификата на нашата подготовка, а не огневата ни мощ.

— На ваше място не бих настоявал, подполковник Монтроуз — спря я Прайс, като посочи кървавия труп на земята.

— И все пак не разбирам! — възкликна полковникът. — Как е успял?

— Виж, синко — отново се обади Скофийлд, — известно ни е, че човекът не се е уплашил от високото, което обикновено означава, че не се е страхувал и от големи дълбочини.

— Какво ще рече това, по дяволите? — настоя Прайс.

— Не мога да бъда сигурен, но така твърдят повечето психолози. Под вода гмуркачите се чувстват като у дома си. И обяснението е в обратния ефект на земното притегляне. Чел съм го някъде.

— Много съм ти задължен, Брей. И така, какво предлагаш?

— Да проверим бреговата линия, какво ще кажете?

— Проверявана е многократно, а и подлежи на непрекъснатата проверка — отсече Монтроуз. — Това бе първата ни грижа. Наши патрули не само покриват района на хиляда метра от двете страни на пристана, но и следят с лазер вътрешността. Никой не може да проникне през тези сектори.

— Наемникът би се съобразил с това, нали? — отвърна Скофийлд. — Искам да кажа, това би било естествено.

— Вероятно — съгласи се жената.

— Има ли някакви признаци за проникване от последните няколко часа? — настоя Брандън.

— Всъщност имаше, но резултатът е отрицателен — отвърна отново жената. — Деца от близките имения, решили да си устроят лагер на тревните площи, подпийнали веселяци, низвергнати от компанията на празненството, рибари, нарушили очертаванията на имението, но всички те бяха забелязани навреме и спрени.

— Уведомихте ли другите патрули за произшествията?

— Естествено. Можеше да се наложи да поискаме подкрепление.

— В такъв случай покритието на района е могло да бъде нарушено, нали? Неволно или може би нарочно?

— Предположението ви е твърде общо и честно казано, неоснователно.

— С което донякъде съм съгласен, подполковник Монтроуз — кимна Скофийлд. — И все пак не е напълно невъзможно.

— Какво искате да кажете?

— Не казвам нищо, мадам, просто се опитвам да намеря обяснение.

Внезапно някъде извън ослепителния кръг на фенерите долетя гласът на Антония:

— Открихме ги, скъпи мой, открихме ги!

Две фигури, тази на съпругата на Скофийлд и нейният придружител от групата на Управлението, прекосиха полумрака и навлязоха в обсега на охраната. Хвърлиха на земята онова, което носеха: тежка бутилка кислород, маска, подводен фенер със синя светлина и чифт плавници.

— Открихме ги в калта край блатото под нивото на главния вход — обяви Антония. — Единственият възможен достъп.

— Откъде знаете? — поиска обяснение Монтроуз. — Как разбрахте?

— Бреговата линия бе покрита изцяло, достъпът оттам е невъзможен. Районът на блатата се патрулира, и все пак е открит, тъй че е възможно отвличане на вниманието.

— Какво говорите?

— Също както онзи случай, за който ни разказа Таленков, когато се измъквал от Севастопол, нали, любима? — приветства откритието на жена си Скофийлд.

— Паметта ти е съвсем свежа, скъпи.

— Защо „скъпи“? Къде сбърках?

— Просто не се сети. Какво използва Василий, за да премине Дарданелите?

— Отвлечане на вниманието, разбира се. Лодка с фалшив товар. Съветските патрули я открили, след което побеснели, защото тя се оказала празна!

— Именно, Брей. Сега да прехвърлим ситуацията на сушата.

— Но да, естествено! Отвлечи вниманието от очевидното към незначителното, след което взриви очевидното за няколко секунди!

— Това е радиото, скъпа.

— Браво, любов моя!

— За какво говорите все пак? — поиска да знае подполковник Монтроуз.

— Предлагам да откриете кои са били подпийналите веселяци, навлезли в периметъра частна собственост — обясни Камерън Прайс, — а и двамата рибари.

— И защо все пак?

— Защото едната или другата двойка е носела портативна радиостанция, настроена на честотата на онзи, който е бил в периметъра. Без да броим натрапника, превърнат в труп.

Името ѝ бе Лезли Монтроуз, подполковник от Американската армия, дъщеря на генерал, завършила военната академия Уест Пойнт. Под строгата, професионално наложена външност се криеше привлекателна жена. Така поне мислеше Камерън, когато той, Монтроуз и висшестоящият армейски офицер, полковник Евърет Бракет, насядаха около масата в кухнята да пият кафе и да анализират събитията от предната нощ. Сведенията за подполковника бяха предоставени от Бракет, който с видима неохота я приемаше за следваща по ранг.

— Не ме разбирайте погрешно, Прайс, въпросът не е в това, че е жена — бе казал Бракет, докато Монтроуз бе навън да даде

разпореждания на военния отряд. — Харесвам я, дявол да го вземе, и жена ми я харесва, просто не смятам, че една жена има място в Корпуса за бързо реагиране.

— Какво е мнението на жена ви?

— Тя не е напълно съгласна с мен. Имам седемнайсетгодишна дъщеря, която е на нейното мнение. Но те и двете не са участвали в операция, когато нещата започнат да загрубят. На мен ми се е случвало неведнъж и затова смятам, че това не е място за жени! Вземаме пленници, това е една от реалностите на войната, а при подобни обстоятелства не мога да не мисля за жена ми и дъщеря ми.

— Мнозина биха се съгласили с вас, полковник.

— А вие?

— Аз също, но пък аз не съм отблъсквал нападение на собствена територия. Израелците имат подобен опит и в тяхната армия има немалко жени, също и при арабите, където жени фигурират в действащи и резервни бойни сили, дори са сред най-изявените терористи. Може и двамата да променим мнението си, ако някой понечи да нападне Калифорния или Лонг Айланд.

— За себе си съм повече от сигурен, че и тогава ще бъда на същото мнение — отсеке Бракет.

— Може пък жените сами да ви разубедят. В края на краищата тъкмо жените, майките, са били основният фактор, за да преживеем ледниковия период. В животинския свят женските екземпляри най-яростно бранят малките си.

— Ама че надалеч отидохте! Това пък откъде ви хрумна?

— Рудиментарна антропология, полковник... Кажете, подполковникът под ваше командване носи същата шапка като вас, но надписът е различен. Защо?

— При нас това е допустимо, ето обяснението.

— Не разбирам. Бейзболист от Янките не носи шапка на бостънския Ред Сокс.

— Това е батальонът на съпруга й. По-точно, беше неговият батальон.

— Моля?

— Съпругът й бе летец на изстребител от Военновъздушните сили. Свалиха го близо до Басра по време на Пустинна буря. Разправяха, че катапултирал, но остана в неизвестност дори след

прекратяването на бойните действия... които, ако питате мен, изобщо не биваше да започват!

— Години са минали оттогава — сякаш на себе си каза Прайс. — И тя все пак остана в армията?

— Не само че остана, присъствието ѝ е съвсем осезателно. Ние със съпругата ми направихме опит да я разубедим... започни нов живот, така ѝ говорехме. При нейната подготовка десетки компании биха я назначили начаса. Учила е мениджмънт, борави с компютри, всичко онова, което телевизионните реклами тръбят за военните, плюс факта, че при нас направи бърза кариера, тогава беше само майор. Тя обаче не отстъпи.

— Това ми изглежда странно — вметна Камерън. — Вероятно би печелила повече в частния сектор.

— Именно, десет, дори двайсет пъти повече. И не само това, би попаднала сред цивилно мъжко обкръжение, а като се има предвид класата ѝ, сигурно и сред богати мъже. Би могла да си намери нов кръг от приятели, ако разбирате какво искам да кажа.

— Разбирам мисълта ви. И тя отказа, тъй ли?

— Без да се поколебае. Навярно заради хлапето.

— Какво хлапе?

— Роди им се син, точно осем месеца и двайсет дни след като и двамата завършиха Уест Пойнт. Тая подробност ми е известна, защото тя често-често я повтаря, заливайки се от смях. Момчето сега е четиринайсет-петнайсетгодишно и боготвори баща си. Ние предполагахме, че според нея, ако напусне армията, синът ѝ ще я намрази.

— Сега, когато е на настоящото секретно назначение, момчето къде е?

— В някакво частно училище в Ню Ингленд... Джим не беше бедняк, а и генералската дъщеря също разполага със солидни средства. А детето знае какво означава „Майка ти изпълнява задача“.

— Нормално за едно дете на военни.

— Предполагам. Моите деца не биха се примирили тъй безпрекословно, но той сигурно е свикнал.

— Вие не сте мъртъв герой — отбеляза Прайс, — тъй че не е наложително да ви боготворят.

— Благодаря, че ме осветлихте. Макар че сигурно имате право.

— А тя не е ли срещнала някой мъж в армията, който да е поне отчасти приемлив? В края на краищата, още е млада.

— Да не мислите, че ние с жена ми не сме опитвали? Да знаете само колко достойни мъже сме ѝ представяли... Но тя неизменно им пожелава лека нощ още преди да са напуснали дома ни, следва категорично учтиво ръкостискане, което ще рече никакъв шанс да се получи нещо повече... А ако душите наоколо, господин таен агент, забравете. С никого не е обвързана.

— Няма такова нещо, полковник. Просто трябва да познавам добре хората, с които работя. Това влиза в инструкциите ми.

— Разполагате с пълното досие на всички, общо дващест и седем души, ако трябва да бъда съвсем точен.

— Простете, но последните пет дни прекарах на Карибите почти без сън, а последните два изобщо не си позволих да мигна. Не съм получил вашите досиета.

— Ще ви се сторят напълно приемливи.

— Сигурно.

Отварянето на кухненската врата прекъсна разговора между Прайс и полковник Бракет и към тях се присъедини подполковник Монтроуз.

— Проверих всички постове, осигурих и допълнителни патрули оттук до бреговата линия — обяви жената.

— Защо? — попита Камерън.

— Защото това изглежда логичният път за оттегляне, на убиеца, искам да кажа.

— Защо правите такова предположение? — настоя Камерън с любезен, но нетърпящ възражение тон.

— Защото е най-логичният изход от района на имението.

— Изход? Искате да кажете бягство, предполагам.

— Естествено. Блатата са под непрекъснато наблюдение.

— Няма да се съглася с вас. Преди твърдахте, че по брега са разположени покриващи светлини в радиус от сто метра в хоризонтален разтег и навътре към сушата, обхващащи целия парцел. Наистина ли вярвате, че това не е било известно на убиеца?

— Какво искате да кажете, господин Прайс? — ядоса се Лезли Монтроуз. — Откъде другаде би могъл да избяга?

— По пътя, по който е проникнал, подполковник. Само дето съпругата на Скофийлд откри водолазния костюм. Предлагам да изпратите патрул на запад до най-близкия път в северна и южна посока. Гледайте да се движите колкото е възможно по-безшумно и проверете кой чака там. Естествено, колата ще е с угасени фарове, тъй че и нашите не бива да са включени.

— Звучи ми нелепо! Убиецът не може да се оттегли. Той е мъртъв.

— Без съмнение, полковник Монтроуз — съгласи се Камерън. — И все пак, ако сред нас няма предател с радиопредавател, за който не знаем...

— Невъзможно! — викна Бракет.

— Вярвам, че предател няма — продължи Прайс. — И ако това е така, който и да изчаква нашия убиец, не знае, че той е мъртъв... Изпълнявайте, полковник Монтроуз, това е заповед.

Измина близо час. Бракет, положил глава на ръцете си, спеше, подпрян на масата. С усилие пропъждайки съня, Камерън току отиваше до мивката и мокреше лицето си, додето яката и цялата му риза подгизнаха. Вратата бавно се отвори и в кухнята влезе подполковник Лезли Монтроуз, изтощена не по-малко от мъжа, който я очакваше.

— Намерихме колата — тихо каза тя, — макар че сега се моля да не бяхме я откривали.

— Защо? — с натезжали клепачи примига Прайс и се изправи.

— Убиха един от моите...

— О, Господи, не! — Викът на Кам стресна Бракет и го събуди.

— Да. Щяха да убият мен, но ефрейторът ме изхвърли от пътя и по този начин се превърна в лесна мишена. Беше още момче, най-младият войник в подразделението. Даде живота си заради мен.

— Съжалявам, ужасно съжалявам!

— Кой са тези хора, господин Прайс? — попита Лезли Монтроуз, а в гласа ѝ звучаха нотки на неистов страх.

— Един човек ги е нарекъл вездесъщото зло — меко отвърна Кам, като пристъпи към нея и за кратък миг я прегърна, додето сподави плача си.

— Някой трябва да ги спре! — остро кресна Монтроуз, рязко вдигна глава и го изгледа втренчено, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Зная — рече Прайс, като я пусна и отстъпи встрани. Онемял от зловещата новина, полковник Бракет бавно се отпусна в стола си.

ИНТЕРНЕСЪНЪЛ ХЕРАЛД ТРИБЮН

(Първа страница)

ГИГАНТИ ОТ САМОЛЕТНАТА ИНДУСТРИЯ ПРЕДПРИЕМАТ ГЛАЗОЗАМАЙВАЩ ХОД

ПАРИЖ, 30 СЕПТЕМВРИ. Съвместното изявление от Лондон и Париж по повод сливането в самостоятелна единица на Бритиш Аеронотикълс и Компани дю Сиел разтърси всички клонове на самолетостроенето в Европа и Съединените щати. Сливането на тези два гиганта, заедно с почти неограничените им ресурси, твърдите частни и правителствени договори, производствените им клонове, както и техният достъп до икономически рентабилни пазари на труда превръща тази нова компания в най-големия и най-моцнен световен производител на летателни машини. Финансови експерти от двете страни на Атлантика стигат до заключението, че „Скай Уейвърли“, както е името на новата компания, ще се превърне в гранитна колона на самолетната индустрия. Казано с думите на Клайв Лос, бизнес журналист за лондонския „Таймс“: „Те ще бъдат начело, останалите ще трябва да ги следват.“

Името Уейвърли се появява в чест на сър Дейвид Уейвърли, основател на първата компания, „Уейвърли Индъстрис“, погълната от англо-американски интереси преди повече от четвърт век.

Непотвърдени подробни данни във връзка със сливането, включително прехвърляне на акции и предполагаеми действия от страна на общия борд на директорите ще откриете на страница 8. Проучват се

възможностите за сливане на най-големите профсъюзни централи, както и елиминиране на дублирания управленчески състав. Можем да перифразираме често споменавания цитат от един американски филм от петдесетте: Затегнете коланите, по трасето ни очакват изровени участъци.

ОСМА ГЛАВА

Насред пладне на източния бряг на Мериленд жарещото есенно слънце бе изминало половината от пътя си по небосклона и покриваше с блясък водите на Чезапийк Бей. Прайс се присъедини към Скофийлд и Антония на голямата покрита веранда с изглед към морето; за настанените в имението бе подреден бюфет със закуски, останалият персонал се хранеше в някоя от трите разкошни пристройки за гости.

— Сядай, Камерън — подкани го жената на Скофийлд. — Да ти наля ли кафе?

— Не, благодаря — учтиво отказа Прайс, като се насочи към бюфета с трите димящи кани кафе. — Сам ще се обслужа.

— Лош ход — смъмри го Брей. — Заради теб ще забрави хубавите си навици.

— Ти май още не си се събудил, а? — подкачи го Камерън, с глас, натежал от сън или по-скоро от недоспиване. — Рано ти е, личи си.

— Хич даже не ми е рано — възпротиви се Скофийлд, — приближава десет. Другите къде са, по дяволите?

— Не зная. Дори не знам за кого питаш.

— Двамата полковници, първият и втората по ранг, човекът от ЦРУ, който снощи, по-точно рано тази сутрин придружи Антония, и свръзката на Франк Шийлдс, който ме зяпа, като че ли съм заразно болен.

— Франк сигурно всичко му е разказал за теб. — Прайс напълни чашата си, след което най-сетне седна на масата.

— Полковник Бракет и подполковник Монтроуз са в стаите в западното крило заедно с Юджийн Дени, човекът на пряко подчинение на директор Шийлдс — обясни Антония. — А моят кавалер, както го нарече, скъпи, е на нашия етаж... Няма да ходим надалеч, ако искаме да се срещнем, докато ти хъркаш.

— Ха! — ухили се Брей. — От мен да го знаеш, Кам, каквото можеш си открадни и колкото по-младо да е, толкоз по-добре!

— За тия приказки сам ще си сервираш яйцата, скъпи.

— Не искам яйца. Нали все ми натякваш, че не били полезни за мен.

— Кой е подготвил цялото това пиршество? — прекъсна ги Прайс.

— Защо, да не мислиш, че храната е отровна?

— Нещо такова ми се мотае в ума.

— Глупости говориш, момко.

Най-добре осведомена отново се оказа Антония.

— Цялата храна се приготвя в Лангли, запечатва се херметически, надписва се, след което се доставя тук с хеликоптер всяка сутрин и всяка вечер в шест.

— А, чух шума от моторите — рече Кам, — но помислих, че ни наблюдават от въздуха или ще ни гостуват от щатската полиция... Ти откъде научи всичко това, Тони? За храната де, за това кой къде е настанен...

— Умея да задавам умни въпроси.

— Изглежда, ти се удава.

— Брей ме е учил. Изпаднеш ли в ситуация, която налага бездействие, било то убежище или светилище, винаги трябва да задаваш въпроси — любезни, невинни, все едно проявяваш само обикновено любопитство. Според него на жените се удава по-лесно, затова разпитвам аз.

— Колко е великодушен само. Но това означава, че е по-вероятно и да стрелят по теб.

Скофийлд без малко не се задави.

— Голям залък хапни, голяма дума не казвай — рече той, след което добави вече сериозно. — Научихме за момчето от Корпуса, което очистили снощи. Копелдаците!

— От кого научи.

— Полковник Бракет. Дойде да съобщи на Дени и някой доста се разгорещи. Взеха да прехвърчат обвинения, а ако искаш да знаеш, ние с Тони също се включихме.

— Какви обвинения?

— Обичайните глупости, нищо специално.

— Не, не беше така.

— Успокой топката, Кам — рече Антония. — Господин Дени беше... „не беше наред“, както казвате вие, американците.

— Какво каза?

— Искахме да знаем по чия заповед Монтроуз е напуснала района с кола — отвърна Скофийлд. — Бракет му отговори, че като втора по ранг на отряд от Корпуса за бързо реагиране, тя не се е нуждаела от заповед.

— Всъщност твърдеше, че разполагала с неговото разрешение — добави Антония. — На полковника де.

— Това не отговаря на истината — рече Прайс. — Аз издадох заповедта по собствено усмотрение и като опитен оперативен агент, извършил съответния анализ. За жалост се оказа, че съм бил прав... Откъде-накъде Дени ще настоява за обяснение? Какво си въобразява той, в края на краищата?

— Определен съм за свързка на временната оперативна база със заместник-директор Шийлдс и в негово отсъствие нося пълна отговорност за всичко, което става тук.

Мъжът, застанал в рамката на вратата, бе среден на ръст, строен, с редееща коса и приятно младежко лице, което някак не съответстваше на откритата се плешивина, и глас, за който прилягаше определението приятно монотонен.

— По силата на тази отговорност — продължи той, — имам съответните пълномощия.

— Вие не само не сте наред, Дени — каза Камерън, като се изправи и застана срещу него, — направо сте откачили! Ето какво, всезнайко. Снощи, когато тялото на убиеца се сгромоляса между кървавите трупове на двама от нашите с прерязани гърла от ухо до ухо, не ви чух да направите каквото и да било отговорно изказване. Дори не си спомням да сте били там!

— Там бях, господин Прайс, макар и за кратко. Нищо не можех да направя при възникналите обстоятелства. Реших, че е наложително незабавно да се свържа с директор Шийлдс. Дълго говорихме по телефона, обсъждайки възможните пропуквания, включително и екипажите на хеликоптера... До обяд той ще бъде тук.

— За да проучи екипажите на хеликоптера? — попита Брандън.

— Да, сър.

— И тъй, по силата на какви правомощия и по чия заповед оспорвате моето решение и решението на командващите отряда на Корпуса?

— То е повече от очевидно. Беше убит човек.

— Случва се, господин Дени. Което ме вбесява, вбесява и вас, всички ни. И все пак се случва.

— Вижте, Прайс, може би съм сварил неподходящ момент да изпусна парата...

— Това е повече от ясно! — пресече го Камерън.

— И в същото време аз съм тук, за да наблюдавам какво става, да правя необходимото, за да върви работата както трябва, а това беше първата ни нощ тук. Чувствам се като глупак, наивен, некомпетентен глупак.

— Не бихте могли да предотвратите случилото се и според мен сте наясно с това — продължи Прайс вече по-спокойно, като с жест покани Дени да седне на масата при другите.

— Убийството на хората от охраната и опита за покушение може би не, но вероятно бих попречил който и да било да напусне района по изложените вече причини. Ако знаех какво се предвижда.

— Тъй ли мислите? — отново настръхна Кам. — И защо?

— Защото имаше и по-добър начин... след като допускахме, че някой действително очаква убиеца на стария път за Чезапийк.

— За Бога! Искате ли вие да се обадите на близките на момчето?

— Говорех само хипотетично...

— Той говори по-смешно и от теб — обади се Скофийлд.

— Шийлдс също говори такива смехории, но аз достатъчно дълго време съм прекарал сред тия клоуни, за да се науча да ги разбирам — рече Кам. — Какво бихте направили вие, господин аналитик?... Защото вие сте аналитик, нали?

— Да, така е. Щях да се свържа с нашата въоръжена група в замаскираната кола в полето на север от входната алея. Те можеха да извършат ненадейно нападение.

— Каква въоръжена група? — Прайс вече крещеше. — Каква кола?

— Постоянно са там. Сменят се на осем часа.

— А защо ммммммм... по дяволите, ние не знаехме за тях?

— Досещам се какво щеше да кажеш, Камерън — обади се Антония тихо, сподавяйки гнева си, — и въпреки че оценявам галантността ти, съгласна съм с теб, че е неуместна... Господин Дени, защо не знаехме за този пост?

— За Бога, та ние още не бяхме обсъдили нещата! Това беше първата ни нощ, какво би могло да се случи първата нощ?...

— Ето кога трябва да си отваряте очите — отговори му Скофийлд, чийто глас издаваше готовността му да поеме нещата в свои ръце. — Грешката впрочем не е ваша, по-скоро Шийлдс допусна грешка, и то не за първи път. Първоначалните инструкции за околния терен трябваше да включват данни за всички възможности, с които разполагаме, това е от първостепенна важност. Никакви изненади, никакви неизвестни за нас алтернативи, никакви пропуски, ясен ли съм, момче?

— Може да настъпят промени в този сценарий, сър.

— Кажете ми една поне, кучи сине!

— Моля те, Брей — спря го Антония, като сложи ръка на рамото му.

— Не, държа да чуя отговора му! Давай, умнико!

— Според мен знаете за какво говоря, господин Скофийлд — каза Дени с неизменно кротък безизразен глас. — Отдавна се познавате с директор Шийлдс.

— Ел-факторът, прав ли съм?

— Да — едва чуто рече пълномощникът.

— Що за наименование е това, за Бога? — недоумяваше Прайс.

— Споменаването на името Божие в случая е уместно — обясни Брей. — Ел-факторът се отнася до Светото писание, според свети Шийлдс Безупречния, добър познавач на Библията. Ел, тоест Л означава левит, третата книга от Петокнижието на Стария завет. Горедолу това си спомням.

— Говори по-ясно, Брей — подкани го Антония.

— Шийлдс открай време вярва, че отговорите на повечето човешки проблеми или загадки се съдържат в Библията. Не непременно в религиозния контекст, но в тълкуването на разказите, както митични, така и исторически.

— Франк е религиозен фанатик? — ахна Камерън.

— Не зная, ще трябва него да питаш. Виж, Библията познава добре.

— Този Ел-фактор, Левит, какво представлява? — настояваше Прайс.

— С две думи казано, не се доверявай на първосвещеника. Може да е предател.

— Я повтори? — Камерън бавно се отпусна на стола, втренчен в Скофийлд, сякаш бившият първокласен агент е лунатик.

— Не съм сигурен дали го помня съвсем точно, но в „Левит“ първожреци били само синовете на Леви или Аарон, струва ми се. Те управлявали храма, те се разпореждали с всички останали. По-късно неколцина амбициозни братя, които нямали място в това затворено братство, подправили някакви родословни писания и се намърдали в клуба. В крайна сметка си осигурили политически глас, по-висш от гласа народен.

— Ти да не си полудял? — Прайс вече не си намираше място от негодувание. — Това са библейски измишльотини!

— Не съвсем — обади се Юджийн Дени. — Господин Скофийлд познава основните положения, макар и въвн от контекста.

— Остави историческата справка. Ти обясни какво иска да каже той.

— В „Левит“ неколцина Левити, синовете на Леви, по-късно, когато се намножили, наследници на Аарон, били въздигнати като първожреци на Храма в Йерусалим, където била съсредоточена властта. Както във всички подобни центрове на властта, появила се корупция, незначителна според днешните схващания, бих добавил, но все пак корупция от страна на онези, които искали да променят строгата система, често напълно оправдано, бих добавил отново. В крайна сметка, според въпросната легенда от „Числа“, или „Второзаконие“, един фанатик станал водач на отците от храма, додето бил изобличен, че не само е предател, но и не е син на Аарон.

— Благодаря за урока, проповеднико — напрегнато изрече Камерън, — но все пак какво означава всичко това?

— Това означава — отвърна Скофийлд с едва сдържана ярост, — че заместник-директорът Шийлдс не е сигурен дали може да ми се довери.

— Какво? — Прайс отново се обърна към пълномощника.

— Разбираш ли, млади човече — продължи Брей, — според библейски настроеното въображение на Жмичката, това тук е храмът Чезапийк и обратно на онова, което мислите вие, двамата малоумници, правомощията на всекиго от вас по отношение на тази операция са практически равни на нула. Аз командвам парада. Такава беше уговорката ми с Шийлдс, проверете, господин Дени.

— Уведомен съм за вашето споразумение, господин Скофийлд, и едва ли е уместно да вземам отношение.

— Това е повече от ясно. Вие сте просто лакейчето на Франки, а съм готов петдесет процента от топките си да заложа, че поддържате връзка със замаскирания си въоръжен контингент просто в случай, че реша да си доставя динамит и заедно с жена си да взривя сградата!

— Какво говориш, Брей? — недоумяваше Антония.

— А другите петдесет процента ще заложа — продължи невъзмутимо Скофийлд, — че онези на входа имат инструкции да ти докладват в мига, в който премина портата, което е мое право, защото аз разполагам с абсолютна власт на тази територия.

— Не се изразяваш много ясно, скъпи...

— Така си е, по дяволите! Ел-факторът, глупостите от „Левит“. Аз съм първожрецът на храма, който може просто да се окаже предател. Не е ли тъй, аналитико?

— Бяха изтъкнати и други съображения — тихо рече Дени.

— В такъв случай защо не бяхме, тоест защо аз не бях уведомен за въпросното подразделение? По силата на правомощията ми трябваше да бъда информиран още в самото начало, в случай че се наложи да бъдат взети решения, които не бих позволил да вземете!... О, не, това е един от резервните трикове на Жмичката, дявол да го вземе!

— Предвиждаше се вероятност от внезапно масирано нападение...

— И онези двама-трима от въоръжения контингент щяха да го спрат? — побесня Беоульф Агът. — Ти за какъв ме вземаш, бе момче?

— Не мога да ви отговоря, сър. Аз просто изпълнявам заповеди.

— Знаеш ли, синко, за втори път чувам тая фраза за последните трийсет часа, а сега ти пък ще чуеш какво казах на оня кучи син, дето нахрани акулите. Тия не ми минават!

— Успокой се, Брей — намеси се Прайс. — Може би Франк е бил прав... за втората част. Нападението, имам предвид.

— Не ми се връзва, момче. Ако наистина се е опасявал от нещо подобно, там щеше да се разположи малка бригада и аз първи щях да узная за нея. Не, Жмичката е чакал аз да направя непредвидимия ход. Господи, какъв гений е тоя проклетник!

— Какъв непредвидим ход си щял да направиш? — викна Камерън.

— Наистина не разбирам, скъпи...

— В този век на високи технологии няма начин да се свържеш с някого тук телеграфически или по радиото, още по-малко по телефона, защото всичко минава през детектор. Единственият начин е личният контакт, тайният личен контакт. След оная бъркотия с копелдака, убил момчетата от охраната... благодаря ти, че го направи на решето, Кам... стигнах до същото заключение, както и вие. Чаках Тони да заспи, след което щях да изляза сам и да тръгна по избран от мен път, който не минава нито през главната порта, нито пък предвижда да използвам кола. Щях да постигна много по-голям успех.

— Правил го е и преди, господа — заяви Антония, като се притисна до съпруга си. — В Европа, когато гонитбата беше на живот и смърт, сутрин се събуждах и съзирах Брандън и Таленков вече да пият кафе. Онова, което ни застрашаваше, човек или група хора, които ни държах на прицел, вече не представляваше опасност. Казвах само това, нищо повече.

— Намираш аналогия със случилото се снощи? — попита Прайс.

— Само до известна степен, разбира се — кимна бившият агент. — Само че Франк е изтълкувал превратно намерението ми. Не се канех да постигам тайно споразумение с онези от Матарезе, които, както споделих с Жмичката, ми предлагаха милиони, за да изчезна, исках просто да ги избия. Или пък, ако проявя нужното търпение, да ги пипна живи.

— Защо тогава го нарече гений? — все тъй гневен и объркан задаваше своите въпроси Камерън.

— Защото при дадените обстоятелства щях да направя едното или другото. Франк винаги се подсигурява.

— Но да гледа на теб като на изменник, предател, това е достатъчно, за да му пожелаеш дървен костюм!

— Не, никога — поклати глава Скофийлд. — Като дойде на обяд, просто ще го изгоня, нищо повече.

— Но защо?

— Нека си представим, че се връщаме трийсет години назад. Бях под прикритие в Прага и прекият ми шеф беше човек, когото смятах ненадминат, изключителен, най-добрия, най-изобретателния, най-надеждната свръзка с Москва на наша страна. По план трябваше да се срещнем нощем на брега на Молдовска река и ето че минути преди да напусна апартамента си, пристигна спешно съобщение от Вашингтон, от Лангли, изпратено от Франк Шийлдс. Дешифрирах го и прочетох следното: „Изпрати примамка, не от нашите, някой пласьор. Изчакай въвн от периметъра на непосредствен достъп.“ Нещастният прекупвач бе надупчен от куршуми, предназначени за мен. Франк Шийлдс бе вкарал моя пряк шеф в двоен капан и го бе изобличил. Моят изключителен свързочник се оказа главорез от КГБ.

— Значи сега е приготвил същия капан и за теб — заключи Прайс. — Нима ще се примириш?

— Защо не? Той се е подsigурил срещу всички рискове, а може и да е имал право. След толкова години служба за моето правителство, аз какво получих, премия, с която да си купя лодка, и пенсия. Предложеното от Матарезе може и да ме е изкушило.

— Но той те познава!

— Никой никого не познава освен себе си, Кам. Можем да влезем под кожата на човек, но в мислите му не можем да проникнем, нито да предвидим коя от купищата възможности ще избере. Ти откъде знаеш какъв съм аз в действителност, или, да речем, Тони?

— За Бога, толкова дълго сме разговаряли за толкова много неща, аз ти имам доверие!

— Млад си, скорошни приятелю. И все пак пази се, доверието се гради върху оптимизма, то е наслагване на сенки. Три измерения не можеш да им придадеш, колкото и да се стараш.

— Все отнякъде трябва да се започне — упорстваше Прайс, без да откъсва очи от очите на Скофийлд. — Тия глупости от „Левит“ за върховния жрец, който може да се окаже предател, докъде ни отвеждат в крайна сметка?

— Добре дошъл в нашия свят, Камерън. Може би си мислиш, че го познаваш, но ти едва сега започваш своето спускане в дълбините на

ада. Това не е пъклената бездна, позната на нашия непокварен господин Дени, защото той, също като Жмичката, седи зад бюро, оборудвано с компютри, и разсъждава абстрактно, докато вземе своето решение. Понякога то е правилно, много често погрешно, но онова, което е непосилно за компютрите, е конфронтацията между две човешки същества. В крайна сметка машината с машина не може да разговаря.

— Това, струва ми се, сме го обсъждали вече — каза Прайс. — Говоря за миналата нощ, която никога няма да забравя. Докъде стигнахме?

— Е, изглежда, това е първият урок. Отърси се от мисълта за линейност, нищо не следва права линия. Второто правило гласи, че развитието е геометрично — линиите тръгват във всички посоки и ти сам трябва да отсееш вероятностите.

— Говоря за снощи... за тази сутрин!

— А, това не мога да ти кажа. Жмичката ще бъде тук след около час и тогава ще го попитаме.

— Аз мога да ви кажа — обади се Дени. — Директор Шийлдс е предприел тайно прехвърляне на цялата група в Северна Каролина.

— Това е единственото, което със сигурност няма да направи! — възкликна Скофийлд.

— Не забравяйте, сър, тук ни откриха...

— Именно затова. Моето желание е случилото се да бъде разгласено във всички вестници... не, това вероятно е погрешен ход, нека остане в секретните доклади. Нашите врагове и така ще научат.

— Нека все пак ви кажа, заместник-директорът настоява да опаковаме багажа си...

— В такъв случай прати тоя заместник при мен и аз ще анулирам заповедта му! Онова, което е непонятно за тъпите ви мозъци, е фактът, че пчелите сами налитат гърнето с мед. Стара корсиканска поговорка.

УОЛ СТРИЙТ ДЖЪРНЪЛ

(Първа страница)

ТРИ СВЕТОВНИ БАНКИ СЕ ОБЕДИНЯВАТ

НЮ ЙОРК, 1 октомври. Поредното доказателство за новата транснационализация на финансовите институции предоставят три от най-големите световни банки, които на практика се сливат. Те се ползват с еднаква известност: Юнивърсъл Мърчантс в Ню Йорк, Банк ъв дъ Пасифик в Лос Анжелис и Банко Иберико в Мадрид, най-богатата институция в Испания и Португалия, с огромни интереси в Средиземноморския регион.

Прилагайки сложна система от международни закони, те структурират латерална организация на отговорността, за да постигнат максимална продуктивност в своите съответни центрове на влияние. Най-новите технологии, които позволяват глобални комуникации и най-вече финансови трансакции, ще създадат изцяло нова банкова система, „фактически приближаващ разцвет“ според Бенджамин Уолбърг, известен банкер, доайен от финансовия свят и говорител на новия конгломерат, който приема името Юнивърсъл Пасифик Иберия. „Навлизаме в епоха, когато обществото не ще си служи с пари в обращение, спестявайки стотици милиарди из целия свят — продължи Уолбърг, — когато корпоративните и индивидуалните активи ще се удостоверяват с пластмасови карти, като сумите в тях ще бъдат променяни по милиони въздушни вълни, покупките и дебитите ще се осъществяват по електронен път. Ние от Юнивърсъл Пасифик Иберия възнамеряваме да бъдем авангард на този вълнуващ икономически ренесанс, като инвестираме значителни ресурси, за да наблюдаваме развитието му.“

Смята се, че при хилядите клонове, притежавани от ЮПИ новият финансов конгломерат ще бъде най-крупната заемодателна институция в целите Съединени щати, Тихоокеанското крайбрежие, Източна Европа и Средиземноморието от Гибралтар до Истанбул.

Някои наблюдатели на световните пазари изразяват загриженост относно въпроса за контрола. По телефона господин Уолбърг заяви: „Контролът неизменно съпътства

еволюцията. Никой уважаващ себе си икономист или банкер не би бил на друго мнение.“

Хеликоптерът плавно подходи към оградената писта на имението в Чезапийк. Заместник-директорът Франк Шийлдс, чиито вечно присвити очи сега изглеждаха като две тесни цепки, за да го предпазят от слънцето, се показа иззад лъскаво бялата метална врата и тутакси бе посрещнат от тирадата на Брандън Скофийлд, придружен от Камерън Прайс. За щастие по-голяма част от гневния изблик бе заглушена от рева на гигантската роторна перка и докато двамата напуснат обсега на неистовия шум, за да се присъединят към Прайс, Скофийлд бе почти останал без дъх.

— След като си отгатнал какво правя, защо си толкова учуден, че и ядосан на всичкото отгоре? — попита засегнатият заместник-директор.

— Това е най-тъпият кретенски въпрос, който някога си изричал, Жмичка! — викна Скофийлд.

— Защо?

— Престани все едно и също да повтаряш!

— Това го правиш ти, не аз, Брандън. Ето как стоят нещата. Както очевидно си разбрал, аз приложих Ел-фактора и ти премина изпитанието; ти си чист, следователно аз пък няма да си блъскам главата дали не съм пропуснал нещо.

— Отправеното ми предложение от страна на Матарезе, това те ядеше, нали? Обещаните милиони и разкошното ранчо...

— Това беше фалшива догадка — прекъсна го Шийлдс, — макар че поне за известно време свърши работа. Че преди двацет и пет години ти принуди един президент на Съединените щати сам да поръча да ти платят. Отговорът ми е „да“.

— Откъде знаеш, че не съм приел?

— Иначе нямаше да го споменеш пред Дени, и то с всички подробности.

— Ти си невъзможен!

— Може би, но си припомни Прага. Впрочем къде е Дени, всъщност?

— Издадох заповед да не се появява, докато не свърша с теб, тъй като според нашата уговорка аз командвам операцията. Аз съм упълномощеното лице, нали тъй?

— Свърши ли със заяждането, Брандън? — попита заместник-директорът, като остави последния въпрос без отговор.

— Не съм, по дяволите! Идеята да свием платната и да се изнесем в Северна Каролина се отхвърля! Тук ще си останем.

— Тебе трябва да те освидетелстваме. Ония от Матарезе знаят къде сме... по-точно къде си ти. Знаят, че не си загинал на траулера и с пристигането си тук, за да се присъединиш към нашия екип, ти пръв хвърли ръкавицата. Няма да мирясат, докато не те ликвидират.

— Каж ми, Жмичка, защо искат да ме убият?

— По същата причина, поради която ние искахме да те открием — заради онова, което го има или го няма в твърдата ти глава. Преди години докладът ти далеч не беше изчерпателен, но по собствените ти думи знаеш за Матарезе повече от всекиго от нас.

— Какво пречи да ви предоставя всичко, което зная, в писмен вид?

— Абсолютно нищо, но все пак съществуват закони, а ние си имаме работа с бясна надпревара за надмощие, по всяка вероятност в нея участват много богати и много влиятелни хора както вътре, така и извън правителството.

— Е, и какво?

— Ами това, че писмено изложение от един погребан дискредитиран таен агент, в чието досие фигурира многократно нарушение на устава, включително и неизчерпателни сведения, дезинформация и последователно подвеждане на неговите шефове, не представлява материал, който човек би представил в съда, още по-малко пред заседание на американския конгрес.

— Скъсайте листата, изгорете папката с досието! Тая история е отдавна забравена и няма никакво отношение към сегашните обстоятелства.

— Твърде дълго време прекара далеч от действителността, Беоульф Агът. Живеем в деветдесетте години. Досиетата не се прибират в папки и пликове, те се пазят в компютър, тъй че всеки старши на отдел от разузнаването, разполагащ със съответните кодове, може да

получи достъп до тях. А бъди сигурен, че неколцина вече са се възползвали.

— Искаш да кажеш, че изстиналият ми труп не може да бъде подложен на разпит, а в архива е останало единствено изреждане на необходимите предприети от мен действия, които ме уличават като лъжлива стара пушка.

— Именно това исках да кажа. Ти ще бъдеш гнило месо за мелачките на Матарезе. — Шийлдс замълча, след което даде знак на Скофийлд и Прайс да се отдалечат от замлъкналия вече хеликоптер и суетящия се наоколо екипаж. — Зная, че Камерън те е подложил на обстоен разпит, което ще направя и аз. Преди да продължим нататък обаче, искам да сме на чисто. Помежду ни не може да има тайни.

— Жмичката се кани да направи признание пред скромната ми престаряла персона? — пошегува се Брей. — Не мислех, че ние, праисторическите динозаври, все още притежаваме тайни, за които си струва да се говори.

— Говоря сериозно, Брандън. Ще ти обясня докъде съм стигнал, или поне докъде си мисля, че съм стигнал, а това може дори да ти донесе облекчение, ако си имал някакви притеснения да говориш за него.

— Нямам търпение, ще знаеш.

— Когато преди години ти ни напусна, толкова много въпроси останаха без отговор, тънехме в догадки...

— Имах си повече от основателна причина — тихо, но твърдо заяви Скофийлд. — Ония клоуни, които разчепкваха докладите ми, бяха готови земята да преобърнат, само и само да припишат цялата каша на Таленков. Надуха ми главата с техните „враг“ и „комунистическо копеле“, та накрая ми идеше да ги затрия. Щеше им се да посочат Василий като единствено олицетворение на цялата империя на злото, което ни най-малко не отговаряше на истината.

— Само натегачите, Брандън, никой друг. Останалите нито сме казвали подобно нещо, нито сме го вярвали.

— В такъв случай трябваше вие, трезвомислещите да ги вразумите! Когато им разправях, че Таленков трябва да се измъкне от Москва, защото му бяха издали смъртната присъда, чувах само „капан“ и „двоен агент“, както и други тъпи клишета, които те дори не осмисляха!

— Но ти си знаел, че ако кажеш цялата истина, Таленков щеше да влезе в историята като безумецът, докарал суперсилите до ръба на ядрена война, ако не и по-далеч.

— Боя се, че не те разбирам, Жмичка — предпазливо изрече Скофийлд.

— Много добре ме разбираш дори. Не си могъл да заявиш официално, че Съединените американски щати са на път да изберат за президент наследника на най-зловредната организация, позната в историята на света след нацистите. Само дето той не беше някой комунистически Хитлер, а потаен въжеиграч, който полугласно говореше за геополитическите сфери. Сина на Пастирчето.

— Дяволите да те вземат... — едва не се задави Брандън, като се обърна към изумения Прайс, който поклати глава. — Ти откъде си научил? — обърна се отново към Шийлдс. — Никога не съм споменавал сина на Пастирчето. Той беше мъртъв, цялата пасмина бе унищожена! В едно имаш право, една от причините да мълча бе Таленков, но имаше и друга, независимо дали си склонен да ми повярваш, или не. Нашата страна, цялата ни правителствена система щеше да стане за посмешище пред цивилизования свят. Как се добра до това разкритие?

— Факторът Левит, стари приятелю. Помниш ли какво ти казах веднъж за Ел-фактора?

— Да, спомням си. Каза ми: „Вгледай се в първосвещеника и се запитай дали под одеждите му не се крие предател.“ И все пак, как се домогна до истината?

— Ще продължим този спор, като излезем в морето. Някой тук също е предрешен предател, а с електронната система за наблюдение нямам намерение да рискувам... Екипът, който видя при хеликоптера, се състои от експерти в борбата с тероризма, които разполагат с нужната подготовка и оборудване, за да откриват всички видове подслушвателни устройства, независимо къде са скрити.

— Едно ще ти кажа, Жмичка. След толкова години си понаучил нещичко и от номерата на оперативните агенти.

— Похвалата в твоите уста дълбоко ме трогва.

(Бизнес новини, страница 2)

ПРЕДСТОЯЩА КОНСОЛИДАЦИЯ

ОЛБАНИ, 2 октомври. Поради непрестанно растящото потребление на енергия и съпътстващото го неизбежно нарастване на цените, енергийни компании от Торонто до Маями сериозно обсъждат възможността да консолидират своите действия. Информация за тези предварителни срещи започна да изтича, когато Стандарт Лайт и Пауър ъв Бостън бяха изправени пред явление, което можем да окачествим като бунт на потребителите срещу внезапно раздутите цени на електричеството, представени на общините, корпорациите и личните домакинства. Промислени предприятия, както и множество изследователски центрове заплашват да напуснат щата, при това налице е осезаем спад в пазара на недвижими имоти. Елементарната логика предвижда те да бъдат последвани от университетите, което би превърнало Масачузетс в щат на мизерията, а Бостън в изоставено гето.

Отговорът на Джеймисън Фаулър, висш служител от Стандарт Лайт, бе повече от лаконичен: „Енергията струва пари, а очакванията са по-скоро песимистични, отколкото оптимистични. Съществува ли решение на проблема? Да, разбира се, то ни е добре познато и се нарича ядрена енергия. В същото време никой не би желал да живее или работи в радиус от сто-двеста километра от такава електростанция, тъй че докъде ще стигнем? Не вярвам да има щати с толкова обширни пустинни райони. Ето защо, ако успеем да обединим огромната мрежа от отделни енергийни системи под едно общо ръководство, в един консорциум, то цените ще се сгромолясат в резултат само на елиминирането на двустепенното управление.“

Брус Ебърсол, президент на Съдърн Ютилитис, споделя убедеността на господин Фаулър: „Нашите акционери ще бъдат повече от щастливи, а те в мнозинството си са хора на възраст — нашите любими баби и дядовци; по този начин ще служим по-добре и на цялото общество, защото навсякъде ще подновим и усъвършенстваме оборудването и всички ние ще можем спокойно да очакваме по-светли дни — както вложилите парите си в огромни машини, така и потребителите на електрически крушки, приятелю.“

На въпроса за десетките хиляди съкратени работни места Ебърсол заяви: „Онези, които притежават необходимия потенциал, ще бъдат преквалифицирани, струва ми се.“

Човекът, притаил се в най-тъмния ъгъл на бараката за лодки, пристъпи напред и надникна иззад отворената врата. В ниското вълните приплясваха край неподвижното корабче. Моторницата бавно напредваше към центъра на залива, тримата в нея разговаряха, Скофийлд държеше румпела и току се обръщаше да каже нещо на спътниците си.

Подполковник Лезли Монтроуз извади от джоба на куртката си малък портативен телефон, набра номер от тринайсет цифри и доближи слушалката до ухото си.

— Кръг Векио — прозвуча мъжки глас в мембраната. — Говорете.

— Тримата важни субекти разговарят извън обсега за наблюдение. Заемете позиция изчакване, докато ситуацията не се изясни.

— Благодаря. Информацията ще бъде препредадена на нашите хора в Лондон. За ваша информация необходимото ви оборудване ще пътува с полета в шест следобед. Разрешението за пратката потвърдено. Пратка от вашия син.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Двигателят на катера бе изключен и моторницата полегна в кротките вълни на Чезапийк Бей.

— И все пак не разбирам, Франк — рече Скофийлд, като се извърна. — Никога не съм споменаваЛ Пастирчето или сина на Пастирчето в докладите си, а и при разпитите. Те бяха мъртви, цялата пасмина!

— Споменаваше се в бележките, които открихме след кървавата оргия в имението Апълтън Хол в покрайнините на Бостън. Всички късчета бяха поразени от пожара, но след като ги положихме в предметните стъкла в нашите лаборатории, името, или по-скоро части от него започнаха да се появяват. Сетне от корсиканския клон на Интерпол изровиха името Гуидероне. Предположихме, че той е Пастирчето.

— И докъде те отведе всичко това?

— Мен лично към логичната линия за издирване. В едно от късчетата едва-едва изплува фразата „той е синът“, повторена в няколко отделни доклада. Във втория прочетохме „ние трябва да се подчиним“... За едно и също ли говорим, Брандън?

— Да — отвърна Скофийлд. — Това е следата, която ние с Таленков изследвахме. Но ти как успя?

— В продължение на месеци, дори години, нищо смислено не откривахме. И ето че накрая успях.

— Но как, за Бога?

— Отново се намесва факторът Левит, първосвещеникът действително бе предател.

— Изразявай се по-ясно.

— Сред убитите този ден бе почетният гост на конференцията в Апълтън Хол. Действителен потомък на династията Апълтън, поканен след толкова време, за да бъде приветстван от новите собственици на имението.

— В такъв случай ти знаеш кои са били — отбеляза Скофийлд.

— Все още не със сигурност. Почетният гост бил сенатор Джошуа Апълтън Четвърти, според очакванията бъдещ президент на Съединените щати. В това никой не се съмняваше; успехът му бе повече от сигурен. Той бе най-популярната фигура на политическата сцена. И предстоеше да се превърне в най-мощния водач на свободния свят.

— Е, и?

— В действителност многоуважаваният сенатор изобщо не бил Апълтън; от години това бил съвсем друг човек. По точно, Джулиан Гуидероне, синът на Пастирчето, белязан от Гийом, барон Матарезе.

— Аз го знаех, но ти откъде си разбрал?

— Заслугата е твоя, Брандън. Нека те върна назад в миналото, стъпка по стъпка, както и ти си ги преминавал.

— Това е невероятно — неволно го прекъсна Скофийлд. — Жалко, че Тони не е тук.

— Къде е тя? — попита Прайс, като се облегна на плющияния планшир.

— Задава въпроси — лаконично отвърна Брей. — Хайде разказвай, Франк, коя жила се оказа златоносна за теб?

— Като начало, изхождайки от факта, че те познавах, допуснах, че сам ще скроиш за себе си някаква фалшива самоличност, за да попаднеш там, където искаш — то си е част от основните правила. Както научих, проявил си немалка изобретателност. Документът ти за самоличност официално те посочваше като „помощник“ на самия сенатор Апълтън. Следващата ти стъпка, тъй като толкова неща не са ти били ясни, е била да посетиш психически болната майка на Апълтън на Луибърг Скуеър.

— Тя се оказала алкохоличка, с повече от десетгодишно пристрастяване — добави Скофийлд.

— Да, зная — кимна Шийлдс. — В същото състояние беше и двайсет и един месеца по-късно, когато сам я посетих.

— Толкова ли време ти отне?

— Ти с нищо не помогна... Първо на първо, тя не те помнеше, едва когато си тръгнах, ми провървя. Изневиделица, би трябвало да кажа, като гръм от ясно небе, ме стреснаха думите ѝ, прозвучали като зловещ напев: „Ти поне не настоя да ти покажа стаята на Джош от едно

време.“ Първото ми точно попадение, тъй като бях сигурен, че другият посетител си бил ти.

— И си постъпил също като мен.

— Естествено, и това ме отведе до второто попадение. Особено като научих, че не бе влизала, откакто Джошуа допуснал вътре моя предшественик.

— Аз пък мислех, че Апълтън е мъртъв — обади се Прайс.

— Всъщност истинският Апълтън действително бе покойник. Призраците на алкохола бяха взели превес.

— И какъв бе вторият ти удар? — настоя Скофийлд. — Стаята бе само фалшиво светилище, съдържащо непотребни спомени. Снимки, училищни знаменца, трофеи от ветроходни регати. Фалшиви, защото Апълтън никога не бе живял на Луибърг Скуеър. Той се оттеглил от Корейската война с няколко рани, а след болницата се завърнал в семейното имение.

— Не прибързвай, Брандън, всичко това е част от нишката. И все пак ти спомена вълшебната дума — „снимки“. Щом попаднах в стаята, старицата се втурна към отсрещната стена и закрещя, че една липсвала. И не престана да нарежда, че била „любимата на Джош“.

— Е, Жмичка, открил си нова следа, нали тъй? Разпитал си безобидната старица и си научил, че липсва снимката на Апълтън с най-близкия му приятел. Двама младежи в стегнати униформи, позиращи пред лодка, еднакви на ръст, с внушително телосложение, и двамата красиви в своите кадетски одежди, човек би ги помислил поне за братовчеди.

— Дори по-близки, ако можеше да се вярва на госпожа Апълтън. Братя. Докато единият не заминал да се бие, а другият внезапно отказал да постъпи в армията и отлетял за Швейцария. — От джоба си Шийлдс извади малка тетрадка — намачкана, с пожълтели от времето страници. — Това открих в един шкаф. Искях да бъда сигурен, че ще съм запознат с фактите и имената, когато заговорим. Докъде бяхме стигнали?

— Снимка... — като омагьосан откликна Камерън. — Снимката.

— О, да — рече заместник-директорът, като прелисти тетрадката. — Било след Корея. Апълтън учел право и ето че претърпял ужасна катастрофа на магистралата Масачузетс. Едва не загинал, получил безброй фрактури, вътрешни кръвоизливи, лицето му

било обезобразено. Семейството привикало всякакви специалисти да се грижат за него денонощно; положението изглеждало безнадеждно, но не и фатално. И тъй, Брандън, следващият ти ход изглеждаше напълно предсказуем. Отправил си се към главната болница на щата, отдел „Болнични листове и счетоводство“. Макар вече да е в пенсия, жената те помни твърде добре.

— Да не съм й създал неприятности?

— Не, но в качеството си на главен помощник на сенатор Апълтън си й обещал лично благодарствено писмо от човека, комуто предстояло скоро да стане президент. Не го получила, с това те е запомнила.

— По дяволите, нямах време за писане — възкликна Брей. — Хайде, продължавай, дотук добре се справяш.

— Във въпросния отдел на болницата не си научил много, предоставили ти най-вече трудно разбираема медицинска информация, осемдесетина страници с описани изследвания, процедури и какво ли не, а ти си искал нещо повече. Искал си имена. И жената те изпратила в отдел „Личен състав“, където данните от години преди това били компютризирани.

— Там работеше някакво негърче, без него щях да съм мъртъв — отново се обади Скофийлд. — Учеше в политехническия и сам се издържаше. Странно, не мога да си спомня името му.

— А би трябвало. В момента се нарича доктор Еймъс Лафолет, кандидат на науките и водеща фигура в областта на ядрената медицина. Когато най-сетне го открих, помоли, ако някога се срещнем, да те питам дали ти е харесало посвещението в първата му книга.

— Не знаех, че е написал книга.

— Е, аз си направих труда да я купя. Както вече ти казах, ядрена медицина. Искаш ли да чуеш посвещението? Имам го тук.

— Давай.

— „На един щедър непознат, който дойде при мен с дребна молба, а ми даде много повече в замяна, като направи възможно израстването на един млад човек, а и написването на тази книга.“ Не е лошо за непознат, който не би могъл да изтръгне подобни думи от родната си майка.

— Според майка ми аз бях или гангстер, или професионален комарджия. Да се върнем сега обратно в Бостън.

— Естествено — откликна Шийлдс, като отново разгърна тетрадката. — Доктор Лафолет, тогава студент, назначен в болницата да работи с компютрите, открил, че двамата хирурзи на Апълтън били заменени и за негово огромно учудване единият починал, а името на другия било изтрито от архива.

— Не забравяй сестрите, Франк — тихо напомни Скофийлд, като се взря в очите на събеседника си. — За мен те бяха невероятна находка.

— Без съмнение — съгласи се заместник-директорът.

— Какво за сестрите? — попита Прайс.

— Предполага се, че по нареждане от фамилия Апълтън болничният персонал бил заменен от три частни медицински сестри, които загинали в чудовищна злополука с лодка четири дни преди Джошуа Апълтън да бъде изписан от болницата и откаран в семейното имение, което, колкото и да е странно, било в процес на продажба. Купувачът бил много стар, много богат banker на име Гуидероне, приятел на семейство Апълтън, който знаел, че парите на фамилията се топят.

— Кажете цялото име, Жмичка. Николас Гуидероне, Пастирчето.

— Тогава не си разполагал с нито един достоверен отговор, Брандън, но си разгадал замисъла на чудовищната конспирация. Разполагал си единствено с имената на първите двама лекари според болничния архив, единият от които бил мъртъв, а другият принуден да се пенсионира. Името му е Натаниъл Крофърд. Почина преди петнайсетина години, но аз бях успял да го открия няколко години преди това. Той също те помнеше, помнеше твоето неприятно обаждане по телефона. Сподели, че то станало причина отново да засънува кошмари.

— Които бездруго са били безпочвени. Диагнозата, която поставил, била абсолютно точна, но други го измамили. Неговият пациент, Джошуа Апълтън Четвърти, починал в болницата, както сам бил предрекъл.

— В компанията на новите двама лекари и може би една-две частни медицински сестри — добави Шийлдс. — Не ми е известна точната последователност, нито какво самият ти си отгатнал тогава, но ми се струва, че по това време си убедил младия Еймъс Лафолет да

отлети за Вашингтон, за да достави комплекта стари рентгенови снимки.

— Всичко се развиваше толкова бързо, че не си спомням последователността — рече Брей, като обърна катера по посоката на лекия ветрец. — Таленков и Тони бяха взети като заложници; нямаше време за подготовка и планиране. Движех се почти слепешката, но не можех да спра.

— Знаел си обаче, че рентгеновите снимки могат да докажат онова, за което смътно си се догаждал, независимо колко невероятно е изглеждало на пръв поглед.

— Да — съгласи се Скофийлд замислено, без да откъсва поглед от водната повърхност, сякаш там откриваше факти и усещания, непостижими за никой друг. — Това бяха снимки на зъбите, правени толкова отдавна, на няколко различни места, което почти напълно изключваше вероятността да са подправени или преместени.

— Ти обаче си разполагал с един комплект, който да сравниш с другия, нали, Брандън?

— Очевидно — кимна Брей и отново се извърна към събеседника си, — тъй че след като си стигнал толкова далеч, вече си имал горе-долу ясна представа кой е този човек.

— Естествено, макар че нищо не можех да докажа, тъй като ти разполагаше с втория комплект. Както и ти преди мен, в къщата на Луибърг Скуеър, така и аз проумях, че Апълтън и най-добрият му приятел са постъпили в академията Андовър. Ти си отишъл дотам, издирил си зъболекаря, воден от предположението, че двамата приятели, особено далеч от домовете си на тази крехка възраст, биха отишли при един и същи зъболекар, и си го убедил да ти даде снимките и на двамата.

— Ето кога си научил истината — кимна Скофийлд. — Добра работа, Франк, моите поздравления.

— Това е бил единственият възможен коз, за да освободиш Антония и Таленков.

— Какъв коз? — объркан възкликна Камерън Прайс.

— Снимките на зъбите доказваха, че почетният гост на онзи прием в Апълтън Хол не е бил сенатор Джошуа Апълтън, а негов състудент и близък приятел на име Джулиан Гуидероне, синът на

Пастирчето, който се канел скоро да се настани в Белия дом с всички произтичащи от това последствия.

— Мили Боже! — ахна Камерън. — Ти май наистина си отишъл докрай, Брей.

— Коего ще рече, че приемаш истината от устата на Жмичката, но не и от мен, а, младежо?

— Няма да отречеш, предполагам, че Франк запълни празнотите, което ти самият пропусна да направиш.

— Не всички — Скофийлд отново погледна към Шийлдс. — Крофърд обясни ли ти кой е бил единият от лекарите заместници?

— Да, разбира се, даде ми името. Най-прочутият швейцарски пластичен хирург. Само най-богатите сред богатите успявали да попаднат в клиниката му. Ще повярваш ли, ако ти кажа, че загинал, като загубил управление и колата му паднала в някаква пропаст край Вилефранке? Три дни след като отлетял от Бостън на път за Европа?

— Не разбирам защо онези от Матарезе са чакали цели три дни.

— А за онзи Джулиан Гуидероне, който напуснал страната на път за Швейцария, за да не участва в Корейската война, се предполага, че е загинал на ски пистата близо до село Кол дю Пийон, където бил погребан заради любовта му към Алпите?

— Да, четох това на микрофилм, публикация по вестниците преди двамазет и пет години. Кого ли са положили в ковчега, или може би просто са го заровили празен?

— Няма смисъл да се разкопава гробът... ако изобщо има такъв.

— Няма смисъл изобщо да се ровим в тая история, Франк. Всички с името Гуидероне са покойници. Пастирчето и неговият син са мъртви. Другаде трябва да търсим властниците в Матарезе.

— Може и да не си съвсем точен, Брандън — кротко рече Шийлдс. — В доклада, който си представил навремето, или по-точно беглите данни, които си документирал, твърдиш, че сенатор Апълтън, роден като Гуидероне, е загинал в пожара, обхванал Апълтън Хол...

— Все още го твърдя, по дяволите! — кресна Брей. — Сам стрелях в кучия син! През дупката в прозореца, със собствения си пистолет!

— Записаното се тълкува по различен начин.

— Може и да съм попреувеличил, не знам! Твоите копелдаци бяха твърдо решени да изпълнят смъртната ми присъда, тъй че едва ли

съм имал намерение да ви помагам.

— Както и да е, заявил си, че политнал и паднал в огромната камина, в пламъците...

— Точно така беше!

— Полицаяте се появили след минути, Брандън. В камината не намерили труп. Открили следи по плочите, сякаш нечие тяло е било измъкнато. Наоколо били пръснати обгорели парчета плат, изравнената повърхност навеждала на мисълта, че е била утъпкана, пламъците потушени, огънят овладян. По моя преценка, а и според данните от лабораторията, Джулиан Гуидероне е оцелял.

— Не е възможно!... Дори да е така, което, пак повтарям, не е възможно, как е успял да се измъкне?

— Вие с Антония как се измъкнахте? Настанала е такава суматоха — изстрели, експлозии във външните канали, взрива за които сигурно си поставил ти, навсякъде е царял хаос. Разпитах всеки един полицаи, всеки човек, нает като лична охрана, а един член на СУАТ си припомни, че господин и госпожа Викъри, един изпаднал в паника мъж и жената, която го придружавала, достигнали главната порта с мощна кола, като твърдели, че били гости, само гости. Скрили се в някакъв шкаф и под прикритието на пожара през някой от задните изходи се добрали до колата си.

— Е, и?

— Сестра ти носи фамилията на мъжа си, Брандън, Викъри.

— Упорит си, Жмичка, това не мога да ти отрека.

— Приемам комплимента, макар в случая да е неуместен. По същото време на същото място имало и друга кола, за която ми предложиха подобна версия. Един от гостите бил ранен, откарала го частна линейка, която така и не достигнала болницата... В крайна сметка важното за нас е, че Джулиан Гуидероне, синът на Пастирчето, без съмнение е жив и ако има човек на тази земя, когото да иска да хване на мушката, то това си ти. Беоулф Агът.

— Дяволски интересна теория, Франк. И двамата сме горе-долу на едни години, двама старци от едно друго време, и двамата жадни да докопат онова, което им е забранено. Той иска неимоверна власт, което аз няма да допусна, а аз искам единствено спокойствие, което той ще попречи да получа. — Скофийлд млъкна и погледна към Прайс. —

Предполагам, в крайна сметка ще разчитаме на по-високостоящите, а аз имам пълно доверие в моите.

— Дано си даваш сметка какво правиш — рече Камерън. — За себе си мога да кажа само, че ще направя всичко, което е по силите ми.

— О, ще направиш много повече, синко.

ЛОС АНЖЕЛИС ТАЙМС

(Първа страница)

ЕВРОПЕЙСКИ И АМЕРИКАНСКИ КОМПАНИИ ОТ РАЗВЛЕКАТЕЛНИЯ БИЗНЕС
ИЗУМЯВАТ СВЕТА С НАМЕРЕНИЕТО СИ ДА СЕ ОБЕДИНЯТ

ЛОС АНЖЕЛИС, 9 октомври. Живеем във все по-бързо смаляващ се свят, в който разстоянията се съкращават благодарение на високите технологии, които позволяват предаване на аудио и видеопродукти чрез сателит и по кабел. Докъде ще ни доведе това, никой не знае, ала четирите крупни студии за кинопроизводство, заедно със своите разпространителски мрежи и кабелни разклонения, обявиха днес, че се присъединяват към Континънт-Силестиъл, за да предложат консолидиран източник на информационни и развлекателни програми. Гилдиите, обединяващи актьори, сценаристи, продуценти и режисьори, приветстват тази крачка към бъдещето, тъй като тя ще предостави нарастващи възможности за работа на техните членове. Съюзите на изпълнителите предлагат техните членове да говорят различни езици. Облагите в резултат на това мегасливане са повече от очевидни, но засега остават неясни посоките, в които може да поеме подобен конгломерат...

Продължава на стр. 2

Беше четири без десет сутринта, когато Джулиан Гуидероне за последен път позвъни в Лангли, Вирджиния, от Амстердам.

— Налице ли е пълна сигурност на линията? — попита той.

— Абсолютна — отвърна човекът от ЦРУ. — Благодарение на Управлението разполагам с честота, кодирана с личен мой шифър.

— Това е добре. След няколко минути тръгвам оттук, следваща връзка от Кайро.

— Значи не от Бахрейн?

— Не, поне до три седмици не. Имам да свърша нещо с нашите араби... не техните, нашите.

— Желая ви успех — откликна човекът от Лангли, Вирджиния. — Всички ние вярваме във вас.

— Така и трябва. Трябва да вярвате и в Амстердам. Той е поел правилния път.

— Тогава така и ще бъде — отвърна предателят.

* * *

Четири дни и три нощи изминаха, преди Камерън Прайс да успее да засече Скофийлд по време на закуската.

— Така изобщо не напредваме! — отсече той с приглушен глас, навел се над чашата черно кафе.

— Ти поне напредваш — отвърна Брей, като запали тънка тъмнокафява пурета. — При нашата командваща лейди имам предвид.

— Честно казано, дори не се и опитвам...

— Доста време прекарваш с нея...

— Грещиш — прекъсна го Прайс, — тя прекарва време с мен. Излизам до главната порта и тя се появява. Разхождам се по плажа, и ето че тя внезапно изниква отнякъде. Решавам да ида до площадката за хеликоптера, да видя кой ще вземе следващия полет, а тя се оказва на някакви си десетина метра зад мен.

— Може пък да те е харесала, младежо. Тони казва, че си връх.

— Като рекламните за месо ли? Не ми звучи като да го е казала Антония.

— Не, смисълът визира понятието време, върхов час, ако щеш. Когато се предполага, че можеш да хванеш най-добрите програми.

Може би нашият подполковник в пола просто е заинтригувана. И не само професионално.

— Съжалявам — рече Кам, — сигнали не съм усетил, нито послания с езика на тялото, просто едва доловима враждебност, прикрита под дебел пласт любезности. Все едно ме наблюдава, а не може да реши какъв съм. Нямам обяснение.

— Обяснение има, естествено — ухили се Скофийлд, като издуха кълбо ароматен дим. — И то съответства на последната ѝ професионална молба, предадена от полковник Бракет на Шийлдс. Поискала е твоето пълно и неподправено досие. Естествено, ти не бива да знаеш за това.

— Не разбирам.

— Или иска да се омъжи за теб, младежо, или пък смята, че тъкмо ти си високопоставеният предател.

— Разчитам да е вторият вариант. Тестостеронът на тази дама в униформа е в състояние да ликвидира и генерал.

Внезапно, заглушил тихото жужене от разговорите на неколцината, които се хранеха, се разнесе пронизителен писък откъм голямата остъклена тераса. Свързката на Франк Шийлдс, Юджийн Дени, бе скочил от стола си, държейки се за гърлото; тялото му с гърч се стовари на пода, краката заритаха спазматично. Секунди по-късно седящият на неговата маса полковник Бракет стори почти същото, дясната му ръка се вкопчи в гърлото, лявата стисна масата, която се затресе, чиниите полетяха и се заразбиваха в плочките.

Прайс и Скофийлд се втурнаха към двете проснати тела, непосредствено се присъедини и войникът, дежурен по кухня. Камерън докосна пострадалите по шията — първо Бракет, сетне Дени.

— Всемогъщи Боже, мъртви са! — извика Прайс, като се изправи. — Сигурно е било отрова.

Младеж от Корпуса за бързо реагиране приклепна да открие някакви следи по чиниите.

— Не ги пипай, синко! — побърза да го спре Скофийлд.

Кам и Брей замислено огледаха натрошените чинии, пръснатата храна. И двамата пострадали бяха яли яйца, на очи или леко разбъркани, виждаха се остатъци жълтък.

— Кой знае, че обичаш яйца? — тихо попита Прайс.

— Навярно всяко от момчетата, които работят тук. Тони на всеослушание разгласи слабостта ми към яйцата. Преди два месеца ония смахнати лекари в Маями обявиха, че холестеролът ми бил над триста.

— Днес поръча ли си яйца?

— Да си поръчам ли? Та това тук е бюфет, не си ли забелязал? Металните плата са отрупани с панирани наденички, в купите има яйца на очи, варени на слаб огън.

— Попитах те днес дали си поръчвал яйца.

— Вчера си взех... и се уплаших, че Тони може да се появи внезапно.

— Запечатайте кухнята — нареди Прайс на войника от Корпуса.

— Да я запечатам ли? Та кухнята — това съм аз, сър. Всичко пристига в запечатани контейнери, включително и яйцата, и който е дежурен, ги приготвя според инструкцията.

— Инструкцията?

— Да, сър. Всичко е обозначено с числа, макар че на нас не са ни нужни. Тъй де, какво може да направи човек с едни яйца?

— Да убива хора, приятелю — отвърна Скофийлд. — Запечатаяй кухнята. Веднага.

Един от обичайно доставяните картони с яйца все още се намираше в подвижния хладилник в имението. Вътре нямаше почти нищо друго, само няколко кутии мляко, пакети сирене и тенекиени кутии с безалкохолни напитки.

— Какво ще кажеш? — попита Кам. — Може пък да не е била сложена в яйцата.

— Възможно е — отвърна Брей и отново се обърна към дежурния. — Кажи, войниче, какви са тия инструкции за яйцата?

— Залепени са на стената отляво на първата печка, сър, но аз ги знам наизуст... Шест яйца се разбиват с малко мляко и бучка масло, това е за бърканите яйца. Другите шест се чупят и се пускат сурови в кипяща вода. После само ги наглеждаме.

— Защо ги наглеждате?

— Проверяваме от време на време, в зависимост от това кой се появява на закуска. Ако станат много твърди, което се познава по цвета, тогава ги изваждаме с лъжица и слагаме нови.

— Често ли изпълняваш тая инструкция, войниче?

— Всъщност не, сър. Който ги обича приготвени по този начин, обикновено слиза рано за закуска. Дявол да го вземе! Нищо не разбирам!

— И все пак разбираш, че никому не бива да казваш, нали? — натъртено рече Скофийлд.

— Да, но това е лудост... извинете за израза, но това направо е лудост! Слухът ще плъзне из целия район, не можете да го спрете!

— Зная, синко, просто искам да разбера кой извън нашия район ще научи. Затова нека опитаме да не разтръбяваме случилото се.

— Пак не разбирам, сър...

— Не е и необходимо. Донеси сега картона с яйцата на мивката и забъркай малко течен сапун с топла вода.

Брей разклащаше всяко яйце, пускаше го в пенливия разтвор, след което го вдигаше да го погледне на светлината. Върху всяко откриваше мехурчета на заострения край — дупчица, която не можеше да се забележи с просто око.

— Дяволите да ме вземат — изрече Прайс, взирайки се в едно яйце.

— Щяха вече да са те взели, ако го беше изял — додаде Скофийлд. — Този начин за убийство е измислен от Борджиите към средата на петнайсети век, макар да са минали години, докато бъде усъвършенстван. Те ги пробивали с дамски фуркети, след което ги пускали в купа с отрова и изчаквали смъртоносната течност сама да проникне. Вкарвали отрова и в портокали, сливи, а любимата им примамка била зърна грозде, престояли в отровата няколко дни.

— Много цивилизовано, няма що — саркастично отбеляза Камерън.

— Нашите яйца са обработени с най-модерните, най-тънки игли. Същия номер прилагат и не тъй амбициозни фокусници, когато инжектират пресни яйца с вещество, което веднага ги втвърдява, та да могат да се удрят, без да се счупят. Ужасяващо забавление, не мислиш ли?

— Всъщност не — отвърна Прайс. — Какво ще предприемеш сега, след като те признаха за шеф на операцията?

— Ще направя очевидното. Налагам карантина в кухните в Лангли и ще поставя под наблюдение всички, които работят там.

Компютърът в Чезапийк предаде следната информация:

Въпросните продукти са закупени от ферми Рокланд в Рокпорт, Мериленд, по договор, сключен от Централното разузнавателно управление след щателна проверка на стандартите, към които се придържа компанията. Служителите на ЦРУ в кухните в Лангли са предимно дългогодишни работници, подложени в момента на обстойна проверка. Повторното разследване на миналото на всеки един не добавя нищо ново. Строгото наблюдение ще продължи.

БОЛТИМОР СЪН

(Бизнес рубрика, стр. 3)

ФЕРМИТЕ РОКЛАНД ПРОДАДЕНИ

РОКПОРТ, 10 октомври. Рокланд Фармс, една от водещите в страната фирми — производители на птици и яйца и най-голямата в източната част на Съединените щати, бе закупена от Атлантик Краун Лимитид, световни дистрибутори на тези продукти, с офиси по цял свят. Джереми Карлтън, говорител на Атлантик Краун, даде следното изявление за пресата:

— Присъединявайки Рокланд Фармс, Атлантик Краун осъществява огромно разширение на своите пазари с единствената цел по-доброто обслужване на своите клиенти в страните по света. Добавянето на птици и птичи продукти към експортната листа продукти, произвеждани в сърцето на Америка, е отдавнашна мечта на Атлантик Краун. Глобалната експанзия дори само на правата за продажба по веригите за бързо хранене оправдава този разход. С нашата верига от световни изходни пунктове ние сме в състояние да доставяме нашите продукти по целия свят, от което всички само ще спечелят.

Настоящото изявление не би било пълно, ако не изразя нашата благодарност към фамилията Бледсо, предишните собственици на Рокланд Фармс, за нейното съдействие при преговорите и благоразумната мъдрост, проявена при избора на Атлантик Краун. Ние ще положим усилия да поддържаме установените от фамилията достойни традиции във всяко едно отношение.

Изявлението, дадено за пресата, не разкри условията на сделката по продажбата и тъй като и двете компании са частна собственост, никоя не е задължена да го стори. И въпреки това сумата трябва да е била огромна, тъй като „присъединяването“ на Рокланд Фармс превръща Атлантик Краун в най-печелившия производител/износител от хранителната промишленост вероятно в целия свят.

Слабо осветеният кабинет в голямата къща в покрайнините на Рокпорт, Мериленд, не се различаваше особено от други подобни, оценявани на около три милиона и служещи за резиденция на управляващите многомилionни „ферми“, далеч от миризмите, съпътстващи производството. Макар студените есенни ветрове да бяха скорошни гости, огънят в камината бумтеше, пламъците хвърляха сенки, които танцуваха по стените. Разгневен, близо четирийсетгодишен мъж приближи отпуснатата фигура в инвалидна количка.

— Как можа да го направиш, дядо? Толкова години отхвърлям предложенията на Атлантик Краун! Това са лешояди, зинали да погълнат всяко мярнало се производствено предприятие, докато го завладеят напълно, за да диктуват пазарите!

— Аз пък съм собственик на тази компания, не ти — изграчи старецът и притисна кислородната маска към устата си. — Когато умра, можеш да правиш каквото пожелаеш, но не и докато компанията е моя.

— Но защо го направи?

— Всички вие сте добре осигурени, нали?

— Това няма нищо общо с моя въпрос и ти добре го знаеш. Тия хора не са като нас. Те са кръвопийци.

— За жалост това е истината, моето момче. Ала беше време, преди повече от петдесет години, когато парите зад днешната Атлантик Краун застанаха зад един млад човек, в плен на своето видение. Средства, които биха могли да дойдат от лихвари, прогонени от ада. Как според теб един едва прохождащ агроном би съумял да закупи повече от десет хиляди акра плодородна земя без пари? За Бога, те бяха обладани от видения, не аз.

— Искаш да кажеш, че не си могъл да им откажеш?

— Никой не би могъл.

Заседателната зала с плюшени завеси по прозорците на панорамния етаж в сградата на Атлантик Краун в Уичита, Канзас, бе опразнена. Останаха само двама души. Заговори мъжът начело на дългата маса, подходящо облечен в тъмен ненатрапчив костюм на райета.

— Следващата ни цел е производството на говеждо месо — рече той. — Такова е нареждането от Амстердам.

— Ще ни бъдат необходими свежи капитали — отбеляза служителят в тъмносин блейзър и бели ръкавели. — Надявам се, този въпрос е поставен.

— Ще ги получим — отвърна висшият служител на Атлантик Краун. — А между другото, онзи дребен проблем с яйцата, доставени в комплекса Чезапийк, вече решен ли е?

— Нашите посредници при разследването се погрижиха. Нишката е проследена до запечатаните щайги, натоварени на хеликоптера.

— Това е добре. Трябва да бъдем прецизни във всяка подробност.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гъмжащите улици на Кайро изглеждаха пропити от миризмата на пот, хиляди хора се носеха нанякъде, подгонени сякаш от жаркото обедно слънце. Колите се движеха в гъсти редици; клаксони надаваха гневен вой, примесваха се с ядовити гласове, изливащи негодуванието си на всякакви езици и диалекти. Човешкият поток бе не по-малко пъстър от хаотичната реч; арабски роби докосваха костюми по западен образец, якета и сини джинси, в същото време мюсюлмански чалми се бореха за надмощие над бомбета, широкополи мъжки шапки и бейзболни кепета. В известен смисъл гледката наподобяваше макрокосмос на Изтока и Запада, като множеството клонеше към арабите, тъй като това бе тяхна страна, техен град. Кайро, послужил за фон на легендите, където митове и реалност бяха неразделни и в същото време живи в тази земя на противоречията.

Джулиан Гуидероне, облечен в аба, тобе и готра, с черни очила, крачеше пеша по оживения булевард Ал Барани и се оглеждаше да открие знака, който да потвърди, че е достигнал целта си. Ето го! Синият знак на френската монархия върху малко бяло знаменце на витрината на бижутерски магазин. Синът на Пастирчето спря да запали цигара точно пред витрината; така успя бавно да огледа улицата в двете посоки, търсейки нещо необичайно. Мъж или жена, с вперени в него очи. Много опасности криеше срещата, която предстоеше на втория етаж в магазина. Никой, абсолютно никой извън определените да присъстват не биваше да знае целта на тази среща. Дори само слух да плъзнеше, това би означавало катастрофа.

Доволен от проверката, Гуидероне стъпка цигарата си и прекрачи, като побърза да вдигне три пръста на едната си ръка, придържаща робата. Мъжът зад щанда кимна два пъти на новодошлия, след което, отново само с глава, посочи тъмночервената завеса вдясно от себе си. Джулиан отвърна с едва забележим поклон и премина завесата, прикрила тясно стълбище. Заизкачва се по стъпалата, както винаги подразнен от неудобството, което му създаваше раненият крак,

леко накуцване, което сковаваше присъщата му гъвкавост. На площадката той огледа трите врати; намираще се на втория етаж. Забеляза синия знак върху една от бронзовите топки, тронаво заобиколи парапета и се насочи към целта. За няколко мига застина, движеха се само ръцете му, които се пъгнаха под робата, за да проверят на място ли са двете му оръжия, малък 25-калибров автоматичен пистолет отдясно и издължена граната отляво, която при удар в стена експлодираше и блъвваше газообразно вещество, смъртоносно за всеки, който го вдиша.

Гуидероне стисна бронзовата топка, завъртя я, бутна вратата, но не влезе. Вътре четирима мъже в бедуински одежди седяха около една маса, всеки с обичайната за пустинята кърпа през устата, предназначена да предпазва от пясъчни бури, а в случая — срещу нежелано разпознаване. Джулиан не се нуждаеше от подобно прикритие. Той държеше всички да познават лицето на сина на Пастирчето, защото, проявяха ли неподчинение, това лице щеше да ги преследва до последния им дъх, а този момент можеше да настъпи във всеки час, всяка минута дори след мига на бунт.

— Добро утро, господа, или може би вече денят преваля — рече той, като прекрачи вътре и зае стола най-близо до вратата. — Надявам се, че всеки от вас старателно е проверил сигурността на мястото, което избрахме за срещата.

— В стаята няма друго освен столовете и тази маса — отвърна арабинът в отсрещния край, чиято обшивка от златист бродат, обточила неговата готра, означаваше високия му ранг. — Стените са проверени от наши подчинени, имаме тяхното уверение, че няма подслушвателни устройства.

— А какво ще кажете за себе си? За нас тук? Широките роби могат да скрият много неща, нали?

— Независимо от времето, в което живеем — обади се мъжът отляво на Джулиан, — древните правила на пустинята продължават да се зачитат. Наказанието за предателя все още е обезглавяване с кинжал, и то мъчително бавно. Никой от нас не би се поколебал да изпълни подобна екзекуция и това е известно на всички ни.

— Допада ми тази лаконичност. В такъв случай нека да започнем. Тъй като по правило нищо не бива да се записва, очаквам

всеки от вас, като водач на своята фракция, да ми представи устен доклад. Прав ли съм?

— Прав сте — отвърна третият мъж, заел място в отсрещния край. — Може да ви се стори, че се повтаряме, тъй като всеки предава една и съща информация...

— В такъв случай, за да не губим време — прекъсна го четвъртият, седнал по диагонал отдясно на Джулиан, — тъй като за всекиго от нас е обявена награда, ако бъде заловен, и никой не би искал да остане по-дълго, отколкото е наложително, защо да не изложим общата информация, като всеки допълни географските подробности?

— Чудесна идея — съгласи се синът на Пастирчето, — но позволете преди това да поздравя всички ви за нещо, което е очевидно. Говорите моя език доста по-добре от повечето ми сънародници.

— Вие идвате от полиглотско общество от крайно необразовани хора — отбеляза арабинът шейх. — Ние сме различни, твърде различни. Аз например четох лекции по право и международна юриспруденция в Кеймбридж... заедно с много други мои братя ислямисти.

— Аз пък съм лекар, Медицински факултет към Чикагския университет, месторабота и частна практика в Станфорд... сред няколкостотин други мюсюлмани през годините — добави мъжът отдясно на най-главния сред присъстващите.

— Аз оглавявах катедра по средновековна история в един университет в Германия няколко години след като защитих доктората си в Хайделберг — тихо отбеляза най-нетърпеливият от присъстващите.

— Моите препоръки не са тъй впечатляващи — рече четвъртият делегат, — но пък са с по-прагматична насока. Аз съм електроинженер и съм работил върху крупни проекти за фирми, работещи както с правителствени, така и с частни компании. Моля се час по-скоро да настъпи денят, когато ще мога да се завърна и да строя на родна земя.

— Чудесно — промърмори Гуидероне, като погледна в очите четиримата араби. — Вие представлявате елитът на Близкия изток, а ви наричат терористи.

— Други биха предпочели определението „борци за свобода“, което е далеч по-точно — поправи го вождът. — Талмудатът и групата

Стърн просто разполагаха с повече поддръжници на запад отколкото ние, а ние продължаваме каквото сме започнали, защото онези, които би трябвало да са наши съюзници, непрестанно сключват тъмни сделки с общите ни врагове. Възмутително е.

— Нанесем ли нашия удар, хубаво ще си помислят, преди да предприемат подобни преговори — рече най-неспокойният, — тъй че защо да не се захванем за работа?

— Чудесно — съгласи се синът на Пастирчето, — а и тъй като проявявате нетърпение, защо не започнете с информацията от общ характер, валидна за всички ви.

— С удоволствие, сър — рече буйният бивш учен, — особено като се има предвид, че вие сте един от най-щедрите ни благодетели... Отрядите ни са на обучение в двайсет и четири пункта, от същински Йемен до долината Бекаа, всички разположени в пустинни и крайбрежни региони, далеч от очите на врагове и шпиони. А пък и се поучихме от евреите при Ентебе: прецизността на действие е ключът към всяка операция. Благодарение отчасти на предоставените от вас средства, фалшиви обекти са издигнати както в пустинята, така и в морето. Отрядите са под командването на най-опитните ни военни, както и експерти по разузнаване, внедряване на агенти и саботаж. Когато часът удари, ще действваме едновременно, ще подпалим пожар, който светът никога не ще забрави, не ще успее да заличи от историята.

— Дръзки думи, приятелю — рече Гуидероне, като бавно поклати глава. — А сега да говорим конкретно. Да започнем ли с вашия съмишленик, който седи насреща ви?

— С още по-голямо удоволствие — отвърна лекарят, получил образованието си в Чикаго и успял да си осигури завиден по разкош дом и практика в Калифорния. — Целите, набелязани за моите отряди, са в Кувейт, Ирак и Иран, в нашия университет успяха да премахнат предразсъдъците ми. Десет хиляди петролни кладенци ще избухнат в пламъци, при което случилото се в Кувейт ще заприлича на детски лагерен огън.

— Моите отряди са съсредоточени в главните саудитски полета от Ад-Дауадими до Аш Шадра, до кладенците северно от Унайза — обяви електроинженерът. — След това към танкерите в Персийския и

Оманския залив на котва в петролните пристанища, от Ал Киран до Матрах и Мускат...

— Ще обхванете и емирствата, нали?

— Разбира се, всичките. Султаните са в пълно неведение.

— Аз пък ще се погрижа за пристанищата на изток — добави ученият по средновековна история, завършил в Германия, а очите му искряха над кърпата, закрила долната част на лицето му. — Ще се спуснем от Бандар-е Дейлам на юг към Бандар-е Абас в пролива Хормуз. Ще бъдат унищожени не само кладенците, но и милиони тонове петрол в пристанищата.

— За себе си запазих — намеси се бедуинът шейх в отсрещния край на масата, седящ срещу единствения от присъстващите с открито лице, — всичкия приготвен за износ петрол край бреговете на Израел, стотици кораби в пристанищата на Тюилкарм, Тел Авив и Рафа, техните стоки — обработени продукти, техника, а и незаконно въоръжение — всичко ще бъде обхванато от една експлозия. Богатите ционисти тутакси ще нарушат всяко споразумение, за да напълнят сейфовете си с шекели. На това ние ще сложим край и ще гледаме как кредитните банки в Йерусалим и Тел Авив политат към хаоса!

— Можем ли да бъдем сигурни? — попита Гуидероне.

— Така както името ми е Ал Кабор Хасин, което ви е добре известно, както ви е известен и фактът, че аз съм покровител на Хасинитите, откъдето вие, западняците сте взели думата „assassin“, което ще рече убиец. Никога не подценявайте силата на онези, за които смъртта е игра.

— Това е много поучително и в същото време мелодраматично — кротко рече Джулиан, а дясната му ръка незабелязано се пъкна под робата. — А имате ли чувството, че като покровител на племето на убийците ще сте оправдали поста си?

— Естествено! Това е моята победа над презрения Израел!

— И само вие ли можете да я постигнете?

— Моите войски са на поста си. Седмици, дори месеци морето не ще потъне в покоя на мрака! Пожари ще пламтят от заливите чак до Кайро, ще осветяват сушата като утринно слънце. Навсякъде в Близкия изток. Това е наша победа!

— Чия победа, Ал Кабор Хасин? — тихо попита Гуидероне.

— Наша. На всички нас. Но и моя, преди всичко моя! Защото аз съм водачът!

— Така си помислих и аз — рече синът на Пастирчето, вдигна автоматичния пистолет над масата и стреля два пъти; две безупречни попадения. Ал Кабор Хасин падна покосен, от двете рани в челото му бликна кръв. Втрещени от случилото се, другите трима скочиха от столовете си и безмълвно се вторачиха в Гуидероне.

— Той щеше да погуби всички ни — заяви Джулиан, — защото неговата единствена кауза бе собственото му самолюбие. Никога не се доверявайте на водач, който сам се провъзгласява. Маниакалното му его винаги ще го издаде. Той не може да го овладее.

— Какво да правим с него? — попита практичният инженер.

— Откарайте го в неговата пустиня и нека лешоядите свършат останалото.

— И после? — обади се лекарят от Калифорния.

— Свържете се със следващия по ранг и ми го изпратете. Ще го преценя и ако е приемлив, ще му обясня, че крайно изтощеният Ал Кабор Хасин е получил сърдечен пристъп. Не е трудно.

— Надявам се нищо друго да не се е променило? — осмели се да попита ученият от Хайделберг.

— Абсолютно нищо — отвърна Гуидероне. — Ал Кабор беше прав. Огромни земи от Средиземноморието не ще дочакат мрака на нощта в продължение на седмици, докато пламтят пожарите. Ще постигнем съвършена симетрия от ужас, когато всички оръдия предизвикат кресчендо от сковаващ страх. Същото ще бъде и в Северно море, десетки петролни сонди ще бъдат взривени от наши верни помощници в Шотландия, Норвегия и Дания. Когато пожарите стихнат, цивилизованият свят, който всички познаваме, ще е изпаднал в хаос. И сам ще се подчини на властта ни... от рационални, дори градивни подбуди. Защото ние преди всичко сме благодетелни.

— Кога ще стане това? — попита ученият, превърнал се в терорист.

— В първия ден от новата година — отвърна Гуидероне. — Тази нощ започва предстартовото броене.

Камерън Прайс почука на вратата към апартамента, заемаан от Скофийлд в голямата къща. В този ранен час, пет и половина сутринта,

му отвори Антония, прикрила с ръка прозявката си. Съпругата на Брандън се извини, че я заварва по фланелена пижама.

— Ей сега ще метна една хавлия и отивам да уведомя мърморкото, че си дошъл. Най-добре ще е преди това да сложа кафето, иначе ще има да беснее.

— Не е необходимо, Тони...

— Разбира се, че е необходимо — прекъсна го тя. — Ако не за теб, за него е абсолютно необходимо. Нямаше да се появиш тук в този час, ако не се налагаше.

— Права си.

— Влизай тогава, но си запуши ушите, докато сложа кафето и го събудя.

Прайс я последва в малкия кухненски бокс.

— Толкова ли е бодлив?

— Все едно изригва вулкан. Свикнал е с времето в тропиците, Кам. Десет, десет и половина означава ранно утро.

— Прави ми впечатление, че много добре говориш английски.

— За това ми помогна Брей. Когато решихме, че трябва да останем заедно, той ми поръча купища плочи, после и ленти със записи „Да говорим правилно“ и всякакви такива. Той самият е учил в Харвард, но сега твърди, че граматиката ми била по-добра от неговата. Мен ако питаш, има право. Той причастие от наречие не може да различи.

— Аз също — призна Камерън, като седна на малката масичка, докато Антония зареди кафе-машината. — Прощавай за любопитството, макар че можеш и да не ми отговаряш, но как тъй решихте да „останете заедно“, както сама се изрази?

— Предполагам, най-близо до ума е да ти кажа, от любов — отвърна Антония, като се извърна, за да погледне Прайс. — Което е истина, разбира се, както физически, така и емоционално, но имаше и нещо повече, нещо много повече. Брандън Скофийлд бе изгубил почва под краката си, преследваха го както висшестоящите в собствената му страна, така и враговете, всички искаха смъртта му. Би могъл — той и Таленков, и двамата биха могли да направят безброй компромиси, които биха отменили смъртните им присъди. Те обаче не допуснаха нито един, защото бяха открили истината за Матарезе. Истината, Камерън. Толкова много обикновени хора, а и правителствени

служители се страхуваха да ги последват, защото твърде много от тях вече се бяха оставили да ги корумпират. Брей и Василий ги пратиха по дяволите и не допуснаха никой да ги спре. Таленков умря, за да можем ние да избегнем касапницата, и аз останах с един великан, един скромн, здравомислещ човек, в много отношения нежен, докато насилието не се превърне в неизбежност, а и беше повече от готов да даде живота си за мен. Как да не обичам такъв човек, как да не му се възхищавам и прекланям?

— Не прави впечатление на човек, който изисква благоговение. Той по-скоро го отхвърля.

— Естествено. Защото му напомня онези лоши дни, както сам ги нарича. Дните, когато оръжието бе инструмент за възстановяване на равновесието — убиваш, защото, ако не го направиш, някой от твоите ще бъде убит.

— Тези времена са отминали, Тони. Студената война свърши. Никой вече не действа по този начин.

— В кошмарите си той още помни. Как с един куршум е прекъсвал живота на млади и стари. Това никога не го напуска.

— Ако не беше го сторил, наши хора са щели да умрат. Той и това знае.

— Сигурно е така. Според мен младите фанатици винаги са му лазили по нервите. Били са прекалено млади, прекалено уязвими, за да носят отговорност за смахнатите си обвързаности.

— Това са били убийци, Антония.

— Бяха деца, Камерън.

— Не съм в състояние да реша проблемите на Брей, пък и не това е причината да съм тук.

— То се разбира от само себе си. Кажы сега, защо си тук, в този час?

— Защо не разбудиш вулкана? Така ще спестим време, а и не искам да се повтарям. Честно казано, не ми се ще да се задържам прекалено дълго, в случай, че някой ме следи.

— Сериозно ли говориш? — попита Тони и впери очи в очите на Кам.

— Напълно — кротко отвърна Прайс.

Пет минути по-късно разчорленият Скофийлд влезе в кухничката, последван от Антония. И двамата бяха по хавлии — тази

на Тони — пухкава и бяла, тази на Брандън истинска реликва, чиста, но прокъсана на няколко места.

— Ако бяхме отишли в приличен хотел, можех да си открадна поне някоя хавлия... Как да разбирам това, синко? Дано не си ме вдигнал напразно, иначе ще напиша донесение против теб или каквото там вършат онези идиоти военните... Къде ми е кафето?

— Седни, скъпи, ей сега ще ти наля кафе.

— Хайде говори, Кам. Не съм ставал по своя воля в този час от една скапана нощ в Стокхолм, когато една млада дама сбърка стаята, но не и ключа.

— Фукльо — засмя се Антония, остави две пълни чаши на масата и седна.

— Ти няма ли да пиеш? — попита Прайс, като посочи кафето.

— Предпочитам чай, пък и ще излизам...

— Аз пък изгарям от любопитство — прекъсна я Скофийлд. — Говори, младежо.

— Помниш ли, че ми каза как според теб подполковник Монтроуз ме била следяла?

— Естествено, спомням си още как ти намекнах, че ти е хвърлила око.

— Което изключих като вероятност, защото не е вярно. Не знам дали ще ми повярваш, но и сам отгатвам признаците, пък сега не се намираме в Стокхолм. Ето защо, когато миналата седмица Бракет бе убит и тя пое командването по осигуряване на безопасността, реших, че е време да си сменим местата. Тя бе натоварена с много повече отговорности, следователно вниманието ѝ се разпределяше на десет места едновременно, освен това е прекалено амбициозна и държи да се докара пред Пентагона.

— Значи ти си започнал да я следиш, така ли? — Брандън се приведе напред, сънените очи над ръба на чашата внезапно се оживиха.

— Да, много внимателно и най-вече през нощта. На два пъти, първия път в три сутринта, втория в четири и петнайсет на следващата вечер, тя излезе от стаята си и слезе до навеса за лодки. Над катера има една-единствена крушка в метална мрежа; и двата пъти тя запали лампата. Промъкнах се до малкото прозорче отдясно и надникнах

вътре. И двата пъти я видях да изважда клетъчния си телефон и да набира някакъв номер.

— Та това е адска глупост — бе коментарът на Скофийлд. — Всеки с радиолокационна антена може да лови тия честоти! Можем да използваме този начин за връзка само в краен случай.

— Така си помислих и аз — съгласи се Прайс. — Освен това, бе ми дадено да разбере, че само тя, Бракет, ти и аз имаме такива телефони.

— Именно — потвърди Брей. — Всички други телефони се подслушват, което дължим на Франк Шийлдс. Недоумявам на кого е звънила.

— Тъкмо затова се възползвах от правомощията си на висш офицер на ЦРУ и днес следобед отидох до Истън, под претекст да купя нови вестници и списания.

— А защо, по дяволите, си ми донесъл „Ю Ес Нюз енд Уърлд Рипорт“ и ония финансови боклуци? Знаеш, че пет пари не давам за тия писания.

— Не разполагаха с „Пентхаус“ и „Нашънъл Инкуайърър“, нито с комикси. Остави сега вестниците, не това беше причината да отида до града. От автомат се обадох на Франк в Лангли и го попитах дали може да проследи с кои номера се е свързал клетъчният телефон на Монтроуз. Обясни ми, че не било трудно, всичките й разговори се отбелязвали в сметката. Франк ме накара да изчакам и след минута-две пак се обади.

— Какво е открил? — не се стърпя Скофийлд. — На кого се е обаждала?

— Ето това е най-странното. На никого.

— Но ти нали си я видял — настоя Тони.

— Да, разбира се, настоях пак да проверят. Шийлдс ми каза отново да изчакам и като се обади втория път, снесе най-невероятната информация. За телефона на Монтроуз нямало отбелязани разговори, затова пък имало три обаждания от телефона на полковник Бракет.

— Тия телефони са съвсем еднакви — заключи Брей. — Тя ги е разменила!

— Но защо! — настояваше Антония.

— Очевидно за да прикрие задника си, любов моя. В същото време не е разчитала, че Бракет ще бъде убит. Неговият клетъчен

телефон, поне този, който носеше, бе изпратен в Лангли заедно с тялото, нали?

— Отново изненада — рече Камерън. — Не е бил изпратен. Франк предположил, че след като ти и аз първи сме огледали телата на убитите, един от нас го е взел.

— Да, но ние не сме го взимали. Дори не съм обърнал внимание.

— Аз също.

— Следователно тук някъде се мотае един клетъчен телефон. Така да остане.

— Франк е съгласен. Вече и тези телефони се подслушват.

— Та на чий телефон са обажданията? На кого е звънила Монтроуз?

— Изненада номер три.

— Моля?

— Белия дом. Обаждала се е в Белия дом.

Един по един, на интервали от по двацет минути, седем частни самолета кацнаха на летище Шифол в Амстердам. Собствениците слязоха и един по един бяха отвеждани до очакващите ги лимузини от мускулестите посрещачи, които те познаваха от срещата сред хълмовете на Порто Векио, над водите на Тиренско море. Пристигналите бяха откарани до красива четириетажна къща на Кайзерграхт, канала, който минава през най-богатите квартали на града. Най-сетне, отново един по един, седмината наследници на барон Матарезе бяха въведени в огромната трапезария на втория етаж.

Декорът поразително наподобяваше голямата зала в имението в Порто Векио. Масата бе дълга, изработена от скъпо дърво и излъскана до блясък, столовете — отдалечени на по метър-два един от друг, сякаш да предоставят на всеки гост достатъчно пространство, за да премисля, съобразява, преценява. На тази маса липсваха кристалните купички с хайвер; на тяхно място имаше малки бележници и до всеки сребърна химикалка. Всички бележки трябваше да останат на масата; след срещата щяха да бъдат изгорени.

Щом наследниците на барона се настаниха, Ян ван дер Меер Матарайзен се появи и зае мястото си начело на масата.

— Радвам се да отбележа, че сме постигнали известно дружелюбие при тази наша втора среща. — Последва кратка пауза. — Така и трябва да бъде. Всички вие свършихте чудесна работа.

— За Бога, човече, смея да кажа, че всички спечелихме, и то не малко — обади се англичанинът. — Инвестициите ни нараснаха неимоверно!

— Моята посредническа фирма, благодарение на развитите напоследък връзки из страната — рече жената от Калифорния, — се радва на разцвет, непознат от осемдесетте години насам. Направо невероятно!

— При това съществува черно на бяло — заплашително се обади Матарайзен. — Ще ви кажа кога да продавате. Пристъпете към това веднага, защото ще има срив.

— Трудно ще ни убедиш, приятелю — рече американецът от Ню Орлийнс. — За моите недвижими имоти и в казината се тълпят жадни клиенти. Всеки иска да се докопа до тях.

— Аз пък мога да кажа — добави адвокатът от Бостън, — че след сливането и съкращаването на платените служители нашата банка е по-гъвкава, а и по-стръвна. Превръщаме се в национална, дори в световна икономическа сила. Никой не може да ни спре.

— Но това трябва да стане — намеси се Ян ван дер Меер. — То е част от генералния план и отклонения не се предвиждат. Ще ви кажем на кого ще продадете най-крупните си активи; в основни линии това няма да бъдат обявилите най-висока цена.

— Да не би да се каните да диктувате действията на Ватикана във финансовата сфера? — попита кардиналът.

— Не бива да се съмнявате, ваше високопреосвещенство. Защото не бива да забравяте, че най-напред сте съпричастен към най-тесния кръг на Матарезе и едва след това свещеник.

— Светотатство — промърмори кардиналът, като прикова поглед в Матарайзен.

— Такава е реалността, нищо повече, отче. Или може би предпочитате в хазната на Ватикана да узнаят за финансовите ви трикове, а и за богатото имение край езерото Комо, което е просто капка в морето, както се казва.

— Що за глупост е това „не приемайте най-изгодните оферти“? Вие за тъпаци ли ни вземате? — изстъпи се португалецът.

— Всички вие ще сте реализирали тлъсти печалби, може би не в предвижданията от вас размери, но това е наложително.

— Приказките ви очертават порочен кръг, сеньор!

— А нима ние не сме част от един кръг? Кръгът Матарезе.

— Говорете по-ясно, моля ви! Какво искате да кажете?

— Ако трябва да бъда съвсем точен, ще получите инструкции да продавате активите си на купувачите с най-малък опит, най-малко способните да ги управляват.

— О, небеса! — избухна наследникът от Париж. — Та вие говорите безсмислици! Откъде-накъде подобни хора ще проявяват интерес?

— Отговорът е его, топ амі — отвърна водачът от Амстердам. — Такива хора непрестанно ламтят за непостижимото, плащат за желаната награда, която не могат да контролират. Сферата на световните финанси гъмжи от подобни примери; най-напред се сещам за гигантите от Токио. Те пожелаха филмовата индустрия в Лос Анжелис, затова започнаха да снасят и плащаха, докато студиите ги погълнаха, защото те не бяха в състояние да ги управляват.

— Това ми прилича на рядко лайно! — побесня предприемачът от Ню Орлийнс.

— Не, той има право — намеси се кардиналът, все тъй вперил очи в холандеца. — Това обяснява краха. Обезсилва системата и разбунва масите, които започват да търсят решение, промяна.

— Твърде добре казано, отче. Схванали сте стратегическия замисъл.

— Такава е реалността, холандецо, елементарно е. Или може би трябва да кажа вероятността?

— Понятията са взаимозаменяеми, не е ли тъй?

— В крайна сметка, да. Философите схоластици не са били съвсем слепи. Сега, след като семената са посетени, кога ще настане време за жътва?

— Всяко действие подлежи на повсеместна координация. Едно събитие предхожда друго, всяко действие води към следващото, привидно без връзка помежду им... с изключение на едно. Американската и европейската икономика са пред катастрофа, която никоя висша технология не е в състояние да предотврати, тъй като всяка крачка напред драстично съкращава работните места.

Технологическият прогрес не създава работни места, той ги елиминира.

— В теоретичен план — попита намръщеният англичанин, — какво е за вас... за всички нас... решението, ако има такова, дори да обхваща само обществените отношения?

— Оздравителна консолидация, предоставянето на висшата власт на онези, които могат да вдъхнат живот на предприятията, след като се отстранят, които не са в състояние да го направят. Благоденстващ елит, който ще импонира на богатите, на образованите, на амбициозните, както и стройна система от облаги за онези с по-ограничени способности, стига те по своя воля и с нужното желание да се включат към помощните структури.

— И какво ще последва? — попита американецът от Бостън. — Четиридневна работна седмица, телевизия във всеки дом, съчетана с дистанционно управление?

— Изтънчените технологии имат своите предимства, нали? И в същото време подобни идеи са отнасят за по-далечното бъдеще. Най-напред трябва да се изтръгнем от финансовия хаос със собствена програма.

— Което ни връща към моя въпрос — отбеляза кардиналът. — Кога ще жънем?

— Срокът е не повече от три месеца, в зависимост от последните данни за постигнатото. А жътвата ще бъде в ход, преди всичките й ограничителни насоки да бъдат ясно разбрани. Бих посочил срок от осемдесет дни. Пътешествие около света за осемдесет дни. Добре ми звучи.

— Прайс! — провикна се Скофийлд, като се втурна по моравата над навеса с бързина, каквато позволяваше стареещото му тяло.

Камерън се обърна; от известно време обикаляше района, привидно безцелно, макар да следваше определен план. Дебнеше кой ще изскочи от прикритието си, кой ще се появи с липсващия клетъчен телефон.

— Спокойно де — обърна се той към задъхания Скофийлд. — Не ми се виждаш подготвен за финалното състезание.

— Подготвен съм не по-зле от теб, хлапе!

— В такъв случай защо съм тук?

— Млъкни най-сетне — нареди Брей, като пое дълбоко дъх и избърса потта от челото си. — Виж сега, списанията, които донесе от Истън... всичките ги прегледах.

— Вече ти обясних, че не намерих комикси...

— Млъквай! Колко време продължава това?

— Кое колко време продължава?

— Сливанията, преминаването на собствеността от едни ръце в други, едни компании поглъщат други, цели индустриални клонове се обединяват?

— Бих казал от двайсет-трийсет години, може и от по-отдавна да е.

— Не се прави на смахнат, говоря ти за настоящето! За последните няколко седмици или може би месеци!

— Нямам представа — отвърна Кам. — Тази сфера е извън непосредствените ми интереси.

— Което е огромна грешка, по дяволите! Та това са Матарезе!

— Моля?

— Начинът, по който се действа, стратегията! Това е Корсика, Рим, Париж, Лондон, Амстердам... за Бога, добави Москва и ето че историята се повтаря! Това е следата, по-точно множеството следи, по които аз и Таленков тръгнахме и които ни отведоха обратно в Бостън, Масачузетс. На любимия ми остров те насочих да тръгнеш от жертвите, техните семейства, приятели, адвокати, да научиш всичко за тях...

— Работи се по въпроса. Франк Шийлдс е натоварил неколцина да издирят всичко за онзи италианец, любител на поло, който гризна дръвчето на Лонг Айланд, за учения испанец, когото отровиха в Монако, за жената филантроп, убита от втория си съпруг в Лондон. Ако до няколко дни нямаме конкретен резултат, Франк ме праща с военен самолет в Лондон.

— В такъв случай имам друго предложение — рече Скофийлд. — Зарежи всички тия празни догадки и тръгни по следата, която е току под носа ти!

— Боя се, че не те разбирам.

— Пише го дори в списанията, сред всички глупости за финансови анализи; магьосниците, които управляват, продажниците и несметните им печалби. И като се захванеш сериозно, нека твоите

аналитици разследват тия компании, както местни, така и международни — знаят се сигурно и имената, пък и съм готов да се обзаложа, че и много се е писало по вестниците, макар да не сме го прочели... оттам ще вземеш други имена, други линии за проследяване!

— Говориш напълно сериозно, нали?

— Дяволски си прав, приятелю. Попаднах на името Уейвърли и това ми отвори очите! Надушвам го, надушвам ги, а от вонята направо се задушavam, тъй да знаеш.

— Ако имаш право, а аз не оспорвам правотата ти, но ако си на прав път, това би спестило много време.

— Нали винаги търсим най-прекия път?

— Наше основно правило, стига догадките ни да са достоверни.

— Достоверни са, Кам. Не е възможно да греша, не и в този случай. Бях там още преди ти да проходиш, ако разбираш какво искам да кажа.

— Ще се свържа с Франк, да видим как ще реагира той.

— Как пък не! Аз сам ще му се обадя по чистата линия. Ти все още не си убеден, а пък и все още аз отговарям за операцията.

— Смятах, че мое е задължението да я приведа в действие — възпротиви се Прайс. — Всичко онова, което ти не искаше да предприемеш... или което не бе по силите ти, като например да пробягаш шейсет метра по тревата.

— Не издребнявай, де. Всъщност поне едно добро нещо ще излезе от тая работа — заяви Скофийлд, като хвана Камерън за ръката и го поведе обратно към голямата къща и сигурната телефонна линия. — Вместо да се щураш безцелно из цяла Европа, ще мога да те държа под око, да те насочвам.

— Не може ли да те замести Дафи Дък^[1]? Той би бил по-надежден съветник, пък и с него бихме се погаждали много по-лесно.

* * *

Онова, което не бе известно на двамата, прекосили моравата в Чезапийк Бей на залез-слънце, бе, че на една неотбелязана на картите писта в покрайнините на Авр дьо Грас, Мериленд, един хеликоптер

Блек Хок SOA с обозначенията на онези, които летяха на север от Лангли, Вирджиния, се подготвяше за излитане в южна посока. И вместо обичайния товар от доставки за едно изолирано отдалечено имение на брега на Чезапийк, багажникът бе пълен с шест еднотонни бомби. Хеликоптерът изпълняваше мисия, възложена от един човек от Амстердам.

---

[1] Герой от анимационните филми на Уолт Дисни. — Бел. ред. ↑

ЕДИНАЙСТА ГЛАВА

— Всичко ли е у теб, Жмичка... извинявай, забравих, че записваме разговора... заместник-директор Шийлдс, най-добрия аналитик, откакто Гай Октавий изпратил Крас да открие Спартак?

— Всичко — отвърна Франк Шийлдс по телефона от Лангли. Говореше с тих, напрегнат глас. — Проявите ти на лекомислие са винаги добре дошли, когато сме под напрежение. Може ли да говоря с офицер Прайс, моля?

— Той не може да ти каже нищо, Франк. Тъкмо започна да сглобява нещата. — Седнал на леглото в апартамента, в който бяха настанени с Антония, Скофийлд погледна към застаналия до прозореца Камерън. — Да ти кажа честно — продължи той, — младокът, изглежда, има съмнения, но не и аз.

— Трябва да му кажа нещо, Брандън. Целият материал, който той поиска за тримата убити, ще пристигне с хеликоптера в шест часа.

— Доколко е пълен?

— Съвсем подробен. Всичко, което успяхме да изровим за времето, с което разполагахме. Семейства, приятели, съседи, делови партньори, приходи и разходи, три огромни папки, благодарение най-вече на Интерпол и приятелите ни в Лондон.

— Сигурен съм, че ще ти благодари, но засега цялата тази работа минава на заден план. Кажете на твоите следователи да се съсредоточат върху това, което току-що ти дадох.

— Старши офицер Прайс, моля? — повтори Шийлдс.

Скофийлд посочи телефона на Кам, който прекоси стаята и пое слушалката.

— Да, Франк?

— Тъкмо казах на Брандън, че ще получиш проучванията, които поиска. Пристигат с полета в шест часа, отбелязано е, че са предназначени лично за теб.

— Разбрах за какво става дума, щом той спомена, че това минавало на заден план. Благодаря, ще ги прегледам довечера.

Някакви новини за връзката на подполковник Монтроуз в Белия дом?

— Твърдят, че няма такава връзка. Казват, че дори не я познават.

— Лъжат.

— Телефонният номератор не е живо същество, а просто цифри, които те свързват с живи хора. Работим по това... Какво ще кажеш за теорията на Брей относно всички тези сливания на компании?

— Виж, Франк, не отричам, че може и да има нещо вярно в предположенията на Брей, но според антитръстовите закони и комисии, като Федералната комисия по търговията и Комисията за държавни ценни книжа, ако съществуваха някакви подозрителни сливания на компании и предприятия, или дори преговори за нещо такова, щеше да се разбере?

— Не е сигурно — отвърна Шийлдс. — Големите финансисти имат екипи от адвокати, които за един час получават повече, отколкото ние изкарваме за месец. Те знаят кои копчета да натиснат, кого да подкупят, къде да насочат реактивния самолет на компанията. Преувеличавам, разбира се. Без съмнение избързвам с предположенията, говоря неща, които не ми се иска да повярвам.

— Научил си как да се измъкваш като хлъзгава риба — рече Прайс.

— Нарича се още опит да бъдеш честен. Ще оправдаем ли нашия пенсионер поради липса на доказателства?

— Пенсионер? Вие двамата не сте ли на една възраст?

— Всъщност аз съм с година и половина по-голям, но не му казвай. Едно време, когато не ме наричаше Жмичка, ми викаше Младши. Това го кара да се чувства по-умен... а най-гадното е да осъзнаеш, че е вярно.

— Тогава да го подкрепим. Все още разполагаме с евродосиетата и сигурно ще ги използваме. Ще поговорим по-късно, заместник Август Спартак или както там те нарече. — Камерън подаде телефона отново на Скофийлд. — Ще играем по твоите правила, Брей, поне за известно време.

— Ако греша, ще се извиня, както правя винаги. Но като си помисля, не мога да си спомня кога за последен път се е налагало да се извинявам, така че очевидно не греша твърде често.

* * *

Хеликоптерът „Блек Хок“ на Централното разузнавателно управление се намираще на средата на зададения маршрут север-североизток към имението в Чезапийк, когато вторият пилот се обърна към командира на полета:

— Ей, Джимбо, този въздушен коридор не е ли от ограничените за ползване?

— Съвсем прав сте. В шест часа сутринта и в шест вечерта. Строгата забрана засяга всички обществени и частни полети. Ние сме от строго секретните, лейтенант. Това не ви ли кара да се чувствате важна клечка?

— Точно сега ми се струва, че някой не е чул предупреждението.

— Какво имате предвид?

— Погледни екрана на радара. Към нас приближава нещо. По-малко от триста метра в западна посока.

— Няма нужда да гледам радара. Виждам хеликоптер! Къде сме? Ще се обадя в Лангли.

— Координати дванайсет и осемнайсет, над вода, на запад от остров Тейлърс. Време е да се насочим на север и да се подготвим за приземяване.

— Това е лудост! — възкликна пилотът, втренчен през страничното стъкло. — От нашите е... Насочва се право насам! Сега застава странично... маркировките... Господи, наши са. Свържи се по радиото, ще ги избегна!

Това бяха последните изречени думи. Последва мощна експлозия, която разби хеликоптера. Останките полетяха надолу към водата, огнена топка, която потъна и изчезна.

Операторът в Лангли, следящ радара, се намръщи към екрана горе вдясно. Натисна няколко бутона, увеличи образа, сетне извика шефа си.

— Брус, какво става?

— С кое? — попита очилатият мъж на средна възраст, седнал на бюрото в центъра на голямата изолирана стая.

— Загубих Мълчаливия кон.

— Какво? Полета до Чезапийк? — Шефът скочи на крака.

— Всичко е наред! — продължи бързо операторът. — Появи се отново. Сигурно е било повреда в захранването. Извинявай.

— Ако се случи отново, ще получа обрив. Мълчаливия кон, Господи! Като чувам как викат ония копелета в Конгреса, сигурно не сме си платили сметката за електричеството.

* * *

За броени минути, веднага щом развълнуваните граждани успяха да се свържат, полицейските управления в Принс Фредерик, Тилман, Тейлърс Айланд и Чоптанк Ривър приеха общо седемдесет и осем телефонни обаждания относно появата на огнена топка в небето в ранната вечер, предположенията за експлозия, най-вероятно на самолет. Незабавните запитвания до главните и по-малки летища не предоставиха никаква информация, нито дори потвърждение за подобно събитие. Полицията в Принс Фредерик се свърза с Военновъздушната база Андрюс, военно-правителствен комплекс, където предпазливият офицер, отговарящ за връзките с пресата, прояви любезност и отзивчивост, но не предложи конкретен отговор на нито един директен въпрос. Той просто не разполагал със сведения за скорошен или текущ атмосферен експеримент, но естествено, не бил упълномощен да отхвърли подобна възможност. Непрекъснатото проверяване на безопасността на полетите и проучването на метеорологичните прогнози от страна на военните били в служба на американския данъкоплатец.

— Оня идиот, дето отговоря за връзките с пресата в Андрюс, няма да каже нищо конкретно — рече началникът на полицията в Принс Фредерик на дежурния сержант. — Трябва да е бил някой от ония нисколетящи метеорологични балони, тъй мисля аз. Предай на останалите и да се връщаме на работа... ако изобщо имаме такава.

Бавно движещият се скиф, чийто малък мотор тихо пърпореше, напусна река Чоптанк и навлезе в залива Чезапийк. Двамата рибари в

изцапани гаширизони, единият на кърмата, другият в средата на моторизираната гребна лодка, държаха въдиците си от двете противоположни страни и дебнеха за гладна риба. Канеха се да се върнат на избраното място за пикник на брега, където жените им бяха подредили скарите, сигурни, че съпрузите им ще донесат вечеря. От години правеха такива излети два пъти седмично; мъжете бяха автомобилни механици в един и същ сервиз, женени за две сестри. От живота си не се оплакваха. Работеха много, защото богатшите на Чезапийк с техните луксозни коли им осигуряваха редовни поръчки. Най-щастливите им дни бяха като днешния, когато можеха да излязат на пикник, сестрите да си побъбрят, а мъжете да наловят риба в залива, благодарение на уменията си и няколко кашончета бира.

— Ал — рече кормчията, — погледни насам!

— Къде?

— От моята страна.

— Какво има, Сам? — попита Ал и се извърна.

— Виж онова кръглото, дето плава ей-там.

— Аха, виждам го. Има и още едно отляво.

— Да, и аз го виждам. Ще приближа. — Лодката се насочи надясно, към двата предмета. — Проклет да съм! — извика Сам. — Това са спасителни пояси.

— Вземи този от твоята страна, после обърни и аз ще взема другия. — Двамата сложиха поясите в лодката.

— И-ха! — извика Сам. — Това са истински пояси на Американските военновъздушни сили. Трябва да струват поне сто-двеста долара парчето!

— Може и триста, Сам. Армията ги купува за триста, може и четиристотин. Някой прибира печалбите. Чувал си за седалките за тоалетни и гаечните ключове, нали?

— Иска ли питане.

— Затуй са ни толкоз големи данъците, нали тъй?

— Прав си, нека получим поне малка компенсация. Ще ги задържим, нали?

— Що не? През всички тези години не сме имали спасителен пояс. — Под угасващата светлина Ал се загледа в твърдия бял пръстен.

— Не ни трябва — рече Сам. — Това старо корито е безопасно като кит от цимент.

— Циментовият кит щеше да потъне, приятел.

— Значи ще ги задържим. Знаеш ли, точно като излизахме от Чоптанк, чух един от онези хеликоптери да се отправя нагоре по течението. Дали те са ги загубили?

— Не вярвам — възрази Ал. — Войниците са обучени да изхвърлят таквиз неща. После трябва да купуват повече, като счупените тоалетни седалки и скапаните гаечни ключове. Четох някъде, че туй е част от системата.

— По дяволите, аз съм патриот. По време на службата бях в Анцио, а пък ти на онова място в Тихия океан, дето никой не може да му каже името.

— Ениуеток, приятел. Гадория.

— Значи ще ги задържим?

— Що не?

— Добре. Давай да хванем още малко риба, преди бирата да е свършила съвсем — рече Сам.

Никой не разбра какво се случи; никой не проумя; всичко приличаше на някаква лудост. Хеликоптерът от Лангли се насочи към площадката, наземният екип го очакваше по местата си, когато изведнъж самолетът зави наляво, изхвърли бомбите, избивайки и ранявайки войниците, събрани долу. После, също толкова изненадващо, сеещото смърт метално тяло рязко промени курса, зави надясно, прелитайки над двора, сякаш в търсене на нова мишена. Скоро се разбра коя е тя: голямата къща на имението, сградата с изглед към огромната морава и крайбрежния навес за прибиране на лодките. Хеликоптерът направи кръг и се снижи за последния си унищожителен набег.

Изумени от мощните експлозии, Скофийлд и Прайс се втурнаха към южните прозорци, откъдето се чуваха картечните откоси и писъците на хората.

— Господи! — извика Брандън. — Нас търсят!

— Огнят е прекалено концентриран — възрази бързо Кам. — Един източник... виж! Боже мой, това е Мълчаливия кон! Какво става,

по дяволите...

— Сигурен ли си, малкият? — подхвърли Скофийлд. — Маскиран е да изглежда като Мълчаливия кон! Насочва се към нас. Да се махаме отгук! — Брей се втурна към вратата.

— Не! — извика Прайс. — Северните балкони!

— Какво?

— Има две канализационни тръби. Не знаем какво носи. Ще се справиш ли?

— Пробвай ме, синко. Трябва да намеря Тони!

Двамата едновременно се втурнаха към френските прозорци в другия край на стаята, разтвориха ги и излязоха на малкия балкон с парапет от ковано желязо. Хеликоптерът гърмеше над главите им, шумът стана оглушителен, щом летателния апарат зави и се насочи на север.

— Бомби! — изкрещя Прайс. — Пълен е с бомби!

— Връща се да взриви къщата...

— Ще трябва да набере повече височина, за да не се взриви заедно с постройката. Да вървим! — Двамата прекрачиха парапета от противоположните страни на балкона. Протегнаха се, увиснали във въздуха, и сграбчиха канализационните тръби. Като два изпаднали в паника паяка се запускаха, на места свличайки се надолу, и стъпиха на земята точно когато хеликоптерът направи нов завой и набра необходимата безопасна височина за пускане на бомбите.

— Остани легнал и колкото е възможно по-близо до основата на сградата — нареди Камерън. — Ще се върне поне два-три пъти, за да изпразни корема си.

— Въпреки старческото си слабоумие и сам се досетих — отвърна Скофийлд. — Като направи първия си набег и пусне товара си, можем да се махнем отгук... Трябва да намеря Тони!

— Знаеш ли къде е отишла?

— Спомена нещо за навеса за лодки...

— Защо не? — прекъсна го Прайс. — Стане ли по-лошо, ще плаваме на зиг-заг из залива.

— Добре го рече — промърмори Брей. — Ей го, идва кучият му син!

Последвалото беше същински ужас. Горните етажи на голямата къща бяха унищожени, на мястото на архитектурното величие

останаха само пламъци, дим и руини.

— Да вървим! — повтори Камерън. — Надолу към навеса! Имаме поне четирийсет секунди, преди да дойде от юг втория набег.

Двете фигури се стрелнаха надолу по склона на моравата, докато маскираният като Мълчаливия кон хеликоптер продължи своята разрушителна мисия. Талази огнен дим се издигаха към небето, смъртоносните експлозии разтърсваха земята. Останали без дъх, Скофийлд и Прайс се облегнаха на стената на дървения навес, наблюдавайки опустошението.

— Чу ли това? — попита Брандън, изтощен от тичането.

— Чух и все още го чувам! — отвърна Кам. — И искам да видя това копеле отблизо, та да го взема на мушка.

— Не, синко, за другото питам.

— За какво говориш?

— Изстрелите, автоматичната стрелба. Нашите момчета са се прегрупирани и преследват хеликоптера!

— Кажи го на онези, които не оцеляха.

— Щеше ми се да можех — рече Скофийлд и по сбръчканото му лице се изписа тъга. — Тони — изкрещя внезапно. — Да влезем вътре и да проверим дали е тук!

Жената беше там и картината под скосения покрив на навеса за лодки порази двамата мъже. Антония държеше пистолет. Беше насочен към подполковник Лезли Монтроуз, която стискаше портативен телефон, но не от моделите, използвани от Централното разузнавателно управление.

— Като си спомних какво казахте за нашия подполковник и телефонните разговори, проведени от навеса за лодки при два отделни случая, реших да я поставя под мое лично наблюдение, господин Прайс. — Обяснението бе прекъснато от серия оглушителни експлозии отвън.

— Свърши се и с останалата част от къщата, подполковник. — В гласа на Камерън се долавяше ледена ярост. — Оттук ли ръководиш нападението? Или по-точно казано, убийствата, кучко?

— Всичко ще ви бъде обяснено... ако е необходимо — рече спокойно и хладно Монтроуз.

— По-добре да стане веднага! — избухна Скофийлд, посегна към колана си и измъкна пистолет. — Иначе ще пръсна на парчета

хубавото ти лице. Ти работиш за врага!

— Ако изглежда така — отвърна Монтроуз, — значи горещо е било желано.

— Ти се обаждаше в Белия дом! — изръмжа Прайс. — Кой е свръзката ти, кой е къртицата, предателят от номер хиляда и шестстотин?

— Не е сред твоите познати.

— По-добре да науча веднага или ще кажа на приятеля си да ти пусне един куршум в главата.

— Струва ми се...

— Права си, бих го направил! Ти си боклук. Говори, жено!

— Очевидно нямам избор.

— Нямамш.

— Моята свръзка, както го наричаш, е приближен на президента, отговаря за секретните мисии. Заемах... и все още заемам пост, на който мога да предоставя услугите си.

— Какъв пост? Какви услуги?

— Врагът, както ги нарекохте, отвлече сина ми. Отвели са го от училището му в Кънектикът. Ако не изпълнявах поне привидно онова, което искат от мен, щяха да го убият.

Последната мощна експлозия разтърси навеса за лодки. Три прозореца се пръснаха, посипаха се парченца стъкло. Отзад сред руините ясно се виждаше пълен с хелий червен балон, завързан за счупената горна рамка на прозореца. По чудо бе оцелял и се рееше из въздуха на края на дълга връв.

Балонът беше знак, отвел убиеца-хеликоптер до мишената му. Някой от имението беше проследил Беоулф Агът и минути преди нападението е знаел точно къде се намира той.

ДВАНАЙСТА ГЛАВА

До един час безжизнените тела и ранените бяха натоварени и самолетите ги откараха от района, а неколцината втрещени, недоумяващи местни полицаи останаха изолирани от федералните власти. Относително безразличните местни жители, ужасени от шума, но възпрепятствани да наблюдават събитията отблизо поради забраната, настояха да получат обяснение. Информацията бе набързо скалъпена и съдържаше „известни“ данни за пренос на наркотици. Четири имена бяха тутакси предложени за продажба, независимо от уверенията, че успешната „операция“ била завършена.

Според записите на радарното проследяване се прие, че фалшивият Мълчалив кон се бе насочил на изток над делауерския бряг край Бетани Бийч, а оттам към Атлантика, където бе напуснал обсега. Допълнително потвърждение дойде от речния въздушен патрул при Патуксънт в Нантикоук, на югоизток от островите Тейлър. Техните радари показваха неидентифициран въздухоплатателен съд, преминал с висока скорост по посока към открития океан, където внезапно изчезнал.

Професионалистите нямаха противоречия помежду си, тъй като добре познаваха тактиката на терористите. Хеликоптерът убиец бе се насочил към предварително определено място над Атлантика, където екипажът бе скочил с парашути, за да бъде посрещнат от кораб в открито море. Освен това съществуваше и версията преди напускането на хеликоптера да се бе задействала бомба с часовников механизъм, взривена няколко мига по-късно и запратила останките на дъното на океана. Матарезе бяха прецизни във всяко отношение.

* * *

Придружен от Скофийлд, Франк Шийлдс обикаляше доскоро спокойното, приятно за окото имение. Отвред се набиваха в очи

болезнени гледки от касапницата, най-вече димящи останки от някога величествената къща. Изпотрошени врати, прозорци, стени и колони бяха превърнати в обгорели развалини, някои отхвъркнали на повече от двеста метра, дължината на две футболни игрища.

— Същинско бойно поле след битка между враждебни армии — тъжно рече Брей, — само че в случая дори не знаехме, че сблъсъкът е обявен. Проклетници!... И всичко това е по моя вина. Можех да го предотвратя и това никога няма да си простя. — В гласа на Скофийлд се долавяше стаена болка.

— Не мисля, че би могъл да ги спреш, Брандън...

— Стига, Франк! Ти настоя да се махнем отгук, а аз се противопоставих. Не съм нищо повече от един упорит изкуфял глупак, който е крайно време да разбере, че трябва да престане да дава заповеди! Твърде дълго време прекарах в уединение и това ме лишава от правото да се разпореждам.

— Не се опитвам да те успокоя, нито дори да те освободя от отговорност — прекъсна го Шийлдс. — Просто казвам, че не би могъл да предотвратиш случилото се.

— Как можеш да твърдиш подобно нещо?

— Щеше да се случи, независимо къде се намираш... Претърпяхме провал, Брей, разгадани са вътрешните доклади, установените кодове и конфиденциалните инструкции до различните отдели.

— Откъде знаеш това?

— Когато се получи сигналът за извънредна опасност и научихме какво става тук, аз се обадох във Външна сигурност и вдигнах невероятен скандал. Къде се бе дянала охраната ни от въздуха, патрулите? Та те трябваше да охраняват периметрите на коридора, шест екипа деном и шест екипа нощем.

— Е, и къде са били? — ядоса се Скофийлд. — Дявол да го вземе, чувахме шума на моторите им при всяко преминаване! Сутрин будеха Тони. Къде бяха те?

— От отдела ме уведомиха, че получили вътрешна заповед по стандартния код за извънредни обстоятелства да пропуснат Мълчаливия Кон поради внезапно възникнала повреда в хеликоптерите.

— Какво говориш! Кой е издал заповедта?

— Не съм аз, Брандън, това поне е сигурно.

— От твоя кабинет ли е излязла? Кой в твоя отдел я е издал?

— Ти май не разбираш. Могъл е да бъде всеки от моите, но кой би посмял?

— Разкъсай всеки от подчинените си! — гневно избухна Брей. — Подложи всеки кучи син и всяка продажна кучка на изтезания, додето не потече кръв! Това е твое задължение, та те все едно са държали оръжие в ръцете си, все едно сами са пуснали бомбите. Осем души загинаха, други четирима едва ли ще оцелеят. Направи нещо, Франк! Аз не мога, но ти... по дяволите, това поне влиза в правомощията ти!

— Да, това е в моите правомощия, но ще го направя както аз си знам, тъй като моя е и властта, и отговорността, а моите преценки нямат за основа ината или желанието да налагам мнението си върху когото и да било.

— Тъй ли? — Скофийлд спря и хвана Шийлдс за ръката. — Добре, Жмичка, заслужих си го.

— Да, и аз тъй мисля.

— Но аз съм бесен от гняв!

— Аз също, Брандън — отвърна заместник-директорът, с все тъй непоколебим поглед. — Но един преврат в Управлението, както предлагаш ти, ще прикрие още по-надълбоко враговете ни, като в същото време ще им създаде още по-благодатна почва за съществуване. Разногласието и разцеплението могат да бъдат много ефективен начин за отвличане на вниманието.

— О, Господи — въздъхна Брей, като пусна ръката на Шийлдс, но продължи да крачи до него. — Сигурно затова ти си аналитик, а аз не... Едно обаче не мога да разбера, ако аз съм този, чиято смърт те желаят на всяка цена, защо не наемат някой убиец, който да ми пусне куршум в черепа? Просто, чисто и бързо, с минимален риск и максимално гарантиран успех. Повече от ясно е, че има предател и тук сред нас. Червеният балон не беше изпратен от някое джудже на Дядо Коледа.

— Не, но това е отговорът на твоя въпрос. Който и да е бил, той е знаел, че ти, Антония и Прайс рядко сте извън наблюдение на територията на имението.

— Това факт ли е?

— Естествено. Опитавме се да предвидим всички възможни варианти. Не сме похабили толкова усилия и техника, да не говорим за парите, за да допуснем да ви отвлекат оттук.

— Как тъй не съм забелязал? Ами Тони, Камерън? Никой от нас не е аматьор.

— Поддържахме наблюдението от разстояние, на отделни сектори. Някой сержант може да се обади по радиостанцията си на някой ефрейтор и да каже „Брей напуска шести сектор, поемете го от седми.“ Разграфихме района като решетка, останалото го знаеш.

— Смяна на колите — добави Скофийлд. — Кафява лимузина завива от Осмо авеню, поемете на Четирийсет и шеста улица.

— Именно. Тази тактика винаги е имала успех.

— Старите методи винаги са били най-надеждни, Франк... Но какво дрънкаме ние, за Бога? До гуша сме затънали в лайна, а си дърдорим като новаци!

— Говорим по този начин, за да можем да мислим, Младши.

— Престани, Брей, Жмичка мога да понеса, но не и Младши. Пък и както казах на Прайс, по-възрастен съм от теб.

— Сериозно?

— Осемнайсет месеца и единайсет дни, момче... Щом предпочиташ да не мислиш, какво предлагаш да предприемем в практически план?

— Най-напред да сглобим онова, с което разполагаме. Младия ефрейтор застрелян на пътя; безумеца, покатерил се по стената, за да взриви мен и Тони; Бракет и Дени отровени от закуската, предназначена за мен; невероятния бомбен атентат, осъществен с помощта на предавател, поставен някъде тук от къртица или къртици, които не можем да открием. Да не забравяме и връзките на Монтроуз с Белия дом. Какво означава всичко това?

— Ето че и ти реши да се замислиш — някак тъжно се зарадва Шийлдс. — Що се отнася до фокусите на Монтроуз, трябва да знаеш, че тя е чиста, дори да приемем, че е изпаднала в паника. Как изобщо не е рухнала, за мен е непонятно. Трябва да е обезумяла от тревога за неизвестността около сина й.

— Как ще ми обясниш връзките й с Белия дом?

— Полковник Бракет. Той и съпругата му са, тоест били са, поне що се отнася до него, близки приятели на съпрузите Монтроуз. След

отвлечането ѝ се обадил някакъв непознат, според нас човек от Матарезе, и тя едва не загубила разсъдък. Към никого не можела да се обърне за помощ, най-малкото към клюкарите бюрократи. Според госпожа Бракет, която в момента е не по-малко съсипана, Монтроуз се доверила на съпруга ѝ, Евърет, колега военен и в известен смисъл неин наставник.

— Звучи логично — рече Брей. Двата заобиколиха площадката, послужила за кацането на хеликоптера Блек Хок. — Доверила му се, защото бил неин приятел, колега от Уест Пойнт, при това дискретен човек. Тя му вярвала. Но какво общо има тук Белият дом?

— Бракет учил в Йеил, където негов съученик бил Томас Кранстън...

— Името ми е познато — прекъсна го Скофийлд. — Навремето работеше при нас, нали?

— Направи бляскава кариера, и то напълно заслужено. В допълнение към вродените му способности, беше и страхотен като търговец. Ако беше останал в Лангли, щяха и за директор да го предложат, пък и аз бих подкрепил кандидатурата му.

— Жмичка, ти спокойно можеше да седнеш в мекото кресло! Нима не таиш в крехкото си тяло поне мъничко естествена ревност и завист?

— Не и когато знам за какво ме бива и за какво не, пък и си обичам моята работа... Кранстън напусна Управлението, за да оглави някакъв мозъчен тръст, финансиран от амбициозни учени от цял свят. Оттам лесно се прехвърли в политическия водовъртеж. В момента е главен съветник на президента по националната сигурност.

— Значи Бракет е изпратил Монтроуз при него.

— Да, това изглежда логична стъпка и като се има предвид случилото се, разумна. Опит и влияние не ни липсват, но очевидно и нашият организъм е разяден от ракови образувания. Синът ѝ щеше да бъде убит, ако бе дошла при нас.

— А какво може да направи Том Кранстън?

— Нямам представа, но каквото и да е то, прави се в пълна тайна.

— От кого?

— Не зная.

— В такъв случай трябва да разберем.

— Поисках неофициална среща с него. Може би ще научим нещо, което на номер хиляда и шестстотин не биха искали да знаем... или поне не в този момент.

— Нима не сме от една и съща страна на барикадата? — попита Брей, като неволно повиши тон.

— Понякога гоним различни цели.

— Та това са глупости!

— Без съмнение, но все пак така стоят нещата.

— Добре де, сигурно имаш право. Аз, разбира се, настоявам да присъствам на тази среща. Прайс и Антония също. Ние сме експертите, нали не си забравил?

— Ти ще присъстваш — съгласи се Шийлдс. — Но не и подполковник Монтроуз. Кранстън е обезпокоен от състоянието ѝ.

— Което е напълно обяснимо... А сега за финансовите машинации, сливанията, обединяващите се корпорации и както аз виждам нещата, завладяването на пазарите. В тази насока мога да помогна. Не съм компютър, но помня имена, връзки, приятели на Матарезе, а и враговете им, които те погълнаха или унищожиха. Просто искам методите на действие, факти за произхода на компаниите, това е най-важното в случая. Най-голямата слабост на онези от Матарезе е склонността им към кръвосмешение; те винаги привикват своите, хващат се за някоя нишка отпреди дълги години, изнудват гузните, подкупват нови наивници, гъделичкайки алчността им. Такъв е принципът, макар да спазват абсолютна дискретност, но основните принципи са налице и аз ще ги разпозная.

— Нашите хора работят по всичко, което поиска. Ще разполагаш с данните до няколко дни. Ще ги получиш по куриер в Северна Каролина.

— Ново имение?

— Не, планинско убежище, състоящо се от десетина невероятно скъпи бунгала в Грейт Смоукис. Ще разполагате с всички удобства за сметка на наивните данъкоплатци.

— Стой! — неволно извика Скофийлд, мярнал къс сребрист метал на черната настилка. Наведе се и го вдигна. — От онзи Блек Хок е, дето искаше да ни прати в ада — рече замислено, като застърга повърхността с нокът.

— Откъде знаеш? — попита заместник-директорът на ЦРУ.

— Нашите патрули откриха огън при втория или може би третия подход и откъснаха малка част от обшивката. Това трябва да е.

— Е, и?

— Боята е сравнително прясна. Изпрати това на Сикорски. Може и да успеят да открият машината. Нека Сикорски разбере кой през последните шест седмици е взел под наем или закупил хеликоптер „МН-шейсет К“ за специални операции.

— Смятах, че това за теб е минало.

— Антония има навика да задава въпроси. Един войник от Корпуса за бързо реагиране разпозна вида на машината.

Камерън Прайс и Антония Скофийлд събраха личните вещи на загиналите и ранените — необходимост, която измъчваният от угризения Скофийлд не бе в състояние да приеме. Изпълнили тягостното задължение, те се присъединиха към Брандън и Франк Шийлдс на пистата, заедно с подполковник Лезли Монтроуз.

— До Северна Каролина ще ни придружават четири самолета „F-16“, два ще кръжат пред нас, два ще ни следват — обяви заместник-директорът, когато четиримата натовариха багажа си на борда.

Хеликоптерът се вдигна, описа спирала. Шийлдс бе заел място в кабината, при пилота и щурмана, Скофийлд седна при жена си, а Прайс при Монтроуз. И двамата в първите минути след излитането се чувстваха неловко, недоумяващи за какво могат да си говорят. Най-сетне Камерън проговори.

— Съжалявам, наистина ужасно съжалявам... за всичко.

— Аз също — хладно отвърна жената до него. — Бихте ли допуснали господин Скофийлд да ме убие?

— Труден въпрос. Мислех, че сте отговорна за атентата от въздуха... и в онзи момент сигурно не бих му попречил. Имаше убити, мнозина ранени. Реакцията ми бе съвсем спонтанна.

— На ваше място бих направила същото. Напълно ви разбирам.

— Тогава защо, по дяволите, не ни разказахте какво ви измъчва?

— Предупредиха ме да не ви казвам, тоест такава бе заповедта.

— Чия заповед? От човек на име Томас Кранстън?

— Знаех си, че ще откриете истината. Да, Том Кранстън, по нареждане на неговия шеф президента.

— Но защо?

— Защото Кранстън не вярваше в способността на ЦРУ за надеждно покритие на имението. Излиза, че е бил прав, нали?

— Един добър мой приятел, който в момента седи в пилотската кабина, място не може да си намери от угризения. Ужасно се измъчва.

— Те са навсякъде, господин Прайс, които и да са те, плъзнали са навсякъде! А ние не ги виждаме, не сме в състояние да ги разпознаем!

— И вие ли не знаете кои са?

— Зная само, че ми се обаждат от Кайро, Париж, Истанбул, за да ми напомнят какво ще се случи със сина ми! Какво бихте сторили на мое място?

— Същото, каквото и вие, мадам. Ще потърся връзка с хората на върха, стига да мога, не с безличните продажници от средния ешелон.

— Кранстън ми каза, че имало кръгове извън свързаните с разузнаването, на по-високо или по-ниско ниво, които били в състояние да отправят заплахи, непостижими за никой друг. Аз съм майка, искам синът ми да се върне! Баща му загина в служба на тази страна, той има само мен. Ако не мога да го върна при себе си, ще отида докрай, дори ако това означава собствената ми смърт. Аз съм войник, зная какво рискувам и пред нищо няма да се спра, за да получа това, което ми се пада по право. Слава Богу, това е и причината да успея да стигна до върха. Вие сте част от една корумпирана организация, господин Прайс, и няма да ми попречите да си върна момчето. Съпругът ми и аз самата вече дадохме достатъчно жертви!

— Мога ли да направя едно предложение? — попита Прайс, след като я остави минута-две да се овладее.

— Готова съм да изслушам всяко предложение, стига да вярвам, че идва от човек, който е на моя страна.

— На ваша страна съм, подполковник. Както и Франк Шийлдс и съпрузите Скофийлд.

— Поне в искреността ви не се съмнявам.

— Не ви разбирам.

— Вие си имате свои приоритети, пък и трябва да си подсигурите гърба... казано с по-ласкави думи, да се запазите

неопетнени. А за мен е важно само едно, синът ми да се върне жив и здрав.

— Не оспорвам думите ви — меко рече Камерън, — не бих си го позволил, но ми се струва, че в имението вършехте работата си изключително добре. А едва ли тогава това е било важно за вас.

— Том Кранстън споделил с Ев Бракет, че събитията са свързани по някакъв начин, затова се договорили да получа това назначение.

— Възможна връзка? Това ли е всичко, което знаете?

— Извън съществуването на някаква терористична организация, чиито обекти сте вие и двамата Скофийлд, особено господин Скофийлд, ние все още не знаем никакви подробности.

— Нима сте се хванали? — ядоса се Прайс. — Простете грубостта, но са ви пробутали смърдящи фъшкии... прах в очите, ако предпочитате някой по-мек израз.

— Приех всичко, което ми пробутаха, както се изразявате вие, защото вярвам в установения ред в армията. Признавам, че има своите недостатъци, но добрите страни са повече от недостатъците. Информация, попаднала в ръцете на невежите или неопитните, може да се окаже ужасно опасна.

— Дайте ми пример.

— Есенцията се съдържа в онзи плакат от Втората световна война. „Развързаните езици кораби потопяват.“

— Дори сред капитаните, на които било поверено управлението?

— Да.

— Не ви ли е хрумвало, че ако един капитан на кораб не разполага с нужната информация, той може да се блъсне в друг?

— Без съмнение подобни възможности винаги се вземат предвид... Накъде биете, господин Прайс?

— В случая вие сте сред най-важните фигури в играта, подполковник и не разполагате с цялостната картина... а би трябвало. Бих предположил, че ще настоявате да я получите, като се има предвид начинът, по който умря Евърет Бракет, неговото убийство, ако трябва да бъде точен. Той беше ваш приятел, много близък приятел. На ваше място скръбта ми би била дълбока, а гневът неописуем.

— Аз скърбя по свой собствен начин, господин Прайс. Вече съм загубила съпруга си, нали не сте забравили? А що се отнася до гнева,

повярвайте, той не е стихнал... Прекъснах мисълта ви. Май се готвехте да ми направите предложение?

— А вие току-що ми дадохте основание да настоявам да го приемете.

— Моля?

— Подчинеността, военният порядък, на който толкова държите... с него злоупотребяват, подиграват му се дори. Уредена е среща, на която ще присъствам аз, двамата Скофийлд и Кранстън; Шийлдс настоя. Вие обаче няма да бъдете допусната.

— О? — В очите на Лезли се прокрадна неволно подозрение, смесено с макар и неохотно примирение.

— Според мен трябва да присъствате — побърза да добави Камерън. — Отново повтарям, вие сте от най-важните участници, залогът за вас е огромен. Би трябвало да сте запозната с цялостната картина, не с отделни фрагменти. Понякога прекаляваме с максимата всеки да знае само колкото е необходимо и накрая дори лявата ръка недоумява какво върши дясната. Повярвайте, и сам съм изпадал в подобна ситуация. Вие трябва да присъствате на срещата.

— Почти нищо не мога да направя — саркастично отбеляза Монтроуз. — Съветникът Кранстън е взел решение. Не се съмнявам, че има своите основания.

— Които са абсолютно нелепи. Безпокоят го личните ви подбуди в случая. Смята, че е възможно да се огънете.

— Това ме обижда.

— Мен също. Още по-възмутително е, че де факто той ни лишава от вашата помощ.

— А как бих могла да помогна?

— Зависи какво точно са ви казали по телефона. Успяхте ли да запишете поне някое от обажданията?

— Не. Хората, с които разговарях, а те всеки път бяха различни, ме предупредиха, че били в състояние да открият дали имам записващо устройство, а включва ли го, последните щели да бъдат жестоки. Въпреки това всеки от тези разговори се запечата в съзнанието ми и е записан в бележник, заключен в сейф у дома.

— Кранстън виждал ли е този бележник? Предавали ли сте му копия от отделните страници?

— Не, представях му устен доклад.

— И той го е сметнал за достатъчно?

— Друго не е поискал.

— Тоя човек е не само наивен, той е направо побъркан.

— Според мен е изключително способен, а и състрадателен.

— Дори да притежава тези качества, това не значи, че не е идиот.

Как можете да говорите за него по този начин? Той ви отстранява от толкова важна среща, която има пряка връзка със съдбата на сина ви.

— Пак ще повторя — настоя жената, — той сигурно има своите основания. Може би има право; нима аз мога да бъда обективна?

— Бих казал, че способността ви да се владеете е удивителна. Нямам представа какво означава един родител да изпадне във вашето положение, но добре зная защо никога не съм казвал на майка си, на баща си, на брат си или сестра си къде заминавам или какво върша... Нима не искате да присъствате на тази среща?

— С цялото си сърце...

— В такъв случай ще бъдете там — непоколебимо отсече Камерън. — Ще трябва само да приложи елементарен трик на изнудване.

— Не мога да ви подкрепя. Наистина ли казахте изнудване?

— Да, по дяволите. Мога да заплаша Шийлдс с новината, че двамата Скофийлд и аз отказваме да присъстваме без вас, тъй че да убеди Кранстън.

— Защо мислите, че ще се съгласи?

— Първо, и двамата се нуждаят от нас, и второ което е още по-важно, Кранстън не ви е поискал досега бележника със записаните разговори, задоволил се е с устни доклади. Това е достатъчно, за да накара Франк аналитика, и Брандън, някога свършеният таен агент, да побеснеят.

— Нима устните доклади не са били достатъчни?

— Никога не са достатъчно приемливи.

— Но защо? Те съдържаха най-съществената информация. Какво друго може да се търси?

— Подбор на думите, аналогии, странни словосъчетания, всяко нещо отвежда в определена посока — отвърна Прайс като истински професионалист. — Поне по мое мнение — продължи той, като понижи глас, — Кранстън е самозабравил се геополитически стратег, нещо като Кисинджър, но пък никога не е провеждал операция без

всякакъв ориентир. Има гори, има и дървета. Кранстън може да е страхотен при разполагането на растенията, но не разбира разликата между едно истинско дърво и някоя бутафорна издънка, натъпкана с експлозив... Вие ще присъствате на тази среща, мадам... простете, подполковник.

Предсказанието му се сбъдна.

Военният турбовитлов хеликоптер излетя от военновъздушна база Андрюс в пет часа сутринта с двама пътници на борда, съветника Томас Кранстън и заместник-директора Франк Шийлдс от ЦРУ. Целта на полета бе частно летище в Чероки, Северна Каролина, на дванайсет километра южно от курортно селище, наречено Перегрин Вю в Грейт Смоуки Маунтинс. Всеки от пътниците зачиташе имунитета на другия преди срещата, определена да се състои след по-малко от два часа, разговорът се водеше на неутрални теми, но все пак се разменяше информация.

— Твоите хора как откриха това място? — попита президентският съветник.

— В изблик на разточителство някой си построил уединено игрище за голф, което само богатите можели да си позволят, но за жалост тоя богат клиент бил вече твърде възрастен, за да понесе надморската височина, а и трудните пътеки — през смях отвърна Шийлдс. — Строителната компания изпаднала в несъстоятелност, тъй че ние го откупихме на половин цена.

— Според мен Конгресът трябва да преоцени загрижеността си относно вашия бюджет. Твърде добри бизнесмени излязохте.

— Добрите сделки не ни убягват, господин съветник.

— Какво представлява мястото?

— Много е красиво, а и много уединено. Твърде малоброен персонал го поддържа, а го използваме като безопасен терен за свръхсекретни операции. Навремето множество преминали на наша страна руснаци се научиха там да играят голф.

— Такава капиталистическа игра...

— Повечето дори се прирастиха, заради възможността да възстановяват похарченото от сметките на КГБ в любимите си ресторанти във Вашингтон.

— О, спомням си, че през ръцете ми са минавали копия от тия разходни сметки. Навремето... Къде ще се състои срещата?

— Постройката е обозначена като вила номер четири, дотам ще ни откарат с количка за голф. На около четири-петстотин метра по планинската пътека.

— Ще ми бъде ли необходима кислородна маска?

— Не и на вашата възраст, по-скоро на мен ще ми е нужна.

Настаниха се в удобни столове в дневната на добре обзаведено бунгало в подножието на планината. Скофийлд до жена си, Прайс и подполковник Монтроуз отляво; госпожата, завършила военната академия, бе в цивилно облекло — плетена тъмна пола и бяла копринена блуза. Срещу тях, в другия край на стаята, заеха места заместник-директорът и съветникът Кранстън.

Томас Кранстън бе среден на ръст, леко набит, с лице, излязло сякаш изпод ласкавите ръце на Бернини. Меките очертания върху изострените кости му придаваха вид и излъчване на застаряващ академик, който се бе наслушал на всякакви теории, но бе запазил интелектуалния си скептицизъм. Големите му очи, увеличени от очилата с рогови рамки, сякаш изразяваха желание за разбирателство, а не за сблъсък... освен ако обстоятелствата не го налагаха. Съветникът пръв заговори.

— След като вашите приятели тук престанаха да ми крещят, успях да разбера колко съм се объркал. Отново моля за извинение.

— Не съм искала да се случи подобно нещо, Том...

— Аз не съжалявам, девойче! — гневно се намеси Брандън Скофийлд.

— Името ми е Монтроуз, Лезли Монтроуз, подполковник от армията на Съединените щати, и не съм девойче!

— Очевидно за разузнавач не ви бива, което важи и за господин Фукльото. Всемогъщи Боже, да разполагате със записи на телефонните обаждания или поне с нещо, наподобяващо стенограма, а този клоун да се задоволи с устни доклади?

— Позволете да ви напомня, господин Скофийлд — строго се намеси Монтроуз, — помощник-секретарят Кранстън е съветник на президента на Съединените щати.

— Защо ли толкова често се позовавате на Големия от Белия дом? Пак добре, че е само помощник, аз не бих го взел за секретар и на котката си!

— Престани, Брандън! — Шийлдс се изправи на крака.

— Успокой топката, Брей — меко рече Прайс.

— Разбрахме какво искаш да кажеш, скъпи — добави и Антония.

— Ей, по-кратко, ако обичате — спря ги Кранстън, а устните му се разтегнаха в тънка усмивчица. — Агент Скофийлд има пълно основание да изрази възмущението си. Не съм всезнаещ и както вече бе изтъкнато, не съм бил принуден да оцелявам на вражеска територия, нито пък притежавам достатъчно опит, за да наставлявам онези, които са експерти в тази област. Работата ми е съвсем различна и ако държите на бърз резултат, много малко мога да ви помогна.

— Опитай тогава нещо в дългосрочен план — избоботи Брей под нос.

— Ще опитам, агент Скофийлд, но както вече казах, не си въобразявам, че за мен няма тайни.

— В какъв смисъл? — обади се Камерън.

— Проучих бележника на Лезли, на подполковник Монтроуз, като въведох съдържанието на отделните страници в мощна текстообработваща програма. Моят бивш и далеч по-информиран колега Франк ми даде указания към какво да се насоча и тъй като бе по-лесно, с позволението на Лезли, най-напред да получа бележника, може и да съм открил нещо.

— Говори де — саркастично го подкани Скофийлд. — Досега всичките ти опити май са по-скоро вредни, отколкото полезни.

— Престани вече, Брандън — уморено го прекъсна Шийлдс и отново седна на стола си.

— Не мога да се сдържам, Жмичка. Тия типове ме бяха обявили за отписан.

— Бил съм в пубертета, когато е било взето онова немислимо решение, господин Скофийлд, а ако бях прочел цялото досие, щях да изразя категорично несъгласие. Сам ще прецените дали да ми повярвате, или не.

— Поне сте убедителен, това не мога да отрека. Освен това ви вярвам, макар да не зная защо. И тъй, какво открихте?

— Два израза, които се появяват във всяко от обажданията до подполковник Монтроуз от хората, отвлекли сина ѝ. Забелязват се незначителни отклонения, но повторемостта е налице, това е най-точното определение.

— В такъв случай говорете по-ясно — настоя Скофийлд.

— Подполковник...

— Нямам нищо против да ми казвате Лезли, Том — прекъсна го Монтроуз, — тук присъстващите знаят, че сме приятели, пък и в момента военните звания действат твърде изнервящо. Звучат някак хладно, не мислите ли?

— Всички ще се закълнем, че никой няма да узнае какво сме чули — обяви Прайс, като се усмихна мило на подполковника, а тя от своя страна се засмя смутено. — Моля, продължете, господин съветник.

— Добре тогава... Обажданията до Лезли във връзка със сина ѝ са седем на брой, два пъти от Холандия, от Вормервеер и Хилверсум; приемаме, че това е Амстердам. Останалите са от Париж, Кайро, Истанбул, а и от страната ни, Чикаго и Седжуик, Канзас. Географският, по-точно глобалният обхват е основен метод за сплашване. Кой са тези хора? Откъде са дошли? Замисълът е бил да предизвикат сковаващ страх. Във всеки един от случаите мъжете, които се обаждали, давали инструкции и те трябвало да бъдат изпълнени незабавно, щом тя се озове в имението; всяко нещо трябвало да бъде изпълнено, в противен случай синът ѝ щял да бъде убит... и то бавно умъртвен.

— Всемогъщи боже — прошепна Антония, загледана към Монтроуз.

— Кой са изразите? — попита Скофийлд. — Двата израза, които сте забелязали?

— Първия открих в инструкциите. Нарездането бивало да се изпълнят „с голяма прецизност“. Вторият се съдържа в предупреждението, характерно за заплахата им за наказателна мярка.

— „Наказателна мярка“ не звучи ясно, Тони — обади се Лезли. — Това означава бавна мъчителна смърт за детето ми.

— Така е — кимна Кранстън, като избягваше да срещне измъчения ѝ поглед. — Думите са следните, присъстват още в първото обаждане от Вормервеер, Холандия...

— Което допусна, че е Амстердам — прекъсна го Скофийлд. —
Защо?

— До това ще стигнем по-късно — отвърна президентският
съветник.

— Думите, моля, думите в обаждането от Вормервеер — настоя
Франк Шийлдс, напрегнат и съсредоточен, присвил очи като цепки.

— „Запазете хладнокръвие“, чисто американски израз,
произнесен от човека в Холандия.

— Афро-американски, за да бъдем по-точни — додаде Прайс, —
макар че се употребява далеч извън средата, в която е възникнал.
Извинете за прекъсването, слушаме ви.

— От Хилверсум, също в Холандия, „Запомнете, най-важното е
да запазите хладнокръвие“. В обажданията от Париж и Кайро думите
отново се появяват; после в обаждането от Истанбул: „Крайно
наложително е да не се горещите“ — от турския посредник.
Забележителна лингвистична настойчивост, не мислите ли?

— Зависи кой го казва — отбеляза бившият агент с прозвището
Беоулф Агът. — Какво друго?

— Тук в Щатите, от Чикаго и Седжуик, Канзас. „Не губете
самообладание“ и „Кротко, подполковник, иначе люлката ще падне“.

Монтроуз затвори очи, за да не потекат сълзите й. Пое дълбоко
дъх, след което отново зае изпъната военна стойка, както си седеше на
стола.

— Нека тогава обобщим това, с което разполагаме — строго
призова Скофийлд, като погледна съчувствено към Лезли. Сетне се
обърна към човека от Белия дом. — Вие обичате обобщенията, да чуем
сега какво ще кажете.

— Инструкциите са били написани, за да могат да бъдат
предадени, независимо откъде се обаждат посредниците. Според
Лезли гласовете били всеки път различни, акцентите също, което е
напълно понятно. Непонятна е по-скоро употребата на изразите „с
нужната прецизност“ и вариантите на „запазете хладнокръвие“.

— Смятам, че това вече стана ясно, Том — рече Шийлдс. —
Какъв е изводът според теб?

— Готови ли сте да приемете, че думата „хладнокръвие“ сочи
американска ориентация?

— Естествено — намеси се нетърпеливият Скофийлд. — И какво от това?

— Насочена към американец, тя е употребена да постигне максимално въздействие...

— Така изглежда — съгласи се Прайс. — Какво друго имате предвид?

— Очевидното — отвърна Кранстън. — Инструкциите са продиктувани от американец, някой от висшите фигури в йерархията на Матарезе.

Подполковник Монтроуз скочи от стола си.

— Кой? — попита тя.

— Те така се назовават, Лезли — отвърна висшият държавен служител. — Хората, отвлекли сина ти, се наричат така. Подготвил съм ти папка с всички налични материали, осигурени преди всичко от господин Скофийлд, известен на кръга Матарезе като Беоулф Агът.

Монтроуз рязко се извърна към Брей и понечи да заговори, но я спря Франк Шийлдс.

— Разбирам накъде биеш, Том — рече той, незабелязал объркването на Лезли. — Шефовете, висшия кръг.

— Някой от по-нисшите не би бил посветен в това към кого са насочени обажданията, нито пък кой е този подполковник.

— Ако Брандън е прав, в групата на Матарезе в тази страна, навярно компания или корпорация, играеща по свирката на тия изчадия, има някой тежкар, висш фирмен служител, който е написал тези инструкции... Обаждането след онова от Чикаго, откъде е направено?

— Седжуик, Канзас.

— Ще възложи на екипа, натоварен да подготви материалите за Брей, да се съсредоточи върху Илинойс и Канзас. — Заместник-директорът на ЦРУ стана от стола си и отиде до телефона.

— Може и нищо да не открием, но поне е някакво начало, Франк — кимна Кранстън.

— Ще ми каже ли някой какво става тук всъщност? — викна Монтроуз, като се изправи предизвикателно. — Какви материали? И какво означава името Матарезе?

— Прочетете папката, подполковник — посъветва я Скофийлд, като нарочно постави ударение върху военното ѝ звание, в контраст с

унизителното „девойче“, както я бе нарекъл в началото на разговора.

— Като свършите, ние с Тони ще добавим останалото, а то не е малко.

— Благодаря, но какво общо има всичко това с моя син?

— Всичко — отвърна Беоулф Агът.

ТРИНАЙСТА ГЛАВА

Доскоро обреченото на забвение курортно селище, известно като Перегрин Вю в подножието на Грейт Смоуки Маунтинс, видимо се различаваше от имението Чезапийк, където безопасността се осигуряваше от патрули на Корпуса за бързо реагиране и ЦРУ; тук бе разположен отряд „Гама“, принадлежащ към елитните специални части от Форт Бенинг, наскоро завърнал се от Босна. На войниците бе съобщено единствено, че гостите на правителството, изолирани тук, са видни дипломати, събрани, за да представят свои доклади, и тъй като заеманите от тях постове били повече или по-малко уязвими — което ще рече изложени на постоянна опасност, — трябвало да бъдат охранявани срещу външно посегателство — което пък ще рече физическа заплаха. Това бе напълно достатъчно; тези хора бяха професионални военни, привикнали да разбират недоизказаното. Такова бе естеството на поверяваните им „Гама“ операции: проникни и изпълни задачата, а заповедите почти винаги бяха косвени и в повечето случаи неясни.

Всичко тук бе съвсем различно от предишния терен, а и всички от имението в Чезапийк бяха под най-строгото наблюдение, ето защо провизиите се носеха от град Чероки, приятно облекчение след рева на хеликоптерите, който ги атакуваше по два пъти на ден, макар че малки самолети редовно кацаха на пистата в Чероки, за да оставят материалите, поискани от Скофийлд и докарвани с кола до изолирания планински комплекс. Те съдържаха финансови отчети, а и всякакъв вид кореспонденция, от речи на висши управници до вътрешнослужебни резюмета, осигурени по всякакъв възможен начин, което не изключваше умела кражба или подкуп. За няколко дни кашоните напълниха дневната в двуетажната къщичка, заемана от Брандън и Антония, известна като Шесто бунгало. То се намиреше между Пето и Седмо бунгало, заемани съответно от Прайс и подполковник Монтроуз.

Франк Шийлдс и Томас Кранстън се бяха върнали към задълженията си в Лангли и Белия дом, като поддържаха постоянна връзка по „чистите“ телефонни линии и факсове с несъществуващи в указателя номера. Работата бе изтощителна, четиримата часове наред се ровеха и изчитаха материалите, додето мускулите им се схващаха, а очите засмъдяваха. Финансовите отчети създаваха най-много главоболия: хиляди колони с цифри, последвани от приложения за проекти и анализи на известни и неизвестни налични суми. Например „Проект М-113“ носеше лаконичното определение „Подценен. Виж Раздел 17 в настоящия отчет, след което направете кръстосана сверка с Раздели 28 и 36 за пояснение.“ За да бъде затруднението още по-голямо, езикът, използван в отчетите, бе като взет от учебник за специалисти икономисти на ниво доктор на науките, същински санскрит за непосветените. Едно нещо поне бе ясно на Брандън Скофийлд. Тези сложни коментари бяха вмъкнати с цел напълно да объркат четящия, достигаха до ръба на законно допустимото, макар да не го прехвърляха.

— За Ем-тринайсет изобщо не откривам дефиниция! — избухна Брей. — А най-гадното е, че това изобщо не е необходимо.

— Не успях да го разгадая — призна Камерън, — но все пак какво имаш предвид?

— Предписанията за намеса в частния бизнес, които правят на пух и прах икономическите закони на Малтус.

— Може ли да повториш? — попита Лезли.

— Въпросът за конкуренцията — лаконично отвърна Скофийлд. — Докато не бъде обявена сделката, заинтересованите страни нямат право да знаят, че тя се подготвя или дори замисля.

— Какво общо има това с теорията на Малтус?

— Желязо, бронз и злато, младежо. Желязото иска да стане бронз, бронзът предпочита да е злато, а златото ламти за цялото накуп. Сещаш ли се кой е златото?

— Матарезе — отвърна Прайс.

— Всемогъщи Боже, май започваш да мислиш с главата си... Отбележи си това. Възможно е да са Матарезе.

— Каква е компанията? — попита Антония, подготвена да записва с лист и молив.

— Могъщ многонационален концерн. Атлантик Краун, със седалище в Уичита, Канзас.

— Нужно ни е нещо повече от доклад на концерна, Брей — рече Камерън.

— Това е едва началото, синко. Открием ли схемата, ако изобщо я открием, ще знаем какво да търсим. Изненадан съм, че трябва да ти обяснявам това.

— Прощавай, скъпи — Антония се изправи в стола си, — но според мен трябва да си починем. От часове се ровим в тия книжа, аз поне вече не успявам да се съсредоточа.

— Не ми се иска да спираме — каза Лезли, взела купче листа, — но съм съгласна с вас. Трябва поне няколко пъти да ги изчета, докато думите придобият някакво значение.

Скофийлд промърмори нещо неразбираемо и се прозина.

— Имате право, струва ми се. Бих пийнал нещо.

— По-скоро трябва да си полегнеш, скъпи. Хайде, ела да те заведа горе.

— Звяр — обяви Брей, като намигна към Прайс и Монтроуз. — Тая жена е истински звяр. Няма търпение да ме отведе в спалнята.

— Странна гледна точка — отбеляза Лезли. — Обикновено е тъкмо обратното, нали?

— Това е мит, скъпа — отвърна ѝ Антония. — Кучетата гонят колите, но не умеят да шофират.

— Това е то, заобиколен съм от фарисеи. — Скофийлд стана, прозина се още веднъж и придружен от Тони, се отправи към стълбата.

— Може пък да успее да го сплаша — подхвърли Антония, като разкърши бедра.

— Само да не съжالياваш, любов моя... — Двамата тръгнаха към горния етаж и скоро се скриха зад стената.

— Направо са възхитителни — рече Монтроуз.

— Обичате нея, мразите него — промълви Камерън.

— Не вярвам да мислите това.

— Не, наистина — призна Прайс. — И с една стотна от капацитета си да мисли, умът му пак сече далеч по-добре от моя. Малцина от нас ще успеят да постигнат това, което той има зад гърба си.

— И в същото време изглежда ужасно объркан.

— Заради събития, които са извън неговия контрол — додаде Кам. — Изпитва угризения за нещо, за което изобщо не е виновен.

— Това трябва да открием всички ние, нали? Всеки от нас има своите угризения, или поне такава е всеобщото мнение.

— Не и моето, подполковник. Съмнения да, но не и угризения, освен ако човек не изпитва угризения за всяка гадория, която е извън неговия контрол.

— Твърде умозрително, господин Прайс...

— Кам или Камерън, нали вече се разбрахме? — прекъсна я той. — Бяхме се договорили... Лезли.

— Понякога предпочитам да забравя.

— Защо?

— Честно казано, изпитвам неловкост. Ти си добър човек, Кам, а аз в момента имам други тревоги... всъщност само една, ако трябва да бъдем точни.

— Безпокоиш се за сина си, естествено.

— Естествено.

— Аз също се тревожа за него, повярвай.

Монтроуз се извърна и го погледна.

— Вярвам ти — рече накрая майката, без да отвърща погледа си. — И все пак не е същото, нали?

— Не, разбира се — съгласи се Прайс, — но това не намалява безпокойството ми. Така че докъде сме стигнали?

— Бих искала да се поразходя, да взема малко въздух. Пуретите на Брандън имат приятен аромат, но малко тежичък.

— Защо не му кажеш, той ще престане да пуши или поне ще ги намали.

— Не бих могла да му казвам подобно нещо. И неговото съзнание е обсебено от една мисъл, също като моето, тъй че ако пушенето му помага по някакъв начин, нека бъде така.

— Да, но доколкото разбирам, ти изобщо не пушиш — рече Прайс и двамата заедно се изправиха.

— Грещиш. Ние с Джим едновременно ги отказахме. Всъщност дебнехме се един друг да не започнем пак, но когато го обявиха за безследно изчезнал, аз отново пропуших. Не пуша много и не запалвам пред колеги, за да не забележа обичайното вдигане на вежди, но може би цигарите все пак успокояват нервите, колкото и глупаво да звучи.

— Хайде, да идем да се поразходим — настоя Кам и тръгна напред.

— Отново сбърках — отбеляза Лезли, когато Камерън отвори дебелата стоманена врата. — Ние, деликатните женски създания, не бива да се разхождаме сами. Налага се да ни придружава някой едър младеж или за предпочитане някой от специалните патрули.

— Аз пък вярвам, че всяка от вас с един изстрел би ни залепила за стената.

— Колко изящно се изрази.

— Тръгвай, умнице.

Монтроуз се засмя, бързо се овладя, разбира се, ала смехът прозвуча на Прайс приятно, с искреното веселие, което издаваше.

Достигнаха разклонението на планинската пътека, колкото и да е странно, настлана с бял бетон, за да се придвижват по-лесно застаряващи гости и количките за голф. Пътеката отляво плавно се спускаше към езерце, същинско предизвикателство за играчите, точно срещу флагче номер шестнайсет, красив фонтан, който изригваше в самия център. Дясното разклонение тръгваше стръмно нагоре към гората, отделяща първите девет дупки от вторите.

— Изворът на младостта или девствената гора? — попита Прайс.

— Избирам гората без колебание. Застоялата калната вода едва ли може да ни върне младостта или онова, което си спомняме от нея.

— Ти пък, не е било чак толкова отдавна. Аз се отказах от инвалидния стол, пък и не виждам косата ти да побелява.

— А, имам един кичур. Не си разгледал достатъчно добре.

— Този път няма да се възползвам...

— Благодаря ти — прекъсна го Лезли, като тръгна по дясното разклонение и побърза да смени темата. — Промени ли си мнението за Том Кранстън?

— Не съвсем — отвърна Камерън, като се изравни с нея. — Твърде лесно е да го хванеш натясно и той тутакси започва да ръси извинения. Което не е нормално за такъв способен човек. Честно казано, не съм сигурен дали мога да му вярвам.

— Глупости! — възкликна Монтроуз. — Тъкмо защото е умен, разбира кога греша и е готов да си го признае. Както в случая с клетъчния телефон в имението.

— Какъв телефон?

— Онзи, който изпратиха с „Блек Хок“, привидно колет от сина ми. Вътре имаше бележка, написана на ръка, която трябваше веднага да изгоря, и гласеше следното, дума по дума: „Господи, забравих, че от Управлението могат да проследят тия телефони! Използвайте този и моля да ме извините.“

— И въпреки това вие го разменихте с Бракет.

— Да, разбира се!

— Франк проследи обажданията от Белия дом на този телефон; а на твоя нямаше никакви.

— В такъв случай това трябва да е станало в началото при преместването ни в Чезапийк. Евърет отвори кашона с двата телефона, провери батериите и зарядните устройства и просто ми даде единия.

— Той не знаеше ли, че са официално зачислени?

— За него това нямаше особено значение. Ев не обръщаше внимание на подробностите. Пък и какво значение би имало това?

— Сляпа улица.

— Какво?

— Нашата тъй наречена операция ни отвежда неведнъж в задънена улица. Погрешните ходове не ни вършат работа. Но има една надеждна следа, която се появи в имението. У кого е телефонът на Бракет? Той изчезна.

— Сигурна съм, че е на дъното на морето някъде в залива — отвърна Лезли. — Който го е откраднал, е побързал при първа възможност да се отърве от него. Нали може да бъде проследен, а и разговорите могат да се подслушват.

— Защо изобщо е бил откраднат?

— Навярно за да бъде препрограмиран и продаден, ако крадецът успее да го изнесе извън имението. А може да го е взел и предателят, получил инструкции да го открадне, за да бъдат открити координатите на засичане. Ако е така, човекът сигурно се е уплашил и го е изхвърлил, тъй като всеки остана под най-строгото наблюдение, дори след като напуснаха имението.

— Ако, ако... все нови задънени улици.

— Нека сменим темата, макар че едва ли е възможно. Наистина ли смяташ, че господин Скофийлд, Брандън, е открил нещо?

— За концерна ли? Как се наричаше... Атлантик или нещо такова?

— Атлантик Краун. По телевизията непрестанно дават реклами. Добре изпипани, и ги пускат само в най-гледаните предавания.

— Нямам впечатлението, че предлагат някакви стоки — рече Прайс, — само неясни научни разработки, доколкото си спомням. Но да се върнем на въпроса ти, ако Брей надушва нещо, то сигурно е вярна следа.

Внезапно зад тях се появи човек; войник от „Гама“ патрула тичаше нагоре по пътеката.

— Гости Три и Четири! Гост номер Едно ви търси по телефоните!

— О, Боже, забравила съм си чантата в бунгалото.

— А аз оставих моя на масата.

— Да знаете, че е побеснял — предупреди ги войникът в защитна униформа, като приближи. — Поръча да ви кажа, че иска да се върнете в ... базовия лагер, така го нарече.

— Фразеология от миналото — поясни Камерън.

— Зная какво означава, сър, но това тук не е зона на военни действия.

— За него е точно това.

— Да вървим! — подкани го Лезли.

Скофийлд крачеше напред-назад пред студената камина, Антония седеше в удобен фотьойл, съсредоточена в едно съобщение, дошло по факса.

— Причината да разполагаме с телефони — отбеляза Брандън, като внезапно спря, щом Прайс и Монтроуз влязоха през вратата, — е предвидената необходимост внезапно да се свържем, или може би греша?

— Не грешиш и ние признаваме вината си по всички параграфи — отвърна Камерън. — Нека си спестим кадрила и да преминем към причината да прекъснеш твърде приятния ни разговор.

— Извинявай, Брандън, проявихме небрежност — добави Монтроуз.

— Надявам се само по отношение на служебните ви задължения...

— Та това е обидно! — кипна Лезли.

— Овладей се, скъпи — намеси се Антония, като изгледа строго съпруга си, — продължавай по същество.

— Добре, така да бъде!... Миналата седмица в имението ви казах да забравите връзките отвъд океана и да се съсредоточите върху онова, с което разполагаме тук, нали?

— Така каза, но аз не бях напълно съгласен. Само временно, което важи и за Франк Шийлдс.

— Промених мнението си, или както би се изразила нашата дама подполковник, отменям заповедта.

— Защо?

— От лондонския МИ-пет в някакво заключено чекмедже открили куп записки на съпруга на англичанката, която бе убита неотдавна, както знаете. От съображения за сигурност отказаха да ги изпратят по факса, но онова, което изпратиха, е много любопитно, направо ме настърви... Дай му го, Тони.

Кам зачете написаното върху тънката лъскава хартия.

Книжката, открити в едно заключено чекмедже, сочат, че Джералд Хеншо, изчезналият съпруг на убитата лейди Алиша Брустър, представляват не особено прилежно водени записки относно хората, с които е бил свързан. Според децата на лейди Алиша, момче и момиче в ученическа възраст, сега съвсем сами и твърде объркани, Хеншо бил често пиян и в това състояние бълвал неясни и противоречиви изявления. Предлагам да изпратите опитен оперативен агент, както и психолог американец, специалист по поведението на подрастващите, които евентуално да ни окажат помощ, а и да избегнем предприетото от нас да стане известно на по-широки кръгове в Лондон.

Прайс подаде факса на Лезли, която го прочете и кротко заяви:

— Не им е нужен психолог, а просто майка. Аз съм тази майка.

ЧЕТИРИНАЙСТА ГЛАВА

Американският дипломатически самолет кацна на летище Хийтроу и подходи към оградения сектор, където Прайс и Монтроуз бяха посрещнати от сър Джефри Уотърс, шеф на отдел Вътрешна сигурност, МИ-5. Англичанинът бе среден на ръст, широкоплещест и набит близо петдесетгодишен мъж с посребряла на слепоочията кестенява коса. Човекът изглеждаше кротък и добродушен, сините му очи проблясваха дяволито, сякаш без думи казваха: „И аз съм бил тук-там, и аз знам едно-друго, и какво от това?“ Екипажът на самолета разтовари лекия багаж на своите пътници — само два куфара, и шефът от МИ-5 инструктира наземните служители да го сложат в отворения багажник на колата, с която бе пристигнал — голям остин.

— Сър Джефри Уотърс, предполагам? — каза Лезли, която първа слезе от самолета.

— Госпожо Монтроуз, добре дошли в Обединеното кралство! Багажът ви вече е в колата.

— Благодаря ви.

— Сър Джефри? — присъедини се и Камерън, като протегна ръка. — Аз съм Прайс, Камерън Прайс.

Двамата се ръкуваха.

— Това вие ли сте, старче? — пошегува се Уотърс. — Никога не бих се досетил. Естествено, разполагаме с ваше досие, поне три педи дебело, макар че количеството едва ли е важно.

— Потъпкахме всичко свято, тъй да се каже... Естествено, вашето досие при нас е вероятно близо метър дълго, но пък ние не се целим толкова нависоко.

— У вас, американците, искрено ме възхищава склонността да преувеличавате! И все пак има едно свято нещо. Престанете с това „сър“, ако обичате. Напълно безсмислено е, а е и прикачено към името ми, за да може разни мошеници да ми се докарват.

— Говорите като някой, когото познавам... и двамата го познаваме.

— О, как е Беоулф Агът?

— Хищен както винаги.

— Това е добре. Имаме нужда от такива хора... Хайде елате, имаме купища работа, а тази нощ трябва да починете от полета. Наближава шест, тоест обяд по вашето време; ще трябва да се приспособите. Ще дойдат да ви вземат утре в осем.

— Откъде ще ни вземат? — любезно попита Монтроуз.

— Незаслуженото ми рицарско звание има своите предимства. Осигурих ви апартамент в „Конот“ на Гроувнър Скуеър. Луксозна работа според мен.

— Шефовете надълбоко са се бръкнали — добави Прайс.

— Апартамент ли? — Лезли се втренчи многозначително в Уотърс.

— О, не се безпокойте, скъпа. Стаите са отделни, естествено. Резервациите са на името на господин Джон Брукс и госпожица Джоун Брукс, брат и сестра. Ако някой се поинтересува, което е твърде малко вероятно, дошли сте тук да уредите наследство от ваш чичо англичанин.

— Кой са адвокатите ни? — попита Прайс.

— „Брейнтрий и Ридж“, кантора на Оксфорд Стрийт. И друг път сме ги ползвали.

— Изпипана работа, Джеф, не мога да отрека.

— Е, след толкова години съм понаучил едно-друго... Хайде, скачайте в колата.

— Мога ли да кажа нещо? — Монтроуз бе застинала на място и това спря двамата мъже.

— Естествено, какво има?

— За апартамента благодаря, Джефри, но нека ти напомня, че ние летяхме от запад на изток, не в обратна посока. Както сам отбеляза, при нас е все още обяд, а аз изобщо не съм изморена...

— По-късно ще усетиш изтощението, мила — прекъсна я шефът от МИ-5.

— Вероятно, но в момента искам час по-скоро да се захвана с работата си. Без съмнение знаеш защо.

— Да, разбира се. Детето ти.

— Не може ли да ни дадете един час да се поосвежим, след което да започнем?

— Аз нямам нищо против — рече Прайс.

— Предложението ти е музика за внезапно наострените ми уши! Знаете ли какво, понеже не можем да изнасяме никакви документи от службата, ще пратя кола да ви вземе към седем и половина. Ако сте гладни, ще имате достатъчно време да дадете поръчка да ви донесат нещо от рум сървиса.

— Явно са ви увеличили безотчетните разходи — промърмори Камерън. — Ще ми се да споделите това с един човек на име Шийлдс във Вашингтон.

— Франк Шийлдс? Жмичката? Още ли е на служба?

— Имам чувството, че слушам развалена грамофонна плоча — бе коментарът на Прайс.

РИМ, ПЕТ ЧАСА СЛЕДОБЕД

Джулиан Гуидероне, облечен в тъмен копринен костюм, купен на Виа Кондоти, тръгна надолу по павираната Дие Мичели, след което изкачи стъпалата, отвеждащи към прочутия хотел Хаслер Вила Медичи. Също както и на булевард Ал Барани в Кайро, той спря на малката задънена уличка и запали цигара със златната си запалка марка „Дънхил“, а зоркият му поглед се плъзна по прочутите каменни стъпала, възпети от Байрон. Застина неподвижно, изчаквайки да се появи мъж или жена с трескаво търсеци очи. Никой не се появят. Той можеше да продължи.

Гуидероне пристъпи отвъд яркочервената завеса; автоматичните стъклени врати тутакси се отвориха и той се отзова в разкошно, настлано с мраморни плочи фоайе, оттам свърна вляво към асансьорите с излъскани бронзови повърхности. Долови, че неколцина от гостите на хотела, които също чакаха, извързват очи към него. Това не го смуги; беше свикнал да привлича чужди погледи. Добре знаеше, че постави ли си за цел, излъчва властност, един вид превъзходство, отразено в чертите му, което се дължеше на произхода, високия му ръст и елегантния костюм. Открай време беше така и той с удоволствие приемаше страхопочитанието, което предизвикваше собствената му персона.

Вратите на асансьора се отвориха; Гуидероне влезе последен и натисна копчето за петия етаж. След като спря два пъти, на третия

асансьорът спря за него. Той стъпи върху дебелия пътека в коридора и потърси табелката, която би го отвела в апартамента, който търсеше. Оказа се в далечния край на коридора, от дясната страна, малко синьо кръгче върху топката на вратата. Той почука четири пъти, с интервал от една секунда между отделните удари; долови прещракване и влезе.

Стаята беше голяма и пишно обзаведена, стените покрити с изящен тапет, изобразяващ сцени от историята на древния Рим, в които топлите тонове незабележимо се преливаха — златисто, бяло, червено и синьо. Сюжетите бяха най-различни — от надбягвания с колесници в Колизеума до буйни фонтани и статуи, чиито първообрази бяха излезли изпод длетото на Микеланджело и неговите съвременници. В центъра на стаята бяха сложени четири реда от по четири стола, всички обърнати към издигнат подиум и заети само от мъже. Присъстващите бяха от различна националност и на различна възраст, между трийсет и шейсет години. Произходът им обхващаше цяла Европа, Съединените щати и Канада.

Всеки един от тези мъже по един или друг начин представляваше професионалната журналистическа общност. Някои бяха видни репортери, други редактори; имаше изпълняващи единствено контролни функции или финансови съветници, а останалите участваха в управителните съвети на някои от най-големите вестници.

Имаха и друга обща черта — синът на Пастирчето, висш водач на кръга Матарезе, бе открил начин да ги компрометира.

Джулиан Гуидероне пристъпи с бавни решителни крачки към подиума и разговорите стихнаха. Той се усмихна ласкаво, след което заговори:

— За мен не е тайна, че сред вас има и такива, които са тук против волята си. Искрено се надявам, че ще успея да променя това усещане и ще имате удоволствието да разберете нашите напредничави цели. Аз не съм чудовище, господа. Съдбата ме е дарила с огромно богатство и държа да ви уверя, че бих предпочел да посветя времето си на собствените си широки интереси — моите инвестиции, моите коне, моите спортни клубове, моите хотели, — вместо да се превръщам във водач на неизбежната икономическа революция, обещаваща да облагодетелства всички ни. В същото време не бих могъл... Позволете да ви задам един реторичен въпрос. Кой, ако не човек с несметно богатство, човек, който никому за нищо не е задължен, освободен е от

отговорности и определени интереси, може обективно да прецени финансовия упадък, заплашващ да задуши нашите цивилизовани страни? Признавам, че това е по силите само на такъв човек, тъй като той нищо няма да спечели от своето прозрение. По-скоро би могъл много да загуби, макар че и загубите му в крайна сметка ще бъдат нищожни... Какъв съм аз, господа, ако не един напълно необвързан безпристрастен рефер, арбитър, ако щете. И в същото време, за да превърна в реалност това мое видение, да изпълня предопределението си, аз се нуждая от вашата подкрепа. Вярвам, че ще я получа, затова нека пристъпим към онова, което ще ми докладвате. Имена не са необходими, само изданията, които представлявате. Ще започнем с първия ред от лявата ми страна.

— Аз съм главен съветник по инвестициите на манчестърския „Гардиън“ — започна англичанинът, чийто колеблив глас издаваше неохотата му да говори. — Както бе определено, представих дългосрочни икономически прогнози за очакваните чувствителни загуби на вестника през следващите десет години. Това изисква осигуряването на допълнителен капитал, в обеми, значително надвишаващи предвижданията от директорите. Единствената възможна алтернатива е да се потърси масивно вливане на средства отвън... или сливане с други издания. — Ораторът спря за миг, след което тихо добави: — Проведох поверителни срещи с мои колеги от „Индипендънт“, „Дейли Експрес“, „Ди Айриш Таймс“ и единбургския „Ивнинг Нюз“. — Англичанинът млъкна. Лицето му изразяваше чувство на отвращение и поражение.

— Представявам „Льо Монд“ за Париж, Марсилия, Лион и цяла Франция — обяви французинът на свой ред. — Тъй като ние, които седим на първия ред, сме свързани най-вече със структурираните финансови фондове, аз мога само да повтора изводите на колегата от Англия, поради което ми се наложи да предприема аналогични действия. Прогнозите говорят сами за себе си. Наред с нормалната инфлация, свиването на суровинните източници за производство на хартия, съпътствано от стремително растящите цени, налага икономическа оценка, водеща към неизбежна консолидация. В тази връзка аз също проведох тайни разговори с избрани изпълнителни директори от „Франс соар“, „Фигаро“ и парижкия „Хералд“. Резултатите от тях няма да закъснеят.

— В това няма никакво съмнение — рече около петдесетгодишен американец с оредяваща коса. — Техническите постижения на компютърната техника и приложението ѝ при отпечатването на вестници правят процеса неудържим; една модерна печатница може да обслужва минимум шест вестника, а утре броят им ще бъде повече от десет, при това с напълно различно оформление. Мои колеги от „Ню Йорк Таймс“, „Уошингтън Поуст“, „Лос Анжелис Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“ само чакат някой да даде старт на този процес. Те наричат това „оцеляване“.

— Можете да добавите „Глоуб енд Мейл“ от Торонто и „Едмънтън Джърнъл“ към списъка — допълни четвъртият по ред, младолик канадец, чиито очи искряха от радост, че е попаднал сред елита на професията. — Щом се върна, заминавам на запад да подготвя предварителните разговори с „Уинипег Фрий Прес“ и „Ванкувър Сън“!

— Вашият ентузиазъм заслужава похвала — рече синът на Пастирчето, — ала не забравяйте необходимостта да запазите действията си в пълна тайна.

— Естествено! Разбира се!

— Да преминем към втория ред — продължи Гуидероне, — заемам от членове на съветите на директорите на водещи международни издания, а именно „Ню Йорк Таймс“ и „Гардиън“, издавания в Рим „Ил Джорнале“ и немския „Ди Велт“. Зная, господа, че в момента вие всички сте подчинени, да не кажа лишени от право на глас, членове на съответните управителни съвети, но имате моята дума, че това положение ще се промени както по пътя на смъртността, така и по пътя на принудителното убеждение. Всеки от вас скоро ще се превърне в мощен фактор с право на решаващ глас. Какво ще кажете?

Никой не посмя да оспори казаното. Настъпеше ли часът, те всички щяха да действат като един. Просто за да оцелеят.

— Третия ред заемат основните двигатели на вашите усилия, сърцевината, както казваме ние, американците, на вашите вестници — самите журналисти. Тези хора са на улицата, из страните си, в провинциите и столиците, това са хората от предната линия, които всекидневно отразяват събитията, като пръскат светлина и отварят очите на читателите по целия свят.

— Не се престаравайте с метафорите — обади се застаряващ американец с дрезгав глас, чиито ситни бръчки издаваха хронично недоспиване под парите на прекалено много уиски. — Разбираме посланието ви. Вие създавате „събитията“, ние ги отразяваме. Друг избор нямаме, нали така, защото предпочитаме да запазим работата си пред алтернативата, с която ни заплашвате.

— Подкрепям ви, господине — обади се холандецът. — Както казват англичаните, добре сте схванали идеята.

— Правилно — додаде и французинът.

— Безспорна истина! — присъедини се и германският журналист.

— Недейте така, господа, подобен подход крие негативизъм — бавно произнесе Гуидероне, като придружаваше всяка своя дума с поклащане на главата. — Само двама от вас познавам лично, а за всички ви зная с какво име се ползвате. Всеки от вас е водещ в своята област; написаните от вас слова прекосяват океани и цели континенти с най-високата, осигурена от техниката скорост, а появите ли се на телевизионните екрани, вие се превръщате във всеобщо приети и уважавани от всички авторитети, доблестни представители на четвъртата власт.

— Надявам се това поне да не ни бъде отнето — прекъсна го циникът американец.

— В това не бива да се съмнявате, тъй като всеки от вас точно ще отразява настъпващите събития... като поставя ударение върху позитивните аспекти и омаловажава каквито и да са отрицателни реакции, които биха могли да се появят под повърхността на изгряващия нов век. В крайна сметка всички ние трябва да бъдем реалисти; да работим за напредъка на цивилизацията, а не за нейната разруха или упадък.

— Много неща казвате с малко думи — засмя се холандецът. — Истински политик сте вие, господине.

— Призвание, което други ми наложиха, умни хора без съмнение, но посоката не е плод на моя избор.

— Толкова по-добре, мосю — отбеляза парижанинът, — вие сте външен човек, движещ нещата отвътре.

— А всеки един от вас е изключително талантлив и убедителен журналист. Каквито и да са вашите провинения в миналото — а аз

никога няма да се възползвам от тях, — те бледнеят пред способностите ви... Да преминем сега към четвъртия и последен ред, заеман от хора, изключително важни за нашата цел. Представителите на редакторските екипи на четирите най-големи световни вестникарски групи, а посредством техните права на собственост, представляващи редакторите на повече от двеста значими световни вестници в Европа и двете части на американския континент. Влиянието ви е огромно, господа. Вие формирате мнения в целия спектър на общности от всички най-развити индустриални общества, вашата подкрепа или отсъствие на такава биха могли да издигнат или сринат всеки политик.

— Твърде ласкателни думи — обади се набит белокоос германец, под чието тежко тяло столът изглеждаше като детски; набразденото му лице с големи петна издаваше дългогодишен застоял живот. — Това беше, преди да се появи телевизията — продължи той. — Днес и съперници, и титуляри са в състояние да купят телевизията! Ето къде се манипулират мненията.

— Само до известна степен, майн хер — оспори синът на Пастирчето. — Слагате лека каручка пред силен кон. Заговорите ли, телевизията преповтаря думите ви, винаги е било така. Кое е неизбежно, защото вие разполагате с време за размисъл, което не може да се каже за телевизията; всичко там се върши на минутата и материалите се обработват без забавяне. Мнозинството от шефовете в телевизията, дори само за да избегнат гафовете, се обръщат назад и се съобразяват с казаното от вас, дотолкова, че сами се дистанцират от всякакви политически изявления.

— Той има право, Гюнтер — обади се друг американец, за разлика от репортера циник, негов сънародник, облечен в строг делови костюм. — Все по-често чуваме думите: „Следва платен клип“ или „Видяхте политическо изявление, платено от комитета, подкрепящ сенатор или кандидат еди-кой-си.“

— И какво означава всичко това? Става толкова бързо.

— Означава, че и сега, и винаги ще имаме тежест — отвърна трети редактор, британец, ако се съди по акцента му.

— Вярвам, че винаги ще е така — додаде последният от четвъртия ред, италианец в шит по поръчка костюм на ситни райета.

— Повтарям онова, което казах на групата от втория ред, членовете на директорските съвети — рече Гуидероне, като за кратко фиксира един по един всеки от седящите на последния ред. — Аз, по скоро ние си даваме сметка, че в момента сте на най-нисшите постове в съответните редакции, но това ще се промени. Посредством начини, за които не е нужно да знаете каквото и да било, ще се издигнете до ръководни постове, вашите мнения ще се приемат като закон.

— Което означава — вметна превзетият американец в тъмен костюм и крещяща вратовръзка, — че на ниво редактори ние одобряваме онова, което вие предложите да одобрим посредством нашите вериги от вестници.

— „Предлагам“ е тъй многозначна дума, не мислите ли? — попита синът на Пастирчето. — Подлежи на множество тълкувания. Предпочитам думата „съветвам“, тъй като тя ограничава броя на алтернативите.

Настъпи продължително мълчание, което накрая италианецът наруши:

— Става — изрече той сподавено. — В противен случай всеки от нас ще загуби всичко, което има.

— Не мислете, че ви заплашвам. Просто ви запознавам с различни възможности... Срещата ни приключи, струва ми се.

Което бе неопровержима истина.

Всички заедно, сякаш за да избягат от воня, разнасяща остра зараза, появила се сред призованите на срещата от Матарезе, напуснаха стаята. Сред последните бе амбициозният канадец.

— О, Макандрю — спря го Гуидероне, като го хвана за лакътя, — сега, след като свършихме тая досадна работа, защо да не идем да изпием по нещо долу във фойето? Имаме общи познати в Торонто, струва ми се. Бих искал да науча последните новини. — И той назова няколко имена.

— Естествено, сър! За мен ще бъде удоволствие.

— Добре тогава. Ще бъда долу след пет минути. Трябва да се обадя по телефона. Ако успееш, седни на маса в дъното.

— Ще ви чакам... сър

Тъй наречените „познати“, с изключение на едного, бяха имена, които младият Макандрю смътно си спомняше, ала фактът, че Гуидероне си бе направил труда да ги запамети, го накара да изпадне

във възторг и особено онова име, което той знаеше със сигурност. Името на бившата му съпруга.

— Стана ми много мъчно, като научих — заяви Джулиан.

— Вероятно вината е моя, сър. Бях ужасно амбициозен, признавам, и я пренебрегнах заради добротата си. Разбирате ли, след като защитих доктората си по финансово управление в университета „Макгил“, мислех само за себе си. Получавах безброй предложения за работа, всички срещу минимално заплащане, макар и нелишени от престиж, и ето че изневиделица получих място в една инвестиционна компания в Монреал срещу заплата, която, честно казано, не мислех, че ще достигна и за десет години!

— Разбирам. След този първи пробив щастието започна да ви се усмихва?

— И още как! Тъкмо тогава...

— Извинете ме, млади човече — прекъсна го Гуидероне. — Свършиха ми се кубинските пури. Бихте ли ми купили няколко от щанда във фойето? Ето ви банкнота от десет хиляди лирети.

— Разбира се, сър. С удоволствие, сър — откликна младежът.

Без да губи повече време, амбициозният канадец стана от масата и бързо излезе от бара. Синът на Пастирчето извади малко пакетче от джоба си и изпразни съдържанието му в питието на госта; след което махна с ръка на минаващия келнер.

— Кажете на моя приятел, че се е наложило да се обадя по телефона. Няма да се бавя.

— Си, синьоре — бе почтителният отговор.

Джулиан Гуидероне не се върна, за разлика от младия канадец. Той се заоглежда наляво и надясно, очаквайки да зърне най-важната фигура в своя живот, сетне отпи от чашата си. Трийсет и четири секунди по късно той се стовари върху масата, с изцъклени от смъртта очи.

Синът на Пастирчето се спусна по Испанските стъпала към Виа Две Мачели и оттам отиде направо в офиса на Америкън Експрес. Кодираното му съобщение до Амстердам щеше да бъде бързо дешифрирано, а нарежданията — изпълнени. Истинският текст гласеше:

Нашият канадец представляваше заплаха. Увлечен от своя ентузиазъм, говореше твърде много. Потърсете друг.

Гуидероне се върна пеша до пресечката с Виа Кондоти, същински рай за склонните към разхищение. Той не се канеше да купува каквото и да било; по-скоро щеше да се отбие в някое кафене, където бавно да изпие чаша-две капучино, за да събере мислите си.

Той — те — Матарезе! Бяха постигнали повече от всяка друга организация. Те контролираха цели промишлени клонове, производителите на енергия, крупни фирми за доставка, киностудии и телевизионни станции, а сега и вестници от целия свят. Нищо не бе в състояние да ги спре! Скоро щяха да бъдат в състояние да контролират цялата планета, толкова лесно бе да напипаш уязвимото ѝ място.

Алчност.

Проникване в скритите помисли... и обещания, евентуално изнудване, кой може да устои? Минимумът все се покачва, додето се изгуби от поглед, печалбите са огромни, нисшите класи се подреждат на опашка да получат своя дял — по-добре дявол, с когото можеш да живееш, отколкото онзи, когото не познаваш. А какво да кажем за отритнатите, за бедните и необразовани паразити в обществото? Постъпете с тях, както са постъпили през осемнайсети и деветнайсети век! Принудете ги да се самоусъвършенстват! Не е невъзможно. Това е създало Америка!

Наистина ли? Или разковничето е друго?

Щорите бяха спуснати в осветената с неонов лампи стая на британското разузнаване, отдел МИ-5. Защита срещу яркото слънце над Лондон не бе необходима, тъй като часът минаваше десет вечерта. Това бе по-скоро мярка за безопасност, останала от времето на Студената война, когато в сградите отвъд широката улица нерядко откриваха телескопични камери.

В седем и половина специална кола бе взела Прайс и Монтроуз от „Конот“ и още преди да удари осем, те се намираха в главната сграда на МИ-5. С чаши кафе в ръка, поръчани от Джефри Уотърс, без добавката „сър“, тримата се захванаха да изучават записките, открити

в заключеното чекмедже на Джералд Хеншо в Брустър Хаус на Белгрейвия Скуеър. Това бяха предимно отделни листчета, откъснати от кубчета за бележки и изписани набързо с нечетлив почерк. Колкото и да бе странно, повечето бяха старателно сгъвани три-четири пъти, все едно тайни указания за търсачи на съкровище, които да се пъхнат под камъни или в пролуките под кората на дървета.

— Как ви се струва всичко това? — попита Уотърс, като се върна до котлона, след като напълни отново чашата на Камерън с топло кафе.

— Като начало да допуснем очевидното — рече Прайс. — Всичко написано е в произволен код, което означава, че не съществува изобщо основен шифър. Няма последователност, всичко е разбираемо единствено за автора, всяко нещо е различно или поне в по-голямата си част, и подлежи на дешифриране с различен подход.

— Аз изобщо не съм специалист — намеси се Лезли, — но опитахте ли обичайните методи за дешифриране?

— Толкова опити направихме, че компютрите загряха — отвърна Джефри, като отново решително се насочи към кръглата дъбова маса и седна. — Числа в аритметична и геометрична прогресия; лексикални и буквени съответствия, синоними и антоними, както на правилен английски, така и на уличен и вулгарен жаргон. А Хеншо не е знаел френски.

— Това сигурно ли е? — попита Камерън.

— Децата го потвърдиха. Това бе един от редките случаи, когато се поразвеселиха по време на обстояния ни разпит. Както и много други деца от богати изискани семейства, те са пътували много и сносно владеят френски език. Тъй че когато искали да си кажат нещо тайно пред Хеншо, те говорели на този език. Кое то обикновено вбесявало втория мъж на майка им, а на тях им било особено забавно.

— Някои от тия нелепици са тъй опростени, че са направо смешни — отбеляза Прайс, като вдигна едно от многобройните листчета. — Вижте тук — посочи той, като приглади откъснатата хартийка на масата. — МАСТ/П/АПР/ТЛ/ПФ. Използвани са само главни букви.

— Нищо не разбирам — призна Монтроуз.

— При най-елементарно разчитане на съкратената анаграма става съвсем ясно. Амстердам през Париж, телефон в портфейла.

Доказва го и начинът, по който всички тия листчета са сгънати по два и три пъти, за да могат да се пхнат в някой процеп.

— Не е ли това само едно възможно предположение? — попита Лезли.

— Според нас не, мила — отвърна Уотърс. — И ние по подобен начин разчетохме ето това... Как ви звучи? — Ветеранът от отдел МИ-5 взе друго листче от купчината на масата. — Ще ви го прочета. Тук не са използвани главни букви, писано е само с малки: отр-тире-ст-тире-ах. Изглежда напълно безсмислено. Но ето едно, което лесно се разчита: кй тире бк тире но тире и отново портфейл, точка.

— Банкова сметка — рече Камерън, — вероятно на Каймановите острови, номерът, също както телефонния номер за връзка с Амстердам, се намира в портфейл.

— Именно, старче, и ние така го тълкуваме.

— Могъл е да го изпише в прав текст, толкова лесно се разчита.

— Именно — възкликна недоумяващо Уотърс. — Скача от опростено елементарното на напълно неразгадаемото. Обзалагам се, че ако създателите на „Енигма“ бяха използвали подобен шифър, нашите в Чекърс Корт и до днес щяха да си блъскат главите!

— Нали според Кам този човек е измислил шифър само за себе си? — попита Монтроуз.

— Да, наистина — съгласи се англичанинът. — И тъкмо затова е толкова труден за разгадаване. Защото съществува единствено в неговата глава.

— Пази се от аматьори — рече Прайс. — Като нищо ще те подхлъзнат... Все още ли нищо не знаем за местонахождението му?

— Абсолютно нищо. Все едно е пропаднал вдън земя.

— Тази мисъл направо ме плаши. — Камерън стана от стола си, протегна се и приближи до прозореца. Раздалечи две съседни летвички, за да погледне навън. — И в същото време не се учудвам.

— Как тъй? — попита Лезли.

— Не сме открили тялото, подполковник. Скофийлд ми разказа, че поръчат ли да бъде извършено убийство, онези от Матарезе по правило не оставят трупове.

— Нима твърдите, че Хеншо има нещо общо с Матарезе?

— Ролята му е незначителна, Джеф. От всичко, което знаем, не е бил достатъчно умен, за да бъде нещо повече. Кое то за убиеца — или

убийците — не може да се каже. Който е издал заповедта, стои високо в йерархията. „С това трябва да се приключи, ти отговаряш, и не оставяй никакви следи.“ Така си представям формулировката.

— Звучи правдоподобно — кимна Уотърс. — Накъде предлагаш да се насочим?

— Сигурно сте проучили роднини, приятели, съседи, адвокати, банки, лекари... целия контингент?

— Определено да. Лейди Алиша и първият ѝ съпруг, Даниел, били пример за подражание в обществото, използвайки богатството и връзките си за успеха на достойните каузи, които подкрепяли. По всичко личи, че и двамата са били общителни и щедри хора.

— А след смъртта на съпруга? — попита Монтроуз. — Когато Хеншо се появява на сцената?

— Това вече е съвсем различна история. В началото го приели благосклонно, но той постепенно започнал да губи първоначално засвидетелстваната добронамереност. Плъзнали слухове за изневяра и прекомерно пиянство. Покрай непотвърдените слухове, взели да се появяват не едно и две съобщения как катастрофирал в пияно състояние. Глобите възлизат на немалка сума, а съществуват и потвърдени оплаквания от множество кръчми и клубове, където вече решително му отказвали достъп. И накрая, най-голямата подлост, счетоводната фирма, която обслужва Асоциацията за защита на дивите животни, основана от лейди Алиша, изразила становище, че подозира Хеншо в отклоняване на суми от асоциацията. Повече информация не са склонни да предоставят поради опасението си, че ще пресъхнат други техни източници на приходи, но се обзалагам, че поне тези сведения са достоверни и става дума за крупни суми.

— Банката на Каймановите острови — рече Прайс.

— И аз така предполагам, приятелю.

— Това е нещо повече от предположение, Джеф. Но дори да разполагаме с номера на сметката, много трудно бихме получили достъп.

— Не познаваш нашите методи, старче. Макар че може и да не се наложи да прибягваме до тях. Тъкмо преди да умре, лейди Алиша е подписала чек за малко над два милиона лири в полза на Асоциацията. Децата ѝ споменаха този факт, но не пожелаха да разкрият каквито и

да било подробности. За да не накърнят благотворителните дела на майка си.

— Ти попита откъде ще продължим, Джефри — намеси се Лезли. — И току-що сам даде отговора. Децата. Може ли да се срещнем с тях?

— Разбира се. Вилнеят тук, в града, в онази стара къща на Белгрейвия Скуеър. Трябва обаче да ви предупредя, ужасно са разстроени; били са силно привързани към майка си, а момчето е истински тигър. Обсаждат ги всякакви лешояди — роднини, които почти не познават, адвокати, предявяващи възмутителни претенции към Хеншо, цели глутници репортери от евтини издания, таблоиди по вашето, онези ужасяващи вестници и списания, знаете за какво ровичка тая измет.

— Защо наричаш момчето тигър? — попита Лезли. — Доколкото разбрах, едва седемнайсетгодишно е.

— Изглежда по-скоро на двайсет, с телосложение на як ръгбист. Сам закриля сестра си и без чужда помощ е изхвърлил трима, не един или двама, а цели трима от оная журналистическа пасмина, наумили си да ѝ задават въпроси. Взел акъла на нашите момчета; очевидно за нула време натъркалял и тримата, след което ги изритал един по един. Двама били със счупени ръце, а третият... как да се изразя... бил наранен в меките части.

— Ще бъдем особено внимателни — увери го Камерън, — а аз ще си сложа и стоманена жилетка.

— Иначе момчето е много добре възпитано, макар да е с избухлив нрав. Всъщност това са две добри деца, само че в момента са ужасно разстроени.

— Излиза, че момчето е бомба със закъснител, Джеф.

— Не бих казал. Тренира борба, това е обяснението. Според сведенията, има и медали от Мидландс.

— Почти сигурна съм, че ще ми хареса — успокои го Лезли. — Моят син също тренира борба. Едва петнайсетгодишен е, но вече две години печели училищните първенства за младша възраст...

— Аз пък обичам играта на котка и мишка — прекъсна го Прайс. — Не съм много бърз, но се справям... Кога можем да се срещнем с тях, Джеф?

— Утре. Само кажете кога, те ще ви чакат.

ПЕТНАЙСТА ГЛАВА

В имението на Белгрейвия Скуеър Роджър и Анджела Брустър се надигнаха едновременно от креслата си в гостната на долния етаж. Утринното слънце струеше през големите френски прозорци и осветяваше старинните мебели и елегантните картини по стените. Великолепието на гостната не намаляваше по никакъв начин усещането за удобство; напротив, сякаш казваше: Отпусни се, успокой се, тук си на добро място, сред приятели — столът си е стол, диванът си е диван.

Джефри Уотърс влезе през отворените двойни врати на гостната, след него вървяха Лезли и Камерън. Появата му бе моментално отбелязана от двамата юноши.

— Сър Джефри! — въодушевено възкликна момичето и тръгна към него.

— Добро утро, сър Джефри — протегна ръка момчето, застанало до сестра си.

— Хайде, хайде, толкова ли не съм успял да ви науча на нещо?... Не, Роджър, няма да ти подам ръка, докато не ме поздравиш правилно!

— Извинявай, Джефри — поправи се буйният Брустър младши и стисна подадената ръка.

— А ти, детето ми? — обърна се Джефри към момичето. — Ще може ли една целувка по бузата?

— Разбира се... Джефри. — Момичето го целуна и се обърна към двамата непознати. — Истински чаровник, нали?

— Човек не може да се пребори с годините, моето момиче, но не е нужно да се предава на старостта. Позволете ми да ви представя двамата си нови сътрудници. Подполковник Монтроуз от армията на Съединените щати и специален агент Прайс от ЦРУ.

Децата се здрависаха малко сковано.

— Не разбирам — обади се Роджър Брустър. — Какво общо има смъртта на майка ни, убийството ѝ, с армията на Съединените щати?

— Няма пряка връзка — отвърна Лезли. — Но ще бъде пределно откровена с вас двамата, дори началниците ми да ме разжалват и да ме изхвърлят от армията. Хората, които са убили майка ви, отвлякоха сина ми и твърдят, че ще го убият, ако не направя каквото те искат.

— Боже мой! — възкликна Андже́ла Брустър.

— Но това е ужасно! — обади се като ехо брат ѝ. — Как се свързаха с вас?

— Не са се обаждали от три седмици. Предадени ми бяха инструкции чрез трето лице и аз привидно ги изпълних при последното ни назначение. Всъщност искаха да ме проверят: Къде е местонахождението ни? Каква е охраната? Огнестрелна мощ?... Такива неща. Понеже се разбра, че в ЦРУ има двоен агент, а може би дори няколко, предадената от мен информация беше точна, но твърде повърхностна.

— Кога очаквате отново да ви се обадят? — попита госпожица Брустър.

— Всеки час... всеки момент — отвърна Лезли и погледът ѝ за миг стана далечен и самовглъбен. — Скоро ще получа съобщение — телефонен номер, който трябва да бъде набран от обществен телефон — къде и кога да се обадя и ще чуя запис, който ще ми каже какво да правя. През последните пет дни нямаше как да се свържат с мен. Сменихме цялата си охрана и мерките за сигурност — надяваме се да неутрализираме шпионите, но тази сутрин съобщихме в Лангли. Сега знаят, че съм в Лондон.

— Не ви ли е страх? — попита Андже́ла Брустър.

— Много повече ще се страхувам, ако не ми се обадят.

— Какво можем да направим ние? — попита младият Брустър.

— Разкажете ни всичко, което знаете за Джералд Хеншо — отвърна Прайс. — И отговорете на всичките ни въпроси.

— Всичко, което знаем, вече разказахме на полицията и на МИ-пет — абсолютно всичко.

— Разкажи и на нас, Андже́ла — обади се Монтроуз.

— Направете го, детето ми — добави Уотърс. — Всички сме хора и следователно не сме свършени. Може новите ни познати да уловят нещо, което ние сме пропуснали.

Разказът започна с простъпките на Хеншо: постоянните му пиянства, похожденията, безобразното пилеене на пари, които му

давали или сам крадял, арогантното му отношение към прислугата, когато лейди Алиша не била наблизо, постоянните лъжи за отсъствията му в случаите, когато не можел да бъде открит — списъкът беше безкраен.

— Изненадан съм, че майка ви го е търпяла — отбеляза Камерън.

— Защото не познавате Джералд Хеншо — отвърна Анджела с тих несигурен глас, сякаш търсеше подходящите думи. — Майка ни не беше глупачка, тя просто не виждаше това, което виждаха другите. Той криеше от нея тези страни от характера си.

— И го правеше направо гениално — намеси се Роджър. — В нейно присъствие той беше самата любвеобилност и чар. Няколко години и аз си падах по този негодник. Анджела — не, но аз — да.

— Ние, жените, сме малко по-проницателни в тази област, не мислиш ли?

— Това е мит, сестричке, пък и в началото той наистина й беше много полезен.

— Различава я, това е всичко.

— Но нали вие двамата сте били повечето време на училище, а не у дома? — поинтересува се Прайс.

— Да — отвърна братът, — през последните шест години, но през лятото и през ваканциите си бяхме у дома, а понякога се връщахме и за почивните дни. Невинаги сме били двамата заедно, но прекарвахме достатъчно време тук, за да видим какво става.

— Достатъчно, за да промениш отношението си, така ли, Роджър? — настоя Камерън.

— Определено, сър.

— И кое те накара да го промениш? — попита Лезли. — И да възприемеш мнението на сестра си?

— Всичко, което ви казахме.

— Допускам, че това са неща, които сте научили постепенно. Не вярвам да сте ги забелязали отведнъж, нали така? Все нещо трябва да ви е накарало да се замислите.

Братът и сестрата се спогледаха. Първа заговори Анджела:

— Започна с обаждането от автосервиза в Сейнт Олбънс, нали, Родж? Обадиха се да кажат, че са оправили ягуара, помниш ли?

— Точно така — съгласи се братът. — Собственикът реши, че говори с Джери. Каза, че ще предаде колата само срещу пари в брой —

никакви чекове, никакви разписки до счетоводители, чисти пари в брой.

— И защо така? — Прайс хвърли поглед към Джефри Уотърс, който поклати глава в знак на удивление.

— Както по-късно разбрах, това бил единайсетият път в разстояние на година и половина, когато Джери оставял ягуара за ремонт. Те двамата с мама бяха в Брюксел за поредното й мероприятие на Асоциацията за дивите животни, така че аз отидох с бентлито до Сейнт Олбънс и говорих с човека там. Той ми разказа, че Джери го бил накарал да изпрати първите две сметки на счетоводителите на мама, а те не се славели с незабавните си плащания. Освен това явно имали навика да се пазарят.

— Това едва ли е причина да настоява за плащане в брой — отбеляза Монтроуз. — Застрахователните компании правят рутинно разследване при ремонт на кола.

— Точно така. Джери никога не е използвал нашата застраховка и никога не е съобщавал за произшествията.

— Някои хора избягват да го правят — обясни Камерън, — за да не им увеличават застрахователните вноски.

— Чувал съм за това, сър, но има и още нещо. Защо въобще е закарал колата на сервиза в Сейнт Олбънс? Защо не я е дал в сервиза на „Ягуар“ тук, в Лондон? Ние използваме услугите им от години.

— Сигурно не е искал майка ви да научи за произшествията.

— Точно така си помислих и аз, господин Прайс, но мама не беше сляпа, а липсата на автомобила е доста очебийна. Особено когато става дума за ярко червен ягуар, който обикновено стои паркиран пред къщата — Джералд го мързеше да го вкарва в гаража.

— Разбирам. А това „още нещо“ — научихте ли какво е?

— Мисля, че да, сър. Сумата за ремонта беше две хиляди шестстотин и седемдесет лири...

— Две хиляди и шестстотин... близо три хиляди лири? — изригна Уотърс. — Навярно е съсипал цялата кола!

— Боя се, че не — поне във фактурата не пишеше нищо такова. Таксувано беше изчукване на калник и пребойдисване, а също така и цялостен оглед, което всъщност означава щателно почистване и измиване.

— И какво друго? — поинтересува се шефът от МИ-5. — Как е навъртял сметка за над две хиляди и шестстотин лири?

— Останалото беше записано под „разни“...

— Какво? — Прайс беше смаян. — И е вярвал, че ще му се размине само с това?

— Едва ли се е замислил особено — отвърна Роджър Брустър. — Трябва да знаете, че когато отидох, собственикът много се смути, че вижда мен вместо Джери. Едва ли щеше да ми каже сумата по телефона, ако не се беше объркал.

— Той даде ли някакво обяснение за графата „разни“? — продължи да настоява Камерън.

— Каза да попитам „стария“.

— А ти занесе ли исканите пари в брой? — попита Лезли.

— Да, исках да прибера колата. Мама постоянно пътуваше из страната — заради дейността на Асоциацията за дивите животни — и беше открила за мен и Анджела банкови сметки за спешни случаи. Отбих се в една банка, изтеглих пари и се върнах в Сейнт Олбънс с надеждата, че ще успея да наема човек, който да върне бентлитото.

— Смятахте ли да кажете на майка си? — продължаваше Монтроуз.

— Искаше ми се най-напред да притисна Джери, да видя дали ще даде някакво смислено обяснение.

— И направи ли го? — попита Прайс.

— Разбира се, и направо ме сбърка. Първо, изръси се цели три хиляди лири... а никога не е имал у себе си толкова пари. Каза да задържа рестото заради положените от мен грижи. После ме помоли да не казвам на мама, защото тя била виновна за повредите на ягуара, а той не искал да я тревожи.

— И в какво точно се изразяваше вината ѝ? — попита Джефри Уотърс.

— Той твърдеше, че мама била отишла с ягуара до вилата без достатъчно масло в картера и с неподходящ бензин. Затова трябвало да се поправя целият двигател.

— И ти му повярва?

— Не, по дяволите! Мама не можеше да понася тази кола, беше подарък на Джери, който беше влюбен в нея. Не защото беше ягуар, а

заради цвета. Мама казваше, че прекалено се набивала в очи, като кървав пръст. Тя не беше такава.

— Защо не споменахте за това по време на разпитите?

— Не е ставало дума, Джефри. Никой не ни е питал как сме разбрали истината за Джералд Хеншо.

— А как всъщност разбрахте? — попита Камерън. — Една сметка за ремонт на автомобил, колкото и да е необичайна, не би могла да ви разкрие много, нали?

— Родж се ядоса — намеси се Анджела. — Той сподели с мен, което не му се случва често. Каза ми, че имало нещо нередно, наистина нередно. Аз отвърнах, че е така и че винаги съм го знаела! После и двамата се сетихме, че имаме братовчед, адвокат на Риджънт Стрийт. Отидохме при него и го помолихме да проучи Джери, да разбере колкото може повече за него.

— Така цялата гадна история излезе наяве — добави брат й. — Приятелките му, имена, адреси, пиянските истории, произшествията, от които се е измъквал с подкупи, как са го гонили от ресторанти и частни клубове... цялата гадна бъркотия, всичко се потвърди.

— Вие казахте ли на майка си? — Прайс прехвърляше поглед от едното към другото дете.

— Отначало не — обясни Роджър, — но опитайте се да разберете защо. Джери беше мошеник, шарлатанин, но правеше майка ни щастлива. Когато баща ни почина, тя беше страшно разстроена — двамата с Анджела се страхувахме, че може да посегне на живота си.

— И тогава се появи този великолепен актьор — обади се Анджела. — Висок, обигран, с изключителни препоръки, никоя от които не се потвърди, но в началото той й създаваше чувството, че бди над нея. Как с един замах да сложим край на всичко?

— Ако позволите, приятели? — намеси се сър Джефри Уотърс, без да отговаря на въпроса. — Вече поговорихме доста? Накъде бием?

— Става дума за графата „разни“ — отвърна Камерън. — Две хиляди лири за един смачкан калник? Мисля, че трябва да отидем до Сейнт Олбънс.

— Две точки за бившите колонии — отбеляза мъжът от МИ-5.

Автосервизът в Сейнт Олбънс се оказа малък гараж в промишлената част на града. Отвътре се чуваха типичните звуци: чукане и пронизително стържене на множеството бормашины, заедно с постоянното свистене на пневматичните повдигачи на мотокарите. Собственикът беше набит мъж, облечен в омазнен гащиризон, а лицето му имаше излъчването на човек, който изкарва прехраната си с тежък физически труд, с преждевременни бръчки около очите и по челото — в резултат на положените усилия, а не от прекомерни удоволствия. Беше около четирийсетгодишен и носеше изключително подходящо име — Алфред, Алфи Нойс.

— О, да, спомням си младежа много добре. Малко се изненадах, че се появи той, а не баща му.

— Значи сте очаквали неговия втори баща, господин Хеншо? — попита Уотърс, който не закъсня да покаже картата си от МИ-5.

— Точно така, сър. Само че нашата уговорката беше малко по-така, ако разбирате какво искам да кажа.

— Не, не разбирам — отвърна Прайс, когото представиха малко мъгляво като консултант на Британското разузнаване. — Кажете ми, господин Нойс.

— Не искам да си имам неприятности, наистина. Нищо лошо не съм направил.

— Тогава кажете ми. Каква беше уговорката ви?

— Ами трябва да беше преди две-три години, някъде там... Онзи тип идва при мен и вика, че ми води нов клиент, някакъв баровец, дето имал семейни проблеми. Нали ги знаете, тузарите понякога са така...

— Каква беше уговорката, моля?

— Нямаше нищо незаконно, никога не бих се съгласил на такова нещо, никога! Ставаше дума за професионална услуга към този баровец от много известно семейство. Това беше, кълна се в гроба на майка си, това е всичко.

— Какви професионални услуги, господин Нойс?

— Какво да обяснявам, съвсем нищо работа. Нали разбирате, когато вземе, че направи някоя беля с ягуара, обажда се на нас и ние отиваме с камионетката да го приберем.

— Значи е имало злополуки, правилно ли съм разбрал?

— На няколко пъти, да, но не всеки път.

— Така ли? — Джефри Уотърс повдигна вежди. — Няколко пъти?

— Точно така, сър. Той е много претенциозен и нервен шофьор, как да кажа... като някой ипохондрик е, вземе, че се размърка, значи е от бензиновите пари, разбирате ли?

— Не съм сигурен, че разбирам — отвърна човекът от МИ-5. — Бихте ли обяснили?

— Ами разправа например, че двигателят нещо чукал, а пък то нищо му няма, или пък прозорецът му скърцал, а пък после му няма нищо, когато дойде при нас, трябва да е било от вода, попаднала в гуменото уплътнение. Направо ви казвам, господа, с тоя тип понякога беше истинска мъка, само че ние редовно изпращахме камиона да го прибере и си получавахме парите.

— Да минем на сметките — обади се Лезли Монтроуз, застанала почтително вляво от Камерън. — Доколкото разбирам, имали сте си неприятности със счетоводителите на Хеншо... на семейство Брустър, всъщност.

— А, сигурно говорите за счетоводната къща Уестминстър, само че аз не бих го нарекъл неприятности, госпожо. Те си гледат тяхната работа, ние нашата. Не се показаха много бързи, когато трябваше да ни платят, но все някак го преживях, бизнесът ми върви добре, наистина. В края на краищата си плащаха, така че не съм се оплаквал прекалено много, не и при такава сметка като тази на господин Хеншо.

— Кой беше онзи човек, който дойде да говори с вас преди две-три години? — поинтересува се Уотърс.

— И да го е споменал, казал го е така тихо, че не съм го чул. Каза, че бил представител на някаква частна търговска банка, която се грижела за делата на господин Хеншо.

— Коя банка?

— Не ми каза.

— Не ви ли хрумна да го попитате защо не можете да изпращате сметките лично на него, след като е банкер на Хеншо?

— О, той беше много ясен по въпроса, сър. Да няма никаква явна връзка между него или банката и господин Хеншо.

— Това не ви ли се стори странно?

— Така е, наистина. Само че, както той обясни съвършено ясно, при по-заможните семейства възникват някои по-сложни ситуации

между съпруга, жената и децата... Нали разбирате, разните му там настойничества и наследници, разни работи, дето простите хора като нас не ги знаят.

— И какво трябваше да правите вие?

— Каквото каже Хеншо. Той беше единствен в тая графа... Е, задържах няколко сметки, за да оправдая оплакванията му, но само колкото да платя на камиона и на шофьора, честна дума! Цялата работа беше страшно откачена, но при нас не се случват често клиенти като Хеншо и Брустър. Нали разбирате, от ония, дето четем за тях по вестниците — многоуважаемите господа.

— Дайте по същество, господин Нойс — твърдо се намеси Лезли. — За промяната, поради която сме тук. Какво се крие зад графата „разни“ в сметката, която Роджър Брустър ви е изплатил в брой? Някъде над хиляда и четиристотин лири, ако не се лъжа.

— Боже мили, знаех си, че и това ще изскочи наяве някой ден! И ви казвам най-откровено, мамка му щях да разплача! Извинете, госпожо. Година и половина ми виси тая сметка на шията! Хеншо обеща, че ще я плати, но ако съм я прател на ония от Уестминстър, щял съм завинаги да се простя с него и с парите му. Накрая ми писна на оная работа... извинете...

— Извинен сте, продължавайте.

— Кипна ми и се обадох на Хеншо по телефона — аз си мислех, че е Хеншо — и му казах, че ако не плати, направо да забрави за червения ягуар!

— Та за какво бяха онези пари? — настояваше Монтроуз.

— Нали това ви обяснявам, заклех се да не казвам на никого.

Джефри Уотърс бръкна в джоба си и извади за втори път картата на служител в МИ-5, отвори я и рече:

— Мисля, че сега ще трябва да ни кажете, приятелю, или ще бъдете обвинен в държавна измяна.

— Измяна, не, никога! Аз съм член на гражданската отбрана!

— Тя не съществува от десет години.

— Говорете — обади се и Прайс.

— Добре де, не искам да си създавам неприятности с такива като вас... Някъде преди две години Хеншо ми каза, че искал първокласен сейф, всъщност нещо като малка каса, която да се скрие в стоманения под на багажника на ягуара така, че откъм долната част на купето да не

си личи нищо. Цяла седмица бачкахме като луди, макар че той го искаше за два дни. Наложих се да зарежем всичко останало — правилно му написах тая сметка, наистина! Особено след като даде на друг сервиз да му монтира ключалката за багажника. Без него никой не може да разбере къде е оная пущина!

— Човекът от търговската банка появявал ли се е след това? — попита Камерън.

— Не, той не, но колегите му идваха.

— Защо?

— Всеки път, когато прибирахме ягуара за ремонт, един от ония идваше да проверява поправките. Честно ви казвам, тая работа никак не ми харесваше, обиждаше ме също както и онова с ключалката на багажника. Аз се славя с добро име, хората ми имат безкрайно доверие.

— Онези хора оставали ли са при колата?

— Откъде да помня, обикновено си имах и друга работа.

— Благодаря ви, господин Нойс — рече Джефри Уотърс. — Помогнахте ни изключително много. Короната ще оцени сътрудничеството ви.

— Слава Богу!

Червеният ягуар стоеше паркиран в триместния гараж в задната част на къщата на Белгрейвия Скуеър. Роджър Брустър беше измъкнал огромната кутия с инструменти на баща си, а в работилницата беше открил и кислород. Прайс държеше чертежите, които бяха взели от сервиза на Алфред Нойс, а Брустър младши отвори багажника на червения ягуар.

— Навремето седях на тезгяха и с часове гледах как татко човърка нещо по колите — разказваше Роджър. — Не знам дали е бил добър механик, или не, но обикновено се справяше доста добре с всичко, с което се захванеше, защото умееше да се концентрира... Готово — оповести той, като отпра постелката на багажника и откри металния под, след което взе окислена и си сложи предпазните очила. — Бихте ли очертали участъка с тебешир, господин Прайс?

— Сигурен ли си, че не искаш аз да го направя? — попита Камерън. Той държеше кутия с бял тебешир и чертежите от сервиза в

Сейнт Олбънс.

— Не, по две причини — отвърна синът. — Ако тук открием нещо, бих искал лично да пипна тоя негодник, а как по-добре да го сторя, освен с инструментите на баща ми?

Роджър Брустър се залови за работа, синкавобелият пламък постепенно стопяваше стоманата на багажника, очертавайки идеален правоъгълник. Когато свърши, той поля участъка със студена вода; водата изцвъртя и покри с пара вътрешната част на вдигнатия капак на багажника. След това юношата взе чук и изчука изрязаното парче по края така, че то изчезна в тъмната дупка отдолу. Роджър взе клещи от сандъчето с инструменти, бръкна вътре, извади металното парче от дупката и го пусна на пода. Отвътре се видя малка здрава каса със зацапана шайба в центъра. Прайс отново се зае да изучава чертежите от сервиза в Сейнт Олбънс, разчитайки нещо, което на Джералд Хеншо никога не му беше идвало наум да заподозре: поредицата от цифри за ключалката, описани от манчестърската компания за сейфове и каси.

Извадиха съдържанието навън и подредиха всичко едно до друго върху тезгяха. Имаше малка купчинка разписки, платими на приносителя в определена последователност от дати, първата беше отпреди седем седмици — сутринта, когато лейди Алиша бе убита; четири ключа от четири различни врати, вероятно апартаментите на любовниците на Хеншо; няколко пътнически чека с изтекъл срок; смачкани шифровани бележки, които не можеха да бъдат прочетени от друг, освен от мъжа, който бе изчезнал и считан за мъртъв.

— Ама че бъркотия! — възкликна Уотърс. — Къде ще ни отведат тези неща?

— Най-напред — отвърна Прайс, — явно по този начин са му плащали... хората, които стоят зад отвличането и убийството на лейди Алиша. Неврачен автосервиз недалеч от Лондон, чийто собственик е не особено схватлив работяга, но страшно се впечатлява от тузари, както сам ги нарича.

— Това е очевидно, драги, само че Нойс беше напълно откровен, каза ни всичко, което знаеше. Струва ми се, че не е скрил нищо от нас.

— Ти не му даде никакъв шанс, Джефри — обади се Монтроуз.

— Значи успяхме да открием един невероятно хитър начин за врузка, но не можем да я проследим. Никакви лица, никакви описания,

въобще никакви улики. Пфу! Всичко отива по дяволите!

— Съгласна съм с теб — прекъсна го Лезли. — Не вярвам господин Нойс нарочно да е скрил някои работи от нас, но нещо ме притеснява.

— Какво? — попита Камерън.

— На няколко пъти повтори как добре му вървял бизнесът, колко добро име имал и най-вече как въобще не бил притеснен за пари...

— На мен преди ми изпя друга песен — обади се Роджър Брустър. — Постоянно хленчеше как го бил закъсал и как не успявал да си плаща сметките и заплатите на работниците. За малко не ми падна на колене, когато му показах парите.

— Това ми звучи по-достоверно — продължи Монтроуз. — Ако бизнесът му върви чак толкова добре, както искаше да ни внуши, защо сервизът му не е по-голям, с места за повече коли? Пък и вътре видях само двама механици, което едва ли може да се нарече голям персонал.

— Може би е излъгал, за да ни направи добро впечатление — обясни Прайс. — Като имаме предвид картата, която Джефри току тикаше под носа му, няма нищо чудно.

— Съгласна съм, но тук има едно противоречие. Той говореше за счетоводителите на Брустър направо с обожание. Те си вършели работата, и той неговата, защо да вдига излишен шум?

— За да задържи Хеншо като клиент — отвърна риторично Уотърс. — Къде е противоречието?

— Нещата просто не стоят така, Джефри. След като съпругът ми почина, се наложи да се оправям с ремонта на колата. Автомонтърорите са доста нахално племе и не ми се вярва тук положението да е различно.

— Не се обиждай — намеси се Прайс, — но този род хора наистина се държат малко по-грубичко с жените, понеже се предполага, че те не разбират нищо от работата им.

— Точно това исках да кажа, поне отчасти. Когато Джим не се върна повече, един наш приятел, експерт-счетоводител със собствена счетоводна фирма, пое грижата за всичките ни финанси, докато успее да се съвзема. Понеже няколко пъти ми сменяха назначението, уреждането на нещата продължи близо година...

— Давай по същество, Лезли — нетърпеливо я прекъсна Камерън.

— Направих няколко катастрофи, една от тях беше по моя вина, поради отвлечане на вниманието, другите две бяха незначителни повреди от паркингите. Джо Гамбъл, така се казва нашият счетоводител, сподели, че най-трудно му било със сметките от автосервиза. Не само че счетоводителите на застрахователите били невъзможни, но и самите собственици на сервизи, чиито сметки били направо възмутителни, непрекъснато му досаждали и го тормозели за парите си.

— Скъпо момиче — намеси се Джефри Уотърс, — тук едва ли можем да правим подобни паралели въз основа на едно случайно съвпадение?

— Не става дума за паралели, а за противоречие, нещо просто не се връзва.

— И какво е то?

— Благосклонното отношение на Нойс към счетоводната фирма на Брустър. Те редовно бавели сметките, спорели с него за таксуваните суми, а той какво казва: „Те си гледат тяхната работа, аз моята“?

— Аз отново твърдя, че нашият загубен приятел Алфи просто не е искал да изгуби Хеншо като клиент.

— Алфи може да е загубен, Джеф, но не е чак толкова прост — отвърна Прайс. — Той е осигурявал ценна тайна услуга, уредена от непознат. Докато е играел по правилата, той е нямало да загуби Хеншо. Мисля, че това му е било ясно.

— За какво говорите? — прекъсна ги Анджеела Брустър. — Нищо не разбирам.

— Нито пък аз — обади се и брат й.

— Вие двамата познавате ли счетоводителите от Уестминстър Хаус? — попита Лезли. — С кого от тях поддържате връзка?

Младите Брустър отново се спогледаха и се намръщиха.

— Преди две години ходихме с мама да подпишем някакви документи — обясни сестрата. — Запознахме се с шефа на фирмата, господин Петифрог — спомням си името, защото ми се стори много щуро — всички бяха много мили и любезни, но покрай мама хората винаги се държаха така.

— Хеншо беше ли с вас? — попита Уотърс.

— Не, не беше — отговори братът, — много добре си спомням. Не си ли спомняш, Анджеела? Мама намекна, че нямало защо да

казваме на Джери, че сме ходили там.

— Да, разбира се. Документите бяха много поверителни.

— Какви бяха? — обади се Камерън. — Ако не са прекалено поверителни.

— Ставаше дума за разпределяне на определени имоти — в случай на... и тъй нататък, и тъй нататък — сериозно обясни Анджела. — Имаше цял инвентарен списък — картини, гоблени, мебели — всичко трябва да остане в семейство Брустър и да не се изнася от дома без съгласието на нас двамата с Родж и под надзора на мамините адвокати.

Прайс тихичко подсвирна.

— Иха, Джералд Хеншо е бил надлежно изключен.

— Не, сър — обади се по-малката сестра. — Просто вещите бяха надлежно заключени. Имаше една клауза... нещо като неотменимо нареждане в случай, че майка ни не може да бъде открита в рамките на четирийсетте и осем часа след започването на издирване, къщата следва да се постави под охрана и нищо да не се изнася отвътре.

— Родителските грижи току-що си спечелиха ново определение — рече Кам.

— Явно най-сетне е започнала да подозира нещо около господин Чаровник — каза Анджела.

— Но все пак — намеси се отново Джефри Уотърс, — вие не сте имали определен човек от фирмата, с когото да се свържете в случай на нужда?

— Не, но няколко души идваха тук след смъртта на мама — обясни Роджър. — Старият Петифрог се отби веднъж, по-скоро да поднесе съболезнованията си, отколкото за друго. Той е толкова стар, че човек си го представя с паче перо в ръка. Онзи, който беше нещо като началник, дето проверяваше списъка с вещи, се казваше Чадуик. Представи се за помощник-директор, основните му задължения включвали както сметките на мама, така и тези на Асоциацията за опазване на дивите животни.

— Следващата ни спирка, изглежда, ще бъде Уестминстър Хаус, какво ще кажете, приятели? — попита човекът от МИ-5.

Уестминстър Хаус напълно отговаряше на името си. Характерната за осемнайсети век достолепна шестетажна каменна сграда се намираше на Карлайл Плейс и беше обновена и ремонтирана с много грижи и любов. Стилната месингова плоча вдясно от входната врата от дебело двойно стъкло поясняваше предназначението ѝ.

УЕСТМИНСТЪР ХАУС

ОСНОВАНА 1902 ГОДИНА

ФИНАНСОВА КЪЩА ЗА ЧАСТНИ УСЛУГИ

Самото здание излъчваше неимоверна сила и говореше за цели поколения, дори династии от заможни клиенти с ключови позиции във властта. Уестминстър Хаус се радваше на близо стогодишно негласно влияние сред лондонските финансови кръгове, оправдано от нейната точност и непоклатим престиж. Фирмата си бе изградила непробиваема защитна стена от абсолютно уважение и доверие.

Сега автомобилът на МИ-5 отнасяше Уотърс, Прайс и Монтроуз към Карлайл Плейс, а въпросната стена скоро щеше да усети толкова силен пробив в каменната си защита, че Уестминстър Хаус щеше да попадне под ударите на сериозно разследване.

Когато Джефри Уотърс зави по Виктория Стрийт и след това по Карлайл, и той, и колегите му се стъписаха от гледката, която се разкри пред очите им. Пред Уестминстър Хаус бяха спрели две полицейски коли и една линейка със светещи ярко червени лампи. Двамата офицери от разузнаването и подполковникът от Американската армия изскочиха заедно от колата и се врязаха в тълпата пред сградата. Шефът на отдел Вътрешна сигурност от МИ-5 показва картата си и си проби безапелационно път през тълпата зяпачи, Лезли и Камерън го следваха по петите.

— Разузнавателна служба МИ-пет! — изкрещя Уотърс. — Това е от компетенцията на Кралските служби, пуснете ме да вляза заедно с колегите ми!

Обстановката вътре беше крайно наелектризирана, всички бяха стъписани от случилото се. Истинска истерия цареше сред всички служители, секретарки, чиновници и технически персонал. В крайна сметка, след като разбута тълпата и ѝ препречи пътя с рамене, Джефри Уотърс се изправи пред един мъж в тъмен костюм с жилетка, чийто вид ясно издаваше висшестоящото му положение.

— Казвам се Уотърс, МИ-пет, от Кралските служби! Какво се е случило?

— О, Боже, какво ли? Всичко е толкова объркано...

— Какво се е случило? — кресна Камерън.

— Ужас, истински ужас!

— Кое е ужас? — кресна Монтроуз.

— Брайън Чадуик, първият ни вицепрезидент, в чиито ръце всички очаквахме да попадне фирмата ни, току-що се самоуби!

— Всички полицаи! — изкомандва сър Джефри Уотърс. — Да се отцепи кабинетът на починалия!

ШЕСТНАЙСТА ГЛАВА

БАХРЕЙН, ДВА ЧАСА СЛЕДОБЕД

В алабастровата вила на брега на Персийския залив, в стая с бели стени и решетки на прозорците, зад едно бюро седеше младеж на петнайсет години. Това едновременно беше и не беше затворническа килия, защото той разполагаше с отделна тоалетна и баня, удобно легло, телевизор и всички книги и писмени принадлежности, които беше пожелал. Казваше се Джеймс Монтроуз младши, а близките го наричаха просто Джейми.

Дневният му режим, доколкото имаше такъв, беше наложен от самия него, стига да не прекрачва определените граници. Придружаван от охрана, можеше да се разхожда където пожелае между стените на имението, можеше да използва колкото иска плувния басейн, както и машината за тенис — двата корта бяха напълно безполезни при липсата на „посетители“ с които да играе. Също така можеше да поръчва ястия по вкуса си. Но колкото и да бе необичайно, това все пак си беше пленничество. Момчето не можеше да поиска да го откарат до столицата Манама или до друга част на архипелага. Затворен беше в тази вила без никаква връзка с външния свят.

Джейми Монтроуз беше красив юноша, едър за годините си, с приятна смесица от чертите на привлекателните си родители. Притежаваше един вид тиха решителност, която се среща толкова често при децата на военните. Причината явно е в честите премествания от база на база, из страната и в чужбина, постоянното приспособяване от привично към непривично. Синът на Лезли Монтроуз обаче имаше една черта, която често отсъства у децата на военните. Ако според статистиките децата на военните често развиват силна неприязън към начина на живот на родителите си и особено към този на бащата, който обикновено е униформеният служител, то Джеймс Монтроуз младши обожаваше баща си или по-точно, спомена за него.

Обожанието му не се проявяваше в дръзко перчене, нито пък в горещо застъпничество на положителните страни на военния живот, които не са малко. Той смяташе, че това е въпрос на лично решение, което следва да се вземе след внимателно вглеждане и оценка на слабите и силните страни на характера. Ако бе възможно да се даде някакво външно описание на Джейми, то вероятно бихме могли да кажем, че той беше един безмълвен наблюдател, който изучава обстоятелствата, преди да стане активен участник в тях. Последните няколко години на внезапни промени и приспособяване го бяха научили да бъде учтив и предпазлив, но не и нерешителен. Под неговата спокойна, сдържана външност се криеше силен, решителен и много бърз ум.

— Джеймс — чу се силен глас иззад заключената врата, — удобно ли е да вляза?

— Влизай, Ахмед — отвърна младият Монтроуз. — Все още съм тук, понеже успях да огъна железните решетки само няколко пръста и още не мога да се провря през тях.

Вратата се отвори и вътре влезе строен мъж, облечен в европейски костюм, но с арабско покривало за глава.

— Винаги си много забавен, Джеймс — рече новодошлият, който говореше английски по типичния начин, характерен за всички араби, завършили британски училища. — Щеше да си великолепен гост, ако не беше така... угнетен, струва ми се, че това беше думата.

— Опитай с „ядосан“. Не ми дадохте дори да се обадя на майка ми. Така и не знам какво знае или не знае тя, какво са й казали или не са й казали. Не съм угнетен, Ахмед, а съм направо ядосан!

— Никой не ти е сторил нищо лошо, нали?

— А как се нарича това? — попита борбено настроеният Джейми, като се надигна от бюрото. — Държите ме тук, заключен като Али Баба в прекрасна тъмница, но килията ми си остава точно това, което е — гадна килия! Кога най-после ще ми кажете какво става?

— Но ти вече знаеш, Джеймс. Майка ти помага на началниците си в изключително секретна и опасна задача. Затворен тук, ти си на сигурно място, без опасност някой да открие местонахождението ти, като проследи някое от познатите комуникационни средства. Повярвай ми, младежо, майка ти ни е безкрайно благодарна. Тя разбира, че с нея могат да злоупотребят, ако с теб се случи нещо.

— Тогава нека тя ми го каже! По телефона, с писмо... За Бога, по някакъв начин!

— Не бива да поемаме никакви рискове. Тя също го разбира много добре.

— Знаеш ли, Ахмед — рече Монтроуз младши, като излезе иззад бюрото и застана срещу бахрейнеца, — говориш ми тези неща и очакваш да ти повярвам. Но защо да ти вярвам? Когато директорът ме извика от час и ми каза, че ще ме откарат до летище Кенеди, където ще ме посрещнат правителствени служители, дискретно, заради съображенията на националната сигурност, аз тръгнах, защото си мислех, че има нещо общо с майка ми. Като изключим това, че поисках да видя документите на онези от Вашингтон, които ми се сториха правдоподобни, не съм задавал никакви въпроси.

— И защо да задаваш? Ти си военно чедо — нали така се казваше, ако не се лъжа. Трябва да се съобразяваш с военната йерархия, когато се касае за пълна секретност.

— Мога да го приема, когато го разбирам. Но всичко това е пълна лудост! Познавам майка си, тя не би постъпила така, както казвате. Най-малкото щеше да ми се обади, да ми даде някакъв знак.

— Нямаше време за това, Джеймс. Тя бе включена в операцията в последния момент и по време на път, без право на обаждане и без дори да успее да си вземе багаж. Разбираш какво значи без право на обаждане, нали?

— Естествено, нали аз самият съм в това положение. Без никаква комуникация. Сега ми отговори на един въпрос. Защо, когато се опитах да се обадя на полковник Бракет от летището, от централата ми пуснаха автоматичен запис, според който номерът вече не се използвал? А после, когато се свързах с телефонистката, тя каза, че настоящият му номер не бил включен в указателя и не можела да ми помогне. Питам отново, какво става тук?

— Замести Бог с държавата и ще откриеш отговора в Библията си. Неведоми са пътищата.

— Да, но не и напълно откачени!

— Това си е лично твое мнение, както казвате вие, американците. Не мога да ти отговоря.

— Ще се наложи някой да ми отговори — твърдо рече Джеймс Монтроуз, като кръстоса поглед с този на арабина, високопоставен

член на Матарезе.

— Или какво, младежо?

Джейми мълчеше.

Тялото на Брайън Чадуик бе пренесено от Уестминстър Хаус в лабораторията за съдебна медицина. Наредено бе да се направи пълна аутопсия, въпреки че дупката от куршум в дясното слепоочие и пистолетът в ръката, изглежда, потвърждаваха версията за самоубийство. Въпросът беше защо. Защо? Мъж на четирийсет и няколко години, с превъзходна репутация, на крачка от върха в професионалната си кариера — какво го бе накарало да постъпи така?

Отговора даде съдебният лекар.

Касаше се за убийство.

— По кожата на дясната ръка няма следи от калиев хлорид, няма обгаряния от барут, както редовно, макар и погрешно твърдят по телевизията — каза шефът на съдебната лаборатория. — Освен това в основата на черепа има масивна контузия, кръвонасядане, причинено вероятно от професионален убиец. Бил е приведен в безсъзнание, застрелян, а оръжието е поставено насила в ръката му.

— Доста глупаво за професионален убиец, не смятате ли? — попита Прайс, като седна на масата в щаба на МИ-5, където съдебният лекар бе дошъл на поверителна среща.

— Ако искате непрофесионалното ми мнение, ще ви го кажа — отвърна съдебният патолог. — Според мен убиецът е бързал много и не е имал време за прикриване на следи и други подробности. Но пак ви повтарям, това е само предположение.

— Искате да кажете, че са му наредили да действа незабавно? — попита Лезли.

— Или дори още по-бързо — добави докторът.

— С други думи — намеси се Камерън, — според вас въпросното лице е разбрало, че ние тръгваме към Чадуик, така ли? Но за това знаеха единствено двете хлапета Брустър. — Прайс поклати глава. — Това е пълна безсмислица!

— Тук не мога да помогна.

— Може би аз мога — намеси се Уотърс. — Трябваше да се досетим по-рано.

— За какво, Джеф?

— При всичките ни претенции и висша техника, сме пренебрегнали възможността за монтирани в къщата подслушвателни средства.

Анджела Брустър надникна през малко прозорче във вратата и пусна Уотърс, Монтроуз и Прайс да влязат.

— Къде е брат ти, скъпа?

— Отидоха с Колман до фирмата за алармени системи...

— Какво се е случило? — рязко попита Лезли.

— Нищо. Просто Колман предложи. Каза, че трябвало да се смени системата, или поне част от нея.

— Кой е този Колман? — настоятелно попита Камерън.

— Забравих да спомена за него, драги...

— Коули е човек за всичко, както бихте го нарекли — отвърна Анджела. — Живее с нас от години, откакто се помня. Беше приятел на баща ни, старши лейтенант под командването на татко по време на размириците в Емирствата. Двамата с татко заедно получили Кръст за храброст.

— С какво се занимава? — продължи да разпитва Монтроуз.

— Както казах, с всичко. Ако трябва да отидем някъде, той ще ни закара; ако мама има нужда от нещо, той отива да го купи. Освен това надзирава жената, която идва да чисти два пъти в седмицата, занимава се и с всички доставки и технически ремонти. Много пъти съм го чувала да казва на водопроводчиците и електротехниците, че не знаят какво правят.

— Звучи ми точно като типичен за армията ви поручик, Джефри.

— Те са особена порода, Камерън. Определено вярвам, че на тях дължим повечето наши победи от седемнайсети век насам, с единствено изключение колониалната революция, където отсъствието им е съвсем очевидно... Колман е простоват, но приятен човек, който отказва да приеме, че годините му напредват. Не може да се каже, че се е укротил с възрастта.

— Той тук ли живее, Анджела? — попита Прайс.

— Само когато в къщата няма никой, сър. Когато пътуваме, той отсяда в една от стаите за гости. Жилището му е наблизо и има

осигурена пряка връзка с нашата къща. Във всяка стая има специални телефони — ако ни трябва, обаждаме му се и той моментално пристига.

— Самостоятелен тип, а?

— Да, татко винаги казваше, че трябва да зачитаме самостоятелността му.

— Така е — съгласи се Камерън. — Човекът си има собствен живот... А след смъртта на баща ви той как се погаждаше с Хеншо?

— Мисля, че не можеше да го понася, но от преданост към татко и мама не го показваше. Обикновено гледаше да не се мярка наоколо, когато Джери е тук... Ще ви обясня защо смятам, че Коули не си падаше много по господин Чаровник. Една сутрин преди около половин година се бях върнала за почивните дни; случи се, докато Роджър беше на училище, а мама — на църква.

Момичето спря, сякаш му беше неудобно да продължи.

— Какво стана тогава, Анджеела? — внимателно попита Лезли.

— Джери слезе долу само по долни гащи. Мъчеше го страшен махмурлук, а в барчето на горния етаж нямаше уиски, каквото той искаше. Олюляваше се насам-натам и, изглежда, съм реагирала малко по-остро — искам да кажа, той беше толкова разлютен, толкова се клатушкаше... толкова беше... гол. Позвъних на Коули, натиснах бутона няколко пъти, което за него е сигнал да дойде веднага.

— И дойде ли? — попита Джефри Уотърс.

— След няма и две минути. Джери вече съвсем се беше разбеснял, крещеше и ме наричаше каква ли не, защото не можеше да си намери скапаното уиски в бара. Естествено, при вида на Коули господин Чаровник се стъписа, опита се да се стегне и да ни забаламоса. На милия Колман обаче тя не му минават. Той застана между нас и никога няма да забравя какво каза.

Тук Анджеела спря за малко и както момичетата на тази възраст често правят, взе да имитира гласа на описвания човек. В този случай гласът беше груб и басов, с йоркширски акцент.

— Не сте облечен подобаващо за гостната, сър, и ви съветвам да не правите нито крачка повече напред. Уверявам ви, че не нося оръжие, но резултатът ще е същият, а пък споменът за това би бил едно от най-големите удоволствия по време на пенсионирането ми...

Страхотно, нали? Казвам ви, Хеншо направо избяга от стаята и се запрепъва по стъпалата като пияно плашило!

— Споменавали ли сте пред майка ти за този случай, ти или Колман? — попита шефът от МИ-5.

— Поговорихме с него и решихме да не ѝ казваме. Коули обаче ме накара да му обещаая, че ако Джери отново ми се появи в подобен вид, ще му звънна незабавно.

— Ами ако Коули не си е вкъщи? — попита Монтроуз.

— Каза, че на телефона му имало устройство, което предава съобщения на разстояние до петдесет километра. Ако решал да замине по-надалеч, щял да намери друг начин да уреди нещата.

— Какъв например?

— Двама души от Оманската бригада на татко също живеели в Лондон. И двамата били пенсионирани, но Коули каза, че били много опитни. Единият бил пенсиониран полицай, другият работел за Скотланд Ярд.

— Прекрасни препоръки.

— И аз така си помислих.

— За какви промени в сигнализационната система спомена Коули? — продължи да разпитва Прайс.

— Каза нещо за телевизионни камери, които да бъдат инсталирани така, че да вижда от жилището си какво става тук. Искаше двамата с Родж да разгледат чертежите и да видят дали е възможно, струва ми се.

— А каза ли защо? — попита Уотърс.

— Не разбрах повечето от приказките му, но Родж може би успя, освен ако само се е преструвал, както прави понякога.

Камбанките на входния звънец иззвъняха; мъжът от МИ-5 набързо рече:

— Това навярно е екипът от нашата служба. Обадох им се от колата и помолих да дойдат тук колкото е възможно по-скоро.

— Какъв екип? — попита Анджела с изненада и тревога в гласа. — Защо да бързат?

— Не искахме да те тревожим, скъпа — обясни Лезли, като погледна към двамата мъже, които разбраха за какво става дума, — може и да е напразна тревога, но съществува известна вероятност в дома ви да са монтирани подслушвателни устройства.

— Боже господи!

— Аз ще отворя.

— Деактивирай алармената система — извика бързо момичето към Уотърс, който се запъти към вратата. — Бутоните до вратата, натисни две, едно, три, и изчакай няколко секунди.

— Ясно.

Англичанинът изпълни инструкциите и пусна тримата мъже, двама от които носеха електронни пособия, наподобяващи до голяма степен инструментите, с които си служат електротехниците, а третият носеше голяма черна торба.

— Ще започнем от гаража — поясни Уотърс, като поведе екипа към вратата в дъното на обширния вестибюл. — Точно там се е състоял един определен разговор; отзад има друг вход... Вие тримата, ще бъдете ли така добри да ме последвате?

— По петите ти сме, Джеф — отвърна Камерън, придружен от Анджела Брустър и Монтроуз.

— Как са успели да го направят? — възкликна Анджела. — Да влязат вътре и да поставят едно от ония неща, май им казват бръмбарчета, а?

— Ако е едно, а вероятно са повече — рече Прайс.

— Колко отвратително! По-гадно, отколкото да четеш чужд дневник. Моя винаги го държа заключен. На десетия ми рожден ден татко ми подари малък сейф, мога да му сменя комбинацията винаги когато пожелаая.

— На твоите години аз също си водех дневник — сподели Лезли. — Брат ми постоянно се опитваше да го открие и да го прочете.

— Имате по-голям брат?

— По-малък, скъпа, което е доста по-тежко. Не стига, че трябва да се грижиш за тях, ами постоянно се опитват да те саботират.

С тих смях всички се спуснаха по стълбата към големия гараж.

— Не знаех, че имаш брат — шепнешком рече Кам, докато слизаха по стълбите.

— Мислех, че си чел досието ми.

— Прегледах професионалната ти биография, не съм се ровил в личния ти живот.

— Много съм ти задължена.

— Брат ти знае ли за случилото се?

— Емъри е много добро момче, наистина е свестен човек, но не е от хората, при които се втурваш, щом възникне проблем.

— Сериозно?

— Брат ми носи малка брадичка и има повече степени и от термометър. Той е най-младият щатен професор в Бъркли и двамата със съпругата му редовно ходят с раници из планините, като не пропускат да сложат в багажа си записи на Моцарт, Брамс и английски мадригали. Сега схващаш ли?

— Звучи много интересно. Имат ли деца?

— Още не са решили, при тях решенията са малко проблематични и обикновено се споразумяват за тяхното отлагане.

— Сега разбирам.

Тримата специалисти по радиоприхващане от МИ-5 се хванаха за работа в гаража. Двама от тях тръгнаха покрай стените, направлявани от третия, като размахваха нещо подобно на миниатюрни телефонни антени с раздвоени мустачки в единия край. Към уредите им бяха прикрепени циферблати, чиито показания шефът на екипа постоянно проверяваше и записваше нещо в бележника си.

— Тук е пълно с йодиран метал, сър Джефри — отбеляза шефът на екипа между кратките пукания, които издаваха антените.

Най-сетне, всъщност осем минути след включването на оборудването, откъм уреда долетя забързан, почти непрекъснат порой от бибипки около стената зад тезгяха. Там имаше ламперия с кукички, на които бяха окачени множество инструменти.

— Разглобете всичко, момчета — нареди Уотърс.

Тримата мъже свалиха инструментите и ги подредиха на тезгяха. След това демонтираха ламперията, която беше закрепена за стената с дебели здрави болтове в четирите ъгъла и в центъра. Щом откачиха плота, те го подпряха върху червения ягуар и щателно огледаха задната стена. След това още веднъж.

— Тук няма нищо, сър Джефри.

— Трябва да има — отвърна шефът от МИ-5. — Уредите ви не лъжат, нали?

— Не, сър, не лъжат.

— Инструментите — рече Прайс. — Прегледайте инструментите, един по един.

След няколко минути устройството бе намерено. Вкарано бе в дръжката на голям чук с твърда гумена глава — инструмент, който се използва твърде рядко, ако въобще на някой му дотрябва, понеже работите, извършвани с него, обикновено се правеха в някоя работилница или сервиз.

— Иън — обърна се Уотърс към началника на екипа, — носиш ли си вълшебната машинка?

— Разбира се, сър Джефри.

Шефът на екипа коленичи на земята, отвори черната си торба и отвътре измъкна електронен апарат с размер на дебела книга. Постави го върху вратата на гаража, върна се при торбата и извади мрежа с метална рамка, разграфена на квадратчета; в средата на всяко квадратче имаше миниатюрна лампичка. Към горната част на рамката беше прикрепен тънък кабел с малко щепселче.

— Какво е това? — попита Лезли.

— Устройство за претърсване на определен периметър, госпожо — отвърна началникът на екипа. — Още не е усъвършенствано до желаната степен, но все пак върши работа. На мрежата са представени приблизително хиляда и двеста квадратни метра, това ще рече към три пресечки околоръст, което е стандартният обхват. Включвам мрежата в търсача, вкарвам в контакта приемателя — така наречената „буболечка“, светлинките преминават през всички квадратчета и се спират там, където се намират приемателите. Не работи точно, разбира се, но обикновено дава резултат.

— Впечатляващо — отбеляза Лезли.

— Изненадан съм, че не ви е познато — рече Иън. — Препратили сме информация за тази технология във вашето разузнаване.

— Ние сме затворена система — тихо отбеляза Камерън. — Понякога прекалено затворена.

— Продължавай, приятелю.

Иън постави апарата и мрежата върху тезгяха и направи всичко както беше обяснил — сложи малкото кръгло приемателче в отвора и включи устройството. Една по една лампичките върху мрежата засвяткаха по посока на часовниковата стрелка и накрая светлината спря в едно от горните квадратчета вляво.

— Какво показва? — попита Монтроуз, до която стоеше Анджеела. — Как разчитате показанията?

— Нагласено е по четирите посоки на компаса — отговори Иън. — Всъщност малко под центъра има вграден металоотблъскващ компас — допълни той, като посочи вградената в стъклено прозорче плаваща игла в центъра долу. — Представете си картината отвън, все едно че е карта.

— Искаш да кажеш улиците и пресечките около Белгрейвия Скуеър? — обади се Анджеела Брустър.

— Точно така, госпожице — продължаваше Иън, сочейки няколко квадратчета непосредствено до светещото. — Това тук трябва да е Гроувнър Кресънт, това е Чешъм Плейс, а светещото квадратче би трябвало да е подслушвателният пост, вероятно на Лаундс Стрийт.

— Лаундс Стрийт? — възкликна Анджеела. — Там живее Коули — додаде тя тихо.

Нощното небе над Бахрейн беше тъмно, виковете на моллата, отправящ последните за деня молитви на Исляма, отекваха от минаретата, започваше времето за сън и за нощните игри на привилегированите кралски особи. Джейми Монтроуз бавно се измъкна от леглото и безшумно се зае да навлича дрехите си. Вече напълно облечен, той запали настолната лампа, отиде до заключената бяла врата, пое дълбоко въздух и изведнъж взе да налага с юмруци стоманената преграда.

— Помощ! — крещеше той. — Някой да ми помогне!

— Какво има, господарю Джеймс? — извика гласът зад вратата.

— Кой си ти?

— Халил, господарю Джеймс. Какво има?

— Не знам, но стомахът ми гори! Трябва да повикате лекар! От един час се свивам на леглото, но болката не престава!

Джеймс Монтроуз младши взе желязната гира, която му бяха дали за гимнастически упражнения, и се прилепи до стената встрани от вратата.

— За Бога, побързайте! Имам чувството, че умирам!

Вратата се отвори с трясък и бахрейнецът влетя вътре; понеже не видя никой, той се стъписа за миг. Щом се обърна назад, юношата го

пресрещна и го удари с гирата в челото. Пазачът се срина в безсъзнание на пода.

— Извинявай, Халил — прошепна младежът задъхано. — Баща ми би го нарекъл маневра за отвлечане на вниманието.

Джейми претърси неподвижното тяло на пода, извади револвера Колт 45 от кобура, няколко изписани на арабски листа и портфейл, който, изглежда, съдържаше доста голяма сума банкноти. Спомни си какво му бе казал Ахмед, началникът на вилата-затвор. „Не се опитвай да подкупваш пазачите с обещания, Джеймс. По нашите стандарти те са много добре платени, направо богати“. Младият Монтроуз прибра парите в джоба си. После завлече припадналия пазач до леглото и накъса горния чаршаф на ивици. Омота с няколко ленти устата на пазача, след това стегна здраво ръцете и краката му, върна се при бюрото и изключи лампата.

Внимателно пристъпи през вратата и лекичко я затвори, обърна големия месингов ключ и по коридора, по който бе крачил седмици наред, се запъти за сводестия изход към двора на имението. От дългите нощи на виране през решетките на насрещните прозорци, Джейми знаеше, че охраната се състои от двама пазачи с автомати през рамото и пистолети в кобура на хълбока. Облечени в бели арабски роби и покривала на главата, те крачеха с небрежна, полувоенна походка, срещаха се на източната и западната стена и се връщаха обратно по стъпките си.

Белосаният сводест изход, където стигна Монтроуз, водеше към източния двор и стената, които се виждаха добре на смътната светлина от главния вход. Момчето се сви в тъмнината на каменния коридор и зачака двамата пазачи да се зададат, за да се срещнат на средата на бялата стена, на еднакво разстояние от заключените и недостъпни врати на северната и южната порта. Пазачите се спряха, запалиха цигари и заговориха, сякаш се канеха да бърбят с часове. Джейми без малко да изпадне в паника. Ударът, който бе нанесъл на пазача Халил, беше достатъчно силен, за да го накара да изгуби съзнание, но без да застрашава живота му — това би било излишно. Халил можеше да дойде в съзнание всяка минута и разполагаше с десетки начини да вдигне достатъчно шум, за да привлече вниманието на пазачите — можеше да ритя столове, да събаря чинии от масата, да разбие телевизора и какво ли още не.

Младият Монтроуз продължаваше да стои неподвижно и да се взира в двамата бахрейнци, като мислено ги подканяше да подновят обиколката си. Те обаче не помръдваха от местата си и на всичкото отгоре се хилеха тихо на някаква смешка. Джейми се изпоти от притеснение и страх. Всеизвестно беше, че законите в арабските емирства са сурови... Но защо да се тревожи напразно? Нали изолирането му „на сигурно място“ беше съвместна операция на бахрейнското и американското правителство!

Но дали наистина бе така? Това беше въпросът, защото Джейми не беше напълно убеден, че са му казали истината. Цялата история звучеше прекалено налудничаво! Майка му все щеше да намери някакъв начин да му съобщи — поне да му даде знак — за това какво става. Всяка друга мисъл беше твърде ненормална, също толкова смахната, като всичко останало, което се бе случило!

Ето го! Трясък откъм килията, последван от стонове и приглушени викове през прозореца. После шум от строшено стъкло и порцелан, накрая пращане от счупените дървени елементи на масата и бюрото. Двата пазачи се втурнаха към източния прозорец и Джейми спря да диша, ужасен, че ще се случи най-лошото. Но то не се случи! Пазачите нямаха фенерчета! Те се развикаха на арабски, като всеки сочеше в различна посока. Един на север, друг към сводестия изход, където Джейми стоеше притаен в сенките. Вторият пазач изтича покрай него, съсредоточен изцяло върху това да стигне до килията. Изведнъж из цялата вила и оградения двор светнаха прожектори.

На източната стена все още не се виждаше никой. Това бе последният му шанс! Той изтича на двора и се засили към стената, висока два метра и половина. Направи скок, какъвто не бе правил никога през живота си, удари и разкървави ноктите си, сграбчвайки всяка цепнатинка, която успяваше да напипа в камъка. Обхванат от паника, той достигна горния ръб и тогава внезапно осъзна, че от ръцете му струи кръв. Отгоре стената бе покрита не само с парчета стъкло, но и с ред бодлива тел, остра като бръснач.

Джейми се поколеба за секунда, за хилядна от секундата — прецени обстоятелствата. Направи оценка. Как би постъпил татко? Претърсващият лъч на прожектора го хвана и замря върху вцепенената му фигура. Джейми се отказа от разсъжденията и задейства инстинктивно, прехвърли се през стената като скачач на овчарски скок

— изви тялото си на дъга и се стовари на земята по гръб. Дясната ръка страшно го заболя, но това беше поносимо, при положение, че вече се намираще извън пределите на своя така цивилизован затвор.

С неистов бяг той се добра до черния път и зачака кола или камион, които да спре. Няколко минаха, без да му обърнат внимание, накрая едно такси спря. Шофьорът заговори на арабски:

— Не ви разбирам, сър — задъхано рече младият Монтроуз. — Аз съм американец...

— Американец? — извика шофьорът. — Ти американец?

— Да! — извика Джейми и закима бързо-бързо, доволен, че арабинът все пак разбира нещо на английски. — Тук има ли... консулство или американско посолство?

— А, посолство американец! — отвърна шофьорът, като викаше и се хилеше и клатеше глава нагоре-надолу като пощуряло пиле. — Шалкх Иза... в Манама.

— Посолството?

— Да, да...

— Закарайте ме там!

Монтроуз бръкна в джоба си, извади куп банкноти и се хвърли на задната седалка.

— Ай, американец! — радостно чуруликаше бахрейнецът, докато таксито се носеше по пътя.

След шестнайсет минути, през които Джейми криеше окървавените си ръце под ризата, колата премина три моста и се озова в столицата Манама. Гледките и звуците, които нахлуваха през прозорците, се сториха странни на Монтроуз младши. В цели квартали на малкото градче царяха мрак и тишина, по пустите улици не се мяркаше жив човек. Други части пък бяха ярко осветени, витрините блестяха ослепително, разкривайки екзотични стоки, от високоговорителите се носеше арабска музика. Тези улици бяха пълни с хора, не бяха шумни, но наоколо гъмжеше от народ. Монтроуз младши остана най-силно изненадан от забележимото присъствие на американски моряци и морски офицери.

— Посолство американец! — изчурулика шофьорът и махна с ръка към бяло-розовата постройка на улица Шалкх Иза. Джейми погледна навън и видя сградата — нещо не беше наред! Отпред стояха четирима мъже в арабски дрехи, по двама от всяка страна на пищния параден

вход с орнаменти, резбовани в лъскавото тъмно дърво. На пръв поглед човек би могъл да реши, че това е охраната, но американските посолства, без изключение, се охраняват от американски десантни войски. А малкото посолства, които имаха нужда и от външна охрана, никога, никога не биха поставили на пост цивилни хора от местното население. Това беше не само нечувано, а направо самоубийствено. Монтроуз младши бе живял в твърде много чужди страни, за да не се усъмни.

Отговорът бе само един: четиримата араби бяха изпратени от алабастровата вила на Персийския залив!

— Карай! — извика Джейми и стисна шофьора за рамото със силата на млад борец и размаха десния си показалец, сочейки улицата напред.

— Закарай ме на светло, при хора... дюкяни!

— Ай, дюкяни! Купуваш!

С ръце, увити в марля, закупена с много притеснения, младият Монтроуз се вля в гъстите тълпи, които сновяха из търговската част на квартала Аз Зааран в Манама. Там зърна един морски офицер — старши лейтенант, както показваха нашивките върху разкопчаната яка на лятната му униформа и сребърните крилца на ризата. У този мъж имаше нещо, може би начинът му на държане — което смътно напомняше на Джейми за баща му. Чернокожият офицер беше висок, с чисто изрязани черти, остри, но без да са агресивни; склонността му към общителност си личеше по начина, по който се справи с няколко морячета, които явно бяха открили магазини за незаконна продажба на алкохол. Отвърна малко иронично на поздравите им и размени няколко думи с един-двама от тях, като явно ги посъветва да се разкарат от района, преди да ги е забелязал бреговият патрул. Те последваха съвета му.

Монтроуз младши се приближи към офицера.

— Лейтенант — рече той, като говореше достатъчно високо, за да бъде чуто сред шумотевицата на тълпата, — може ли да говоря с вас, сър?

— Ти си американец — отбеляза морският офицер. — Какво, по дяволите, се е случило с ръцете ти, хлапе?

— Точно за това искам да говоря, сър. Май имам нужда от помощ.

СЕДЕМНАЙСТА ГЛАВА

Камерън Прайс крачеше тревожно и безцелно сред внушителните мебели в гостната на семейство Брустър, а Лезли Монтроуз седеше заедно с Анджела на тапицираното с брокат канапе.

— Постоянно ни отклоняват вниманието, дявол да го вземе! — ядосваше се оперативният агент от ЦРУ. — Движим се в кръгове, кръгове без допирателни, както би се изразил Скофийлд.

— За какво говориш, Кам? — попита Лезли.

Прайс не успя да отговори, защото от горния етаж по стълбите се спусна буреносно настроеният шеф от МИ-5 Джефри Уотърс.

— Дявол да го вземе. Дявол да го вземе! — крещеше той.

— Аз вече го казах — отбеляза Камерън. — Ти пък защо беснееш?

— Цялата къща гъмжи от подслушватели! Спокойно може да мине за филиал на Би Би Си или някоя от онези радиостанции — страшилища за мръсните пари на островите в Ламанша!

— Изясни се, ако обичаш! — помоли Прайс.

— Ето какво, драги. Открихме подслушвателно устройство в гаража, три в тази стая, две в трапезарията и по едно във всяка друга стая из цялата проклетата къща, а... пардон, още две в библиотеката на горния етаж.

— Това е отвратително! — извика Анджела.

— Доста време е било нужно, за да се инсталират — отбеляза Лезли.

— Без никой да ги забележи — добави Камерън. — Някой трябва да е действал тук, без да се притеснява, че ще го открият.

Той се обърна към Анджела Брустър.

— След смъртта на майка ви вие двамата с брат ти се върнахте по училищата си, нали?

— Останахме в Лондон около две седмици след погребението. Заради задължителните срещи с разни адвокати и изпълнители на завещанието и твърде много роднини, такива неща. И, разбира се, след

това се прибирахме на два пъти за почивните дни. Родж идваше да ме вземе и ме откарваше обратно, както вчера.

— Това, което агент Прайс се опитва да обясни, скъпа — рече Джефри Уотърс, — е, че щом вие не сте били тук, трябва да приемем, че поручик Коули е бил, не е ли тъй?

— Така е — отвърна Анджела едва чуто, свела надолу очи.

— Тогава бих казал, че е ясно кой е монтирал подслушвателите. Човекът си е чиста проба за затвора и аз с удоволствие ще се обадя още сега в Скотланд Ярд.

И шефът от МИ-5 се запъти към телефона.

— Недей, Джеф! — извика подире му Камерън. — Това е последното, което ще направим, а ако имаме късмет, предпоследното.

— Чакай, драги. Единственият, който може да е поставил тези устройства, е Колман и аз ти напомням, че това е подсъдно.

— Тогава ще го наблюдаваме много внимателно, но няма да го затваряме.

— Не съм много сигурен, че разбирам мисълта ти...

— Тъкмо това разправях и аз — намеси се Прайс. — Непрестанно допускаме да ни отклонява всяко нещо, което се случва наоколо, и се отвлечаме от основния въпрос, заради който двамата с Лезли пристигнахме тук. Защо са убили майката на Анджела? Каква е връзката ѝ с Матарезе?

— С кого?

— По-късно ще ти обясня, скъпа — отвърна Монтроуз.

— Определено не мога да се съглася — възрази Уотърс. — Като следваме всичко, случка по случка, има надежда да открием връзката. Прояви малко търпение, приятелю. С какво друго разполагаме?

— Явно пропускаме нещо — бавно клатеше глава Камерън. — Не знам какво, но пропускаме... Може би трябва да се върнем към едно нещо, което Скофийлд каза на онова островче.

— И какво е то, драги?

— Извинявай. Говоря за мястото, където за пръв път се срещнах с Беоульф Агът.

— Какво очарователно лирично отклонение — иронично отбеляза Лезли. — Та какво каза Скофийлд?

— В общи линии, че ни е нужен задълбочен профил на лейди Алиша. Да разпитаме адвокати, банкери, лекари, съседни; да ѝ

направим психологическо досие; и най-вече да проследим всички възможни финансови пътища.

— Драги ми приятелю! — възкликна човекът от МИ-5. — Да не мислиш, че ние тук седим и си смучем палците? Събрали сме доста дебела папка с информация за лейди Алиша, която включва почти всичко, което изброи.

— Защо не си я споменал досега?

— Имахме по-належащи задачи, ако си спомняш. Задачи, които вярвахме, че ще ни отведат по-пряко до връзката, за която говорите.

— По-пряко? Ти си говорил със Скофийлд.

— От години не съм, но ние всички търсим най-преките пътища, не е ли така?

— А психологическите профили са продължителна работа — рече Лезли. — Отнемат много време, с каквото не съм сигурна, че синът ми разполага. Може да звучи егоистично... но не мога да мисля друго.

— Никой няма право да ви вини за това! — възкликна Анджела Брустър.

— Никой не я обвинява — рече Уотърс. — Прав си, Камерън, ще държим този негодник Колман под постоянно наблюдение, с хора и електроника. Ако съдим по динамиката на последните събития, той може би ще ни отведе при останалите.

— А пък ако той се разшета твърде много и вашите хора се окажат недостатъчни, тогава вече можем да се обадим на Скотланд Ярд.

Откъм арката се чу бърза поредица от четири изсвирвания. Това беше звънецът на входната врата.

— Трябва да са Родж и Коули — рече Анджела. — И двамата имат дистанционни за изключване на алармената система... Не знам какво да кажа, как да се държа. Какво да правя?

— Просто се дръж естествено — отвърна Лезли Монтроуз. — Не е нужно да правиш нищо, само ги поздрави, както би направила при обикновени обстоятелства. Предполагам, главно те ще говорят... налагат го обстоятелствата.

Роджър Брустър се появи на входа, помъкнал два огромни кашона, които явно не му тежаха особено.

— Здравейте всички — рече той и внимателно остави товара си на пода.

— Как мина, Родж? — попита някак плахо Анджела. — Къде е Коули?

— На втория въпрос, прибира бентлитото в гаража... На първия въпрос, мина прекрасно. Да ви кажа право, нашият Коули се оказа страхотен артист.

Всички в стаята си размениха многозначителни погледи.

— И защо мислиш така, младежо?

— Ами отидохме в охранителната компания и той влезе вътре кротък като агънце, поиска плановете и записите на алармената ни система, попита за всичко, което ни интересуваше, увери се, че разполагат с нужната техника, за да се предават всички сигнали до апартамента му на Лаундс Стрийт. Оказа се, че всичко е както трябва.

— А кога се прояви артистичният му талант? — попита Прайс.

— Най-неочаквано той се превърна в същински тигър, истински Джекил и Хайд! Докато карахме натам, намекна за някакви нередности в системата, но не се разпростря и аз реших, че просто се заяжда. Тия системи вечно засичат.

— Но не е било само заяждане?

— Съвсем не, сър. Разгърна распечатката на регистрираните сигнали и се зае да разпитва собственика на компанията, като правеше справки в бележника си.

— Какви бяха забележките му? — попита шефът от МИ-5, прикривайки с външно спокойствие тревогата си.

— Твърдеше, че имало грешки, и то доста, в регистрираните сигнали. Нашата система записва по електронен път датата и часа на включване на алармената система, както и всички нарушения, докато е била включена.

— Е, и?

— Коули каза, че имало случаи, когато е излизал от къщата, отбелязвайки часа на изключване на системата, а тези часове ги нямало в распечатката. А щом те не са били записани, как можел да вярва, че никой не е влизал вътре.

— Какво обяснение даде собственикът?

— Твърде вяло, госпожо Монтроуз. Коули не му даде никакъв шанс. Когато спомена, че Коули може би не е набрал правилно кода,

нашият Колман му отвърна, че това е просто невъзможно.

— Нали ти казвам, типичен поручик, Джеф — тихо подметна Прайс.

— Определено, драги — съгласи се Уотърс. — Какво има в кашоните, Роджър?

— Във фоайето има още два. Сега ще ги донеса.

— Какво има в тях?

— Ще оставя на Коули да ви обясни, аз не съм сигурен, че разбирам.

Роджър се втурна през арката и моментално налетя на приближаващия се набит силует, помъкнал двата кашона. Оливър Колман, бивш старши лейтенант от Кралската охрана, беше не особено висок, набит мъж, чийто внушителен гръден кош, дебел врат, широки плещи и подчертано изправена стойка издаваха недвусмислено връзката му с армията, въпреки цивилния костюм. Набразденото му лице завършваше с ниско подстригана, щръкнала като четка бяла коса с някои нюанси от едновременния оригинален рижав цвят, чертите бяха строги, нито приятни, нито неприятни, просто неподдаващи се на определение. Роджър Брустър, който беше значително по-едър от него, направо отхвъркна назад.

— Извинявай, момко — рече мъжът, като изгледа залитналия младеж. — Добър ден, сър Джефри — продължи той с отявлен йоркширски акцент, — видях отвън един сив микробус и допуснах, че е от вашите.

— Не би следвало. По него няма никакви надписи.

— Аз бих ви предложил да ги надпишете. „Плодове и зеленчуци“ например, или „Прясна риба“. Тия сиви возила много се набиват в очи. По-добре направо да разгласите присъствието си.

— Ще го имам предвид... Може ли да ви представя новите ни колеги, старши лейтенант. Подполковник Монтроуз от армията на Съединените щати, и специален агент Прайс, от ЦРУ.

— Да, децата ми казаха за вас двамата — приближи се Колман най-напред към Лезли.

— Старши лейтенант. — Монтроуз се поизправи, както седеше на дивана и протегна ръка.

— Бих отдал чест, подполковник, но мина много време.

Здрависаха се.

— За мен е удоволствие, госпожо, децата ви ценят много... и двама ви.

Колман се обърна към Камерън и отново се здрависа.

— За мен е чест, специален агент. Не се случва често човек да се срещне лично с някой от вас.

— Казвам се Прайс и не съм „специален“. При нас няма „специални“ агенти, старши лейтенант, но това все не мога да го набия в главата на сър Джефри.

— Аз пък съм Коули, господин Прайс, всички ми викат Коули.

— Като стана дума за това, Коули, Роджър спомена, че ще ни разясниш какво съдържат тези кашони. Би ли го направил.

— На драго сърце, сър! Ще ви кажа, че съм записвал влизанията и излизанията си през ...

— Да, драги, младежът вече ни разказа за всичко, за тефтерчето и прочие. За какво става въпрос сега?

— Ами преди седмица и половина се усъмних. Една сутрин трябваше да отида до Кент — по лична работа — и когато се върнах късно следобед, забелязах, че саксиите с азалии на стъпалата отпред са разбутани, няколко цветчета бяха паднали, явно съборени. Не ми направи особено впечатление; пощаджията и разните доставчици често мъкнат големи кашони и пакети, нали разбирате.

— Но все пак сте преценили, че е достатъчно важно, за да започнете да си водите точни бележки, така ли? — попита Прайс, изучавайки стария войник.

— Точно така, сър. Започнах да записвам точно в колко часа влизам и излизам от къщата. Понякога само за няколко минутки — до пазара или до банката, друг път изчаквах зад ъгъла цял час, да видя дали няма да цъфне някой.

— Но не видяхте никого — довърши Камерън.

— Не, сър, и това ме наведе на една мисъл, всъщност хрумна ми едва преди два дни. В четвъртък вдигнах телефона оттук, изкашлях се силно, като се престорих, че набирам някакъв номер, после с ясен глас обясних, че ще се срещна с един приятел в Риджънтс Парк около обяд. Добавих разни глупости, които можеха да минат за таен код, и затворих.

— Най-старият трик в пехотата след въвеждането на радиостанции в армията — отбеляза Прайс. — Презумпцията, че

врагът най-вероятно се е вързал за изходната ти честота.

— Точно така, сър!

— Позволете да довърша разказа ви. Отишли сте с колата до Риджънтс Парк, забелязали сте, че ви следи друга кола, паркирали сте и сте криволичели из алеите, докато разберете кой точно ви следи...

— Страхотно сте прав, сър!

В този момент тричленният екип на БИ-5 по радиозасичане заслиза по стълбите, понесъл уредите си. Иън, ръководителят на екипа, заговори още преди да стъпи на последното стъпало, забил поглед в записките си.

— Открехме още две на тавана, сър Джефри.

— Коули, виж! — извика Роджър Брустър.

— Какво има, момче?

— Уредите, които носят надолу! Същите са като тези, които взехме от магазина на приятеля ти на Странд.

— Така е, Роджър. МИ-пет са били на стъпка след нас. Само че са стигнали тук преди нас.

— Какво искаш да кажеш, Колман?

— Бръмбарчета, сър Джефри. Къщата навярно гъмжи от подслушвателни устройства. Дявол да ме вземе, ако не съм го доказал.

— Ти си го доказал, а ние ги намерихме — рече Уотърс с нисък глас, изпълнен с подозрителност. — Направо прекрасно съвпадение, макар и малко необичайно, какво ще кажеш?

— Не съм сигурен, че разбирам за какво говорите, сър.

— Смятам, че трябва да надникнем в апартамента ти, Колман.

— Защо? Новите уреди ще бъдат инсталирани чак след няколко дни.

— Интересуваме се от настоящите уреди.

— Моля?

— Ще говоря направо, драги. Днес следобед станахме свидетели на отлично представление от твоя страна, но се съмнявам, че си наясно с последните достижения в областта на радиозасичането.

— Нямам и най-малка представа за какво говорите — заяви Колман, чието лице бе започнало да почервенява.

— Установихме, че подслушвателният пункт за устройствата в тази къща е разположен на Лаундс Стрийт. Твоето жилище е на Лаундс Стрийт. Налага ли се да обяснявам повече?

— Ако наистина имате предвид това, за което аз мисля, че говорите, по дяволите титлата и ранга ви, но ще ви прегриза гърлото!

— Не бих те посъветвал — отвърна Уотърс, а целият екип на МИ-5 пристъпи напред като един. — Дръж се прилично, старче.

— Аз се държа хиляди пъти по-прилично, боклук такъв! Даниъл Брустър беше най-добрият командир, при когото съм служил. Той беше също и най-добрият ми другар — другарство, което никога не бих познавал, ако той не бе спасил живота ми в планините Мускат, където терористите ме бяха зарязали да умра! Когато той се спомина, аз се заклях пред себе си, че ще служа на семейството му до последния си час. Как смееш ти да идваш, за да изливаш тук тая гнусна помия?

— Актьорското ти майсторство започва да ме дразни, Колман.

— А от твоите намеци направо ми прекипя, сър Свинска зурла!

— Успокойте се, и двамата! — изкомандва Прайс. — Бързо ще решим спора ви... Старши лейтенант, ще възразите ли, ако сър Джефри провери жилището ви?

— Не, разбира се. Ако ме беше попитал учтиво, щях да се съглася веднага.

— Кога за последен път си беше у дома? — продължи вече покрито Уотърс.

— Чакайте да помисля — отвърна Колман. — Децата се върнаха вчера късно и аз нощувах горе, значи има три-четири дни, откакто не съм ходил да проверявам пощата. Компютърните записи на сигналната уредба, ако са точни, ще го докажат.

— Ето. Всичко се уреди — рече Камерън и се обърна към шефа от МИ-5. — Вземи кода за влизане и прати там екипа си, Джеф.

— Е, аз май малко прибързах, Коули, но доказателствата ми се сториха доста показателни, нали така.

— Е, да, Лаундс все пак е доста голяма улица. Освен това и аз се разпалих малко прибързано. Обикновено гледам да се държа дисциплинирано пред по-висшите офицери. Съжалявам.

— Няма нищо, драги. И аз навярно щях да постъпя по същия начин.

— Ей, Коули — намеси се Роджър Брустър. — Сър Джефри ми е много симпатичен, но той не е „по-висш офицер“. Той е цивилен като теб.

— Точно така! — прибави Анджела.

— Приемам забележката със смирение — рече Уотърс с подчертана топлота в погледа. — Не ми е за пръв път. Но освен че открихме подслушвателите, отново сме там, откъдето започнахме.

— Не бих казал, сър — възрази Колман. — Така и не ме оставихте да довърша разказа си, но успях да разпозная един от хората, които ме проследиха в Риджънтс Парк. Той работи за охранителната компания, техник е, казва се Уоли или Уолдо, нещо такова.

— Тичай бързо, Джеф! — извика Прайс. — Прати хората си. Нека открият този тип и да разузнаят всичко за него.

Клетъчният телефон на Уотърс внезапно иззвъня във вътрешния му джоб, сякаш беше чул поверителната информация, споделена на Белгрейвия Скуеър. Шефът от МИ-5 го извади, натисна бутона за прекъсване на звъненето и го притисна до ухото си.

— Уотърс — рече той и се заслуша. — Обаждаш ми се точно в нужния момент, Марк. Тъкмо се канех да ти звънна, макар и по съвършено друг въпрос. — Сър Джефри извади тефтерче и химикалка и взе да пише, без да престава да говори. — Повтори, моля, и ми продиктувай точно имената... О, значи са сигурни, ти вече си ги проверил. Добре, след малко ще съм на линия. Сега по другия въпрос.

Уотърс даде инструкциите си относно въпросния Уоли или Уолдо, служител на компанията, продала алармената система за охрана на семейство Брустър.

— Разрови надълбоко, но без да вдигаш шум.

Уотърс прибра телефона си и се обърна към Камерън.

— Оттук нататък, агент Прайс, бихме могли да наричаме този ден „денят на двойните засечки“.

— Говори на прост английски, Джеф.

— Езиков похват, оксиморон, сър... Както и да е, един голям шеф от Външно министерство, който е сред малцината, посветени в нашата операция, се обадил на моя помощник и му казал, че може би има нещо за мен. Помните ли колко безуспешно се опитвахме да открием връзка между тримата други убити и лейди Алиша?

— Естествено — отвърна Камерън. — Френският милионер на яхтата, испанският лекар в Монте Карло и италианският играч на поло, убит в Лонг Айлънд. Нямаше никаква връзка, никакво доказателство, че са се познавали дори.

— Е, сега има. Лекарят, отровен в Монте Карло, е бил виден изследовател от заможно мадридско семейство. От университетската лаборатория, където работел, тъкмо вадели някаква информация от компютъра му, когато изведнъж изскочили няколко съобщения до Алиша Брустър в Белгрейвия — нерегистрирани, поверителни.

— Как се казваше той? — попита бързо Роджър.

— Хуан Гарсия Гаярдо.

— Това име ми е познато — обади се Анджела.

— Откъде, скъпа?

Уотърс седна, съсредоточен единствено върху младата госпожица Брустър.

— Не си спомням точно. Но от време на време, когато двамата с Роджър си бяхме у дома и седяхме на масата с мама на вечеря или на чай, случваше се мама да спомене, че имала вест от Хуан или Гаярдо и ставаше някак напрегната, погледът ѝ придобиваше особено изражение, очите ѝ изглеждаха отнесени, сякаш дори се ядосваше. Веднъж я чух да казва нещо като: „Спрете ги, някой трябва да ги спре“, или думи с подобно съдържание.

— Не е споменавала нещо по-ясно? — попита Прайс.

— Не — замислено отвърна Роджър Брустър, премигвайки от усилието да си спомни. — Трябва да знаете, че след смъртта на татко мама работеше много, бих казал дори прекалено много. Понякога беше особено напрегната и говореше безсмислени неща.

— Това, което сестра ти току-що каза, е много смислено — прекъсна го Камерън. — Къде е компютърът на майка ви?

— Горен, в кабинета ѝ — отвърна Анджела.

— И ти ли мислиш същото като мен, Кам? — попита Лезли Монтроуз.

— Не бих се учудил... Къде е кабинетът на майка ви?

— Елате, ние ще ви заведем — рече дъщерята, стана и се запъти към елегантната вита стълба. Останалите я последваха.

Домашният кабинет на Алиша Брустър представляваше комбинация от старовремски уют и съвременна ефективност. От двете страни на големите еркерни прозорци се простираха отчетливо разграничените части на помещението. Отляво стените от пода до тавана бяха покрити с полици с книги, имаше дълга, покрита с мека кожа кушетка и кресла, няколко различни масички и лампи с абажури с

висящи ресни. Ако тази част от стаята можеше да се опише с една дума, то тя би била топлота.

И обратно — другата част представляваше кошмарна белота от най-скъпа техника, най-последен модел. Имаше огромен компютър със съответния монитор, гигантски принтер, две факс-машини и телефонен секретар с поне четири линии. Определението ледена студенина би било твърде топло за дясната част на стаята.

— Джеф — обърна се Прайс към своя домакин от МИ-5, след като вече бяха влезли в кабинета, — обади се на твоя приятел във Външното министерство и научи датите на съобщенията на Гаярдо до лейди Алиша.

— Добре... Ти справяш ли се с тези машини, старче?

— Горедолу.

— Добре, защото мен никак не ме бива по тая част.

— Мен ме бива — обади се подполковник Монтроуз с равен глас. — От армията ме изпратиха в Чикагския университет, във факултета по компютърни науки. Смятам, че съм малко повече от добре обучена.

— Тогава хващай се на работа, армеецо. Аз едва ли съм от твоята класа.

— Не са много тези от моята класа, специален агент Прайс. Оставете ме да разуча техниката, както и наръчниците, ако успея да намеря такива.

Осем минути по-късно, с разучен наръчник и с датите на съобщенията от Мадрид в ръка, Лезли се наведе над компютъра и пръстите ѝ буквално полетяха по клавишите.

— Имаме късмет — рече тя. — Функцията за търсене и възстановяване не е блокирана. Ще измъкнем съобщенията от Мадрид и ще проверим отговорите, изпратени през същия период.

Листовете заизлизаха един по един от принтера, придружени от едва чуто бръмчене. Страниците бяха седем, всяка с различна дължина, четири от Мадрид за Лондон, три от Лондон за Мадрид. Взети заедно, те представляваха трудно разгадаема пътна карта — карта, на която пътищата нямаха номера, градовете и селата нямаха имена, ала тя предлагаше толкова много насочващи идеи, че да се оформи цяла мозайка от възможности. Представени хронологично, съобщенията бяха следните:

Мадрид, 12 август. Скъпа братовчедке, след като издирих и разучих всички медицински сведения, които успях да събера за първоначалните членове чак до 1911 година, открих множество ценни данни. Улесни ме и фактът, че членовете са били главно от добри семейства, чиято фамилна история е лесно да се изрови.

Лондон, 13 август. Скъпи Хуан. Слава Богу, че си се заел с проучването. Действай възможно най-бързо. Обади се от езерото Комо, оцелелите от рода Скоци, известните Скоци-Паравачини, упражнява се натиск, наложително е да побързаме.

Мадрид, 20 август. Скъпа братовчедке Алиша, използвайки моите недотам чисти, но напълно надеждни източници, наех реномирани частни детективи, предоставяйки им минимална информация. В резултат на това съм елиминирал 43 процента от първоначалния списък. Вероятно ще последват и още. Те не са се познавали, нито са били свързани по някакъв начин. Анализите на аудиозаписите потвърдиха пълното им неведение.

Лондон, 22 август. Продължавай да ровиш, скъпи. Натискът от Амстердам расте, на което аз твърдо противодействам.

Лондон, 23 август. Скъпи Хуан, натискът от Амстердам става неудържим, граничи със заплахи. Децата

не знаят, но съм наела охрана, която да ги следи неотлъчно, надявам се и незабелязано.

Мадрид, 29 август. Скъпа братовчедке, погромът в Естепона и убийството на Мушистин заедно с четиримата му международни адвокати беше катастрофа. Не мога да проследя откъде е дошла заповедта, но едно е сигурно — идва от кръга М, понеже Антоан Лавал, довереникът на Мушистин, е разкрил намеренията на стареца. Адвокатите от Париж, Рим, Берлин и Вашингтон са били само параван. Но как е трябвало да изпълнят нарежданията на Мушистин и как да разберем ние? Тъна в догадки.

— По дяволите! — извика Роджър, след като прочете последното съобщение. — Знаех си! Спомням си тия трима или четирима досадници. Появяваха се в най-различни моменти, неочаквано, в кръчмата или на футболното игрище. Двама от тях направо пресрещнах и ги запитах какво правят. А те като същински агънца твърдяха, че били местни младежи, които обичали да се събират на бира в кръчмата и да викат за нас по мачовете.

— И аз забелязах моите — рече Анджела. — Страхувам се, че май вкарах единия от тях в беля. Съобщих за него на полицията като за евентуален нападател със сексуални подбуди. Той после изчезна, но се появиха други. Тогава се досетих за всичко. Явно мама се е безпокоила за нас.

— Защо не си ми казала?

— Защото си много избухлив и невъздържан, Родж, а освен това предположих, че мама знае какво прави.

Монте Карло, 29 август. Убийството на Джанкарло Тремонте, последна мъжка издънка и наследник на всички имоти на рода Скоци, доказва, че М няма да се спрат пред

нищо. То цели да ни затвори устата. Внимавай, скъпа братовчедке. Не се доверявай на никого.

— Значи това била връзката! — възкликна Уотърс. — Те са били братовчеди, и то много близки! Как сме пропуснали да го забележим?

Клетъчният телефон на Уотърс отново извънна приглушено от вътрешния джоб на сакото му. Той го извади, натисна бутона и каза:

— Да?

Това, което чу, едва ли бяха добри новини, защото обикновено безизразното лице на служителя на МИ-5 най-напред се смръщи, а след това се изкриви в грозна гримаса. Накрая той затвори очи и шумно въздъхна.

— Съгласен съм, едва ли ще помогне, но продължавайте да ровите. Открийте спътника му от Риджънтс Парк.

Сър Джефри прибра телефона и се обърна към останалите.

— Днес следобед тялото на Уолъс Естърбрук, известен още като Уоли Естърбрук, служител на охранителната компания „Трафалгар“, е било извадено от Темза с два куршума в тила. Смъртта е настъпила приблизително преди четирийсет и осем часа.

— Четвъртък вечер или петък сутрин — отбеляза Колман. — Божичко, съвпада!

— Кое съвпада? — попита Прайс.

— В един момент, само за няколко секунди, погледите ни се срещнаха. Той усети, че съм го разпознал.

— Ами другия, който е бил с него? — продължаваше Камерън.

— Не знам, наистина нищо не мога да кажа, но сякаш си спомням, че той видя и двама ни.

— Действай, Джеф.

ОСЕМНАЙСТА ГЛАВА

Брандън Алън Скофийлд, известен още като Беоулф Агът, се чувстваше изцяло в свои води, също както преди четвърт век. Ето че отново той бе хищникът, дебнещ плячката, праисторическата котка, преследваща жертвата си в нощта, или добре прикритият, причакващ врага си в мрака двукрак убиец, за когото убийството е последно средство, тъй като залавянето е много по-желан изход.

За да поддържа връзката, като същевременно опази в тайна местонахождението на Скофийлд, Антония бе останала в Перегрин Вю в планините Грейт Смоуки. Всички обаждания от страна на Камерън Прайс или Лезли Монтроуз от Европа можеха незабавно да бъдат прехвърляни при него благодарение на чудесата на клетъчната електроника. Единственото ѝ изискване бе, след като Брей кацне в Уичита, да ѝ се обажда на всеки осем часа, за да ѝ съобщава как вървят нещата. Ако закъснее да се обади повече от два часа, тя щеше да позвъни на Франк Шийлдс в централата на ЦРУ и да му разкаже истината. Скофийлд се възпротиви, но Антония бе непреклонна.

— Искам да се върнеш жив и здрав, стари глупако! Какво да правя аз на острова без теб?

Беоулф Агът се намираще в Уичита, щата Канзас, в централата на компанията Атлантик Краун, доставчици на хранителни продукти за цял свят. Някой от шефовете, разполагащи с обширен офис в тази сграда, бе формулирал нарежданията за Лезли Монтроуз и ги бе препратил в Амстердам, Париж, Кайро, Истанбул и Бог знае къде още. Този някой беше член на Матарезе и Брандън смяташе да открие кой точно е той.

Часовникът в наетата кола показваше 2,27 през нощта. Огромният паркинг на Атлантик Краун беше пуст, само добре осветените коли на охраната се открояваха под прожекторите с ярките си бели надписи „Патрулна кола“. Брей се усмихна. Навремето руснаците бяха много по-хитри. В никакъв случай не биха се афиширали по този начин. Скофийлд измъкна ловджийския нож от

ножницата, отвори вратата и стъпи на тротоара, след което тихичко затвори вратата на колата. Промъкна се бързо покрай прожекторите и нарязва всички гуми на патрулните коли. После се прокрадна през сенките до една странична врата и се зае да изучава кутията на алармената инсталация — нещо нормално за така добре охраняван обект, но също така и най-слабата му точка. Почти примитивно, рече си Брей. В Атлантик Краун, като в повечето добре охранявани, натрупали самодоволство компании, не обръщаха внимание на основни неща от сигнализационната електроника, убедени, че точно на тях пробив в системата никога няма да им се случи. Щатната охрана беше неизбежен разход, сложните сигнализационни инсталации понякога само създават проблеми, без да изплащат стойността си — излишно дублиране на разходите.

Скофийлд отвори кутията с помощта на малка щангичка, която свали от колана си, измъкна фенерче-химикалка и разгледа жиците вътре. Примитивно, за Бога, направо праисторическо. Още няколко хиляди долара за всяка верига и биха осуетили проникването в целия обект. Да живее стиснатото племе на счетоводителите, мислено отбеляза той, като насочи лъча към различните жици. Червено, бяло, синьо, синьо, оранжево, бяло, синьо. Аматьори. Брей извади чифт малки клещички и кръцна трите сини жички. След това изчака да чуе дали няма да последва някакъв сигнал. Тишина. Деактивирал беше източния сектор на системата.

— Старецът вече може да се захваща за работа — рече си шепнешком Беоульф Агът. — Давай, момче!

С помощта на миниатюрни щипци Брей отвори ключалката на страничната врата и влезе вътре. Коридорите бяха тъмни, неоновото осветление беше намалено докрай, всичко тънеше в сиви сенки — приглушено, сумрачно и безцветно. Брей знаеше, че не може да използва асансьора, затова се огледа за стълбището; откри го и тръгна нагоре. Сградата на Атлантик Краун беше на седемнайсет етажа, неговата цел бе да достигне шестнайсетия.

Така и стори.

Скофийлд се чувстваше необичайно въодушевен. Чувстваше страх, разбира се, и това беше добре; отдавна не се беше занимавал с подобни неща и имаше нужда от спирачките на предпазливостта. Все пак добре помнеше инструментариума на бившата си професия, като

се започне от обувките с гумени подметки, които намаляват шума от стъпките, дългите тънки щипци, фенерчето-химикалка със синя светлина, магнитния стетоскоп за преслушване на сейфове, кутията с парализиращ газ, миниатюрен фотоапарат, автоматичен пистолет „Хеклър & Кох“ 25-и калибър със заглушител, и гарота. Косата му беше подстригана, брадата подкастрирана, облечен беше в армейска бойна униформа с множество джобове. Фактът, че Франк Шийлдс бе платил всичко това, без да разбере истината, му доставяше огромно удоволствие.

— Ти няма да излезеш на оперативна работа! — бе избухнал аналитикът от ЦРУ. — По този въпрос се разбрахме.

— Разбира се, че няма, Жмичка — бе отвърнал Беоулф Агът. — Да не съм смахнат като теб? Знаем какво мога и какво не, макар да съм много по-млад от теб.

— Само година и половина, Брандън. Та за какво са всичките тези разходи?

— Защото моята находка може да се окаже именно разковничето, което ни трябва.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Добре, няма да крия нищо, само някои подробности ще премълча, а ти няма да повдигаш възражения. Наел съм най-добрия двоен агент, когото Щази са имали някога, хладнокръвен негодник, издирван от няколко държави, а Интерпол помага на още няколко. Няма го в никакви регистри, няма име и досие, нищо. Правили сме го и преди, Жмичка, ще трябва да го направим и сега.

— Каква му е тарифата?

— Две хиляди на ден плюс разходите, както и премия от сто хиляди, ако достави стоката.

— Това, разбира се, е истинско безобразие, но ако думите ти са верни и твоят негодник се справи, все ще го преживеем някак. Случвало се е да плащаме и повече. Вземи средствата от Търговската банка в Нова Скотия, тя е само една, има я в указателя. Поискай да те свържат с вицепрезидента Уистър, той е финансовият ни сътрудник. Ще дам разрешение за първоначална сума от десет хиляди.

— Има и една положителна страна във финансово отношение, Жмичка. Нашият човек каза, че ако се спомине, нямаме никакви

задължения. Няма никакви роднини, на които да остави някоя дойче марка, така че това няма да е наша грижа.

— Самоуверено копеле, значи?

— И едното, и другото. Затова е толкова печен.

По дяволите, рече си Скофийлд, като стъпи запъхтян на площадката на петнайсетия етаж. Трябваше да повтори пет, не, десет пъти казаното на Франк Шийлдс! Измисленият агент от Щази беше такова вдъхновение, че самият той почти повярва в съществуването му. По това няма спор, размишляваше Беоулф Агът, докато траеше кратката почивка, необходима на краката и дробовете му, тайният договор с неговото германско творение трябваше да се преразгледа. И сумата определено да се завиши. При условие че въобще излезе нещо от акцията му в Уичита, над която беше крайно време да се съсредоточи, рече си Скофийлд.

Докато преглеждаше събраната по законен и не съвсем законен път информация за компанията Атлантик Краун, постоянно изникваха две имена. Това на Алистър Макдауъл, главен изпълнителен директор, и Спиро Карастос, ковчезник-счетоводител и главен финансист. Бележките, изпращани от единия на другия, както и до подчинените им отдели, си приличаха, сякаш бяха писани от робот, съчинени на смесица от професионален жаргон и уличен език. Съдейки по анализите на отделни думи и изрази, единият от тях, а може би и всеки от двамата бе отговорен за формулираните нареждания, изпратени на подполковник Лезли Монтроуз, майката на отвлечения Джеймс Монтроуз младши.

Да се открие местонахождението на офисите на двамата, както и работното разписание на чистачите, които работеха през нощта, беше лесна работа. Офисите им бяха на шестнайсетия етаж, толкова близо един до друг, че помежду им имаше свързваща врата, а групата чистачи, които се грижеха за поддръжката на тази част от сградата, стигаха до шестнайсетия етаж между един и един и петнайсет през нощта; работата им отнемаше не повече от четирийсет и пет минути. Установено бе освен това, че понеже стълбището също се почистваше и всички боклуци се изнасяха през него, вратите към коридорите на всички етажи се отваряха последователно. Една от чистачките, срещу прилично възнаграждение и убедена, че работата ѝ с нищо не е застрашена — дори напротив, — се бе съгласила да подпре с гумена

тапа вратата към шестнайсетия етаж. Сторила го бе срещу сто долара и подхвърлената версия за невинна шегичка между висшите служители на корпорацията. Освен това, напълно убедена в духа на колегиалната добронамереност, тя се бе съгласила да остави вратата към офиса на Алистър Макдауъл незаключена. С каква цел? За да могат неговите колеги тайно да украсят офиса му с двайсетина балона по случай рождения му ден. Защо пък не? Възрастният господин, който я спря на паркинга с тази молба, беше явно не само голям шеф в компанията, но и толкова мил, да не говорим, че беше облечен в безумно скъп костюм. С парите, платени за този костюм семейството ѝ можеше да се храни в продължение на шест месеца.

Беоулф Агът бе запазил немалка част от прословутата си способност да убеждава. Преди време, всъщност твърде отдавна, той може би щеше да се ориентира към по-кратковременни, макар и по-рисковани приготовления. Напредналата възраст обаче му диктуваше да действа по-предпазливо. Замисляйки се над миналото, искаше му се и преди да бе постъпвал така мъдро и благоразумно. Това може би щеше да му спести двете рани в рамото, трите куршума в краката, както и дупката в корема, за която бяха нужни три седмици, за да зарасне. И какво от това? Вече не би могъл да прескочи ограда, висока метър и половина. Метър и половина, глупости, не повече от метър, и то с голям късмет и болки в гърба!

Мускулите на прасците му се бяха стегнали и туптяха от изкачването, така че той разтърси крака един по един, бързо, рязко, след което се зае с изкачването на последния етаж. Както беше уговорката, малката гумена тапа държеше тежката автоматична врата отворена едва-едва, само на един пръст, достатъчна, но и незабележима пролука. Пак поради самодоволното усещане за неприкосновеност, коридорите не бяха снабдени с камери, а се охраняваха от нощни пазачи, които обикаляха да проверяват вратите на офисите, като отключваха и заключваха автоматичните часовникови механизми в края на всеки коридор. Скофийлд стъпи на най-горното стъпало, приближи се до вратата и я дръпна само колкото да надникне в коридора. Моментално я пусна обратно да се притвори, спряна от гумената тапа; един от пазачите вървеше точно срещу него и размахваше големия метален секретен ключ, който трябваше да вкара

в автомата в края на коридора, само на няколко стъпки от вратата към аварийното стълбище.

Стъписан, Брей се сви, махна тапата, която държеше отворена тежката стоманена врата, и мушна вътре пръстите си така, че през процепа едва се процеждаше лъч светлина. Болката в дясната му китка беше неистова, пръстите му пламнаха, ала той задържа дъх. Най-сетне се чу щракването на ключа и стъпките на пазача взеха да заглъхват обратно към асансьора. Скофийлд отново откряна автоматичната врата, провря лявата си ръка през тесния отвор, отлепи дясната и моментално я пхна на влажно и топло в устата си. Униформеният пазач застана пред асансьора, който го чакаше на етажа; натисна бутона и вратите моментално се отвориха. Мъжът изчезна и Скофийлд, с оросено от пот чело, бързо пристъпи в сумрачния коридор.

Не се виждаха никакви чистачи, тишината беше успокояваща. Брей бързо се отправи надолу по коридора, оглеждайки табелките с имена и длъжности по вратите.

АЛИСТЪР МАКДАУЪЛ

ГЛАВЕН ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР

Вратата се оказа централната в отсрещния край на коридора. От двете ѝ страни нямаше други врати, което означаваше, че това е цял апартамент, а не обикновен офис. Скофийлд хвана блестящата топка с надеждата, че добре възнаградената чистачка е изпълнила уговорката и по отношение на вратата в края на коридора. Брей бавно завъртя топката и предпазливо откряна вратата, готов да хукне, ако някоя незабелязана до този момент сигнализацияна уредба неочаквано се задейства. Нищо такова не последва и след рязко завъртане той се мушна вътре, затвори вратата и запали малкото си, но мощно фенерче със син лъч. С негова помощ огледа стаята, като се стараяше да държи лъча насочен към пода, след това отиде до четирите големи прозореца, напипа шнуровите и спусна тежките завеси. Вече можеше да се заеме с претърсването.

Алистър Макдауъл беше семеен човек и явно държеше всички да знаят този факт. Внушението бе повече от натрапчиво. Върху огромното му полирано бюро се мъдреха поне двайсетина фотографии в сребърни рамки, а по полиците с книги между прозорците имаше и още. На тях се виждаха трите му деца в различни стадии на израстването си, от бебета в ръцете на майка си до юношеската им

възраст. Заобиколени бяха от родителите, в среда, типична за съответната възраст: в бебешка люлка, нагласени за кръщаване, в кошарка, на люлка, на велосипед с три колела, на истински велосипед без помощните, с тенис ракета в ръка, на кон, на ветроход. Снимките ясно очертаваха историята на тъй наречения Добър живот, напълно заслужен от този богобоязлив мъж, горд със семейството, съгражданите, църквата и страната си. Трудолюбието му бе възнаградено с богатство, щастие и сигурност за бъдещето. Това беше американската мечта, път, който той следваше в упоение.

Ако подозренията на Беоулф Агът се доближаваха до истината, то Алистър Макдауъл бе един от тези, които искаха да разрушат този начин на живот, ограничавайки облагите му само в рамките на подбран елит, обслужван от легионите си последователи — разбирай, роби.

Чекмеджетата на бюрото, две от които не бяха заключени, не се опряха на щипците, но и не разкриха нещо кой знае колко полезно, освен може би работното календарче за поетите ангажименти. Скофийлд се зае да го снима страница по страница с миниатюрния си фотоапарат, което му отне петнайсетина минути. След това огледа целия офис, започвайки от неочаквано появилата се спалня зад стената вдясно, вътрешността на самия офис и накрая заседателната зала вляво, строга, но елегантна с тежката си и в същото време изчистена линия. Докато траеше тършуването, се откриха няколко неща, налагащи по-задълбочено разследване. На първо място сред тях беше сейфът в стената, скрит зад редицата подвързани с кожа томове със закони. Те бяха привлекли вниманието на Брей, понеже, независимо от прехвалените си умения в областта на управлението, Макдауъл не беше юрист.

Дебелите книги стояха там, за да впечатляват посетителите, а не за да бъдат действително ползвани като справочници. Освен това представляваха идеално прикритие за вградения в стената сейф. Другото откритие беше заключената малка ниша, която след отварянето се оказа обзаведена с компютър, очевидно последна дума на техниката, и извит пластмасов бял стол, а иначе помещението беше толкова малко, че в него нямаше място за повече от един човек. Третата находка бе махагонов картотечен шкаф с четири разположени едно над друго чекмеджета, който стоеше някак не на място под една стара английска картина, изобразяваща ловна сцена. Дизайнерът като

че ли бе забравил да вгради този шкаф в стената. Последното откритие се оказа най-любопитно: върху резбования шкаф от черешово дърво стоеше голяма, незакрепена за плота музикална кутия, чиято цена несъмнено се въртеше някъде около трийсет хиляди долара, ако не и много по-високо.

Това, което разпали любопитството на Брей, обаче, беше необикновеното съдържание на заключения шкаф, който на свой ред бе подложен на действието на ловките щипци. Вътре имаше самостоятелна електронна машина, която обаче не беше компютър, и бе създадена явно с едно-единствено предназначение. Беоулф Агът веднага го разпозна, клавишите като на пишеща машина, както и четирите последователни цилиндъра, които се въртяха напред и назад, бавно, сякаш неотменимо, докато всичките се синхронизират и спрат — тогава изплъзващият се отговор е намерен и шифърът разбит. Това бе дешифриращо устройство, изработено на принципа на конвертора, който бе разбил прословутата „Енигма“, кодиращата машина на германското върховно командване, която то бе използвало, за да изпраща съобщенията си по време на Втората световна война.

Единственото по-съвременно допълнение към тази машина явно беше узурпирано от компютъра. Вместо лист хартия, който да излиза от най-долния валеж, в горния край на устройството имаше монтирано малко екранче. Скофийлд си припомни ранните години в Лондон, как, докато работеше за Британското разузнаване, го бяха увлекли историите за разбиването на „Енигма“. Негов колега, англичанин, го бе завел в един от филиалите им в Оксфорд — близостта с университета предоставяше богати възможности за непосредствена научно-изследователска работа, — където видяха осъвременена версия на дешифриращата машина в действие.

— Напиши думата „аардварк“ — бе рекъл младият тогава служител от МИ-5 на име Уотърс.

Брей го направи и на екрана незабавно се появиха думите РАЗКАРАЙ СЕ, ПЕДЕРАСТ.

— Боя се, че някои от нашите студенти имат особено чувство за хумор — бе продължил Джефри Уотърс с хитра усмивка. — Сега напиши „Ябълката пада далеч от дървото.“

Скофийлд отново написа каквото му бе казано, но този път на екрана се появи по-цивилизован надпис. СРЕЩАТА ПОТВЪРДЕНА

ЩУТГАРТ СПОРЕД ПРЕДВАРИТЕЛНАТА УГОВОРКА.

— Това е действително съобщение, което прихванахме. Изпратено бе до Щази в Източен Берлин от внедрена къртица, която разкрихме миналата седмица във Външно министерство.

— И какво стана?

— О, той замина за Щутгарт без проблеми, но се страхувам, че не се върна оттам. Едно от нашите момчета отвъд Стената предало на Щази, че онзи играе двойна игра.

Брандън намери копчето и включи личното декодиращо устройство на Алистър Макдауъл. Какво толкова, по дяволите, и той написа „аардварк“. На екрана се появи надпис ДАННИТЕ НЕДОСТАТЪЧНИ. Американският апарат беше поне по-възпитан. След това написа изречението „Ябълката пада далеч от дървото.“ Екранът избледня, цилиндрите се завъртяха и ето че накрая спряха. Появи се надпис: НЕОБХОДИМИ ОЩЕ ДАННИ — НУЛЕВА НАХОДКА. Дърветата и падащите ябълки явно не бяха на мода сред криптографите. Скофийлд извади фотоапарата си и направи няколко снимки на машината с надеждата, че ще успеят да открият производителя. Който и да бе той, навярно работеше за военните или разузнаването, които се занимаваха с най-строго засекретени материали. По жаргона на техния занаят — не би било невъзможно.

Брей се върна до шкафа и включи лампиона. Чекмеджетата бяха четири, той придърпа един стол и започна от най-долното, което съдържаше материали с буквите от Т до Z, седем разделителя със съответната буква, между които беше пълно с папки.

Изчитането им бе не само трудоемко, но и смазващо скучно. Огромната част от кореспонденцията и книгата на Алистър Макдауъл се отнасяше до придобиване, възможни линии на придобиване, маркетингови стратегии, бюджети, маржове на печалбата и възможности тя да бъде увеличена. По-малко място заемаха помаловажни документи, като копия от лицемерни речи за пред Ротариански клубове, търговски камари, симпозиуми на компанията и професионални сбирки, както и писма до разни политици, също толкова лицемерни, заедно с още няколко до директорите на разни частни училища (явно отрочетата на Макдауъл не бяха чак толкова примерни и чистички). Тук присъстваше и богата колекция бележки от президента на компанията, свързани с минали и настоящи преговори,

където основните моменти бяха повдигнати в курсив. Очите на Скофийлд вече се замъгляваха, умът му бе напълно притъпен от досадното еднообразие в тези папки. И така до буквата Q — под необяснимото заглавие „Уравнения на коефициентната група“.

Какво означаваше това? Що за израз беше „уравнения на коефициентната група“? В този раздел имаше пет папки, изпълнени с ръкописни цифри и знаци, формули от различен характер, но Брей си нямаше и понятие какво означаваха те. Въпреки всичко инстинктите му от преди много години задействаха. Явно тези знаци означаваха нещо, което Алистър Макдауъл не желаше никой друг да разбере. Иначе на всяка страница щеше да има заглавие, описание — макар и кратко — на съдържанието. Нищо такова обаче нямаше.

Скофийлд знаеше, че коефициент е математически термин, както и уравнение, но какво общо имаше тук групата? Той се огледа из офиса с надеждата да открие речник. Такъв, естествено, се намери, на долната полица на библиотечката. Той го отнесе до бюрото и хвърли поглед към прозорците, за да се увери, че завесите са плътно спуснати, сетне включи настолната лампа на Макдауъл. Отвори речника и запрелиства страниците докато намери следното:

Коефициент — резултат от деление; показва колко пъти дадено количество се съдържа в друго

И точно отдолу:

Коефициентна група — група, съставена от елементи на подгрупа на дадена група.

Беоулф Агът винаги познаваше кога се е натъкнал на истинска жила от информационно злато. Той засне всичките ръкописни страници в петте папки, като междувременно започваше да различава тъмните и неясни очертания на мъглявия документ, който би могъл да се окаже безценната нишка, водеща към групите и подгрупите на Матарезе.

Скофийлд продължи да се рови из папките, без да открие нищо интересно, освен няколко любопитни неща, които му се сториха невероятно забавни. Председателят Макдауъл държеше месечните

сметки на съпругата си за дрехи и домакински дреболии, до една резолирани като наддимитни, включително и сметки за алкохол, нашарени с гневни червени удивителни. Тези страници не хармонираха особено с благовидния, мил семеен живот, отразен на снимките в сребърни рамки. В дома на Макдауъл се вихреше подмолен метеж.

Брандън затвори най-горното чекмедже на шкафа и се върна в компютърната ниша. Запали лампата и се зае да разучава съвършено непознатото устройство. Нямаше как. Извади клетъчния си телефон и се обади в Перегрин Вю в Грейт Смоуки.

— Закъсна повече от час! — сърдито рече Антония — Къде си, дърт глупак?

— Там, където никой от онези аматьори не допуска, че ще отида.

— Да се връщаш веднага тук...

— Не съм свършил — прекъсна я Скофийлд. — Тук има компютър и стенен сейф...

— Напротив, свършил си! — натърти Тони. — Случи се нещо.

— Какво?

— Преди няколко часа се обади Франк Шийлдс. Не знае какво да прави.

— Твърде необичайно за Жмичката. Той винаги знае какво да прави.

— Не и този път. Иска да се посъветва с теб.

— По дяволите, ето че най-сетне получих признание. Е, какъв е проблемът?

— Обадили са му се от военноморското разузнаване. Ако информацията им е вярна, синът на Лезли е избягал и в момента е на борда на кораб в американската база в Бахрейн.

— За бога, та това е прекрасно! Браво на хлапето!

— Тъкмо в това е работата, Брей, той е още хлапе. Шийлдс смята, че може да е капан.

— За Бога, защо?

— Защото по думите на офицера, който е при него, момчето отказва да говори с когото и да било освен с майка си. С никой държавен служител, с никой от разузнаването или Белия дом, нито дори със самия президент. Само с майка си, така че да е сигурен, че е тя.

— По дяволите! — възкликна Скофийлд и в яда си разсеяно удари с юмрук по най-близкия предмет. В случая това се оказа клавиатурата на компютъра. В мига на удара из цялата сграда се разнесе оглушително звънене. Добре скритата апаратура в нишата не бе просто неприкосновена, а направо истерична. Брей изкрещя в слушалката:

— Изчезвам отгук! Кажи на Жмичката, че ще му се обадя за негова сметка от някой уличен телефон, така е по-сигурно, отколкото по клетъчния. Той да си включи скрамблера. Стискай ми палци, момичето ми!

Скофийлд тичешком излезе от офиса, затвори вратата зад себе си и се втурна надолу по коридора към аварийното стълбище вляво. Натисна автомата на вратата, откряна дебелото огнеупорно крило и взе малката гумена тапа. Откъм долния етаж вече долитаха виковете на пазачите. Явно спореха много оживено за нещо, което Брей моментално схвана. Никой нямаше ключ за офиса на голямото началство. Всяка друга врата можеше да бъде отключена, но не и тази на Макдауъл, а вероятно и тази на Карастос, главния финансист, чийто офис бе свързан с този на големия шеф. *По дяволите*, рече си Брандън, вече не мога да прегледам офиса на другия, дори няма да видя какво има в стенния сейф. Безсмислено беше да съжалява за пропуснатите възможности, сега трябваше да се измъкне някак и да се свърже с Шийлдс. Хлапето на Монтроуз! Да му се не види макар!

Чуха се заповеди, явно издавани от някой, който притежаваше повече власт или поне си я бе присвоил за момента.

— Проверете стълбищата! Аз ще се обадя на Големия Мак да му поискам комбинацията за шибания му ключ! Ами ако има пожар? Тоя идиот да не би да предпочита всичко да се подпали, само и само да не ни допусне в онази светая светих?

— Съборете тая шибана врата!

— Тя е от стомана, за Бога. Освен това тоя мръсник ще ми я удържи от заплатата, копелето мръсно!

Бъркотия цареше не само в дома на Макдауъл, но и в подвластното му ведомство. Стълбищата. В тази Т-образна част от сградата имаше още две стълбища. Колко души охрана имаше там, кое стълбище щяха да проверят най-напред? За Бога, навярно всичките наведнъж! Брандън се втурна надолу по бетонните стъпала с най-

голямата скорост, на която беше способен, като на всяка площадка буквално се завърташе, хванат за перилата. Останал без дъх, с обляно от пот лице, с пулсиращи от напрежението мускули на краката, той достигна най-долната площадка, откъдето бе влязъл. Тук спря за миг, за да си поеме въздух, и се опита да поприглади бойната си армейска униформа.

Стъпки! Няколко етажа нагоре, навярно пет или шест, и се спускаха бързо. Нямаше друг изход; налагаше се просто да излезе навън, макар да знаеше, че охраната несъмнено търчи около цялата сграда. Нямаше време за мислене!

Охраната наистина бе там, поне един от тях. Облеченият в синя униформа пазач го видя веднага, щом се подаде от вратата, и се затича към него.

— Ей, ти! — извика едрият мъж на средна възраст и извади пистолета от кобура си.

— Не ми викай на мен, драги! — изрева Беоулф Агът с глас, който отекна в стените като маршов барабан. — Аз ще ти викам на теб! ... Аз съм полковник Чосър, от Вътрешни войски, специална охранителна служба, и моята рота охранява обекти с особено държавно значение. Вързани сме за вашата сигнализационна система.

— Какво... Кой? — стреснато рече смаяният пазач.

— Нали ме чу, драги. Вързани сме за вас, понеже компанията ви разработва строго секретни химикали.

— Но сигнализацията задейства преди няма и пет минути...

— Нашите коли патрулират денонощно. Постоянно сме наоколо.

— О, господи...

— Хората ми са отцепили района и го проверяват целия. Затова побързай! Провери източното стълбище, тук е чисто. Отивам да засека хората си.

Скофийлд се втурна към изхода, като в последния миг се обърна.

— Кажи на всички да стоят вътре! Някой от моите може да стреля.

— О, господи!

Брандън се измъкна бързешком от Уичита по черните пътища, докато накрая се добра до магистрала 96, където се надяваше в дългата

и безлюдна тъмна отсечка да намери някой обществен телефон. Откри един — едва осветена пластмасова кабинка, нашарена с неприлични надписи. Пусна монета и набра номера на телефонната централа, откъдето му отговориха след толкова време, колкото според Брей щеше да му отнеме, ако лично бе отлетял до Вашингтон, и поръча разговор за сметка на засекретения домашен телефон на Франк Шийлдс.

— Къде си, Брандън?

— Там, където ни пшеница никне, ни бизон пасе, Жмичка. В момента минава четири сутринта и пред мен се е ширнал цял Канзас.

— Добре, включил съм скрамблера, едва ли има някакъв шанс да те засекаат.

— Направо бих казал, че няма.

— Въпреки това ти не споменавай никакви имена. Само аз.

— Разбрано.

— Първо, добра ли се до нещо?

— Какво имаш предвид?

— Антония ми каза, че си бил „на лов“, така че не ми беше нужно да разпитвам повече, мошенико!

— За да отговоря на въпроса ви, сър, смятам, че се добрах до нещо. Какъв е случаят с изгубеното дете?

— Направо откачена история, Брей. Момчето е при един офицер, пилот от военноморската ни база в Бахрейн.

— И не желае да говори с никой, освен с нашата армейска дама, Тони ми каза. Какъв ти е проблемът?

— Ако ги свържа, това може да означава смъртната им присъда. Бахрейн направо гъмжи от свръхмодерна съвременна техника. Оттам могат да свалят от ефира всичко със същата скорост като нас. Как да рискувам да разкрия къде се намират и двамата?

— Не прави нищо, докато не дойда, Жмичка, имам една-две идеи. Изпрати ми военен самолет.

— Къде, по дяволите, да ти го изпратя?

— Откъде да знам? Намирам се на една магистрала на десет мили от Уичита.

— Иди на летището в Уичита и ми се обади оттам. Ще ти кажа с кого да се свържеш.

Джулиан Гуидероне, синът на Пастирчето, седеше на маса отвън пред кафенето на римската Виа Венето и се наслаждаваше на сутрешното си кафе с мляко, когато клетъчният му телефон изписука от вътрешния джоб на сакото. Той го извади и заговори.

— Пастирчето — рече той.

— Уичита е провалена — събщи познатият глас от Амстердам.

— До каква степен, не ми е известно.

— Оцелели?

— И двамата наши. Те не са били на местопроизшествието.

— Макдауъл и Карастос?

— И двамата са си били у дома. Не са замесени.

— Напротив. Убийте ги и изнесете всичко от офисите им.

ДЕВЕТНАЙСТА ГЛАВА

Самолетоносачът „Тикондерога“ от парка на Съединените щати представляваше невероятна по размерите си конструкция, същински голям град, със съответните магазини, аптеки, ресторанти, гимнастически салони, служебни кабинети и стаи — единични, двойни и пригодени за спални. Тук човек можеше да се натъкне на повече коридори, пасажи и неочаквани чупки, отколкото във футуристичния Китайски квартал в Сан Франциско. Колкото по-ниско бе нивото под основната палуба, толкова по-малко хора се срещаха из облицованите със стоманени листове проходи, макар да нарастваше броят на завоите, пасажите и товарните клетки. В момента двама души тичаха нагоре по коридор с нисък таван, и биха заинтригували всеки случаен наблюдател. Единият бе висок негър в омачкана и не особено чиста офицерска униформа, който се придвижваше приведен, за да не закачи хоризонтално монтирания тръбопровод, другият — бял младеж с мускулесто тяло, чиито ръце носеха прясна превръзка.

— Побързай! — викна лейтенант Лутър Консидайн.

— Къде отиваме? — попита задъханият Джейми Монтроуз.

— Където, надявам се, дежурният офицер и копоите му няма да те открият!

Стигнаха до тежка метална врата с надпис „Само за упълномощен персонал“. Консидайн извади ключ, пъкна го в ключалката и бутна вратата. Озоваха се в малка стая с бели стени и дълга маса с гетинаксов плот, около която бяха наредени тапицирани в кафяво въртящи се столове; вдясно бе монтиран голям екран, а вляво — прожекционен апарат.

— Къде сме? — попита Монтроуз младши.

— Тук се явяват на доклад пилотите, изпълнили свръхсекретна задача.

— Откъде взехте ключа, лейтенант?

— От отговарящия за сигурността, който ми бе командващ офицер, додето големите шефове не решиха, че е прекалено умен или

твърде сляп, за да лети. Все още делим една стая, а в момента си мисли, че имам среща с някой смугъл ангел на милосърдието.

— Много мило от негова страна.

— Мило донемайкъде. Нали платих да го пуснат от казиното в Родос. Сядай някъде и се успокой. Щракам това ключе и външният надпис отвън ще светне в червено: Не влизай.

— Не зная как мога да ви се отблагодаря, сър.

— Това не е необходимо, Джейми. Разкажи ми колкото е възможно повече и не забравяй, че ще ми връчат метла и парцал, ако ме преметнеш.

— Всичко, което ви казах, е самата истина...

— Вярвам ти! — прекъсна го Лутър Консидайн, а очите му святкаха от гняв. — Вярвам ти, защото цялата тая история е толкова смахната, а ти си толкова млад, че и син на пилот изстребител, най-добрия сред нас, тъй че защо ще ме лъжеш? Капитанът обаче, онзи с четирите нашивки, дето направлява тоя плаващ град, си мисли, че си избягал от моя сектор, а аз не мога да те открия, щото нашият офицер от разузнаването ти е наредил да говориш с Вашингтон.

— Няма да стане! — упорстваше младият Монтроуз. — Писна ми вече да се разпореждат с мен!

— О кей, както кажеш. Дай сега да се върнем назад. Какво точно ти казаха ония двете правителствени горили, двамата бели бабаити на летище Кенеди?

— Не са ми обяснявали много-много... Майка ми била включена в секретна мисия, тъй че ако имало изтичане на информация, искали аз да съм на сигурно място.

— Документи показаха ли?... Остави, като нищо са могли да бъдат и фалшиви. Това, дето ти рекоха, как ти прозвуча?

— Ами сториха ми се симпатични. Изглеждаха искрено загрижени, съчувстваха ми за всичко, което съм преживял, дори на самолета ме натовариха, без да се суетят с билетите, паспорта ми и разни такива.

— Ти нищо ли не попита?

— Много въпроси им зададох, но и те не знаеха повече от мен.

— Какво точно ти казаха? — настоя Консидайн, като се взря в момчето пред себе си.

— Че самолетът щял да лети за Париж, което и сам можех да прочета по надписите, но аз съм щял да продължа, само че те не знаели в каква посока. На летище Орли щели да ме посрещнат други двама, които да ме поемат.

— Нищо повече ли не казаха за майка ти и нейната мисия?

— Те самите нищо не знаеха. Сигурен съм, че не ме лъжеха. После им казах, че трябва да се обадя по телефона и те не ме спряха. Обадох се у дома, но никой не вдигна, дори секретарят не се включи. После звъннах на един приятел на семейството, колега на мама; включи се запис от централата, според който номерът бил сменен, а после се свързах и с една телефонистка, която заяви, че новият не бил записан при тях. Тогава вече си помислих, че каквато и да е операцията, тя се провежда в пълна тайна. Но това вече ви го разказах, лейтенант.

— Не всичко, не беше ми казал за телефонните разговори. Както и да е, може пак да те накарам да го повториш. Нищо чудно да ми убягва нещо, дето е току под носа ми.

— Нищо не съм премълчал, лейтенант.

— Престани с това „лейтенант“, Джейми. Името ми е Лутър. Следващия път, като се срещнем, може и да съм разжалван до обикновен юнга. От чернокож командир на изстребител до моряк, въоръжен с парцал... Колин Пауъл задника ми ще съдере, макар да не съм дете, като нищо може да го направи.

— Не мисля, че това има нещо общо с цвета на кожата... Лутър.

— А, обичам ви аз вас, белите либерали. Защо не си избра някой симпатичен бял морски офицер да му разкажеш историята си? В моята ескадрила има една отрепка, който ненавижда всекиго, ако не е лъснат до блясък. И готвача би вкарал в карцер, ако зърне мазно петно по престилката му.

— Значи и мен би затворил.

— Имаш право. Разкажи сега за телефонните обаждания. Особено за второто, със сменения номер.

— Позвъних в дома на полковник Евърет Бракет. Учили са заедно с мама във военната академия, бе близък с мама и татко. Често включваше мама в разни задачи.

— Какви задачи?

— Той е голяма клечка във военното разузнаване. Майка ми беше преминала обучение по специализирано технологично оборудване, компютри и разни такива неща. Това е подразделение на Ге-две, и чичо Ев много разчиташе на нея, така си мисля.

— Защо я е избрал за тази вероятно опасна секретна операция?

— И понятие нямам. След смъртта на татко той стана нещо като негов заместник, а не мисля, че би принудил мама да върши нещо опасно. Звучи абсолютно безсмислено!

— Слушай ме сега внимателно, Джейми, и се опитай да си спомниш. Кога точно получи съобщението от Вашингтон, предадено ти от директора на твоето училище, че трябва да отидеш на летище Кенеди в Ню Йорк?

— Беше петък, не си спомням точната дата, но беше в края на седмицата, преди уикенда.

— Хайде пак, бъди колкото е възможно по-точен, преди този петък кога за последен път говори с майка си?

— Няколко дни преди това, три-четири може би. Съвсем обикновен разговор беше, да ме пита как вървят уроците, такива неща.

— След това не си ли говорил с нея?

— Не, нямаше причина.

— В такъв случай можем ли да допуснем, че не се е опитвала да се свърже с теб през тези три-четири дни?

— Сигурен съм, че не ме е търсила.

— Как тъй?

— В Париж, на летището, казах на онези двамата, които ме посрещнаха, че трябва да се обадя на мой братовчед, който живее в града, защото мама ми е поръчала. Това май ги озадачи, но останах с впечатлението, че се опасяват да не объркат нещо, затова ми позволиха да се обадя, макар че усещах как дишат във врата ми, докато държах слушалката.

— По-нататък?

— Имах у себе си карта, нали ги знаете, с тях може да се обаждаш отвсякъде, кода в Щатите знаех, на училището ми...

— Тъй ли? — прекъсна го Консидайн.

— Ей, лейтенант... Лутър де, немалко години бях хлапето в семейството на военен, нали си спомняте? И въпреки това повечето ми

приятели, още от малки, са във Вирджиния, където е истинският ни дом.

— Значи вдигаш телефона и се обаждаш в училище, а не на някакъв несъществуващ братовчед.

— О, Кевин си е съвсем истински. Много по-голям е от мен и учи в Сорбоната.

— Невероятно семейство, няма що. И все пак ти си се обадил в твоето училище.

— Да, естествено. Оливия дежуреше на номератора; тя е спечелила стипендия, за да учи при нас, и от известно време сме близки, ако разбираш какво имам предвид.

— Ще опитам да си припомня... И после?

— Ами тя ме позна, а аз попитах дали майка ми не е звъняла, в централата се записват обажданията. Каза ми, че не била звъняла, аз се престорих, че разговарям с братовчед ми Кевин, и след малко затворих. Ще трябва да се извиня на Ливи за тоя номер.

— Гледай да не забравиш — посъветва го Консидайн, като разтърка челото си. — Ето още един разговор, за който не беше ми споменал.

— Трябва да съм забравил. Но ти разказах всичко за голямата къща над мостовете, за пазачите, как не можех на никого да се обадя, как ме държаха в стая с решетки по прозорците.

— И за бягството ти — кимна пилотът, — което само по себе си е направо забележително. Трябва да си държеливо хлапе; ръцете ти са били целите изранени, но не си се отчаял.

— Дали съм издръжлив не знам, но бях решил на всяка цена да се измъкна. Онова, което ми говореше Ахмед, пазачът ми де, ми звучеше като развалена грамофонна плоча, тъй че изобщо не му вярвах. Толкова време да мине и никой да не намери начин да ме свърже с майка ми. Пълна тъпотия!

— Изчислена до часове, ако не и минути — разсъждаваше на глас Лутър Консидайн. След което внезапно се изправи.

— Какво искаш да кажеш? — попита момчето.

— Ако не си ме излъгал, а аз вече съм почти убеден, че казваш истината, онези, лошите е трябвало да те изведат от страната, преди майка ти да се включи в изпълнението на секретната мисия, а това е единственото, за което твоите похитители не са те излъгали.

— Не те разбирам, Лутър. — Джейми се смръщи в недоумение.

— Това е единственото смислено нещо — отвърна пилотът, като погледна часовника си. — Каквото и да върши майка ти в момента, засяга мутрите, които са те отвлекли, и това трябва да е нещо голямо.

— Ще обясниш ли, ако обичаш?

— Отвлечането бездруго си е сериозна работа, а да отвлечеш хлапето на офицер от армията, прикрепен към службите за сигурност, е все едно да си наденеш сам примка на шията. Измъкнали са те от една и са ти надянали друга. По техен модел.

— Но защо?

— За да хванат на въдицата си мама Монтроуз. — Консидайн пристъпи към вратата. — Ще се върна след няколко часа. Почини си, поспи дори, ако можеш. Ще оставя червения надпис, никой няма да те притеснява.

— Ти къде отиваш?

— Доста ясно ми описа мястото, където са те държали, а аз добре познавам терена в Бахрейн. Имам идея къде може да е било това; подобни имения там не се срещат толкова често. Ще донеса един Полароид с десетина филма. Може пък и да ни провърви.

* * *

Джулиан Гуидероне се бе отпуснал в креслото на своя реактивен самолет „Лиър 26“ на път за дома си в Бахрейн, в много отношения седалище на неговата огромна финансова империя. Винаги бе харесвал Бахрейн; неговите удобства и начин на живот. Манама не можеше да се мери с Париж по гъделичкаща сетивата привлекателност, нито пък с Лондон по цивилизованост, но ако имаше място на света, където принципът *laissez-faire*, иначе казано пълна свобода на действие, да се прилагаше в най-чист вид, то това бе Бахрейн. Ненамеса бе неговото кредо, обхващащо не само икономиката и пазара, но и душата на човека, което важеше с още по-голяма сила, ако този човек принадлежеше към класата на богатите.

Джулиан имаше приятели там, макар да не можеха да се нарекат близки приятели (защото той такива изобщо нямаше), тъй като те биха представлявали досадна пречка, и смяташе да даде няколко приема в

тесен кръг, като покани неколцина претенденти за престола, но най-вече банкери и петролни магнати, истински съвременни кралски величия.

Пейджърът му запиука и прекъсна съзерцанието му. Джулиан измъкна устройството от джоба си и с известна тревога отбеляза, че сигналът идва от сектор с код 31, Холандия. Номерът беше без значение, тъй като бездруго бе фалшив. Това можеше да бъде един-единствен човек. С основно седалище в Амстердам. Ян ван дер Меер Матарайзен. Джулиан посегна към телефона, монтиран в специален плафон отстрани на работната маса.

— Боя се, че имам съкрушителна новина, сър.

— Всичко е относително. Онова, което изглежда съкрушително в един миг, може в следващия да се превърне в преимущество. Какво има?

— Обектът, който прехвърлихме през Париж в Близкия изток, е изчезнал.

— Какво? — Гуидероне толкова рязко се изправи в креслото, че предпазният колан болезнено се вряза в корема му. — Искаш да кажеш, че не знаем къде е? — на пресекулки изрече той, в същото време стисна токата на предпазния колан и я разхлаби. — Започнахте ли издирване, внимателно издирване имам предвид?

— Възложено е на най-способните ни изпълнители. Няма никаква следа.

— Продължавайте да търсите... навсякъде! — Синът на Пастирчето рязко пое въздух, за да възвърне поне донякъде самообладанието си. — Междувременно — продължи вече спокойно, като успя да събере мислите си, — дадох под наем яхтата, голямата яхта, така че изпразнете я, напълно. Освободете и екипажа, целия екипаж, пратете ги в нашия флот в Оман, Мускат. Шейхът, който я наема, си има своя прислуга.

— Разбирам, сър. Всичко ще бъде изпълнено до края на деня.

— За Бога, продължавайте издирването на обекта! — Гуидероне тресна слушалката и викна: — Пилот!

— Да, синьор? — обади се глас от кабината, отдалечена на не повече от два-три метра.

— Как сме с горивото?

— Имаме достатъчно. Летим не повече от двайсет и две минути, синьор.

— Ще стигне ли да ме откарате до Марсилия?

— Напълно, синьор.

— Променете плана на полета и сменете курса.

— Веднага, синьор Паравачини.

Паравачини. Име от потъналите в забвение анали на Матарезе, ала у малцината, на които бе известно, то предизвикваше ако не ужас, напрегнато безпокойство. Компанията „Скоци-Паравачини“, създадена посредством матримониален съюз между двете фамилии, бе погълната от други в течение на годините, но името добре служеше на Гуидероне в някои части на света. Легендите умират бавно, което още повече важи за онези, породени и раздухвани от страха.

Макар граф Скоци да бе сред първите, вербувани от барон Гийом де Матарезе в началото на века, той се бе превърнал във фигурант. Когато богатството на фамилията започна да се топи, една от дъщерите на Скоци бе омъжена за сина на не по-малко богатото, но известно с бруталността си семейство Паравачини.

След години някога неразделните Скоци и Паравачини, чиито имения край прочутото езеро Комо, езерото на богатите, както му казваха в Италия, бяха отдалечени на не повече от няколко мили, дотолкова се отчуждиха, че дори не се поздравяваха. След време отчуждението престана да зачита дори нормите на елементарното приличие. Няколко безценни служители в компанията, известни с благосклонността си към Скоци, бяха убити, а за извършителите се заговори, че били наети от Паравачини, макар да липсваха доказателства. Един ден и наследникът на фамилия Скоци бе намерен мъртъв; първоначалната версия предполагаше удавяне, тъй като тялото бе изхвърлено на брега на езерото. Полицаяте от Беладжио, уплашени от всеизвестната кръвожадност на Паравачини, пропуснаха да споменат в доклада си, че са открили едва забележима следа от убождане, като от тънкото острие на шиш за лед, пронизал гръдния кош и пробол сърцето. Пазителите на реда имаха сериозно основание за своята предпазливост, тъй като родените във фамилия Паравачини момчета ставаха свещеници, бързо напредваха и се превръщаха в пратеници на Ватикана! При подобни обстоятелства всеки трябваше да бъде максимално предпазлив.

Членовете на фамилия Скоци, посредством своите адвокати, продадоха дяловете си на друг крупен италиански концерн, собственост на Тремонте, фамилия, чието благоденствие се дължеше на огромно богатство, както и на привързаността към юдейско-християнската етика. А кой ги познаваше най-добре? Родените с името Тремонте бяха започнали пътя си към световната слава благодарение на съюза между един изключително способен италиански еврей и един ревностен римокатолик. Както в църквата, така и в синагогата смръщиха вежди, ала последвалите щедри дарения и в двете посоки заглушиха упреците.

Тук и сега, разсъждаваше Джулиан Гуидероне, легендата за Паравачини все още властва над Средиземноморието, особено в Италия. Никой не смееше да разиграва Паравачини, тъй като и при най-незначителното отклонение от правилата, само след часове щеше да е мъртъв. Проникване в начина на мислене. Това бе ключът.

Що се отнася до Тремонте и тяхната високомерна самомнителна философия, смъртта на техния адвокат, любител на играта поло, можеше да намали антипатията им към Матарезе. Те знаеха, че ще последват и други убийства, това бе пророчеството на Паравачини. Те бяха длъжни да го зачетат, тъй като всяка смърт в крайна сметка се превръща в нещо съвсем лично.

Онова, което докарваше Гуидероне до ръба на параноята, бе появата на непоносимата за него воня. Най-смрадливия звяр, пръкнал се на белия свят, Беоулф Агът! Той отново бе напомнил за себе си, както и преди четвърт век! Той бе мозъкът в дъното на издирването, сложен мозък, който винаги търсеше невъзможното. Той трябваше да бъде спрян, убит, това трябваше да стане още в Чезапийк. Джулиан се готвеше да даде заповедта в Марсилия. Брандън Алан Скофийлд да бъде убит. На всяка цена.

Самолетът F-16 извърши директен полет от Уичита до пистата в Чероки, на единайсет километра северно от Перегрин Вю. Кола на ЦРУ очакваше раздърпаниа рошав Скофийлд и веднага го откара до бившия курортен комплекс, където ранното утринно слънце вече заливаше възвишенията на Смоуки Маунтинс. Брей не се изненада кой

знае колко, че веднага щом целуна Антония, откъм кухнята чу познат глас.

— Дано си успял да поспиш в самолета — избоботи Франк Шийлдс. — Господ ми е свидетел, аз не съм мигнал! Моят пилот нацели всяка въздушна яма от Андрюс дотук. — Високопоставеният аналитик от ЦРУ се появи в рамката на вратата с чаша димящо кафе в ръка. — Сигурно и на теб ти се пие — добави той.

— Аз ще му наляя, Франк — рече Тони. — Ти му прочети конското, заслужава си го. — Тя мина покрай госта и влезе в кухнята. — Ще му приготвя яйца. Видът му е ужасен, а аз трябва да съм луда, щом го търпя толкова години.

— Така и трябва да направя — рече аналитикът, като пристъпи в дневната и огледа пропитата от пот униформа на Скофийлд. — Да ти се развикам, де. На какво си се направил в тия дрехи, статист в някой филм за Рамбо?

— Изпълниха си предназначението, Жмичка. Ако бях сложил костюм, да са ме тикнали вече в някой затвор в Канзас.

— По тоя въпрос няма да споря с теб, само ми спести обясненията. Предполагам, вече са се стопили десетте хиляди, които ти подписах.

— Тъкмо бях започнал да се разпускам. Като видиш какво съм донесъл от дома на Мама Гъска, моят приятел от някогашното Щази ще си поиска своите сто хиляди.

— Всичко е въпрос на интерпретация, Брандън, включително и доставяните от разузнаването материали.

— Що за високопарни фрази...

— Нека все пак караме подред... — мрачно го прекъсна Шийлдс. — Какво ще кажеш за малкия Монтроуз? Изложих ти моите опасения, а ти подхвърли, че не ти липсват идеи. Ще може ли да ги чуя?

— Линията на разсъждение е съвсем елементарна — отвърна Скофийлд. — Ти каза, че хлапето било с морски офицер, пилот, нали така?

— Да, синът на Лезли го избрал съвсем случайно сред тълпата в Манама. Той е пилот на изстребител на „Тикондерога“, командир на ескадрила, казва се Лутър Консидайн и съвсем не е някой безличен смотаняк. Според шефовете му, очаква го бляскава кариера, със съответните награди и всичко останало.

— Момчето е избрало умен човек.

— Очевидно.

— Тогава действай чрез него — предложи Скофийлд.

— Какво?

— Хлапето очевидно му вярва, тъй че говори с този Консидайн. Бъди откровен с него, той ни е последната възможност. Трябва да кажеш на Лезли, че синът ѝ е във от опасност и е в сигурни ръце, би било немислимо да я държиш в неведение.

— Съгласен съм, но съществува един проблем. Не знаем къде е Джеймс младши. Изчезнал е...

— Какво говориш?

— Това са последните сведения. Не е потвърдено със сигурност; не вярват да е напуснал самолетоносача, но не могат да го открият.

— Да си се качвал някога на самолетоносач, Жмичка?

— Господи, колко си досаден! Не, не съм се качвал!

— Представи си да пуснат на вода град като Джорджтаун, нещо такова е. Малкият Монтроуз може да се скрие където си пожелае, дни и седмици може да не го открият, ако има свобода на движение, какъвто очевидно е нашият случай.

— Та това е нелепо! Нали трябва да се храни, да спи, да използва тоалетна... все някой ще го види.

— Не и ако някой му помага, например някой морски офицер, с когото се е сприятелил.

— Значи според теб...

— Струва си да опиташ, Франк. Преди години научих, че пилотите са особена порода, сигурно защото прекарват толкова време затворени в бойни самолети на километри от земята, и то съвсем сами. А бащата на нашето хлапе също е бил пилот на изстребител, с немалко отличия... макар и присъдени посмъртно. Нищо не можеш да загубиш Жмичка. Свържи се с Консидайн. Опитай поне.

Нищо не е свършено в нашия свят на високи технологии, най-вече поради факта, че усъвършенства ли се дадена технология, изобретява се нов конкурентен продукт, който претендира да е не по-малко свършен. Подобен е и случаят с ВСТС — Военен Сателитен Трансмисионен Смесител, който максимално се доближава до

тайнственото понятие съвършенство. Но за не повече от седмица. Ключът се съдържа в съоръженията за предаване и приемане: всяко от тях е прикрепено към чувствителен уред с непостоянно калибриране, което едновременно изолира и смесва кривите на тембъра успоредно с мигновеното им преминаване през космическия ефир. Съществуваше минимална степен на риск, но от другата страна на везните стоеше опасността една майка да загуби здравия си разум; а и степента на сигурност на замесените страни.

Старши лейтенант от военноморските сили Консидайн получи заповед да се яви в комуникационния център и там го свързаха с Перегрин Вю, където необходимото електронно оборудване бе набързо докарано със самолет от Пентагона. Инсталираха го на Клингамс Доум, най-високия връх в тукашните планини Грейт Смоукис. Скоро след това Лутър Консидайн седна пред посоченото му табло и сложи слушалките на борда на самолетоносача на американската армия „Тикондерога“ в Бахрейн.

— Лейтенант Консидайн — произнесе безизразен глас, отдалечен на тринайсет хиляди километра от Персийския залив, — името ми е Франк Шийлдс, заместник-директор на Централното разузнавателно управление. Чувате ли ме?

— Чувам ви, господин директор.

— Ще бъда възможно най-кратък... Вашият млад приятел отказва да говори лично с който и да било служител на правителството, за което изобщо не го виня. Немалко са го лъгали от името на правителството.

— Следователно той ми е казал истината! — възкликна пилотът, без да скрива облекчението си. — Знаех си.

— Казал ви е истината — потвърди Шийлдс, — но от съображения за личната му безопасност не смятам, че можем да го свържем с лицето, с което настоява да говори. Може би след няколко дни ще успеем да подсигурич чиста линия, но в момента е невъзможно.

— Не вярвам да направи компромис. На негово място и аз не бих го направил.

— В такъв случай вие знаете къде е той.

— Официално, не. Следващият въпрос, ако обичате?

— Няма да бъде въпрос, лейтенант, по-скоро молба. Убедете го да ви каже нещо, каквото и да е то, което е известно единствено на човека, с когото иска да се свърже. Ще го направите ли?

— Когато, по-скоро ако го намеря, ще му предам вашето съобщение, господин директор.

— Ние ще чакаме, лейтенант. Вашият старши офицер за свързка знае кодовете, на които може да ме намери. Това са само цифри; никой друг не знае за нашия разговор.

— Дочуване, сър. Надявам се, че ще мога да помогна. — Консидайн свали слушалките и техникът на смяна прекъсна връзката.

— Слушай, Джейми — рече пилотът, като се настани срещу момчето. Двамата седяха един срещу друг върху празни каси в един от складовете под горните палуби. — Този човек ми се стори надежден, всъщност звучеше прекалено притеснен, но говореше съвсем смислено. Някакъв шеф е в разузнаването и трябва да проучи всички аспекти на една твърде сложно зададена схема.

— Не разбирам какво говориш, Лутър.

— Човекът се опасява, че има поставен капан. Разбира защо настояваш да говориш единствено с майка си, знае, че неведнъж са те лъгали от името на правителството. Спомена, колко е загрижен за „личната сигурност“ и необходимостта от „надеждна безопасност“, преди да осъществи връзката помежду ви. Опитва се да защити и двама ви.

— С други думи, възможно е да ме използват за примамка. И съвсем не е задължително това да бъде точно аз.

— Добре казано, момче... Къде си научил всичко това?

— Заслушвал съм се в разговорите на мама с чичо Ев. И двамата принадлежат към сектор Ге-две, но често изпълняват задачи за други отдели, свързани с контраразузнаването.

— Всемогъщи боже — промърмори Консидайн. — И преди си мислех, че майка ти е забъркана в нещо голямо, но това май ще се окаже много по-сериозно и широкомащабно, отколкото съм си представял. Трябва да е някоя секретна мисия със световно значение. Даваш ли си сметка, че нашият шеф от разузнаването е провел поверителни разговори с централата във Вашингтон, след което са го

прехвърлили в DIA, Държавния департамент и накрая в Белия дом при Томас Кранстън, който е нещо като сянка на президента по всички въпроси на националната сигурност? Ако си спомняш, този човек обеща да те свърже със самия президент!

— Президента не познавам, но познавам майка си. Никой не може да наподобя нейния глас, нито пък да знае онова, което е известно само на нея.

— Именно това иска този Шийлдс от теб, нещо, което е известно само на двама ви. Нима не разбираш? Увери ли се, че това действително си ти, и получи ли потвърждение от майка ти, той може да действа. Това ми звучи що-годе смислено, също както вярвам, че каквото и да става, то е разтърсило най-висшите правителствени кръгове. Хайде, Джейми, помогни ми.

— Добре, остави ме да помисля. — Монтроуз младши стана и закричи напред назад по застлания със стоманени листове под на складовото помещение. — Слушай — продължи след малко, — като бях малък, съвсем малко хлапе, мама и татко ми подариха плюшено животинче, агънце, от ония играчки, с които децата не могат да се наранят. Дори копчетата бяха облечени. Години по-късно, всъщност месеци след смъртта на баща ми, мама продаде къщата и се преместихме на друго място... за да не ни потискат спомените. Предложих да ѝ помогна да почисти тавана и ето че тя намери малкото плюшено агънце и ми каза: „Я погледни, та това е Малкъм.“ Бях го забравил, дори името му не помнех. Мама ми разказа колко много се смели с баща ми, когато съм го нарекъл „Малкъм“, макар да ми е било трудно да го произнасям. Това бил някакъв герой от анимационно филмче, което съм гледал по телевизията. Аз нямах никакъв спомен, но ѝ повярвах.

— Това ли е то? — попита Лутър. — Името на едно плюшено животинче?

— Само за това се сещам. Пък и не знам на някой друг да сме разказвали тая история.

— Може би ще свърши работа. Успя ли да разгледаш снимките на именята?

— Отделих две. Не мога да бъда абсолютно сигурен, но според мен трябва да е едното от тях. — Момчето непохватно бръкна в

джобовете си с все още овързани в бинтове ръце и подаде на Консидайн въпросните снимки.

— Ще ги разгледам, но първо трябва да докладвам горе. Впрочем като се върна, ще те преместя отгук.

— Къде ще ме водиш?

— Моят втори пилот си е издействал тридневен отпуск и заминава за Париж, където вече го чака жена му, тя пише за разни модни издания. Съкаютникът му пък е под карантина в лазарета, болен е от шарка... Представяш ли си? Нищо чудно скоро всичките ни пилоти да са дванайсетгодишни хлапетии.

— Аз съм на петнайсет и вече съм взел дванайсет летателни часа. Готов съм и сам да летя, Лутър.

— Е това много ме успокоява. Хайде, до скоро.

Лезли Монтроуз се озова в стъклена кабина насред просторна стая, в която бе монтирано електронно оборудване, чиито елементи се издигаха чак до тавана. Навсякъде се виждаха зелени екрани, снабдени с клавиатури и цифрови дисплеи, работни места за десет оператори, мъже и жени, специалисти в секретните операции. Това бе центърът за глобални връзки на МИ-6, където се получаваха и изпращаха съобщения от и за целия свят. Лезли седна пред компютърния пулт за телефонна връзка, върху който висяха на малки поставки три телефонни апарата, всеки в различен цвят — зелен, червен и жълт. От невидимия говорител, монтиран в кабината, се разнесе женски глас.

— Ако обичате, вдигнете зеления телефон, госпожо. Свързвам ви.

— Благодаря. — Монтроуз посегна към слушалката, разтърсена от тревожно безпокойство. Опасяваше се от най-лошото и все пак застави треперещите си пръсти да вдигнат слушалката. — Тук офицерът с назначение в Лондон...

— Всичко е наред, Лезли — прекъсна я Франк Шийлдс. — Няма нужда от условно представяне.

— Франк?

— Уверяват ме, че оборудването за връзка е толкова надеждно, че все едно си говорим в някоя дървена къщичка в Аляска.

— Не разбирам какво ми говориш, но аз не съм на себе си, откакто Джеф Уотърс ми поръча да дойда тук и да чакам обаждане. Дори не ми каза, че ще говоря с теб.

— Той също не знае, а и като достоен възпитаник на Итън дори няма да попита, ако сама не му кажеш.

— За Бога, Франк, какво означава всичко това? — Монтроуз рязко сниши гласа си до едва разбираем шепот. — Има ли новини от сина ми?

— Може би, но най-напред трябва да ти задам един въпрос.

— Въпрос ли? Отговор няма да получиш, докато не чуя какви са новините от сина ми.

— Името Малкъм говори ли ти нещо?

— Малкъм... Малкъм? Не познавам човек с такова име. Що за глупав въпрос?

— Успокой се, подполковник, помисли. Спри за миг и помисли...

— Не искам да мисля, дяволите да те вземат! — кресна Монтроуз. — Какво означава това Малкъм и какво общо има със сина ми? Не познавам никого... Никога не съм познавала такъв човек... — Внезапно Лезли замлъкна. Пое дълбоко дъх, отдалечи зелената слушалка от ухото си и през стъклото се вторачи с разширени очи в отсрещната бяла стена. — О, господи! — прошепна и отново придърпа слушалката. — Малкото плюшено агънце, пухкава играчка, подходяща за тригодишно дете! Той го нарече „Малкъм“, като героя от онова филмче...

— Точно така, Лезли — потвърди Франк Шийлдс от базата в Смоуки Маунтинс, отдалечена на седем хиляди километра от Лондон. — Играчката на едно малко дете, захвърлена и забравена и от двама ви, докато...

— Докато не я открихме на тавана! — едва не извика Монтроуз. — Аз я намерих, а Джейми я беше забравил, затова му разказах историята. Джейми! Моят син се е свързал с вас!

— Не пряко, но поне знаем, че е в безопасност. Успял е да избяга, което е невероятно постижение за момче на неговите години.

— Та той бездруго е невероятно момче! — възкликна обезумялата от щастие майка. — Може да не е пръв по биология и латински, но е страхотен борец! Не ти ли казах колко е добър?

— Това ни е известно.

— О, господи, говоря глупости, нали? — през сълзи продължи подполковник Монтроуз. — Извинявай, Франк, бърба нелепици, а сълзите текат по лицето ми.

— Това е напълно естествено, Лезли.

— Къде е той? Кога мога да говоря с него?

— В момента се намира във военноморска база в Близкия изток...

— Близкия изток?

— Засега не мога да рискувам да го свържа директно с теб. Нямаме възможност да инсталираме подходящото оборудване, което би гарантирало пълна сигурност на линията. Сигурно разбираш, че онези, от които е избягал, го търсят навсякъде, а в електронното проследяване са не по-малко способни от нас.

— Разбирам, Франк. Зная нещичко за компютрите.

— Така ми каза и Прайс.

— Впрочем той излезе голям симпатяга. Настоя да ме придружи дотук, макар да имаха други планове със сър Джефри. Планове, които предвиждаха приятна игра на покер в клуба на Уотърс. Напълно заслужено, смее да добавя.

— Ти разкри ли му какъв пост заемаш? Офицер на разположение от отдел Ге-две, а не подполковник, зачислен към Корпуса за бързо реагиране?

— Не, но той вероятно се досеща, тъй като се наложи да поработя с компютрите на Белгрейвия Скуеър. Не съм убедена, че ще направи разликата, пък и за него едва ли има значение.

— Не се заблуждавай. Той не обича да му се спестява важна информация. В това отношение е вироглав като Беоулф Агът.

— Не разбирам в какво е проблемът. Ще предадеш на Джейми, че разбирам настоящото положение, нали?

— Естествено. Кажи ми нещо, подобно на тая история с Малкъм, за да е сигурен, че идва от теб.

— Добре тогава... Кажи му, че съм получила бележка от учителя му по биология. Най-добре е да си събира ума, иначе нищо няма да тренира.

Лезли излезе от центъра за глобални връзки на МИ-6 и се озова в дълъг широк коридор, където зърна само двама души. Единият беше дежурният от въоръжената охрана, седнал на маса в средата на коридора, другият бе Камерън Прайс. С разтуптяно сърце, Лезли профуча край въоръжения пазач и застана пред Камерън. С грейнало от радост лице, усмихната като малко дете, тя буйно го прегърна и прошепна в ухото му:

— Новини от Джейми! Избягал е, вече е в безопасност!

— Та това е прекрасно, Лезли! — Кам се стресна от неволния си вик и побърза да понижи глас. — Страхотна новина, наистина страхотна — добави и на свой ред я притисна в обятията си. — Кой ти се обади?

— Франк Шийлдс. Съобщението е отскоро, но чакаха потвърждение и го получиха. От Джейми е!

— Сигурно имаш чувството, че камък ти падна от сърцето...

— Думи нямам! — подполковник Монтроуз сякаш внезапно осъзна, че стоят плътно притиснати наред пустия коридор и заговори на пресекулки, като се опита да разхлаби прегръдката. — Извинявай, Кам. Държа се като малко дете...

— Защото собственото ти дете е в безопасност — откликна Прайс, като хвана брадичката ѝ, за да не отвърне поглед. — Ти плачеш, Лезли.

— Това са сълзи на щастие, приятелю, мой добри приятелю.

— Поплачи си и ще ти олекне.

— О, сигурно... — Лицата им, очите им почти се докосваха. Камерън я пусна и отстъпи крачка назад. — Благодаря ти приятелю — повтори тя.

— За какво? За това, че съм тук? Това бе единственото ми желание.

— И за това, разбира се, но исках друго да кажа. Само преди секунди исках да те целуна, толкова много исках.

— В момента си твърде уязвима, подполковник.

— Ето защо ти благодаря. Защото ме разбираш.

— Този път лесно се измъкна — усмихна се Прайс, — но не ми се доверявай прекалено. Не съм някой трийсет и шест годишен монах.

— Нито пък аз съм трийсет и шест годишна монахиня... Макар да е вярно за последните няколко години.

— Нека разнищим този проблем като истински разузнавачи.

— Боя се, че аз не се числя към твоята служба...

— Хайде, хайде, понаучих нещичко за теб в имението Чезапийк.

— Какво си научил?

— Ти се числиш към висшия офицерски състав на отдел Ге-две, както и Ев Бракет.

— Какво говориш?

— Вие сте елитно подразделение, или както англичаните го наричат, специален отдел. Нямате постоянно назначение, просто издирвате лошите хора... и сте преминали съответното обучение, естествено.

— Откъде си научил всичко това?

— Ти самата се издаде, и то неведнъж. Разсъждаваш като професионален агент, свикнал да работи под прикритие. Често говориш като такъв, пък и военните нямат навика да пращат свои хора, нито дори офицери от Корпуса за бързо реагиране, в Института за следдипломна квалификация по компютърни науки към Университета на Чикаго, за да може той или тя да води битка с помощта на преносим компютър.

— Та това е смешно! — възкликна Монтроуз с блеснали, зачервени очи. — Само преди пет минути Франк ме попита дали съм ти разкрила коя съм, уверих го, че не съм, но имам чувството, че сам си се досетил, след като поработих на компютъра в къщата на Белгрейвия. Той не се притесни, но все пак кажи ми, тогава ли се досети?

— Не, обяснението е много по-просто. Добре зная, че според някои в Пентагона и Лангли това е неразумно, но ние от ЦРУ и твоите хора от Ге-две често сме принудени да работим съвместно. В крайна сметка, свързах се с един приятел в Арлингтън, за да ми направи справка за теб и Бракет. Моят приятел от години си мисли, че съм спасил живота му в Москва, макар че аз не си спомням. А той смята, че ми дължи нещо голямо.

Сега вече Лезли избухна в смях, който дори стресна човека от охраната.

— Агент Прайс — рече тя, — по-точно, специален агент Прайс, дали бихме могли да върнем лентата малко назад и да я пуснем отново?

— Идеята е великолепна, подполковник Монтроуз. Нашата лента е чиста, тъй че предлагам да започнем отново с вечеря в знак на благодарност в някой изискан ресторант. Тъй като разполагам с достатъчно средства за извънредни обстоятелства, аз те каня.

— И в същото време твърдиш, че не бива да ти се доверявам?

— Нито за миг. Това няма да бъде изтрито от лентата.

ДВАЙСТА ГЛАВА

Франк Шийлдс каза на секретарката си, която работеше за него вече деветнайсет години, че в продължение на два дни ще бъде „извън терена“ и никой не бива да знае къде се намира. Това се отнасяше за абсолютно всички, независимо колко висок пост заемаха.

— Настъпи ли кризисна ситуация, ще използвам връзката през Денвър — рече той на жената, която добре познаваше „забежките“ на шефа си.

Тя го увери, че ще се обади на госпожа Шийлдс, за да я успокои, и ще напише заповед за полет, който да го отведе в Монреал. Това нареждане щеше да бъде класирано като строго секретно и впоследствие заличено след ранния полет до Чероки и инструкцията за пилота да се върне в базата Андрюс.

— Както обикновено, подsigурира си ме от всички флангове, Маргарет — похвали я Франк Шийлдс. — И все пак май ще трябва да провериш сигурността на връзката през Денвър.

— Вече го направих, сър. Няма регистрирани набези. Обаждан се в Колорадо, пейджърът ви дава сигнал, а самото обаждане достига Денвър.

— Вече сериозно се замислям да те предложа за директорския пост.

— Той със сигурност е твой, стига да го поискаш, Франк.

— Не го искам, пък и ти си по-опитен организатор... А, Маги, предай на Алис, че наистина съжалявам, задето се налага да тръгна тъкмо днес. Децата обещаха да дойдат на вечеря днес или утре; жена ми сигурно ужасно ще се разстрои.

— Поканата е за края на седмицата — поправи го секретарката. — А дотогава ти може и да се върнеш.

— Ти пък откъде знаеш?

— Алис се обади и помоли да проверя каква ти е програмата. Предпочитам да не ме изобличават в лъжа, затова се надявам наистина да се върнеш навреме.

- Ще направя всичко възможно.
- Моля те наистина.
- Това намирисва на заповед.

След този разговор Шийлдс удвои усилията си да събере майката и сина, като с помощта на Джефри Уотърс, МИ-5 и МИ-6 задейства на най-високо ниво на секретност. Беше решено, че най-простият и елементарен начин на пътуване би бил и най-сигурен. Предстоеше самолетносачът „Тикондерога“ да патрулира в Персийския залив между Бандар-е Чарак и Ал-Уакра; това определи и начина на действие. Щом самолетите напуснат пистата и поемат своите опознавателни полети, един от тях, с пълен резервоар, щеше да поеме към базата на Кралските военновъздушни сили в Лох Торидън, Шотландия. Пилотът бе лейтенантът на служба във военноморските сили Лутър Консидайн, а неговият пътник — Джеймс Монтроуз младши.

— Я се разкарай! — бе извикал въодушевено Джейми, когато научи новината. — Само дете оня бастун по биология трябваше да пише на мама! Намирисва ми тая история!

Срещата щеше да се състои в малко селце на двайсетина километра северно от Единбург. Джефри Уотърс лично се погрижи да се инсталира специалното оборудване за връзка и трима въоръжени мъже от контингента на МИ-5 да посрещнат американския самолет и да откарат пилота и момчето до някаква кръчма в околностите на Единбург. Кръчмата бе обявена под контрола на правителството и в продължение на четирийсет и осем часа от пристигането на госпожица Джоун Брукс и нейния брат Джон, а в действителност Лезли Монтроуз и Камерън Прайс — нямаше да се допускат нито местни посетители, нито туристи.

Уотърс остана в Лондон, за да поддържа връзка с Франк Шийлдс и Брандън Скофийлд, отнасяща се до новите материали, доставени от Беоульф Агът.

Съществувахе и друга причина Камерън Прайс да пътува за Шотландия. Лутър Консидайн носеше снимките на двете имения в близост до Персийския залив, които според Джейми наподобяваха мястото, където бе държан като затворник. Пилотът се бе постарал да получи сведения за собствениците и на двете. Коего не беше никак лесно. Всички в Бахрейн проявяваха изключителна дискретност,

станеше ли въпрос за укриване на данъци. Ето защо бе създаден един вид таен триъгълник между Лондон, курортното селище в Грейт Смоукис и селцето в Шотландия. Информацията се предаваше незабавно. Това бе единственото им оръжие, с което можеха да проникнат в Матарезе, с техния глобален стратегически план, който се канеха да приведат в действие. А че първите „стъпки“ бяха предприети, ставаше все по-осезаемо.

ВАШИНГТОН ПОУСТ

(Първа страница)

БЕЛИЯТ ДОМ РАЗСЛЕДВА ТАКТИЧЕСКИ ХОДОВЕ НА СИНДИКАТИТЕ

ВАШИНГТОН, 23 октомври. Неочаквано решение на правителствената Комисия за антитръстова дейност доведе до изненадваща атака срещу синдикатите, наместо срещу управлението. Комисията поставя под въпрос влиянието на крупните национални синдикални съюзи върху хиляди работници, ограничавайки икономическото развитие.

БОСТЪН ГЛОУБ

(Първа страница)

ЕЛЕКТРО-СЪРВ И МАЙКРО УЕЪР СЕ ОБЕДИНЯВАТ

БОСТЪН, 23 октомври. Хвърляйки в недоумение всички фирми от компютърната индустрия, сливането на две от водещите в тази област, Електро-Сърв и Майкро Уеър, ще предизвика като непосредствена последица съкращаването на трийсет хиляди работни места. На Уол

Стрийт изпадат във възторг, всички останали сектори са хвърлени в смут.

САН ДИЕГО ЮНИЪН ТРИБЮН

(Стр. 2)

ПРЕДСТОЯЩО СВИВАНЕ НА ВОЕННОМОРСКА БАЗА;

ХИЛЯДИ РАБОТНИЦИ ЩЕ БЪДАТ ОСВОБОДЕНИ

САН ДИЕГО, 24 октомври. Управлението на Военноморския флот във Вашингтон обяви, че предприема резки съкращения както в дейността, така и в броя на съдовете във военноморска база Сан Диего, като прехвърля 40 процента от своя персонал в други подобни обекти. Мнозинството волнонаемни служители ще бъдат уволнени. Що се отнася до големите терени в Коронадо, те ще бъдат предложени на търг и предоставени на частния сектор.

Събитията следваха едно след друго, което никой в частния или общественния сектор не проумяваше; онези, които вероятно знаеха какво става, запазваха мълчание.

Можеше да се предвиди как ще протекат първите мигове от срещата между Лезли Монтроуз и сина ѝ. Сълзи пълнеха очите на майката, тя не намираше сили да гледа спокойно бинтованите ръце на Джейми. По лицето на Монтроуз младши се четеше смесица от облекчение и буен възторг, примесено със смущение от реакцията на майка му. Камерън Прайс запази дискретно разстояние, като остана на сянка край бара в кръчмата. Лезли най-сетне пусна сина си, пламнал от неудобство, издуха си носа, няколко пъти пое дълбоко въздух и проговори:

— Джейми, искам да те запозная с господин Прайс, Камерън Прайс. Оперативен агент в Централното разузнавателно управление.

— Май сте в един бизнес, а, мамо? Приятно ми е да се запознаем, сър. — Джеймс младши направи още една крачка, за да се отдалечи от майка си.

— За мен е удоволствие да се запознаем, Джейми — рече Кам. — По-скоро чест — продължи той. — Онова, което направи, е нещо изключително, наистина. — Двамата се ръкуваха, предпазливо, едва докосвайки ръцете си.

— Не беше чак толкова трудно, сър, не и след като прехвърлих стената. По ръба беше опъната бодлива тел, имаше и насипани натрошени стъкла.

Лезли Монтроуз ахна.

— Тогава ли нарани ръцете си? — попита Прайс.

— Да, сър. Много скоро ще заздравеят. Военните лекари си разбират от работата... А къде е Лутър?

— Оттатък е, говори по чистата линия с колегите от МИ-пет и МИ-шест.

— Благодаря ви, господин Прайс. — Момчето се поколеба, сетне гневните му думи изригнаха като вулкан. — Ще ми каже ли някой какво става? Какво се крие зад всичко това? Лъжите, отвличането ми, забраната да се свържа с мама, телефонни номера, които внезапно престават да отговарят или са сменени и не фигурират в централата, всичките тия глупости! И най-вече лъжите! Защо?

— Ние с майка ти сме готови да ти кажем отговорите, доколкото е възможно. Господ е свидетел, ти ги заслужаваш.

— Е, първият въпрос, струва ми се, на който държа да получа отговор, без да искам да ви обидя, сър, е следният: къде е чичо Ев... полковник Евърет Бракет?

— Виж, скъпи — намеси се Лезли, като направи крачка към сина си, — от доста време се опитвам да намеря начин да ти кажа, но наистина не зная как.

— Какво значи това, мамо?

— Евърет бе един от участниците в тази операция. Военното разузнаване бе помолено за помощ от страна на ЦРУ, един вид военна охрана. Той поиска да се заема със засекретените компютри, така и не успя да свикне да работи с тях. А обажданията по телефона вече бяха

започнали. Страшни, ужасяващи обаждания от всички краища на света. Бяха те отвлекли, а ако аз не изпълнявах инструкциите, щяха да те подложат на мъчения и да те убият. Чичо ти Ев беше сигурен, че всичко това е свързано.

— Всемогъщи Боже! — сподави Джейми ругатнята. — Как се справи, мамо?

— Намирах начини да се владее, за което никога преди не съм смятала, че съм способна. Евърет беше невероятен. Поиска среща с Том Кранстън, негов стар приятел от Белия дом. Инструкциите на Кранстън бяха повече от ясни. Нямахме право да говорим каквото и да било пред когото и да било, той се нае да уреди въпроса на най-високо ниво. И ето че се случиха няколко ужасяващи инцидента в Чезапийк и не след дълго имението се превърна в бойно поле. Евърет бе убит, а как, това сега няма значение.

— О, Господи, не!

— Боя се, че това е истината — тихо рече Камерън.

— Не мога да повярвам! Не искам! Чичо Ев!

— Това беше второто ми изпитание по самоконтрол, Джейми. Не можех дори да допусна господин Прайс да се досети колко съм съсипана. Беше крайно наложително да потисна чувствата си и да действам единствено посредством Том.

— Майка ти постигна невероятен успех — опита се да обясни Камерън, макар гласът му да звучеше неестествено напрегнат. — Ако по-рано ми бе казала как стоят нещата, може би щяхме да постигнем по-голям напредък.

— В какво? — настоя да узнае Монтроуз младши.

— Това ще трябва аз да ти обясня — отвърна Прайс, — а то ще отнеме немалко време. Затова ти предлагам да го отложим до сутринта. Всички ние, и особено ти, млади човече, преживяхме няколко тежки дни. Хайде да си дадем малко почивка, съгласен?

— Наистина съм уморен, но имам толкова въпроси, на които искам да получа отговор!

— Цели три седмици си тънал в недоумение, Джейми, какво са още няколко часа? Имаш нужда от сън.

— Ти какво ще кажеш, мамо?

— Мисля, че Кам е прав, момчето ми. Толкова време прекарахме под напрежение, толкова сме изтощени, че се съмнявам дали някой

изобщо е в състояние да събере мислите си.

— „Кам“ ли каза, мамо?

* * *

В бившия курорт Перегрин Вю Франк Шийлдс и Антония стояха около масата в главната трапезария, върху която бяха пръснати снимки. Филмите, преснети от Брей в Уичита, бяха проявени спешно на място, като по време на проявяването и увеличението присъстваше човек от Гама патрула.

— Ето тези — посочи Брандън няколко реда снимки, изпълнени с написани на ръка страници, съдържащи имена и адреси, — са взети от календар-бележника с поетите ангажименти на Алистър Макдауъл.

— Ще ги изпратя по факса на секретарката ми, за да задвижи обстойна проверка за всеки запис. Може да открием съвпадения или пък някакви изненади.

— Тези какви са, Брей? — попита Тони. — Приличат на формули... От математика или физика, някоя от тия науки.

— За мен са абсолютно неразгадаеми — отвърна Скофийлд. — Открих ги в папките с надпис „Уравнения на коефициентната група“. Винаги съм си мислел, че почне ли човек да се рови за неясни, трудно разбираеми думи, а после изпише дори още по-неразгадаеми букви и числа, това означава, че се опитва да скрие нещо — нещо, което иска да му бъде подръка, но се бои да го вкара в компютъра.

— Защото компютрите са нещо трайно — рече Шийлдс, като взе в ръка няколко от въпросните снимки. — Дори изтритите данни имат неприятния навик да се разкриват в ръцете на специалиста.

— Точно това си помислих и аз — съгласи се Брей. — Книжката може и да изгориш, но ще ти е трудно да подпалиш цяла машина.

— Това не са формули нито от математиката, нито от физиката — продължи мисълта си заместник-директорът, — това са химически формули, съответстващи на онова, което ни е известно от досието на Макдауъл.

— Май ще трябва да ни обясниш, Жмичка.

— Алистър Макдауъл е инженер-химик, първенец на випуска си от Масачузетския технологичен университет, защитил забележителен

докторат. Едва двайсет и пет-шест годишен, способностите му на изследовател били вече легендарни и от Атлантик Краун го прилапали, с обещанието да финансират всички научни проекти, с които се заеме.

— Интересен преход, от лабораторията до най-висок пост в предприятието от хранителната промишленост, а, Франк? — подкачи го Тони.

— Без съмнение, но трябва да е имало основателна причина за бързото му изкачване нагоре. Умствените заложи не отстъпвали на организационните му способности. След като му предоставили неограничени средства, реорганизирай всички изследователски отдели, проявявал се е като истински диктатор в лабораторните зали... Бизнесът на Атлантик Краун, междувременно, станал невероятно доходен. Макдауъл имал вродени заложи да управлява.

— Тези букви, цифри и дробни съдържат ценна информация, Жмичка. Чувствам го, сигурен съм.

— Мисля, че си прав, Брандън. Ще пратя тия извадки в нашия отдел за химични анализи, да видим какво ще излезе.

— Това трябва да са варианти на кодове, които ще ни отведат до имена, организации, отделни страни...

— От друга страна — прекъсна го Шийлдс, — може да са някакви новоразработени продукти или консерванти. Засега обаче съм на твоето мнение.

— Ами тези снимки? — Антония сочеше седем фотографии на елементи от оборудването.

— На четири от тях се вижда машината за дешифриране, която намерих скрита в музикална кутия, на другите три е компютърът. Реших, че можем да открием производителя и едва след това да започнем с догадките.

— Още сега мога да ти кажа, че компютърът е производство на Електро-Сърв, фирма, която е подписала таен договор с нас. Ако компютърът е от същата серия, компанията е в нарушение на нашия договор. Това може да струва милиони на Електро.

— Ако се стигне до съд, Жмичка, ала ти добре знаеш, че твоите хора не могат да се явят в съдебната зала.

— В приказките ти има известна доза истина — тъжно промърмори Шийлдс. — И тъй, накъде ще се насочим?

— Ще бръкнем надълбоко в мръсотията, господин заместник-директор — отвърна Беоульф Агът. — Разследване няма да има, нито процес, няма да има и намеса, нито от правителството, нито от сената. Ние просто ще бръкнем надълбоко в мръсотията. Изравяме имената, местата, корпорациите. Откриваме кой представлява Медуза, прогнилия мозък, в който се въдят змии. След което им отрязваме главите, една по една.

— Абстрактно разсъждение, Брандън.

— Не, Франк, не е така. Това са хора, хора като онези отпреди четвърт век. Ние с Таленков тогава ги разбихме, сега ще ги разбия заедно с Прайс... Така че се хващай на работа и ни предостави всичко, което успееш да изровиш.

— Нищо няма да предприемаш без нашето одобрение, това е първото, което трябва да проумееш.

— Нямаме такава уговорка, Франк. Не забравяй, ти дойде при мен, не аз съм почукал на вратата ти. И преди си говорил за възможността да бъде отстранен. Повярвай, няма да ти спестя разнообразни изживявания.

Червеният телефон извъня. Шийлдс, който бе най-близо до него, вдигна слушалката.

— Да? — рече той кратко, след което се заслуша. Трийсет секунди по-късно каза отново само една дума: — Благодаря. — Затвори и се обърна към Скофийлд. — Ако предположенията са допустими, а според мен случаят е точно такъв, змийските глави за рязане са с две по-малко. Алистър Макдауъл и Спиро Карастос са загинали в автомобилна злополука снощи на път за дома си, шофирал е Карастос. По всяка вероятност са се блъснали в автоvlak, защото колата е направо смяна.

— По всяка вероятност ли? — не повярва на ушите си Скофийлд. — Нима не се знае със сигурност?

— От автоvlaка няма и следа. Полицията...

— Затвори канторите им! — кресна Скофийлд. — Запечатай ги и сложи въоръжена охрана в коридора. Трябва да раздробим всяка машина на съставните ѝ части!

— Твърде късно е, Брандън! — тихо рече Шийлдс. — Не повече от час след злополуката и двата кабинета са били оставени на голи стени.

— По чия заповед? — вече крещеше Брей.

— Фирмена политика. Очевидно при внезапна смърт на някой от важните клечки в Атлантик Краун съответният кабинет внезапно се опразва.

— Защо? — недоумяваше Скофийлд.

— Промисленият шпионаж вилнее с пълна сила, това е всеизвестно... Инфаркти, мозъчни удари, неочаквано открити тумори, това също са обичайни явления. Корпорациите, опасяващи се от конкуренция, търсят начини да се защитят при подобни обстоятелства.

— Това е чиста лудост, Жмичка! Ами полицията защо спи?

— А според теб какво е престъплението? Кръстовище в слабонаселен район, няма свидетели, само хлътнали метални отломъци, което навежда на мисълта за евентуален сблъсък с друга кола. Засега версията е случайна злополука.

— И двамата знаем, че не е никаква случайност.

— Напълно съм съгласен с теб — кимна заместник-директорът на ЦРУ, — особено що се отнася до бързината, с която са опразнили кабинетите. Човек би казал, че някой е знаел кога да очаква злополуката.

— Без съмнение случаят е точно такъв и дори подозрението в злонамереност дава на полицията правото да запечати всички пътища за достъп, предполагаемо свързани с дадено престъпление.

— Това е едновременно иронията и нашето доказателство за предумишлено убийство. Предумишлено ли е било, как мислите?

— Какво искаш да кажеш, Франк — попита Тони.

— Докато полицията и колата за спешна помощ си свършат работата на мястото на „злополуката“, съдържанието на въпросните два кабинета е потънало вдън земя.

— Време приблизително един час — повтаряйки думите на Шийлдс отпреди малко, рече Скофийлд. — Прав си. Директорите в Атлантик Краун не биха могли да научат новината толкова бързо.

— Годинките замъгляват мозъка ти, Брандън. Разбира се, че знаем как са научили.

— По това няма съмнение, нали? В такъв случай трябва да открием къде са отнесли всичко това!

— И кой е издал заповедта — подхвърли Антония. — Кой с кого се е свързал, за да бъде приведена в изпълнение.

— Три чудесни въпроса — съгласи се Шийлдс. — Още сега се захващаме и с трите.

— Обещава да бъде интересно — изръмжа Скофийлд.

Сър Джефри Уотърс, офицер на служба на британската империя, се зае да проучи информацията, предоставена от лейтенанта от американските военноморски сили Лутър Консидайн по обезопасената телефонна линия от Шотландия. Щеше да последва официален факс, по стерилна линия, така че пилотът да свери собствените си думи, но тъй като оборудването бе временно изключено, офицерът от МИ-5 реши да не чака потвърждението.

Да се каже, че е трудно да се проследи дългогодишното многократно прехвърляне на собствеността върху двете имения в Бахрейн, би било само част от истината. Появиха се множество имена: на адвокати, компании, международни корпорации и конгломерати; не можеше да се посочи обаче определено лице, или лица, които да са пълноправни собственици. Бъркотията беше пълна; дори адвокатите от Близкия изток, изявили готовност да помогнат, не бяха в състояние да направят каквото и да било. Договорите били разпращани по електронен път, докладваха те, сумите за покупка са прехвърляни от градове по целия свят — Мадрид, Лондон, Лисабон и Бон. Парите пристигали по предназначение; не било възможно да се повдигне каквото и да било възражение.

И все пак съществуваше едно невероятно изключение, невероятно в смисъл, че адвокатът в Бахрейн, узаконил покупката, бе получил допълнително един милион долара американска валута свръх обявената цена. Една нула бе привидно неволно добавена в кодирания трансфер, извършен по компютърен път. Посредникът в Бахрейн, добре запознат със строгите местни закони в случай на измама, чинно докладвал факта пред съответните власти, а и пред източника на парите. Който се оказал малко известен холдинг в Амстердам.

Амстердам.

Слабият мъж с оредяваща коса от отдела за електронна обработка на данни в Централното разузнавателно управление стана от

бюрото си в преградената кабинка и притисна слепоочията си с длани. Премина в съседната.

— Ей, Джаксън — рече той на колегата си. — Мигрената пак започва да ме мъчи. Господи, главата ми ще се пръсне!

— Върви в общата зала, Боби, ще включа твоя компютър към моя и ще те прикривам. Трябва да идеш на лекар за тия главоболия.

— Ходил съм, Джаксън. Докторът каза, че е от стреса.

— В такъв случай, махай се оттук, Боби. Навсякъде другаде ще ти плащат повече.

— Тук ми харесва.

— Глупости говориш. Хайде, върви, ще поема и твоя екран.

Боби Линдстром не отиде в служебната зала за почивка, а излезе отвън, където край настланата с бетон алея бяха монтирани няколко телефонни автомата. Той пусна четири монети по двацет и пет цента и набра седем нули. Чуха се пет последователни сигнала, след което той набра осем нули и зачака.

— Записва се — рече металически глас. — Говори.

— Докладва Орел. Отделих ДД — две отделни свързвания. Обектите са в Северна Каролина, комплекса П.В. Действайте според инструкциите от Марсилия. Край на съобщението.

Беше нощ, тъмна нощ, а и лунните лъчи не успяваха да пробият мъглата, спускаща се от планината и покрила всичко наоколо. По стръмния път към Перегрин Вю се появиха успоредните светлини на фарове. С приближаването до стоманената бариера, препречила пътя, продължаващ навътре в гората, се оказа, че това е кафява на цвят лимузина, от парка, обслужващ правителството, с две военни знаменца от страни на предния капак. Знаците говореха, че колата обслужва генерал, генерал с две звезди.

Колата спря, от къщичката излезе човек от охраната, който надникна вътре, огледа четиримата униформени — шофираше майор, генералът седеше до него, а отзад — двама лейтенанти.

— Генерал Лорънс Суинбърн, младежо — обяви най-старшият по чин, стиснал в ръката си някакви книжа, които подаде през отворения прозорец откъм шофьора. — Ето разрешителните ми, подписани от ЦРУ и военния отдел.

— Съжалявам, сър — рече сержантът от Гама-подразделението. — Трябва да разполагаме с тези разрешителни дванайсет часа преди пристигането на всеки посетител. Нищо не мога да направя, сър. Ще трябва да обърнете в задънената отбивка, която сте отминали.

— Това е много жалко, сержант — отвърна генералът, като килна глава леко наляво и кимна веднъж.

При този сигнал лейтенантът на задната лява седалка вдигна пистолет със заглушител, който избълва смъртоносен залп и простреля младежа в челото. Като видя, че колегата му полита, вторият от охраната изтича от остъклената къщичка при портата, но го пресрещнаха нови два откоса, изстреляни от същия лейтенант, умъртвяващ беззвучно своите жертви.

— Излизайте — нареди генералът, — завлечете телата в гората и вдигнете бариерата.

— Слушам, сър!

— Майор, изключете фаровете.

— Веднага! „Лорънс“... колко хубаво звучи.

— Надявам се, не ще се наложи да си го спомняш. — В настъпилия мрак металната бариера се вдигна, лейтенантите отново заеха местата си и колата пое бавно нагоре по пътя. Трети човек от денонощната охрана се появи в мъглата, видимо озадачен от появата на кола.

— Какво означава това, по дяволите? — строго попита той. — Кой сте вие?

— Проверка на сигурността, от Пентагона, войниче — отвърна генералът. — Предполагам, вече сте видели знаменцата.

— Много-много не се виждат в тая тъмница, но това го няма в инструкциите.

— Имаме нужните документи, ефрейтор, вече сме тук, а аз съм генерал Лорънс Суинбърн.

— Какъвто и да сте, сър, наредено ни е да взривим всяко превозно средство, за което нямаме предварителна информация.

— Очевидно сте пропуснали част от редовния инструктаж, войниче. Казвай сега, къде е следващият пост? Не ми е приятно да ме спират на всяка крачка.

Мускулестият широкоплещест ефрейтор от Гама-подразделението се взря в колата и хората в нея. Бавно отстъпи назад,

дясната му ръка се плъзна към кобура, откопча го, а лявата измъкна радиопредавател, тикнат в един от многото джобове на униформата му. Мярна пистолета, насочен към него от отворения заден прозорец.

— Не ви влиза в работата, мистър — рече ефрейторът, извъртя се, хвърли се наляво и се претърколи под дъжда от яростни куршуми, подпалили земята наоколо. Успя да извика в мембранката на предавателя:

— Неидентифицирана кола, Сектор три! Откриха стрелба.

— Фаза Бе! — изкомандва човекът, нарекъл себе си Суинбърн, и четиримата изскочиха от вратите отляво и взеха да събличат униформите си, а ефрейторът, ранен в десния крак, с усилие се изправи, потърси прикритие в гората и отвърна на огъня. Под прикритието на колата четиримата свалиха горните си дрехи и отдолу се показаха защитни униформи, като тези на патрулите от Гама-отряда. — Разпръсни се! — нареди мнимият генерал. — В първия сектор отдясно е, на около двеста метра нагоре по пътя. Прикривайте се в гората, там ще се срещнем!

Онова, което последва, бе брутално насилие и хаос, породен от настъпилото объркване. Лъчите на мощни фенери застлаха земята, пронизаха горската мъгла. Униформите — камуфлажни облекла за бой — представляваха първите разпознати обозначения, при което оръжието се сваляше. След което наивниците биваха убити.

Доловил нестройната пукотевица, Скофийлд изключи всички светлини и застави Антония и Франк Шийлдс да останат в най-тъмния ъгъл на стаята. Грабна два автомата МАС-10 от малкия арсенал и ги подаде на жена си и Франк, като ги инструктира да открият непрекъснат огън, щом зърнат някой да се появява през вратата или прозореца, като счупи стъклото.

— Какво ще правиш, Брей? — попита Тони.

— Онова, което умея най-добре, момичето ми — отвърна Скофийлд, мина през кухнята, оттам през задния вход, пътем навлече бойната си униформа и взе обикновен Колт калибър 45 с шест пълнителя. Измъкна се незабелязано навън и затича към гората. Безшумно запълзя, същинска разярена пантера, пазеща леговицето си; инстинктът му подсказваше, че той е набеелязаната от убийците цел. Краката и ръцете го заболяха от непривичното усилие; в костите, мускулите и дробовете си не усещаше силата отпреди години.

Зрението обаче му служеше все тъй добре, слухът също, а слухът в случая бе най-потребното сетиво.

Ето че го чу! Изхрущяването на сух клон под тежестта на нечий крак. Последва шумолене на паднали клони, изритани от обути в ботуши нозе. Беоулф Агът отстъпи сред редките храсталаци, прикри се под шумата. Онова, което видя през укритието от листа и клечки, не само го озадачи, то направо го вбеси. Трима души в униформите на Гама-отряда, куртки, барети, панталони и ботуши, бяха допуснали грешка! На пръв поглед косата им изглеждаше късо подстригана, но това не бе характерната „канадска ливада“, предпочитана от охранителния отряд Гама. Кичури коса се виждаха изпод баретите и най-вече на тила, което бе непознато сред охраняващите Перегрин Вю патрули. Косата на тук изпратените младежи бе подстригана тъй ниско, че едва се виждаше, особено отзад на черепа, защото тъкмо там в моменти на физическо и психическо напрежение избиваше пот. Незначителен физически дразнител и все пак дразнител, а отрядът, зачислен към Перегрин, не можеше да го допусне.

Четвърти човек се появи откъм гората, очевидно по предварителна уговорка с останалите трима.

— Извиках, че съм „хванал следа“ — похвали се самозваният водач на групата, като тихо се засмя. — Пратих скаутите в сектор седем, най-отдалечения в района. Нашите обекти са вътре в онази кокетна къщичка... Ще ги попилеем! Хайде!

Скофийлд вдигна автоматичния си пистолет и стреля два пъти, поваляйки двама от кръвожадните натрапници. В същото време се шумгна още по-навътре в храсталака, отдалечавайки се на десетина метра от мястото, от което се бе прицелил. Залпове от куршуми изпълниха нощния мрак, изсвириха някъде вдясно от Брей, раздробявайки дънери, засядайки в живи стволлове с ужасяваща равномерност.

— Къде е тоя копелдак? — истерично викна водачът на четиримата.

— Не зная! — отвърна друг. — Май удари Грег и Уили!

— Млъквай! Никакви имена!... Той е някъде наблизо...

— Къде?

— Някъде около ония скупчени храсти, струва ми се.

— Престана да стреля... може да е побегнал.

— А може и да не е. Дай да прочистим терена!

— Ако е там, където казваш, ще го сгацим!

Същински обезумели зверове, двамата убийци се втурнаха напред, преминали на автоматична стрелба. След няколко продължителни откоса те се спряха. Тишина. Насред безмълвието Скофийлд хвърли тежък камък вляво от нападателите. Обстрелът тутакси се възобнови. Брей изчака обичайното развитие на събитията.

Стана както предвиждаше. През мъглата видя как единият вдига оръжието си нагоре; бе спрял да стреля по простата причина, че бе свършил пълнителя си и трябваше да зареди следващия.

Скофийлд повали другия и се втурна напред.

— Хвърли оръжието! — нареди той и застана с лице към убиеца, хванал оръжието в дясната си ръка, а новия пълнител в лявата. — Хвърли го, казах! — повтори Брандън, като щракна предпазителя на автоматичния си пистолет, готов за стрелба.

— Мили Боже, ти си той, нали?

— На неграмотници обикновено не отговарям, но на теб ще кажа, да, аз съм онзи, а не той. В края на краищата, завършил съм Харвард, макар на никой да не му се вярва.

— Кучи син!

— Това ти е името, струва ми се. Да го кажем ли по друг начин? Отроче на Матарезе. — С премерено бавни движения човекът започна да приближава пълнителя към гнездото му. Внезапно десният крак потръпна, вдигна се от земята.

— Кротко — спря го Скофийлд, — шукнеш ли, и си мъртъв.

— Не виждаш ли какво ми става с крака, дявол те взел! Схваща ми се от всичкото това тичане.

— Няма да повтарям, негоднико. Хвърли оръжието.

— Ей сега, ей сега! — Убиецът натисна пушката в бедрото на десния си крак, при което лицето му се изкриви. — Само да разделя тия мускули, че са се преплели като черва.

— Виж, за това мога да те разбера, гнусен плювалник. Травмите са нещо...

Убиецът от Матарезе внезапно се завъртя, пъкна пълнителя на мястото му и подскочи, готов да взриви Скофийлд. Брей стреля. Убиецът се сгромоляса, тялото му се сгърчи в купчина безжизнена плът.

— По дяволите! — викна Беоулф Агът. — Исках те жив, гнусен червей.

Един час по-късно редът в Перегрин Вю бе възстановен, неколцината мъртви бяха оплакани, предстоеше скоро да уведомят родителите им; никой от тях нямаше съпруга или деца, такава бе първото изискване преди изпращането им тук. Изтощен, Скофийлд седеше отпуснат на стола си.

— Можеше да те убият! — навикваше го Франк Шийлдс.

— Рисковете на професията, Жмичка. Нали виждаш, че съм жив?

— Някой ден може и да те застигнат, глупак такъв, не си ли виждаш белите коси! — скастри го Антония, застанала зад стола му, за да предложи опора на уморената му глава.

— Кажы какво е новото, Франк?

— Получихме новини от Уичита, Брандън. Всички вещи от кабинетите на Макдауъл и Карастос са били натоварени на самолети на авиокомпания KLM. Полет за Амстердам.

Амстердам.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Еlegantният ситроен бавно напредваше в нощния порой, изливащ се върху брега край Марсилия; подеманите от вятъра парцали мъгла и плътната водна завеса намаляваха видимостта до не повече от десетина метра. Фаровете бяха почти безполезни, тъй като лъчите не успяваха да пробият влажните талази, прииждащи откъм Средиземно море. Светлината се отразяваше в издигнатите бели вълни. Джулиан Гуидероне надникна през левия заден прозорец.

— Това са складове! — викна той на шофьора през тропота на дъжда по покрива на колата. — Имаш ли фенер?

— Да, мосю Паравачини. Винаги го нося.

— Освети наляво. Търсим номер четирийсет и едно.

— Ето номер трийсет и седем. Близо сме, мосю.

Шофьорът се оказа прав. Малка, едва видима, увита в телена кошничка крушка мъждукаше в мъглата.

— Спри! — заповяда синът на Пастирчето, в момента използващ зловещата фамилия Паравачини. — Натисни клаксона, два пъти късо.

Шофьорът изпълни заповедта и ето че голямата врата се вдигна, разкривайки доста по-силни светлини във вътрешността.

— Да вкарам ли колата?

— Само за миг — отвърна Гуидероне, — колкото да сляза. После дай на заден и чакай на улицата. Когато вратата се вдигне отново, ела да ме вземеш.

— За мен е чест, мосю.

Джулиан Гуидероне слезе от колата, застана на бетонната площадка и кимна на шофьора. Лимузината се изтегли обратно под пороя; вратата бавно се спусна. Гуидероне остана сам, но знаеше, че това няма да е за дълго. Не се излъга. От сянката изникна Ян ван дер Меер Матарайзен, слабата му фигура и четвъртитото бледо лице изглеждаха умалени на фона на подобния на пещера склад.

— С добре дошъл ви приветствам, мой върховен водачо.

— Пресвета дево, човече! — възкликна синът на Пастирчето. — Надявам се, имаш оправдание, задето ме докара тук в този безбожен час. Наближава четири сутринта, а последните два дни бяха особено изтощителни за мен!

— Беше неизбежно, сър. Информацията, която получих, може да бъде предадена само лично, тъй като трябва да обсъдим непосредствени стратегически ходове.

— Тук, в тази студена дупка, наподобяваща циментиран мавзолей?

— Ще помоля да ме придружите до кантората ми. Всъщност имам кабинет във всяко здание, тъй като притежавам всички складове на тази улица. Също и шест кея, които често давам под наем. Те покриват всичките ми разходи.

— Това може би трябваше да ми направи поразително впечатление? — попита Гуидероне, като последва Матарайзен към остъкления офис, отдалечен на десетина метра.

— Простете самохвалството ми, господин Гуидероне. Излиза, че непрестанно търся вашето одобрение, защото сте пътеводна звезда на цялото ни движение.

— Така беше до скоро, Ян, сега трябва да гледаш на мен само като на съветник. — Влязоха в офиса, претъпкан с богато електронно оборудване. Гуидероне предпочете канапето, тапицирано с черна кожа; Матарайзен седна зад бюрото си. — Нека обсъдим стратегията, за която говориш. Имам желание да се върна в хотела си колкото е възможно по-скоро.

— Трябва да знаете, сър, че преди три часа и половина спокойно спях в къщата ми на Кайзерграхт в Амстердам. Реших, че е наложително да стана, да вдигна моя пилот по тревога и да долетя в Марсилия.

— Сега вече наистина съм поразен. Защо?

— Трябва да ускорим изпълнението на плана...

— Какво? Та ние не сме готови... ти не си готов!

— Изслушайте ме докрай, моля. Случиха се събития, които не бихме могли да предвидим. Това са сериозни проблеми.

— Беоулф Агът — безизразно прошепна синът на Пастирчето.

— Той не е мъртъв. Доколкото успяхме да установим, групата наемници се е провалила и е била унищожена.

— Какво говориш? — Гласът на Джулиан звучеше хладно, но неподвижната изправена стойка и втораченият поглед издаваха обзелия го леден бяс.

— Казвам го възможно най-спокойно, макар да изпитвам гняв, не по-малък от вашия. Очевидно способностите на Скофийлд не са го напуснали. Съобщението от Орел гласи, че сам се е справил с цялата група.

— Най-смадливото прасе на света! — едва чуто изхриптя Гуидероне.

— Боя се, че това не е всичко, и то налага да обсъдим тактиката — с тих, но властен глас рече Матарайзен. — Знаем, че не друг, а Скофийлд е проникнал в кабинета на Макдауъл в Уичита, но не знаем какво е научил, ако изобщо се е добрал до нещо съществено. Все пак фактът, че се е добрал до Макдауъл, говори много, а и като го прибавим към информацията от Лондон...

— Какво се е случило в Лондон? — с все тъй леден тон попита синът на Пастирчето.

— Бях монтирал система за подслушване в къщата на Белгрейвия.

— Налагаше ли се? — прекъсна го Гуидероне, без да смекчи тона си.

— Да, налагаше се. Лейди Алиша реагира остро на молбите ми с възражението, че за Матарезе нямало място в нейния живот и никога нямало да има. Даде ми да разбере, че и други били на същото мнение, хора, посветили живота и богатството си, за да изкупят греховете, причинени от богатството на дедите им. Това заявление ни отведе до наследника на Скоци-Тремонт, тъй наречения плеябой Джанкарло, който всъщност бе адвокат от световен мащаб, застанал срещу нас.

— Беше убит на игрище за поло в Америка. И какво от това? Следи не бяха открити.

— Ето затова вашият враг Беоулф Агът бе привикан от Централното разузнавателно управление. Той знаел... а и сега знае за нас повече от всеки друг на тоя свят. Един господ знае защо и как, но са го върнали на служба.

— Най-отвратителното прасе на света! — отново изплю Гуидероне.

— Това е причината да поискаме да узнаем какво се върши в дома на Брустър на Белгрейвия Скуеър. Допуснахме онзи тъпак мъжа й да я следи и да ни докладва, а накрая му наредихме да я убие, след като проклетият глупак открадна милиони. Злополуките са обичайно явление, а той бе цяло бедствие за нас, макар и временно. Погрижихме се за него. И този път без никаква следа.

— Много се отклонихме — рязко напомни Гуидероне. — Започна с подслушването на онази къща...

— Устройствата бяха открити.

— Което е могло да се очаква още в началото. Хората, които служат на семейство Брустър, не са глупаци, това са високо платени прислужници, които не могат да си позволят да проявят небрежност. Един пропуск и цял микробус с машинарии за обезвреждане и почистване тутакси би цъфнал пред вратата... което очевидно се е случило. И то в наша вреда.

— Далеч по-сложно е, но имате моите уверения, че е изключено да проследят нишката до нас. Човекът, натоварен с инсталирането, е елиминиран, а приемателният пост на Лаундс Стрийт е разчистен, всички записи са изнесени.

— Похвална съобразителност — кимна синът на Пастирчето, който преди години се канеше да се настани в Белия дом. — И все пак това сигурно не е всичко. Не си долетял тук от Амстердам посред нощ, за да ми направиш впечатление със способностите си. — Гуидероне замълча, очите му възвърнаха злия си блясък. — Спомена нещо за ускоряване на плана, което категорично не приемам. Твърде много работа трябва да се свърши, твърде много ходове да се прецизират. Прекъсване не се предвижда, промени също!

— При цялото ми уважение не мога да се съглася. В резултат на забележителните ви усилия, а и на моя незначителен принос, най-важните фигури върху шахматната дъска са на мястото си в Европа, Северна Америка и Средиземноморието. Трябва да нанесем удар в момент, когато механизмът е във върхова форма, преди да са се появили внезапно изникнали пречки.

— Какви пречки? Имаш предвид момчето, нали, сина на Монтроуз!

— Няма го, изчезна, просто се изпари — като в скороговорка избълва холандецът. — Пионка от миналото, която няма значение.

Какво загубихме? Послушанието на една майка, която вече е без значение за нас? Сега е в Лондон с колега на Скофийлд, казва се Прайс и му се носи зловредна слава. За да предотвратим евентуален техен успех, и двамата ще бъдат убити до няколко дни, може и часове, и това действително е важно за нас.

— И защо? Не повдигам възражение, но сигурно има нещо, което не ми казваш.

— Простете, сър, но нова „нещо“ се разбира от само себе си.

— Внимавай, младежо. Не забравяй с кого разговаряш.

— Моля за извинение, но ако позволите, бих искал да изясня... По какъв начин, не ни е известно, но Макдауъл бе открит в Уичита. Как? Как е научил Скофийлд? Всичко от кабинета на Макдауъл ни бе докарано; с помощта на спектрограф се установи скорошно ровене в папките; някой си е поиграл и с машината за дешифриране, след което се е опитал да влезе в компютъра и това задействало алармената система. Какво е узнал вашият Беоулф Агът, ако изобщо нещо е научил?

— Какво е могъл да научи? — на свой ред замислено попита Гуидероне. — Макдауъл бе предпазлив, както бе и блестящ ум. В кабинета си не би оставил каквото и да било, което да е свързано с нас. Това е немислимо.

— Може да се е чувствал по-сигурен в кабинета си в Атлантик Краун. Бракът му се разпадаше, жена му се бе превърнала в ревнива алкохоличка... и не без основание. Не разбирате ли, сър, ние просто не знаем!

— Без да забравям някои допуснати пропуски, не виждам основание да променяме плана. За да постигнем резултатите, към които се стремим, трябва правилно да разчетем времето. То трябва да бъде безупречно, следващите един след друг катаклизми — вълна от катастрофи. Напредъкът ни е осезаем. Промени няма да има.

— В такъв случай ще се опитам да бъда още по-ясен — рече холандецът, отчаян, че е изчерпал всичките си аргументи. — Вие сте прав, има неща, за които не съм ви казал, тъй като бяха под контрол и нямаше смисъл да ви тревожим. И все пак, когато до мен достигна новината за убийствата, извършени от Скофийлд, разбрах, че е време да се срещнем лице в лице.

— За да ме убедиш в правотата си?

— За да ви убедя в правотата си — потвърди внукът с кротък тон.

— В такъв случай ще трябва да се постараяш повечко, Ян — каза внезапно обезпокоеният Гуидероне, съсредоточил изцяло вниманието си. — Ти постигна много... невероятно големи са крачките, които сам направи, това не отричам. Не мога да те освободя сега. Продължавай, какво не си ми казал, на което приписваш толкова голямо значение?

— То не е само едно, но поставят ли се отделните елементи в логична последователност... Трябва да се върнем към траулера в Карибско море и капитана, който успя да се измъкне. През Тортола се е добрал до Пуерто Рико...

— Да, да — нетърпеливо го прекъсна Гуидероне. — Ти си му прехвърлил пари, за да се върне в Амстердам със самолет, това ми е известно.

— Да, но той не се появи. Шведски бизнесмен го забелязал в самолета, видял как на летище Хийтроу го посреща полицията, която отново го натоварила на самолет, този път за Стокхолм, за да отговаря по обвинение за участие в убийството на Палме.

— За негово нещастие, бих казал, но няма това е наша грижа?

— Той се моли за живота си. И ние може да се окажем част от сделката.

— Нещастникът не знае чак толкова много.

— Знае достатъчно. Беше получил определени нареждания, колкото и прикрити да бяха.

— Разбирам. Продължавай.

— Преди да бъде ликвидиран подслушвателният пост на Лаундс Стрийт, нашият информатор се свързал с централата ни в Лондон, за да съобщи, че Прайс, онази Монтроуз и служител на МИ-пет са на път към Уестминстър Хаус...

— Частната банка на Брустър, поела да води счетоводството им и всичко останало — вметна синът на Пастирчето. — Ако си спомняш, за да осигурия възможности за достъп, използвах същия счетоводител, който обслужваше и нейна светлост, казва се Чадуик. Обядвахме няколко пъти заедно, приятно беше, но не научих особено много.

— Ето защо трябваше да бъде убит — хладно рече Матарайзен. — Можехме да се досещаме какво сте си казали, но смятахме, че трябва да бъде напълно изключена възможността да се направи връзка

с вас. Човекът, ръководещ тамошната ни централа, лично се погрижи за това и измъкна папката ви от кабинета на Чадуик. Много скоро имахме повод да се убедим, че правилно е постъпил.

— И защо?

— Сред случайно изтърваните от Чадуик думи са чути и следните, цитирам: „Господин Гуидероне проявява изключителен интерес към семейство Брустър от Белгрейвия, без съмнение поредният амбициозен кариерист американец.“

— Мръсен негодник — сухо се изсмя Джулиан, след което внезапно стана отново сериозен. — Отново ще кажа, че си действал твърде експедитивно, Ян, за което съм ти искрено благодарен. Това беше глупав и ненужен риск от моя страна... И все пак дотук говориш за опасения и възможни поредици от събития, които не са непременно свързани с последиците, които толкова те безпокоят.

— Заменете „възможни“ с „осъществими“. Разликата е само в един нюанс, господин Гуидероне.

— Никой от вариантите не е достатъчно застрашителен, за да прекъсне ходовете, които в момента се развиват и усъвършенстват. Персийският залив, Средиземноморието, Северно море... това са елементи от постъпателна стратегия, която ще парализира потребностите от гориво на финансовия свят, млади приятелю. И тази стратегия ще бъде приведена в действие със замаха на Залеца на боговете! Неустоима... Ще трябва да изтъкнеш нещо много по-сериозно, Ян.

— Мисля, че ще успея, стига да ми дадете още една минута.

— Имаш я.

— Разрастващата се финансова лудост по евро-американско-средиземноморските пазари е изцяло в наша полза, точно според предвижданията ни. Последният икономически анализ предвижда загуба на повече от осемдесет милиона работни места, отново в наша полза, тъй като ние сме подготвени да запълним вакуума навсякъде, където се усети, и да възстановим стабилността, превръщайки се в благосклонни наставници...

— Всичко в името на добрата цел, Ян, всичко в името на доброто! Правилното тълкуване, усетът е всичко, реалността е вторична по значение. Ние ще контролираме икономиката на цели страни, следователно и техните правителства, в шейсет и две държави,

включващи седемте най-влиятелни. Нашата цел ще бъде постигната, планът на Матарезе — изпълнен докрай! Всичко според законите, или над законите в правната теория. Ние сме непобедими!

— Вие все пак не ме разбирате, господин Гуидероне — неволно извика Матарайзен. — Вие просто не виждате!

— Какво да видя? Съживяването на една легенда, жизненоважно като търсенето на пътя към Ханаан? Отговорът за нашата планета!

— Сър, умолявам ви, обърнете се с лице към онази реалност, която нарекохте вторична по значение, защото тя тъй лесно се превръща в решаваща!

— Какви глупости дрънкаш?

— Посредством моя наследник в Лисабон, човек с огромно влияние и не по-малка поквареност...

— Онзи, който обсебил Азорските острови, избягвайки данъците и всичко останало?

— Същият. Той е и човекът, на когото дължим отстраняването на нашия враг доктор Хуан Гаярдо в Монте Карло.

— Е, и какво за него?

— Той поддържа тесни контакти с податливите на корупция елементи в доскорошното испанско правителство, в общи линии останки от някогашната шайка около Франко, включително и разузнаването в Мадрид. Сам нямаше представа какво точно означава, но така го изумило, че се свърза с мен днес следобед... вчера следобед... и ми изпрати по факса документите, до които се е добрал. Имало и други, но дори само тези, които получих, ме изплашиха.

— За какво се отнасят? Изплюй камъчето, Матарайзен!

— Опитвам се внимателно да подбера точните думи...

— Побързай де!

— Очевидно то не ни е било известно, но Гаярдо и вдовицата на Брустър, които така яростно ни се противопоставиха, са били братовчеди, при това много близки.

— Най-сетне и Армадата да постигне нещо. По-нататък?

— Доктор Гаярдо, учен изследовател, насочил медицинските си познания в съмнителна посока. Заел се да състави, представете си, генеалогична карта на организацията Матарезе, от началото, поставено от барона, включвайки фамилии, компании, корпорации, съюзи. Същинско генеалогично дърво, всеки елемент от което е

бракосъчетание или раждане на дете, което прераства в друг елемент от структурата, докато окончателно излязат на бял свят най-крупните ни картели.

— О, господи! — прошепна синът на Пастирчето, а пръстите му взеха силно да разтриват сбърченото чело. — Казваш, „довърши“... успял ли е? Картата завършена ли е?

— Не можем да бъдем сигурни. Както казах, нашият наследник даде да се разбере...

— Дори да е успял — прекъсна го Гуидероне, като въздъхна тежко, — за да изплува наяве подобно доказателство, ще са нужни месеци, може би години, при цялата сложност на системата, изискваща всяко заключение да бъде подложено на разнищване.

— Твърде умен сте и чудесно знаете, че това не е меродавно, сър. Дори сянка на съмнение, че подобно глобално предприятие като нашето е свързано с икономическите кризи, излизащи извън национални граници, е сигнал за бедствие. А това ще рече нашето унищожение, господин Гуидероне.

— Най-гнусното прасе на света! — тихо процеди синът на Пастирчето, като се облегна назад в черното кожено канапе. — Той уби изпратените да го убият и се добра до Уичита. Как е успял, Господи? Той стои зад всичко това. И не за първи път!

* * *

„Марбълторп“ бе малък елегантен хотел в квартал Ъпър Ийст Сайд в Ню Йорк, временна резиденция за дейните личности от международната сцена. Сред тях имаше дипломати, гиганти от света на финансите, новоиздигнати и залязващи видни държавници, пристигнали на преговори, за които най-добре бе да се провеждат на място, където не биха били забелязани. Хотел „Марбълторп“ бе идеално място за подобни случаи; такъв бе и замисълът при проектирането му, а с построяването се бе заел мултимилionер, който търсеше уединение, както и уют високо над твърде оживените улици на Манхатън. Реклами не се появяваха, съществуваше единствено задължително вписаният телефон в белите страници на указателя, не се предлагаха нито единични, нито двойни стаи, само апартаменти.

Всеки етаж представляваше две самостоятелни, добре отделени части. Осем етажа, шестнайсет апартамента; свободен апартамент там никога не би намерил, всички бяха неизменно „предплатени“.

— Има страничен вход, слабо осветен е и ще го откриете по боядисаната в зелено врата — рече Франк Шийлдс, седнал в издут фотьойл с тапицерия в убито червено, следящ с поглед Скофийлд, който заобиколи писалището в стила от епохата на кралица Ан. Антония се появи от едната спалня.

— Наистина е много красиво, Франк — усмихна се тя на госта. — Ще се превърне ли в бордей, щом удари полунощ?

— Не, надявам се. Някой от гостите може да получи сърдечен пристъп... или пък поканеният от него гост.

— Местенце за тайни любовни срещи, а?

— Не се съмнявам, че и преди, и сега го използват с такива цели, но не това е основното му предназначение. В интерес на истината, всички от борда на директорите се мръщят при подобен намек.

— Добре тогава, какво му е предназначението?

— За срещи между хора, които по една или друг причина не би трябвало да бъдат уличени, че са разговаряли. Тук предоставят сигурност, необичайна за частния сектор. Резервации не се правят на рецепцията, тук трябва да те препоръчат.

— В такъв случай ти как успя да проникнеш?

— Ние фигурираме в борда на директорите.

— Добре изпитано. И все пак бих казала, че подобни кътчета не са ти по джоба, освен ако не си станал твърде небрежен по отношение на „непредвидените“ разходи.

— Имаме уговорка. Като членове на борда, правим подробно проучване на препоръките.

— Значи не плащате.

— Освен това научаваме кой с кого се среща. Чудесно споразумение, а и тъй като услугите ни често са безценни, не бихме позволили данъкоплатците покриват тези разходи.

— Голям си мошеник, Франк.

— Но защо в Ню Йорк? — попита Тони, като ги прекъсна. — Ако хората имат нужда от потайно място, бих казала, че има и по-подходящи от най-прочутия град на света. Провинцията, острови подобни на нашия, стотици места.

— Струва ми се, че грешиш, Тони. По лесно е да се скриеш в оживен, гъмжащ от хора град, отколкото в девствена джунгла. Питай мафиотчетата от Апалейчия, пък и нас, които преживяхме Чезапийк и Перегрин, или пък посегателството срещу вас двамата на онзи мъничък остров. Прайс ви откри, защото е съществувала следа. Следите могат да бъдат изгубени в един побъркан град, а Господ ми е свидетел, Ню Йорк е тъкмо това.

— Ще трябва да помисля над думите ти — заключи неуморимата госпожа Скофийлд. — Все пак защо си тук, Франк?

— Брандън не ти ли каза?

— Да ми каже какво?...

— Стори ми се великолепа идея, пък и понеже знаех с какво разполагаме тук, съгласих се с него.

— Какво да ми каже? — настоя Тони.

— Канех се да ти кажа снощи в Перегрин, но ако си спомняш, приютих се в другата спалня.

— Защото бях бясна! Престарял глупак, който скоро ще чукне седемдесетте, да се втурне посред нощ в престрелка. Можеха да те убият.

— Все пак не ме убиха, нали?

— Хайде, престанете вече.

— Настоявам за обяснение! Защо сме тук, Брей?

— Ако се укротиш, ще ти обясня, момичето ми... Ню Йорк е средище на световните финанси, смятам, ще се съгласиш...

— Е, и?

— Световните финанси са приоритет на Матарезе, там искат да установят контрол, ако все още не са го постигнали. Имат си и друг приоритет, естествено, който ми е известен, защото ние с Таленков го видяхме, преживяхме го, а и едва не ни убиха, защото бяхме узнали за него.

— Аз също бях там, съпруже.

— За което благодаря на Бога, момичето ми. И двамата щяхме да сме мъртви, ако не беше до мен. Това, за което говоря обаче, беше преди да те открия. По какъв начин попаднахме на първата следа на Матарезе в Корсика.

— Какво означава всичко това, Брандън? — не се сдържа Шийлдс.

— Ей, Жмичка, на теб ти разказах.

— О, да, сега си спомням. Нали това е причината да сме тук. Извинявай, Тони, въпросът е, че той е ужасно... мелодраматичен, а аз съм ужасно изморен.

— Говори най-сетне! — изкрещя Антония.

— Оглавяващите йерархията в Матарезе никога не разкриват пред нисшестоящите... пред апостолите си, ако щеш... неприятните неща, които се случват. Те сякаш не могат да признаят, че са уязвими по какъвто и да било начин, защото направят ли го, може да плъзне страх от изобличение.

— Е, и?

— Нали разбираш, моето момиче, с Уичита е свършено, тя вече не съществува, преминала е в историята, последно примигване на екрана на радара. Но съм готов да заложа офшорните си сметки, че апостолите не знаят за това.

— Твоите какво?

— Млъкни, Жмичка. Толкова по-възрастен си от мен, че не помниш дори какво ти казах вчера.

— Последното никога не си ми го казвал. Офшорни, а... О, Господи!...

— Тъй че разбираш ли, Тони-бонбони, ще се преобрази в някой от каймака на Матарезе, наскоро пристигнал от Амстердам, град, който очевидно играе голяма роля в организацията. Ще кажа на всеки, с когото ще говоря най-поверително, че с Уичита е свършено, *finito*.

— Кои са те? С кого ще проведеш тия поверителни разговори?

— Няколко десетки президенти, проклети да са, отговорни служители, председатели на управителните съвети на всички онези щедри компании и корпорации, замислили сливания и откупувания на изпаднали в несъстоятелност фирми и всякакви такива смехории. Разполагаме със списък от трийсет и осем възможни имена тук и в Европа. Някой ще трепне и ще се издаде.

— Ако си прав, Брандън — намеси се Шийлдс, — защо не предположиш, че те самите ще се свържат с Амстердам?

— Точно това е номерът, Жмичка. Ще им кажа, че Амстердам може да бъде сполетян от съдбата на Уичита и моят съвет като новоизлюпен голям играч е да стоят далеч от Амстердам, на всяка цена, защото достатъчно вече поразии са направили.

— Въпросът е дали ще ти повярват, Брей?

— Любов моя, ние с Таленков пропиляхме години да тренираме зловредните си умения за такива моменти. Думите все едно ще ги казваме и двамата. Ще се хванат, за Бога!

В Лох Торидън, Шотландия, настъпваше утрото; решетестото прозорче в малката трапезария в кръчмата бе обърнато към покритите с роса полета, възкачващи се към Хайленд Хилс. Чиниите от закуската бяха раздигнати, сервираха две големи кани кафе и чай за седящите около масата. Това бяха Лезли Монтроуз и синът ѝ, Камерън Прайс, Лутър Консидайн. До този момент бяха звучали обяснения, изчерпателни, доколкото позволяваха обстоятелствата.

— Изглежда налудничаво — рече пилотът.

— Такива са фактите — отвърна Прайс.

— Сигурни ли сте, че и аз трябва да бъда посветен? — попита Консидайн.

— Навярно не. От друга страна, необичайната гаранция за теб дойде от човек, с когото никой не би се наел да спори...

— А, сега вече разбирам. Заместник-директорът от ЦРУ, нали говорих с него. Шийлдс се казва, ако не се лъжа.

— Не, не е това голямата клечка.

— Кой тогава?

— Твоят млад приятел, Монтроуз младши, на когото си се натъкнал в Манама.

— Джейми? — Консидайн се извърна да погледне момчето. — По дяволите, какво си направил, малкият?

— Без теб, Лутър, досега да са ме заровили в пясъците някъде в Бахрейн. Имаш право да знаеш защо рискува да те понижат в обикновен юнга, нима си забравил?... Пък и като станеш адмирал, може да ми помогнеш да ме вземат летец във военноморския флот като баща ми.

— Не знам дали да ти благодаря, или да побегна като страхливец оттук! Цялата тая история ми идва височко. Световна конспирация да готви заграбването на половината от световното богатство...

— Останалото следва, лейтенант — прекъсна го Лезли Монтроуз. — Средствата са корупция и страх. Ние със сина ми бяхме

незначително звено в замисъла да бъде убит един човек, който познава историята на Матарезе и навярно би могъл да открие връзките с настоящето.

— Добре де, това Мата..., за което непрестанно говорите. Какво означава то, подполковник?

— Всичко започва от едно име, Лутър — отвърна Прайс, — от един корсиканец, чиито първоначални идеи се превръщат в основа на световна организация, далеч по-мощна от мафията.

— Както казах, тая височина ми идва твърде много.

— На нас също, лейтенант — рече Лезли. — Никой от нас не е бил подготвен, нито би могъл да бъде обучен. Всеки прави каквото може в своята собствена сфера и се надява, с Божията помощ, че тези над нас ще вземат правилните решения.

Консидайн поклати глава в недоумение.

— А сега какво ще правим?

— Очакваме инструкции от Франк Шийлдс — отвърна Камерън.

— От Перегрин? — попита Лезли.

— Не, намират се в Ню Йорк.

— Защо в Ню Йорк?

— Скофийлд е измислил сценарий, за който смята, че ще ни донесе успех. Струва си поне да се опита. Джеф Уотърс подготвя същата стратегия във Великобритания, извън Лондон.

— Я почакай! — възкликна чернокожият офицер с пламнали тъмни очи. — И това ли трябва да ми е ясно?... Кой е този Скофийлд, за какъв сценарий става въпрос, и накрая кой е Уотърс в Лондон?

— Добра памет имаш за имена — похвали го Монтроуз.

— Когато при всеки полет се ровиш в десетки карти на височина девет хиляди метра, започваш да свикваш, мадам... подполковник.

— Нали ти казах, мамо, някой ден може и адмирал да стане.

— Благодаря, Джейми, теб пък могат да те приберат в някой център за малолетни.

Телефонът, монтиран от човека на МИ-5, издрънча. Вдигна Камерън Прайс.

— Моля?

— Тук Уотърс, от Лондон. Чиста линия, подсигурена в двете посоки. Как е при вас?

— Побъркваме се, а вие?

— И при нас е същото, приятелю. Подготвяме стратегическата разработка на Беоулф Агът, но ще отнеме поне ден-два, и то ако се опазим от проникване. Поне за този разговор съм сигурен, че не се подслушва.

— Помолил си тук-там да ти съдействат, разбирам — рече Кам.
— Какво искаш да направим ние? Къде да се установим?

— Вашият американски пилот наблизил ли е?

— Тук е до мен.

— Питай го дали може да управлява нисколетящ турбовитлов самолет.

На въпроса Консидайн отвърна:

— Разрешено ми е да управлявам всичко, което може да се отлепи от земята, евентуално изключение прави космическият кораб, който сигурно също няма да ми се опре.

— Чу ли го?

— Съвсем ясно, и това е добре. След два часа един стар като модел, но напълно подновен „Бристъл Фрейтър“, не машина, а работен кон с два двигателя, ще се приземи на летището в Лох Торидън. Всички трябва да се натоварите.

— Къде отиваме?

— Запечатаните инструкции ще отворите, след като излетите в точния час, отбелязан върху плика.

— Това са глупости, Джеф!

— Сърди се на Беоулф Агът, приятелю. Нещо го плашат радарите.

В Марсилия часът бе 5,30 сутринта, първите лъчи на зората едва пробиваха млечното небесно покривало над бавно пробуждащия се град. Групички докери с тежки стъпки се влачеха по кейовете, чуваха се първите нестройни звуци на задвижваните машини. Ян ван дер Меер Матарайзен бе сам в кабинета си, облекчението, споходило го след оттеглянето на Джулиан Гуидероне, внезапно бе разтърсено от новината от Лондон.

— Имате ли обяснение за подобна некомпетентност? — заплашително процеди той в мембраната на обезопасения си телефон.

— Не вярвам някой друг да би се справил по-добре — отвърна гласът от Великобритания, женски глас, който звучеше категорично, с аристократична превзетост.

— В това не можем да бъдем сигурни, нали?

— Аз поне съм сигурна, а и определено не приемам забележката ти.

— Не я приемай, щом те обижда, но по всичко личи, че отговаря на истината.

— Това едва ли е много любезно, Ян. Нито пък справедливо.

— Съжалявам, Аманда, много трудности възникват...

— Да взема ли самолет за Амстердам, за да се опитам да облекча положението ти?

— Не съм в Амстердам, в Марсилия съм.

— Наистина не се спираш на едно място, а, скъпи? Защо Марсилия?

— Така се наложи.

— Заради Джулиан, нали? За него Марсилия е третият или може би четвъртият му дом. Този там най-малко ми допадаше, хората, които го посещаваха, бяха ужасни грубияни.

— Моля те, не ми напомняй вашата връзка...

— Отминала история, при това доста отдавна. А и защо се сърдиш? Никога нищо не съм скривала от теб... нали така се запознахме, скъпи.

— Може би след ден или два...

— Не го оставяй да се разпорежда с теб, Ян! Тоя грозник е ужасен човек, който обича единствено себе си.

— Това е неизбежно, разбирам го. И все пак трябва да съм готов с някакво обяснение за него. Два провала един след друг са непоносими.

— Не разбирам за какво говориш...

— Не е необходимо — прекъсна я Матарайзен и забеляза, че ръката му започва да трепери. — Аз те попитах напълно сериозно. Какво се случи? Как тъй Прайс и онази Монтроуз изчезнаха?

— Не съм казала, че изчезнаха. Казах, измъкнаха се.

— Но как?

— Със самолет, то е ясно от само себе си. Когато източникът ми от Тауър Стрийт съобщи, че са в някаква кръчма в селце, наречено Лох

Торидън, северно от Единбург, се свързах с човека, когото наричаш Главния в Лондон, и предадох информацията. Той ми благодари и каза, че повече не му било необходимо.

— Не му е позволено да ми се обажда, свързваме се само през трети или четвърти човек. Той не ти ли каза?

— Каза ми, естествено...

— Тогава говори, за Бога!

— Та ти не ми даваш възможност. Само ми се караш... наговори ми куп обидни думи.

В Марсилия холандецът сдържа дъха си за миг, колкото да възвърне спокойствието си.

— Добре, Аманда, какво ти каза Главният от Лондон?

— Той е забележителен човек, много изобретателен.

— Какво ти каза?

— Ами когато се добрал до кръчмата в Лох Торидън, съдържателят му казал, че четиримата, които търсел, били напуснали.

— Четирима?

— Четирима американци. Брат и сестра, регистрирали се под името Брукс, чернокож американец, офицер от военноморските сили, и момче на шестнайсетина години, като последните двама изобщо не се регистрирали, както ги инструктирал господин Брукс.

— Пресвета Дево, синът на Монтроуз! Откарали са го със самолет в Шотландия!

— За какво говориш?

— Няма значение. Друго?

— Твоят Главен от Лондон научил, че всички заедно били откарани на летището. И той отишъл дотам и разбрал, че хората, отговарящи на неговото описание, се качили на турбовитлов самолет по-малко от час преди да стигне там.

— О, господи!

— Ето тук, струва ми се, твоят сладкодумец от Лондон проявил особена изобретателност. Каза да ти предам, в случай, че още не сте говорили, че се добрал до плана за полета на четиримата американци.

— Коя е крайната цел? — бързо попита Матарайзен, а по челото му вече избиваха капки пот.

— Манхайм, Германия.

— Невероятно! — възкликна холандецът, изпаднал в паника не на шега. — Насочили са се към заводите Верахтен, рожбата на Ворошин! Толкова години оттогава... цели поколения! Сещам се какво правят. Попълват картата!

— Ян...

Англичанката закъсна. Матарайзен бе треснал слушалката.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Двумоторният „Бристъл Фрейтър“, модел от края на четирийсетте, се издигна във въздуха и пое на югоизток над Северно море, когато пилотът Лутър Консидайн си погледна часовника. Обърна се към Прайс, който седеше до него, на мястото на втория пилот.

— Съчувствам ти, задето те насадиха на това място, но вече е време, Кам. — И му подаде запечатания кафяв плик, върху който червените лепенки стояха неразкъсани, недокосвани дори.

— Защо ми съчувстваш? — попита Камерън, като разпечата плика, от който извади други два, по-малки. — Днес сутринта взех душ.

— Да предположим, че ме присвие стомаха, или ми стане зле. Тогава ти ли ще управляваш тая майчица... прощавай, тая бабка?

— Ще ти държа главата, докато повръщаш, а после ти ще обясниш на Джейми как се прави. Ето... — И той подаде плика на пилота. — Това е за теб.

Всеки от двамата отвори предназначенията за него инструкции. Консидайн заговори пръв, тъй като неговите бяха по-кратки.

— Виж ти! — промърмори той, проверявайки показанията на уредите и особено скоростта, висотомера и часа по Гринуич. После погледна картата над таблото, под пластмасовото покритие. — Ще направим бързо спускане, дами и господа, след две минути и трийсет секунди! — рече на висок глас, като се извърна, за да могат да го чуят Лезли и синът ѝ, въпреки рева на двигателите. — Не бива да се тревожите, но добре ще е всеки да си стисне носа и да изгони въздуха от ушите си. Повтарям, не бива да се тревожите, всичко е наред.

— Защо? — попита Лезли. — На много мисии съм била, и под вражески обстрел, но такова нещо не съм чувала. Защо е това заблуждаващо действие?

— Престани, мамо! Лутър знае какво върши.

— Заповед, подполковник, току-що я прочетох... Затегнете предпазните колани... по-здраво, ако обичате.

— По-късно ще ви обясня — викна Прайс, забелязал, че Консидайн започва спускането по рева на двигателите. Камерън прочете предназначенията за него инструкции; без съмнение това бяха думи на Брандън Алан Скофийлд, с прозвище Беоулф Агът.

Мило малко зверче, говори твоят командир. В момента започваме операция Вълча глутница, прощавай за играта с името ми^[1].

Твоят пилот ще се спусне на височина, която ще убегне на прекия радар, който е отбелязан в неговия обсег като Вектор 22. Планът на полета включва Манхайм, Германия, като крайна цел, но ще промени курса си и ще се насочи към Милано, Италия. Щом се приземите, ти и другите с теб ще бъдете посрещнати от неколцина мои някогашни приятели. Те са чудесни хора, макар че може и да не са облечени в дрехи, препоръчвани от модните списания за джентълмени. Те си разбират от работата и познават ходовете на Матарезе както в Беладжио, така и извън него и езерото Комо. Ключът е името Паравачини, една от отдавна забравените компании на Скоци-Паравачини.

С помощта на старите ми приятели и информацията, която ти предоставят, започни да проникваш сред Паравачини. Мръсниците са все още там — а и не очаквам друго, прогнилите фамилии винаги се поддържат — а ти би трябвало да откриеш друг път към Матарезе. Предлагам да постъпиш като мен и момчетата на Уотърс в МИ-5, да говориш за Амстердам, който скоро ще бъде дискредитиран.

Самолетът завърши дъгата на спускането, пилотът и пътниците дълбоко поеха дъх, с чувството, че бръскат водната повърхност.

— Какво ще стане сега? — попита Прайс.

— Оставам на триста-четиристотин стъпки над морското равнище, докато стигнем Алпите, след което ще поддържам възможно най-малка височина, докато стигнем в страната на спагетите. Който е изработил този план на полета, добре си е разбирал от работата. Би трябвало да го примамят наркобароните.

— А какво ще правиш после?

Консидайн погледна Кам.

— Нима не знаеш? Не го ли пише и в твоите инструкции?

— Не, и на първия, и на втория въпрос.

— Временно съм отстранен от флота и съм прикрепен към теб.

— За какво?

— За каквото ти потрябвам, предполагам. Умея да управлявам самолети, може би това са имали предвид онези с дебелите нашивки.

— Добре дошъл на борда, пилоте — рече Прайс. — Горещо те препоръчват най-младите в екипа.

— Знам, че така се забърках. — Лутър говореше тихо, загледан в уредите. — С адски усилия успяваме да измъкнем момчето от Бахрейн, от опасностите, които го заплашват, и ето че отново го връщаме в опасната зона. И аз се чувствам отговорен. Детето е добро.

— На това нищо не мога да кажа, лейтенант. Не бях се замислял за това, но съм първокласен егоист и сигурно ще си прав, глупаво е. Щом се приземим, ще се свържа с Шийлдс и Уотърс.

Не се наложи Камерън да се обажда в Лондон и Ню Йорк. Новите инструкции за по-нататъшен полет ги очакваха в Милано. Бяха предназначени и предадени на подполковник Лезли Монтроуз. Майката стреснато благодари на куриера, в униформа на американския флот, след което отвори запечатания плик, който носеше означението на посолството на Съединените щати в Рим в горния ляв ъгъл.

— Долетях преди час, подполковник — обясни морякът. — Името ми е Олсън, капитан от охраната на посолството, и не съм се разделял с този плик.

— Разбирам, капитане, и отново благодаря.

— За мен беше удоволствие. — Офицерът отдаде чест и си тръгна.

— От Том Кранстън е — рече Лезли, като тръгна по пистата с Прайс и сина си, докато Консидайн наглеждаше подготовката на самолета.

— Това обяснява защо носи печата на посолството в Рим — разсъждаваше на глас Кам. — Максимални мерки за сигурност. Белият дом, а и тайните канали, използвани от правителството. Разполагате с влияние, мадам.

— Поразен съм, мамо.

— Не разполагаш с много време, Джейми. Отново се качваш на самолета. Уредено е да се присъединиш към децата на Брустър във

Франция. Според Том ще бъдете в пълна безопасност, местонахождението ви е запазено в пълна тайна.

— О, мамо, недей така! — неволно извика синът и спря на място. — Не искам да ме стоварят във Франция като някакъв ненужен боклук.

— Ей, Джейми, по-кратко — рече Прайс с тих, но властен глас. — За твое добро е, това поне сигурно разбираш. Не вярвам да ти е по-приятно да те запратят отново в Бахрейн или на някое подобно местенце.

— Не, по дяволите, но нали си имаме петдесет щата отвъд водата, както се казва. Защо да не е някъде у дома? И защо трябва да бъда с двама души, които изобщо не познавам?

— Няма да повярваш — отвърна Камерън, — но ще бъдеш по-уязвим по време на пътуване като днешното, независимо дали си сам или с майка ти, отколкото под опека някъде в Европа.

— Така разсъждават и по отношение на малките Брустър — намеси се Лезли. — Бърз частен самолет, кратък полет, пълен контрол. Няма летища, които да бъдат наблюдавани, няма информатори в Пентагона, ЦРУ или Британското разузнаване, които да докладват за необявени полети или тайни заповеди от най-високо място.

— Но кои са тези, от които толкова се страхувате? — поиска да знае Монтроуз младши. — Говорите, сякаш са някакви всемогъщи откачалки от престъпния свят!

— Не си много далеч от истината — отново се обади Прайс, — но освен всичко друго са невероятно хитри и с много много власт. Е, не са всемогъщи. Засега поне.

— Добре де — промърмори неутешимият Джейми, — какви са тия момчета Брустър?

— Не са момчета, синко. Брат и сестра са, и може да са от набелязаните за покушение. Британското разузнаване иска да избегне евентуален повторен опит за вземане на заложници. Ще ти харесат, Джейми. Аз самата ги харесвам.

— Е, понякога англичаните си вирят носа, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Не и дете, което очевидно е било първо в курса по заваряване и горелки — отвърна Камерън.

— Какъв курс?

— Заваряване. Искаш да кажеш, че скъпото училище в Кънектикът не предлага такъв курс?

— Не, защо им е?

— Роджър Брустър смята, че трябва да научи някой занаят, също като онези, които са били лишени от неговите възможности.

— Гледай ти, да не ме будалкаш?

— Не, Джейми — потвърди майка му. — Освен това тренира борба, също като теб.

— Само това ми трябваше, да ме повали някой англичанин.

Забелязаха Лутър Консидайн да прекосява с бързи крачки пистата.

— Ще бъдем готови да се покатерим след пет минути, Монтроуз младши — рече той, като се присъедини към тримата. — Сигурно вече картинката ти е ясна.

— Ти си знаел, Лутър? — попита Джейми.

— Нямаше как, хлапе, нали не си забравил, че аз съм шофьорът. Заредихме с гориво, разполагаме с шантав план на полета, но пък може и да се окаже интересно. В едно магазинче на спагетаджиите открих евтино фотоапаратче, купих ти го да си правиш снимки. Бас държа, че друг път няма да се случи да минеш по тоя маршрут!

— Няма опасност, нали, лейтенант? — Широко отворените очи на Лезли издаваха тревогата ѝ.

— Фасулска работа, подполковник. Дори и двете перки да спрат, достатъчно ниско ще летим, за да хлъзнем тая бабка в някоя нива или магистрала.

— Къде отивате? — попита Прайс.

— Ще повярваш ли, Кам, забранено ми е да ти кажа.

— От кого?

— От Белия дом. Ще оспорваш ли?

— Не вярвам да спечеля.

— Прав си, симпатяго. Впрочем куфарите ти са в багажното. Хайде, момче, трябва да вървим на писта номер седем, а транспорт дотам не е предвиден. Все едно не сме тук.

Майката и синът се прегърнаха за кратко, ала твърде развълнувани, и ето че Джеймс Монтроуз младши се затича, за да настигне пилота, поел към самолета.

„Неколцината приятели от доброто старо време“, както ги бе нарекъл Брандън Скофийлд, се оказа един старчок, прехвърлил седемдесетте. Пътуването предвиждаше заобиколни пътища. То започна, когато Прайс и Монтроуз достигнаха терминала в Милано. Внезапно ги повика дрезгав глас:

— Синьоре, синьора! — Иззад вратата на някакво складово помещение се появи младеж в мърляви дрехи. Беше не повече от деветнайсетгодишен, а държането му издаваше безпокойство и известна плахост.

— *Che cosa?*^[2] — попита Камерън.

— *Capisce italiano, signore?*^[3]

— Слабо, не съм говорил от години.

— Аз говоря малко английски... *abbastanza*^[4].

— „Достатъчно“, казваш? Това е добре. Кажете сега какво има?

— Водя при дон Силвио. Бързо!

— Кой?

— Синьор Тогаци. *Rapido!*^[5] Елате с мен!

— Багажът ни, Кам.

— Ще почака... Ти също, *ragazzo. Attesa!*^[6]

— *Che?*

— Кой е този Тогаци, дон Силвио? И защо трябва да идваме с теб? *Perche?*

— Ще видите.

— *Quali nuove?*^[7]

— Трябва да кажа само Бео... улф?

— Беоулф... Трябва да кажеш Беоулф?

— *Si. Vero!*

— Да вървим, подполковник.

В далечния край на паркинга младежът отвори вратата на малък фиат, като направи знак Прайс и Монтроуз да побързат и да се сместят отзад на тясната седалка.

— Добре ли си? — попита Камерън, задъхан от тичането между колите. Гласа му заглушиха моторите на няколко автомобила, които сякаш излетяха от местата си.

— Как е възможно италианците да правят толкова малки коли? Нима не са виждали снимките на пълнички мамчета, танцуващи

тарантела? Не мога да отговоря на въпроса ти, едва дишам, така си ме притиснал.

— На мен пък ми е приятно. Смятам дори да си купя някоя подобна количка и ще наема шофьор да ни разкарва насам-натам.

— Май все това ще правим... ще се разкарваме насам-натам. — Внезапно неугледно облеченият шофьор предприе серия резки завои из задръстените улици на Милано. — Май имам вече две счупени ребра — въздъхна Лезли.

— Искаш ли да проверя?

— Не, искам да кажеш на това смахнато момче да намали.

— *Lento, ragazzo, piacere lento!*^[8]

— *Impossibile, signore. Don Silvio impaziente...*^[9] Много скоро сменя *macchina*.

— Какво казва той?

— Че не може да намали, защото този дон Силвио нямал търпение. Каза също, че скоро ще се прехвърлим в друга кола.

— Слава Богу — отбеляза Лезли.

Което се оказа хем истина, хем неистина. Колата бе по-голяма, с много по-широка задна седалка, но пък шофьорът, мъж на средна възраст, с черни очила и дълга черна коса, която падаше до раменете му, караше още по-бясно от младока. Смяната направиха с максимална бързина, без да се поздравят дори, без да се представят един на друг; шофьорът просто прелетя следващата част от маршрута до втория вход през главната магистрала към града. Насочи се на север, покрай стрелките, сочещи Легано, Кастеланца и Галарте. Камерън разпозна пътя; той водеше към Беладжио, на брега на Лакус Лариус, известно по света като езерото Комо.

Трийсет и осем минути по-късно пристигнаха в древното селце, което с течение на вековете се бе превърнало в град, макар да бе запазило аромата от годините, отбелязали края на средновековието. Улиците бяха тесни и криволичещи, рязко поемаха нагоре, след което внезапно се спускаха, напомняйки, че в далечни времена са били кални проходи, задръстени от търговци и селяни, придружавани от каруци и кабриолети, теглени от мулета през полетата и хълмовете, ограждащи вълшебното езеро. А по тези тесни улици, и от двете страни, тъй близко една до друга, сякаш били долепени, имало наредени жилища, половината от камък, половината от дърво, повечето, ако не всички —

на три-четири етажа. Те били същински миниатюрни крепости, строени една над друга, подобни на пещерите на Пуебло или може би най-ранните жилищни блокове. Въпреки това ефектът бе удивителен, тъй като не оставаше място за светлина, само широки ленти от сенки, а камъкът и дървото пречеха на слънцето.

— Тук поне е доста по-удобно, ако не и по-успокоително — каза Монтроуз, като се отпусна на рамото на Прайс, когато колата се стрелна нагоре по магистралата. — Странен автомобил, нали?

— Да, наистина — отвърна Кам, като се огледа. — Все едно външността е пълно отрицание на вътрешността.

Забележката на Прайс бе чудесно обобщение. На пръв поглед голямата кола представляваше стара неугледна лимузина с безброй драскотини по боята и множество хлътнатини, от предната броня до задния капак. Страничен наблюдател би я взел за неподдържана реликва; тоест до момента, когато влезеше вътре. Защото вътре седалките бяха тапицирани с най-меката и най-скъпа виненочервена кожа, а седящите отзад откриваха пред себе си добре заредено барче от махагон. Отстрани имаше и монтиран телефон, също в махагонов плафон. Тъмните стъкла безспорно показваха, че собственикът бе взискателен към удобствата, ала нямаше желание да привлича вниманието към самата кола.

Вторият, не по-малко мълчалив, странен като външност и поведение шофьор продължи да натиска газта нагоре по стръмнината, докато най-сетне напуснаха мрачните, подобни на тунели улици и се озоваха под яркото следобедно слънце. От едната страна се простираха пасища, из които пъстрееха крави и овце; от другата страна се виждаха нарядко пръснати къщи и стопански постройки. Колата направи десен завой и се втурна по пътя, който вървеше успоредно на огромното езеро Комо, което предизвика и възторга на Лезли.

— Имаш чувството, че дъхът ти спира! — рече тя. — Малко са местата, които и на живо изглеждат като на пощенска картичка.

— Наблюдателна си — съгласи се Камерън. — Точно така е.

И тогава се случи. Ето че отново ослепителното италианско слънце се пръсна на безредни пръски светлини и сенки. Бяха свърнали от живописния път в широка черна просека в гората; от двете страни ги ограждаха дървета, виждаха се само стволоче, виещи се лози, гъсти листати завеси и храсталаци, които изглеждаха непроходими. По

принуда намалиха скоростта: насреща се виждаше малка бетонна конструкция; тежка стоманена бариера спираше достъпа. Показа се нисък набит мъжага, праметнал пушка през рамо. Съвсем по сицилиански, помисли си Прайс.

Пазачът кимна на шофьора, бариерата се вдигна и неугледната лимузина продължи напред. Внезапно се разкриха очертанията на огромна, разстлана нашироко едноетажна къща, почти сляла се с гората. Постройката се простираше толкова навътре в гората, че дори не се виждаше докъде. Тук отново погледът се спираше в тежко дърво и тъмен камък, традиционните материали на Беладжио, които отблъскваха светлината и отдаваха предпочитание на сенките.

Лезли и Камерън слязоха от колата и пред тях се изпречи друг пазач с праметната през рамо пушка.

— Ела с мен — продума той на едва разбираем английски, очевидно заучаването на поздрава му бе струвало немалко усилия. Дватама го последваха нагоре по настлана с чакъл пътека, като вдигнаха очи, за да обхванат с поглед тъмнозеления покрив, който не само пазеше от слънце и дъжд убежището на дон Силвио Тогаци, но го и скриваше.

Вторият пазач поклати глава, като даде знак на американците да се изкачат по стълбите, отвеждащи към тежка двойна врата; той самият извади някакъв инструмент от джоба на панталоните си. Какъвто и да бе той, с негова помощ човекът задейства дясното крило, то се отвори, а вътре ги чакаше трети човек. На рамото му не висеше пушка, ала на дясното бедро се виждаше огромен кобур, прикрепен с широк кожен колан, нагънал обичайното за планинците облекло. Този последният беше едър мъж, по-висок от Прайс, с масивен гръден кош, дебел врат и загоряло безизразно лице. Изучавайки го, Прайс реши, че това е първият човек от охраната на дона. И все пак от какво го охраняваха?

И какво означаваше поредицата сложни, заблуждаващи ходове, очевидно предназначени да прикрият евентуалната връзка между Тогаци и неговите гости? Предпазливост, добре, определена потайност, естествено; но да се стига до такива крайности в предохранителните мерки... кой всъщност бе Тогаци? Съобщението от Скофийлд гласеше „неколцина приятели от едно време“ и към него се добавяше забележката, че това навярно са група изкопаеми, преживели онова

жестоко време, хора, които знаят за Матарезе. Ала ето че ставаше дума за един-единствен човек, чиито действия до този момент наподобяваха по-скоро член от кръга Матарезе, а не някой, закълел се да го унищожи.

Кам и Лезли се оставиха да ги преведат през огромна, потънала в мрак стая без прозорци, подредена с груби мебели; виждаше се камина, а облицованите с ламперия стени отдясно опираха в две арки, отвеждащи към други помещения. Вътрешността подсказваше, че се намират в издължена дървена къщичка в планината — никакви капризи, тук присъстваше само най-необходимото. Третият мъж от охраната посочи замрежена врата в дъното на стаята.

— Avanti^[10] — рече той.

Прайс задържа вратата пред Монтроуз, последва я и ето че и двамата спряха стъписани. Първото, което предизвика изумлението им, бе откритата веранда — не повече от два метра широка, ала на дължина поне двайсет пъти повече. На откритата рамка, от парапета до тавана, се виждаха множество зелени щори, повечето спуснати, за да умножат сякаш измамните сенки. През оставените пролуки се откриваше прекрасен изглед към езерото Комо, в далечината отвъд езерото се издигаха планини, а короните на близките дървета бяха поокастрени, за да не скриват гледката. Като нарочен контрапункт на главозамайващата красота на природата бяха поставени цял ред червени телескопи, отстоящи на пет-шестина метра един от друг, последно достижение на високите технологии в областта на широкообхватните уреди за далечно наблюдение.

Всичко това новодошлите възприеха в първите няколко мига, последва и вторият шок: фигурата на старец в полумрака пред две от спуснатите щори. Беше настанен в подплатен с безброй възглавнички шезлонг, плетен от бяла тръстика, както и всички мебели тук, а облеклото му окончателно разсея очакванията на Камерън да открие някой от неугледните приятели на Скофийлд.

Дон Силвио Тогацци бе облечен в бледожълт ленен костюм, бели кожени обувки и синьо шалче от най-фин индийски памук, съчетание, което говореше, че одеянието е изработено по поръчка в някой от най-скъпите бутици по Виа Кондоти. Видът на дона навярно не би възхитил съвременните следовници на модата, почитатели на „Джентълмен’с Куортърли“, но със сигурност би привлякъл

вниманието, ако списанието бе издавано в края на двайсетте и началото на трийсетте години.

— Простете, млади хора — рече сбръчканият, но все още привлекателен старец, чието загоряло скулесто лице грейна в усмивка под развятата бяла коса, — ала стара рана в гръбнака сковава това древно тяло. Раната впрочем ми бе нанесена от Бейлупо — ние тук така го наричаме, Бейлупо — защото не съумя да ме подхване, когато се реших да избягам, като скоча от балкона.

— Бейлупо... Беоулф значи, прав ли съм, сър? — попита Прайс.

— Напълно. Английското Беоулф за нас нищо не означава. Аз самият съм образован човек, но... това име дори не принадлежи на англичаните.

Лезли пристъпи напред, за да се ръкува с италианеца; той обаче пое ръката ѝ в своята и я целуна.

— Много мило е от ваша страна да ни приемете, господин Тогаци — рече тя.

— Аз пък ви благодаря, че не ме нарекохте дон Силвио. Противно ми е това обръщение. Вашите филми, пък и телевизията дотолкова очерниха титлата „дон“, че всеки, който според приятели и познати я заслужава, задължително трябва да е мафиот, толкова затлъстял от дългото тъпкане със спагети, та дори с мъка си отваря устата, когато издава заповед за екзекуция. Pazzo!^[11]

— Ще намерим общ език, струва ми се. — Камерън се приведе напред и леко разтърси ръката на стареца. — Може ли да седнем?

— Не е необходимо да питате. Сядайте.

Двамата придърпаха плетени столове и се озоваха лице в лице срещу Тогаци на тясната веранда — тясна, закътана, изпълнена със сенки и прокрадващи се светли лъчи. Беладжио.

— Какво ви каза Брандън Скофийлд, сър? Ще бъда откровен с вас, в съобщението си до мен твърди, че бихте могли да ни помогнете.

— Не мога да помогна, синьор Прайс. Отлетях за Рим, по-точно до вашето посолство. Брандън дълго разговаря с мен по една от вашите обезопасени линии...

— Дано наистина да е била безопасна — вметна Камерън.

— Синьор Скофийлд не е глупак, нито пък аз, млади човече. Както казвате вие, американците, не сме от вчера в квартала. Говорихме с минимален брой думи, използвайки кодове и метафори,

както правехме преди много години. Разбирахме се чудесно, което на малцина други би се удадо.

— Офицер Прайс ми каза, че ще се срещнем и с други — обади се Монтроуз. — Очакваме ли ги?

— Би било напразно, синьора подполковник, те няма да дойдат. Това са двама мъже, много възрастни мъже, които ми предоставиха всичко, което знаят, но не са готови на лична среща с вас.

— Защо? — попита Лезли.

— Както ви казах, те са много възрастни, синьора, по-възрастни са от мен, а и нямат желание да бъдат намесени в стари войни, причинили им толкова болка. Всичко ще ви бъде представено в писмена форма.

— И въпреки това вие сте готов да ни помогнете — рече Камерън.

— Разполагам с техните спомени, а си имам и други причини.

— Може ли да узнаем какви са те? — попита Лезли.

— Не е необходимо. Бейлупо знае.

— Но него го няма — не се стърпя Кам. — Ние сме тук.

— Виждам. Отнесох се с вас по най-необичаен, а и притеснителен начин. Сигурно си мислите, че сме могли да се срещнем навсякъде другаде, да речем в някой парк или хотелска стая в Милано.

— Да, бихме могли.

— Вие не ме познавате, тъй че мога да кажа каквото си пожелае, и тъй като използвам името на Скофийлд, ще приемете всяка моя дума за чиста монета.

— Нещо такова — съгласи се Прайс.

— И в същото време се питате... кой ли е този човек?

— Вече си зададох този въпрос.

— И правилно. Сега вече съобразявате, че може и да не съм този, за когото се представям, а фалшив куриер с достъп до определена информация и имена.

— Не мога да мисля другояче, колкото и да съм далеч от истината.

— Естествено. Не можете да загърбите дългите години обучение. Както каза Брандън, вие сте много добър, може би най-добрият в Управлението.

— Сигурен ли сте, че това е същият Скофийлд, когото аз познавам? — попита Камерън, потискайки усмивката си, след което продължи: — Знаете откъде идвам. Кажете ни основанията си да ни помогнете. Дайте ни нещо, което ще ни накара да ви повярваме.

— Мога да ви кажа единствено истината — отвърна възрастният италианец, като с мъка се надигна от стола си и направи няколко крачки навън от сенките, към един от червените телескопи. Този се различаваше от другите, над дебелината червена тръба имаше някакъв черен инструмент с кръгла форма. Старецът го потупа с длан, след което отново се обърна към Прайс и Монтроуз. — Чували ли сте за двете фамилии, Скоци и Паравачини?

— Да — отвърна Камерън, — заедно притежавали предприятията Скоци-Паравачини, додето не се появила лоша кръв и тогава се разделили.

— Не просто „лоша кръв“, синьор Прайс, а истинска кръв, кръв от убийство, пролята от Паравачини, за да изместят Скоци. Целта била да ги прогонят със сила, за да попаднат сред първенците в смъртоносния кръг Матареса. Братя и синове били убити, висши служители подкупени и изнудвани, директори въввлечени в компрометиращи инциденти, за да бъдат свалени от постовете. Съдружието Скоци-Паравачини било заразено, отровено отвътре, и болестта победила.

— Струва ми се, разбирам накъде биете — тихо се обади Лезли. — Били сте много близък на фамилия Скоци.

Старецът се засмя с тих, тъжен смях.

— Проницателна сте, подполковник, макар че не бих употребил думата „близък“. Аз нося името Скоци, последният жив член на фамилията стои пред вас.

— Но вашето име е Тогази — възкликна Камерън.

— „Какво е едно име? — пита девойката. — Туй, което зовем ний «роза» ще ухае сладко под всяко друго име.“... Трябва да се върнем няколко десетилетия назад... преди да започнат убийствата. Убийците никога няма да бъдат открити, разбира се, тъй като Паравачини имаха огромно влияние в Милано и Рим, както и във Ватикана. Майка ми ги презираше, ала се и плашеше от тях, затова ме изпратиха в Сицилия, в дома на братовчед на майка ми, за да бъда в безопасност. В първите години ме обучаваха у дома, а после ме

изпратиха в Рим да довърша образованието си, и то под името на братовчеда, Тогаци, отново заради собствената ми безопасност.

— Там ли срещнахте Скофийлд? — попита Монтроуз.

— О, драга, личи си колко сте млада! — Дон Силвио се засмя и тупна с ръка по телескопа. — Това стана след години, когато вече бях завършил университета.

— Когато вече сте работили за италианското разузнаване? — предположи Прайс.

— Да, Сервизио Сегрето. Приеха ме, щом завърших образованието си, благодарение намесата на няколко влиятелни приятели от Палермо. Като оставим настрана обичайните задължения, постъпих в Службата, обсебен от една-единствена мисъл. Да проникна в ламтежите на Паравачини, да узная цялата грозна картина, което, естествено, ме насочи към Матареса. Тогава се срещнах със Скофийлд и Таленков. Безпокоеше ни една и съща мисъл, ала за да спечеля доверието им, аз им разказах своята история, както я разказвам сега пред вас. Естествено, можете да поискате потвърждение от Брандън, но ще трябва да го сторите някъде другаде, не тук. Не разполагам с оборудване, което да гарантира сигурността на връзката.

— Не е необходимо — рече Камерън.

— Съгласна съм — додаде Монтроуз.

— Тук, в Беладжио, никой ли не знае кой сте всъщност?

— Mio Dio, не. Аз съм невероятно заможен сицилианец, чиито руси коси и богатство са му спечелили уважението на хората от северните провинции. — Старецът отново докосна телескопа, плъзна ръка по него. — Ето, искам да ви покажа нещо. Елате, елате и двамата да погледнете оттук.

Лезли и Кам се подчиниха с нарастващо любопитство. През обектива всеки от тях видя имение на брега на езерото Комо, с ниско подстригани морави, стабилен кей, огромна яхта във водата, а навред имаше пръснати фонтани. Мъже и жени се разхождаха наоколо, фигури, дотолкова увеличени от лещите, че сякаш бяха на трийсетина метра, а не на километри.

— Добре изглежда — рече Прайс, като отстъпи назад и се обърна към Тогаци. — Чие е?

— Това е имението Паравачини. Дори най-мощните планински ветрове не са в състояние да отклонят тоя телескоп. Монтиран е

стабилно. Всичко виждам, а ако се наложи, мога да получа снимка на всеки, който идва и си отива.

— Интересен човек сте вие, дон Силвио — додаде Камерън. — Впрочем възможно ли е да бъдете разкрит въпреки новото си име?

— Силвио Тогацци е надлежно регистриран... а може би трябва да кажа допълнително вписан в архива на родените в Палермо, записано е и кръщението му в Църквата на благословения Спасител, местна църквичка на юг от Кафала. Изпълнението на тези документи е майсторско, „автентичността“ им не може да бъде оспорена.

— Кой ви удостои с титлата „дон“? — поиска да знае Прайс.

— Когато човек наеме десетки хора да разчистят даден терен и да строят, той е особено щедър към местните семейства, дарява пари за няколко празненства, съгражда нова църква, тъй че накрая това „дон“ му приляга съвсем естествено. Но стига сме говорили за мен. Заповядайте вътре и ще ви предам всичко, което е подготвено за вас. Мисля, че ще останете доволни.

— Простете любопитството ми — обади се подполковник Монтроуз, — но споменахте нараняване на гръбнака, причинено, защото агент Скофийлд не съумял да омокоти падането ви от някакъв балкон. Този инцидент свързан ли е със съвместното ви преследване на онези от Матарезе?

— Надали, скъпа госпожо подполковник, макар че бягството ми бе наложително. Въпросната жена бе омъжена за фанатизиран комунист, тъй безропотно отдаден на работата си, че не обръщаше и най-малко внимание на съпругата си. Аз просто се опитвах да запълня една празнина... Хайде, време е да получите събраната за вас информация.

---

[1] Wolf, Улф — вълк (англ.) — бел. ред. ↑

[2] Какво има? — б. ред. ↑

[3] Разбирате ли италиански, синьор? (ит.) — б. ред. ↑

[4] Достатъчно добре (ит.) — б. ред. ↑

[5] Бързо! (ит.) — б. ред. ↑

[6] Изчакай! (ит.) — б. ред. ↑

[7] Какво има? (ит.) — б. ред. ↑

[8] Бавно, момче, опитай по-бавно! (ит.) — б. ред. ↑

[9] Невъзможно, синьор. Дон Силвио е нетърпелив. (ит.) — б.
ред. ↑

[10] Да вървим (ит.) — б. ред. ↑

[11] Луд! (ит.) — б. ред. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В Ню Йорк валеше пороен дъжд, освежителен, но и неудобен за трафика в натовареното движение по обяд. На една от оживените улици, пресичащи Мадисън Авеню, трима полицаи отстраниха временно поставените знаци „Паркирането забранено“. В същия момент няколко коли се втурнаха към освободените места, първата от които лимузина, спряла на метър-два от боядисаната в бледозелено врата, водеща в хотел „Марбълторп“, другите две от отсрещната страна. В тези три автомобила се возеха въоръжени мъже, съсредоточили погледи върху човека, появил се от колата близо до входа за хотела в компанията на бодигард, който държеше дясната си ръка под шлифера. Сякаш по даден знак бледозелената врата отвори друг полицейски служител; той кимна и двамата гости влязоха навътре. Полицията в Ню Йорк не знаеше кои са двете важни персони, но бе информирана кой е загрижен за безопасността им.

Обект на тази строга охрана бе среден на ръст четирийсетгодишен мъж. Когато свали шапката и шлифера си в малкото преддверие, той се оказа скъпо облечен бизнесмен. Лицето му беше бледо, стрелкаше уплашено очи ту напред, ту назад.

— Къде, по дяволите, отиваме? — сърдито попита той.

— Асансьорът е по коридора вляво, сър — отвърна полицаят.

— Благодаря ви, млади човече, предайте поздрави на вашия комисар.

— Ще ги предам лично, сър. Ние сме на специално назначение и докладваме лично и само на него.

— Очаква ви дълга и успешна кариера, младежо. Как се казвате?

— О’Шонеси, сър.

— Още един макаронаджия, а? — Тримата се засмяха и последваха бизнесмена и неговия бодигард по коридора към асансьора. — Не мога да повярвам, че се оставям да ме манипулират по този начин — продължи задъхано той. — Някой долита отнякъде, от Амстердам, както се предполага, привикват ме да се срещна с него,

защото точно това сториха с мен, привикаха ме като в съдебна зала! Какво си въобразява този, дявол да го вземе?

— Другите казаха, че той знае думите, Албърт — отвърна мъжът, представящ се като бодигард, и измъкна ръката си изпод шлифера. — Всички думи.

— Може просто слепешката да е тръгнал на лов — възрази мъжът, наречен Албърт.

— Ако е така, то той знае къде е дивечът. Нашите от сферата на банковото дело и енергийните корпорации искат да се видите, след като приключи срещата ти с този Уилям Клейтън...

— Името сигурно е фалшиво — отново не се стърпя надутият бизнесмен. — Изобщо не фигурира в списъка, с който разполагам.

— Едва ли имаш пълния списък, Ал, на никого от нас не е даден. Просто изслушай каквото има да ти казва, без да се обвързваш по каквото и да било начин. Постъпи като другите, прави се на наивен, после изпадни в шок.

— Това, че си адвокат, не ти дава право да ми натякваш очевидното. — Вратата на асансьора се отвори; двамата влязоха в кабината и въоръженият юрист набра четирицифрения код, който бяха получили заедно с поканата за срещата. — Свали си палтото и шапката, Стюарт — додаде Албърт Уайтхед, изпълнителен директор на „Суонсън и Шварц“, крупна посредническа фирма от Уол Стрийт.

— Не виждаш ли, че това правя — кимна адвокатът, наречен Стюарт Никълс, и свали непромокаемата си връхна дреха и ирландското кепе. — Изчаках да влезем в асансьора, защото не можех да бъда сигурен, че ченгетата са на наша страна.

— Това е параноя.

— Не, спомен от миналото. Бях военен прокурор в Сайгон, а там мнозина от мъжете в униформа искаха да ме видят мъртъв. Двама без малко да успеят, а бяха облечени като военни полицаи... Държиш ли да ме представиш като твой адвокат?

— Казах ти вече. Освен това ще добавя, че знаеш всичко за мен... абсолютно всичко.

— И все пак този може да настоява да се махна.

— Убеди го, че трябва да останеш. Зная, че в това те бива.

— Ще опитам, но ако настоява, няма да споря.

* * *

— Радвам се да се запознаем, господин Никълс, наистина ми е приятно да ви видя — рече Уилям Клейтън, или Брандън Скофийлд, или Беоулф Агът, както щете. И подаде ръка на госта си. Скофийлд бе облечен в тъмносин строг костюм, очевидно излязъл изпод ръцете на високоплатен шивач. Отведе новодошлите до определените им места, всеки стол до малка помощна масичка, и разклати сребърно звънче. Появи се Антония в колосана униформа на камериерка, прибрала прошарената си коса в стегнат кок. Изглеждаше невероятно.

— Кафе, чай или някакво по-силно питие? — попита Брандън. — Впрочем това е Константина, от персонала на хотела. Не знае и дума английски. Сам помолих да ми намерят точно такъв човек, разбираме се на италиански.

— Жалко, че езикът не е френски — отбеляза Стюарт Никълс, адвокатът. — Учил съм го няколко години в началното училище и доста ми послужи в Сайгон.

— Я да проверим... Константина, *vouz parlez francais?*

— *Che cosa, signore?*

— *Capisce francese?*

— *Non, signore. Linguaggio volgare!*^[1]

— Боя се, че не ще може да се включи в нашия разговор. Според нея това бил простоват език. Кога ли най-сетне тия два народа ще се помирят? — Гостите не пожелаха нищо за пиене, Антония бе освободена с кратко кимване и се оттегли. — Зная колко е ценно времето ви господо — продължи Скофийлд, — затова да преминем направо към повода за нашата среща.

— Нима има такъв повод, господин Клейтън?

— Без съмнение. Общи интереси, сър — отвърна Беоулф Агът. — Акции, облигации, ценни книжа, заеми... корпоративни и транснационални, и най-вече началните оферти за акции, естествено, но което е по-важно, начинът, по който вие обслужвате сливането на различни компании, откупуването на изпадналите в несъстоятелност. Неоценим принос, това е безспорно.

— Говорите за твърде широк обхват от дейности — отбеляза шефът на „Суонсън и Шварц“, — а много от тях са от строго

поверително естество.

— Както и всички сделки на борсата в Лондон, Париж, Рим и Берлин, всички са строго поверителни. Но не и по отношение на Амстердам.

— Говорете по-ясно, моля ви — настоя Никълс.

— Щом се налага. Вероятно вие не познавате клиента, или неговата фирма, както си мислите — отвърна Брандън.

— Аз съм адвокатът на фирмата, господин Клейтън. И тя е единственият ми клиент. Нищо не се пази в тайна от мен.

— Това отнася ли се и до господин Уайтхед? Защото в противен случай ще предложи да ни остави сами.

— Той вече ви каза, отнася се и до мен.

— В такъв случай не мога да допусна, че не знаете за Амстердам... Преди двайсет години Рандъл Суонсън, вече покойник, и човек на име Сиймор Шварц, понастоящем оттеглил се от активна дейност и установил се в Швейцария, обединяват усилия, за да основат нова брокерска къща в най-конкументните нови сектори на капиталистическия свят. Чудо на чудесата, за няколко години съдружието процъфтяло и се превърнало в значим играч, компанията нараснала толкова бързо, че заплашвала да се превърне в безспорна сила, съперничаеща на Кравис и доскорошния Милкен. И което е още по-учудващо, през последната година Суонсън и Шварц замислят и осъществяват най-внушителните сливания на компании. Просто забележително, но как е станало това?

— Талантът дава плодове, господин Клейтън — невъзмутимо заяви адвокатът. — За господин Уайтхед казват, че е изключителен, ако не и най-изключителният изпълнителен директор в съвременните финансови кръгове.

— О, да, той е добър, много добър дори, но възможно ли е човек действително да е толкова добър? Талантът без ресурсите, които да гарантират неговата изява, е ужасно прахосничество, нали тъй? И все пак аз може би казах достатъчно, защото, ако греша, то аз съм загубил времето ви, както и своето собствено, а това е непростимо. Времето е пари, нали ще се съгласите с мен, господа?

— Какво точно искате да кажете с определението „ресурси“? — попита изнервеният Уайтхед, несъумял да се овладее, въпреки красноречивите знаци от страна на адвоката.

— Това, което казах — отвърна Скофийлд. — Вложения във вашите таланти, в частност чуждестранни вложения, ако предпочитате.

— В това няма абсолютно нищо незаконно, господин Клейтън — рече Стюарт Никълс.

— Не съм и намекавал противното... Вижте, разполагам с ограничено време, както и вие. Онова, което искам да кажа, се свежда до следното... и ако то не се отнася до вас, забравете, че изобщо сме говорили... И тъй, сложете край на отношенията с Амстердам. С Амстердам е свършено, край, отстранен е от отбора, защото държи сам да установи пълен контрол, а това не може да се допусне. На Амстердам повече не може да се вярва; заслепен от желанието да постигне собствени краткосрочни облаги, той се обрича на самоунищожение. Това е и причината аз самият да напусна... да потърся убежище, ако трябва да бъда по-точен.

— Възможно ли е да се изразявате по-ясно? — недоумяваше адвокатът.

— Не, не мога — отвърна Беоулф Агът, — по простата причина, че проследяването е безкрайно сложно. Нямам право да навлизам в подробности. И въпреки това, ако държите да се свържете с мен, позвънете тук в хотела, поискайте да ви свържат с управителя и от него ще получите номера и кода. Обаче повтарям, ако разбирате за какво ви говоря, послушайте ме, не се обаждайте на Амстердам. Сторите ли го, може да попаднете в списъка за елиминиране... А сега вече можем да си пожелаем приятен ден, господа.

Скофийлд изпрати двамата объркани мъже и решително затвори вратата зад гърба им. Когато се върна в дневната, откъм кухнята се появи Антония, все още в униформата на камериерка, но с разпуснатата коса.

— Ръсиха само лъжи, от първата до последната дума — отбеляза Брей, като запали малка тънка пура. — А ти, любов моя, беше невероятно убедителна.

— Не беше трудно, скъпи, ролята ми подхожда, тъй че не се изискваше особено майсторство. Виж, ти изнесе прекрасно представление, прояви невероятно изобретателност.

— Благодаря ти, любима, на какво дължа тази похвала?

— Прочетох бележките ти за всеки, с когото си се срещнал досега. При другите лесно се ориентирах, тъй като имаше твърде много съвпадения, твърде често засичане на сходни интереси, водещо до комплот. Неколцина си уплашил не на шега, а те са прикрили страха си с мълчание и неясно отричане; останалите са били напълно объркани. Ала когато спомена пред тези двамата чуждестранните инвестиции, тяхното мълчание бе повече от красноречиво, а споменаването на Амстердам ги подплаши или поне така изглеждаше.

— О, това наистина бе удар напосоки. Доста успешен, бих казал. Не съумяха достатъчно бързо да го отблъснат или поне да го приемат само като информация.

— Как се досети, Брей? Просто съм любопитна.

— Късчета истина, Тони, късчета от особена важност. Навремето ги наричахме празноти... останали незапълнени отрязъци... Откъде-накъде една просперираща посредническа фирма с името „Суонсън и Шварц“ ще тръгне да се разпродава, когато по всичко личи, че най-добрите ѝ години тепърва предстоят? Суонсън починал от инфаркт, а никога преди това не бил страдал от болно сърце. Шварц пък напуснал Щатите и станал швейцарски гражданин. Нека не забравяме, че и двамата били в активна възраст, четирийсет и няколко. За мен това е класическата схема за манипулиране, използвана от Матарезе. А нашите гости са стопроцентови продажници от Матарезе.

— Понякога изцяло се превръщаш в някогашния Беоулф Агът, не мислиш ли?

— Ако Змията бе все още жив, надявам се, щеше да се съгласи. Много дължим на Таленков.

— Живота си, Брей, само живота си.

— Ами тогава да го живеем, любов моя — рече Брей и приближи до телефонната уредба на бюрото. Набра поредица от цифри и се свърза с Франк Шийлдс, който очакваше обаждането в кола, паркирана недалеч от сградата на хотела. — Нещата под контрол ли са, Жмичка?

— Бъди така добър да не използваш това обидно обръщение по предоставените от правителството линии.

— Извинявай, Франк, исках да прозвучи като почтителен комплимент. Виждаш онова, което остава скрито за останалите, просто защото си затваряш очите за маловажните подробности.

— Глупостите са излишни... Проследяваме въпросните два обекта... поемат по Сентръл Парк Саут.

— Хипотези?

— О, Уайтхед едва ли ще се върне в кабинета си, което навежда на определени заключения. Той беше последният, нали?

— Оказаха се двама. За другото си прав. Ще поддържаме връзка и ако има някакво развитие, обади ми се. Ние с Тони ще си починем и ще си поръчаме цялото предоставено меню, за което, разбира се, данъкоплатците няма да дадат и пукната пара.

— Моля те, Брандън!

— Той знае — едва не извика изпадналият в ужас Албърт Уайтхед, когато се озоваха в лимузината. — При това знае всичко!

— Възможно е — съгласи се адвокатът Никълс, — но е също толкова възможно и да не знае.

— Как можеш да твърдиш подобно нещо? — не се сдържа шефът на „Суонсън и Шварц“. — Нали го чу, предложените за изкупуване акции, заемите, сливанията и поглъщанията на закъсали фирми. Та това е собственият ни план, за Бога!

— Лесно достъпни факти. И студент първокурсник би се справил.

— В такъв случай отговори ми на следния въпрос, Кларънс Дароу! Какво ще кажеш за чуждестранните инвестиции? Това как ще ми обясниш?

— Може би тъкмо там се подхлъзна. Парите бяха препратени чрез тексаски консорциум на амбициозни вложители, уговорката е само устна, чрез Амстердам, а на хартия не съществува каквато и да било следа.

— В това не можеш да бъдеш сигурен, Стюарт.

— Не, не мога — съгласи се Никълс, като се обърна и замислено се взря в Уайтхед. — Ще бъда откровен с теб, тъкмо това ме смущава. Този Клейтън очевидно е наясно с Амстердам, което говори много... и твърди, че бил изолиран... категорично изолиран при това.

— Което е повече от опасно! Нали спомена списък за елиминиране... което е позната алтернатива сред безмълвните ни

съдружници. Те пред нищо няма да се спрат. Не можем да рискуваме да позвъним на Амстердам.

— Следователно и истината не можем да разберем, ако тя е различна от това, което чухме, а до определения за доклад момент остават цели осем дни. Ако нарушим графика за чиста сателитна връзка, Амстердам ще се досети, че имаме известни съмнения.

— Можем да измислим нещо, в това те бива!

— В момента нищо не ми идва наум. При нас всичко се движи по план, издънка не сме допуснали. Може пък другите да измислят нещо, някакъв повод да позвъним на Кайзерграхт.

— Поне един от тях ще трябва да измъдри нещо — настоя паникьосаният Уайтхед. — Всички сме в играта, а от нея направихме милиони!

— Надявам се, и ти си даваш сметка, Албърт, че този Клейтън може просто да блъфира.

— Това ми е ясно, Стюарт. Но кой ще плати, за да си свали картите?

Масичката на колелца бе отрупана с остатъци от поръчаната огромна пържола, телешко филе, зеленчуци, ирански хайвер (за Антония) и три шоколадови еклера (за Скофийлд). В момента с наслада отпиваха кафе еспreso и бренди „Курвоазие“.

— Току виж, привикнал съм към тия лакомства, любов моя — отбеляза Скофийлд, като изтри устата си с огромна розова салфетка.

— Което може да се окаже фатално за теб, старче — сръза го Антония. — Измъкнем ли се оттук, ще ми обещаеш да ядеш само рибата, която сами си ловим, и зеленчуците, които отглеждаме.

— Бързо ще ми омръзнат.

— Но пък ще удължат живота ти.

Телефонът издрънча и с кратка въздишка на облекчение Скофийлд скочи от стола си.

— Да?

— Тук е Франк, Брандън. Продължаваш да трупаш точки. Двамата шефове от „Суонсън и Шварц“ най-накрая спряха в един от онези закътани ресторанти с градина, където само свръхбогатите могат да направят резервация.

— Това нищо не ми говори, господин директор.

— Спомни си онези затворени за външни хора заведения в Бруклин и Джърси... където постоянната клиентела са всъщност собствениците. Тези тук дори са ги надминали. Костюмите, а и речта са различни, ала поводите да се срещат — почти аналогични.

— Говори смислено, Франк.

— Твоите двама пуяци се срещнаха с банкера Бенджамин Уолбърг от новия банков консорциум, Джеймисън Фаулър, шеф на бостънския енергиен конгломерат и Брус Ебърсол, президент на „Съдърн Ютилитис“. Те представляват новообразуваните корпорации на крупните производители на електрическа енергия и банковите институции, обхванали огромна част от Средиземноморието. Разполагаме със снимките им. Моите поздравления, Беоульф Агът, резултатът ти дотук е четири по сто.

— Благодаря ти, Жмичка. Какво научи от Лондон?

— Открий ги, открий го! — крещеше Джулиан Гуидероне по телефона със сателитна връзка от борда на частния си самолет, изпълняващ маршрута от Лондон за Марсилия. — Плащаме милиони на разни нищожества, които живеят в незаслужен разкош. Нима забравят, че съществуват единствено за да ни служат! Защо търпят провал след провал? Защо се провали и самият ти?

— Всички работим денонощно, уверявам ви — отвърна Ян ван дер Меер Матарайзен от непристъпното си убежище над Кайзерграхт в Амстердам. — Имам чувството, че някой е хвърлил невидимо покривало върху всичките ни източници.

— Ами махни го, взриви го! Избий няколко десетки от онези, на които плащаш... пусни слуха, че са били заподозрени в предателство. Всея страх у обикновените слуги, създай собствена инквизиция. Започнат ли да падат трупове, предателите ще бъдат изобличени; страхът, това е катализаторът. Нима нищо не си научил от мен, та ти си негов внук?

— Научих се на търпение, сър, и не ще допусна да ми повишавате тон. Докато вие летите по света, подклаждайки някоя и друга криза, на мен се пада грижата да запазя целостта на замисъла. И позволете да ви напомня, сър, че макар да сте син на Пастирчето, аз

съм законният внук на барон Матарезе, създателят на Пастирчето. Ако вие имате милиони, то моето богатство се измерва в милиарди. Имате уважението ми за онова, което без малко не сте постигнали... Господи, Белия дом... и все пак, чуйте молбата ми, не се изправяйте срещу мен.

— За Бога, та аз не заставам срещу теб, опитвам се да бъда твой учител. Сърцето и умът те убеждават, че си прав, ала е нужен немалък кураж, за да следваш докрай убежденията си! Натъкнеш ли се на слабост, изтръгни я, изкорени плевела заедно с всичките му кълнове. Унищожи всичко, което се изпречи на пътя ти, колкото и привлекателни да ти се струват дивите цветя!

— Това го разбрах още преди години — рече Матарайзен — и не се опитвайте дори да намекнете противното. Не влагам никакви чувства, когато се отнася до делото на Матарезе; нашите апостоли живеят или умират от действията си.

— В такъв случай прави каквото ти казвам, започни с убийствата, създай паника. Все някой ще узнае... или ще бъде принуден да узнае къде е Скофийлд! Особено ако провалът може да му струва живота. Беоулф Агът! Той стои зад тези издънки, колко пъти да ти повтарям!

— Източниците ни не могат да ни кажат онова, което не знаят, господин Гуидероне.

— Ти пък откъде си толкова сигурен? — язвително го прекъсна синът на Пастирчето. — Колкото и да си способен, Ян ван дер Меер, притежаваш недостатъка, присъщ на всички гении. Вярваш, че онова, което си сътворил, е безпогрешно, защото създателят не би могъл да сгреша. Глупости! Нямах и смътна представа какво върши Скофийлд, каква нападателна стратегия е подготвил, нито с кого се е съюзил. Той обезвреди „Атлантик Краун“... колко ли други са тръгнали... не, направо са се втурнали, за да попаднат в мрежата му? И набележи ли ги, колко от тях ще се пречупят?

— Никой няма да се пречупи — тихо отвърна холандецът. — Те не само са наясно с последствията, но разполагаме и с предвидените от нашите адвокати не един и два резервни варианта, които напълно узаконяват извършеното дотук. В юридически смисъл ние сме безпогрешни и разполагаме със свободата да продължим, докато всяко нещо застане на мястото си. Това също е мое дело.

— Въобразяваш си, че разполагаш...

— Зная с какво разполагам, старче! — повиши глас Матарайзен. — Единствената опасност от катастрофа възникна заради вас и глупостта, проявена от вас в Уестминстър Хаус в Лондон — продължи Ян ван дер Меер, вече по-тихо, — заради което получих извинението ви и затова няма да ви го натяквам.

— Виж ти — замислено проточи Гуидероне, — младото лъвче иска да му се признае върховната роля.

— Не забравяйте, че вие сам ми я признахте. Нима вече съжбялявате?

— О, небеса, не, разбира се. Никога не бих постигнал онова, което постигна ти. Просто не съм убеден, че аз съм единствената причина за катастрофата, както я нарече ти. Нещо се случи в Уичита, а там аз изобщо не съм бил, нито пък познавам господата, които бяха замесени.

— А те не знаеха нищо друго освен един код и телефонен секретар в Амстердам, до който се достига през сложен лабиринт от канали.

— Неразгадаема бюрократична плетеница — призна синът на Пастирчето. — Ти наистина си гений, Ян ван дер Меер, но правиш един пропуск. И този пропуск се нарича Беулф Агът. Ако не го откриеш, ако не го убиеш, той ще напипа и други хлабави връзки... ще събори цялата ти постройка. Веднъж вече го направи, а тогава си мислехме, не, сигурни бяхме, че сме непобедими. Не допускай това да се случи отново... Имаш право наистина, аз съм вече стар, което важи и за Скофийлд. Разликата се състои в това, че той може да разчита на бързите и мъртвите, а аз само на мъртвите и онези, които са близко до смъртта. Ти, от друга страна, можеш да разчиташ на бързите и мъртвите и най-вече на изпълнените с алчност. Това е най-мощната армия на света, непобедим батальон. Използвай го, използвай ги! Не ме разочаровай.

Гуидероне тресна слушалката, подразнен, че неволното пропадане във въздушна яма бе станало причина да си разлее чашата с „Шато Бейшвел Медок“.

Сър Джефри Уотърс сложи подписа си, че е получил плика с печат „строго секретно“ в дома си в Кенсингтън от офицер на МИ-5. Върна се по тесния коридор в трапезарията, където го чакаше

закуската му. Съпругата му Гуинет, жена с посивели коси, изящно лице и големи умни кафяви очи, вдигна поглед от лондонския „Таймс“.

— Служебна поща в този час, Джефри? — попита тя.

— Не зная, Гуин, изненадан съм не по-малко от теб.

— Отвори плика, скъпи.

— Нали това правя. Май ще ми трябва ножица да срежа тая черна лепенка.

— Опитай с ножа за месо.

— Май ще свърши работа. Много мило, че си подсетила готвачката да ми приготви и парче филе към яйцата.

— Забелязах, че си под голямо напрежение през последните няколко седмици. Реших, че ти е нужна по-силна храна сутрин.

— Оценявам загрижеността ти — кимна шефът на отдел „Вътрешна сигурност“ в МИ-5, след което разкъса поставената накръст лепенка и отвори големия кафяв плик. Набързо прегледа съдържанието и тежко се стовари в стола си. — О, Господи! — възкликна той.

— Позволено ли е да знам за какво се отнася? — попита Гуинет Уотърс. — Или е нещо, от което не бива да се интересувам?

— О, напротив! Става дума за брат ти Клайв...

— Милият Клайв. Напоследък чудесно се справя, не мислиш ли?

— Изглежда, дори се е престарал, мила. Попаднал е в съвета на директорите на новия консорциум „Скай Уейвърли“.

— Да, зная, той ми звънна миналата седмица. Голям напредък, казах си.

— А може и да се окаже голяма бъркотия, Гуин. „Скай Уейвърли“ е обект на щателно разследване по съображения, които не мога да обсъждам с теб... отново заради собствената ти безопасност.

— Зная, зная, това вече сме го изяснили, Джеф, но все пак в момента става дума за моя роден брат.

— Нека говорим откровено, скъпа. Клайв е приятен човек, аз го харесвам. Той е истински чаровник, има чудесно чувство за хумор, но никой от нас не би го причислил към способните адвокати тук в Лондон.

— Не казвам, че няма недостатъци, тук съм съгласна с теб.

— Колко години се мести от една фирма в друга и никъде не успя да се издигне до съдружник. Да не говорим, че навсякъде го

приемаха заради твоего име. Бентли-Смайт е име, което се цени в английското право.

— Има добро сърце — настояваше сестрата, — а и в много отношения очаквах от него повече, отколкото можеше да даде. Нима това е престъпление?

— Не, разбира се, но защо ще го измъкват от някаква малка правна кантора, в която заема незначително място, за да го издигнат до членство в съвета на директорите на „Скай Уейвърли“?

— Нямам представа, но още днес ще му звънна да го попитам.

— Това е единственото, което не бива да правиш — кротко, но твърдо рече Уотърс. — Остави това на мен, Гуин. По мое мнение някой се опитва да използва брат ти. Аз ще се заема с този въпрос.

— Няма да нараниш Клайв, нали?

— Не и ако той сам не го стори, скъпа, обещавам ти... Благодарни на готвачката, но наистина не остана време за закуска.

С бързи крачки Джефри Уотърс отново прекоси коридора и отвори вратата.

Двайсетте минути, които му отне пътят до службата, преминаха в болезнен размисъл за дългогодишния служител от британското разузнаване. Поводът бе Клайв Бентли-Смайт и онова, което си въобразяваше за него сестра му Гуин, на фона на суровата действителност. Уотърс наистина харесваше шурей си. Намираше го забавен, с бърз, макар и не особено задълбочен ум, великодушен по природа, великодушие, което достигаше до крайност, ако изобщо у него съществуваха крайности. И това бе неговата най-голяма грешка. Клайв Бентли-Смайт бе възможно най-буквалното човешко възплъщение на определението „стремежите превишават възможностите“.

Беше се родил в богато семейство на потомствени адвокати — тъй отдавна наложили своето име, че според някои вероятно бяха участвали в изработването на Магна Харта — срещу известно заплащане, естествено, а други твърдяха, че стихът от Шекспир „да избием адвокатите“ в неговата пиеса „Хенри VI“ е бил вдъхновен от дедите на Бентли-Смайт. Клайв се носеше по течението на живота, едно приятно допълнение към всяко обществено събитие, предлагайки своето ненатрапчиво присъствие и нищо повече; в противовес на това, той бе предан съпруг на една жена, която ни най-малко не ценеше

свещения брачен обет. Обществена тайна бе, че съпругата бе споделяла не едно легло в най-богатите домове на Англия, Шотландия, Холандия и Франция. Навред в тия кръгове се шегуваха, че ако Клайв някога научи, вероятно би й простил и би я попитал дали се е забавлявала добре.

Джефри Уотърс бе запознат с този материал, събран в досието на Клайв; с жена си той не бе споделил какво съдържа, защото тя неизменно и искрено приемаше ролята на по-голямата сестра, закриляща братчето си. Просто не виждаше смисъл да я тревожи. Сега обаче възникваха непредвидени обстоятелства и шефът от МИ-5 трябваше да погледне фактите в очите, да ги анализира и да предприеме съответни действия. Френската фраза *cherchez la femme*, търсете жената, отново и отново звучеше в съзнанието му.

— Съжалявам, че се наложи да ти изпратя тази информация, Джефри — рече шефът на Оперативния отдел в МИ-5. — Просто реших, че ще пожелаеш да поговориш с жена си.

— Малко й казах, наистина много малко. Защото фактите около брат й не са й известни, а аз не искам да я тревожа. Ще действам по своя преценка. Има ли други очаквани разкрития?

— Няколко, старче, макар засега нито едно да не е потвърдено сто процента — отвърна шефът на Уотърс, едър сивокос мъж, прехвърлил шейсетте. — Първо, на Флийт Стрийт се носят слухове, че се готви някакво сливане.

— Това работа на Мърдок ли е?

— Не, не е в негов стил. Каквито и да са пороците му, той никога не крие намеренията си. Купува и продава, като гони преди всичко печалбата, макар че не пренебрегва редакторите.

— Нещо друго?

— Казах няколко, не едно — поправи го висшестоящият шеф. — Забелязва се раздвижване в няколко банкови институции, те го наричат централизиране, но не съм убеден, че сливанията имат финансова мотивация.

— Съмняваш се в икономическата обосновааност? Защо така?

— Защото всички тези институции, взети поотделно, са печеливши и всичките са независими. Защо им е да се отказват от свободата си?

— Някой ги принуждава — предположи Уотърс.

— Точно това е и моето мнение. Подготвил съм списък на всичките им съвети на директорите, както и списък на всички видни журналисти, които, изглежда, участват в тъй нареченото обединяване на вестници.

— Ще пороботим върху всяко поотделно, уверявам те.

— Има и последно и то е направо находка. Получихме информация от един вестник в Торонто, Канада, копие е изпратено и на Тайните служби в Рим. Като че ли някакъв техен репортер, който отлетял за Италия, се обадил във вестника си от Рим и заявил на своя редактор, че се готвел да направи удара на века. Оттогава изчезнал безследно.

— Ще проверим и тази следа — заяви Джефри Уотърс, като записа информацията в бележника си. — Това ли е всичко?

— Само още нещо, но то е свързано със съпругата на шурейя ти, Аманда.

— Досещах се, че ще стигнем дотук.

---

[1] Говорите ли френски? — (фр.)

— Какво става, синьор? (ит.)

— Говориш ли френски? (ит.)

— Не, синьор. Глупав език! (ит.) — б. ред. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато подчинените му с удвоени усилия навлизаха все по-надълбоко в делата на конгломерата „Скай Уейвърли“ и френските му съдружници, като в същото време проучваха вестникарските слухове и крупните банкови сливания, Джефри Уотърс се зае с изготвянето на досие на Аманда Бенгли-Смайт. То не се основаваше на слухове; служителят на МИ-5 не би се заинтересувал от склонността към промискуитет у тази млада жена, освен ако не откриеше особена повтораемост. И когато се натъкна тъкмо на такава схема, започна вече сериозно да се безпокои.

Аманда Райли бе дъщеря на почтено ирландско семейство, собственици на процъфтяваща кръчма в Дъблин, известна с приятна атмосфера, постоянна клиентела и колкото и да е странно, еднообразна кухня. Хубавото дете пораснало, а привлекателната червенокоса девойка се превърнала в ослепителна млада жена, чието присъствие карало клиентите да застиват с чаши в ръка, когато тя ги обслужвала. Според наличната информация, някакъв фотограф, изпратен от своето списание в Дъблин, влязъл в кръчмата, зърнал хубавицата и попитал родителите, ревностни католици, дали може да направи няколко снимки на дъщеря им.

— Глупости не ща, че да не ти размажа физиономията! — гласял не особено учтивият отговор на бащата. Останалото приличало по-скоро на измислена приказка, с каквито били изпъстрени жълтите издания. Аманда била доведена в Лондон, приучена на маниерите на доброто общество и започнала своя възход в бляскавия свят на фотомоделите. Междувременно се отърсила до голяма степен от ирландския си диалект, останала само приятната напевна интонация; дали поради възпитанието си или по настояване на строгите си родители, тя се появявала само в класическо облекло, богато украсено с невероятно скъпи бижута. Превърнала се в звезда от света на модата.

Нещо трябва да се е случило с това възхитително ирландско девойче, рече си Джефри Уотърс, натрупвайки все по-голям обем

информация. Аманда Райли се озовала в кръга на настоящи и бъдещи знаменитости, богати и домогващи се до богатство. Появили се снимки, на които тя се опирала на ръцете на повече или по-малко известни личности — дребни кралски особи, филмови звезди, разведени финансисти и накрая редом до някой си Клайв Бентли-Смайт, за когото тя решила да се омъжи. Шефът от МИ-5 просто не проумяваше този факт. От всички могъщи великани в това море от прочути мъже тя бе избрала един безобиден лапнишаран. Следваше неизбежното: клюки, които провокираха проучване на самолетни билети и частни полети, направления и отклонения. Въз основата на налична достоверна информация, а и на фотографски материал компютрите отделиха повторяемите елементи и съответно предполагаемите обекти на нейното внимание. Сред лондонския и шотландски елит се срещаха съвсем млади, а и приближаващи средната възраст барони от индустрията, наследници на добре известни имена и замъци с необятни ловни паркове, познати на Короната, обгорели от слънцето яхтсмени, достатъчно богати, за да се включат в международните състезания. Париж бе представен с безброй хетеросексуални дизайнери от света на висшата мода, както и с обичайната тълпа с хомосексуални наклонности, която я обожаваше. Неяснота съществуваше единствено по отношение на най-често предпочитания ѝ маршрут през последната година: Холандия и особено полетите до Амстердам. Като че ли никой не посрещаше частния самолет, с който тя обикновено пътуваше, не се съобщаваше някой да я е придружил до кола или лимузина. Никой. Световноизвестният топмодел бе вземал такси до центъра на града, откъдето, неизвестно по какъв начин, бе изчезвал.

Амстердам.

Едва тогава сър Джефри Уотърс започна да проглежда и прояснението му подежда като удар право в слънчевия сплит. Той самият ли бе причина изборът ѝ да се спре на безобидния лапнишаран? Макар снимката му никога да не се появяваше във вестниците, сред кохортата около правителството той бе известен като мощна фигура от разузнаването, шеф на отдел „Вътрешна сигурност“ в МИ-5. Каква по-добра връзка за Матарезе? И ето че чудовищното предположение — и само предположение ли бе това? — даде отговор на няколко въпроса, които от известно време занимаваха съзнанието на

сър Джефри. През последните месеци Клайв и Аманда така настойчиво бяха се сближили с него и Гуинет, канеха ги на вечери, на които съпрузите Уотърс се чувстваха едновременно отегчени и не на място, макар че той не смееше да изрази недоволството си, защото знаеше доколко съпругата му боготвори брат си. И все пак веднъж, особено подразнен, той бе поставил въпроса.

— Скъпа ми, Гуин, каква е тази внезапна проява на привързаност? Да не би да е пуснат слух за скорошната ни кончина? Всемогъщи Боже, та те ще наследят твоите пари... малкото, което все още не си им подарила... а в това отношение аз не мога с нищо да ги зарадвам. Имам чувството, че звънят по телефона или се появяват на вратата ни по няколко пъти на седмица. Моля те, момичето ми, все пак аз трябва да работя за хляба ни.

— Не и ако оставиш аз да плащам сметките, съкровище.

— О, не искам и да чуя. Пък и да ти кажа, доста добре си върша работата.

— Моля те, Джеф, Клайв те боготвори, чудесно го знаеш, а пък Аманда умира за компанията ти. Винаги настоява да седи до теб. Не ми казвай, че има мъж, дори той да приближава шейсетте, който не се вълнува при мисълта, че ще бъде настанен до една от най-красивите жени на света. Не се и опитвай дори да ме разубедиш, няма да ти повярвам.

— Но тя задава прекалено много, и то глупави въпроси. Въобразила си е, че съм някакъв престарял Джеймс Бонд, какъвто аз изобщо не съм... а и той самият не е бил. Той беше независим особняк и повече се интересуваше от проклетите си градини, отколкото от работата си при нас.

И въпреки това Аманда Бентли-Смайт бе задавала твърде много въпроси. Не че Уотърс не можеше да ги отмине с небрежен жест, и все пак... По време на някой от тези отегчителни вечерни приеми, когато великолепната изкусителка Аманда непрестанно доливаше чашата му, бе ли изгървал нещо, макар и неволно, бе ли споменал нечие име, което е трябвало да запази в тайна? Не вярваше да го е сторил; твърде опитен бе, за да допусне подобно нещо, и все пак всичко бе възможно в компанията на тази ослепителна жена, чийто коефициент на интелигентност съвсем не бе за подценяване. Беше ли научила нещо, което не е трябвало да знае, нещо, което той бе споменал в наивно

благоразположение, убеден, че е всеизвестен факт? Неизвестният, с когото се е срещала в Амстердам, действително ли принадлежеше към кръга на Матарезе? Джефри Уотърс се видя принуден да разчепка докрай собствените си опасения.

Червената лампичка на интеркома светна, чу се тихо жужене. Това бе чистата му пряка линия с всемогъщия директор на Оперативния отдел.

— Тук Уотърс.

— Боя се, че новините хич не са добри, Джеф. Подготви се.

— Жена ми?

— Не, лицето, което разследваш, съпругата на шурей ти, Аманда Бентли-Смайт.

— Изчезнала ли е?

— Не бих казал. Мъртва е. Била е удушена, а тялото хвърлено в Темза. Речният патрул го открил преди час.

— Господи Боже мой!

— Това не е всичко, старче. Трима големи шефове на банки в Шотландия, Ливърпул и западен Лондон са убити, всички простреляни в главата. Нито един не се е отървал. Екзекуции в стила на подземния свят.

— Та това е чистка! — възкликна Уотърс. — Запечатайте кабинетите на всички.

— Няма какво да запечатваме. Всичко е изнесено.

— Налага се да помислиш, Клайв — настоя Джефри Уотърс, взрян в плувналите в сълзи очи на шурей си. — Господ ми е свидетел колко ти съчувствам, но сполетялото те нещастие има далеч по-големи измерения, отколкото можеш да си представиш. Да се върнем на последните няколко дни...

— Не мога дори да мисля, Джеф! Щом направя и най-малко усилие, сякаш чувам гласа ѝ и осъзнавам, че вече я няма. Това е единственото, за което мога да мисля.

— Къде си държиш брeндитo? — попита Уотърс, като огледа библиотеката на Бентли-Смайт в къщата в Съри, чиито френски прозорци отвеждаха към слънчева градина. — А, ето го барчето. Една глътка сигурно ще ти помогне.

— Едва ли — рече Клайв, като избърса очите си. — Пиенето не ми понася, а и телефонът непрестанно звъни...

— Не е звънял от доста време — отбеляза сър Джефри, — погрижих се за това.

— Как тъй?

— Поръчах да прехвърлят всички обаждания на телефонен секретар в моя кабинет. Когато поискаш, ако изобщо имаш желание, ще можеш да ги прослушаш.

— Нима можеш да направиш подобно нещо?

— Мога и вече го направих. — Уотърс извади бутилка от барчето, наля малко бренди и поднесе чашата на сломения домакин. — Ето, изпий това.

— Ами журналистите отвън? Обсадили са къщата, тъй че рано или късно ще трябва да се изправя срещу тях.

— Никой не те е обсадил. Полицията ги разпръсна.

— Нима можеш... Разбира се, че можеш. Защо ли питам. — Бентли-Смайт отпи глътка и се намръщи; очевидно нямаше навика да прибягва до алкохол. — Чу ли какви ужасии разправят по радиото и телевизията? Че Аманда имала любовници, авантюри... безбройни при това. Изкарват я някаква великосветска уличница... Тя не беше такава, Джеф! Тя ме обичаше, и аз я обичах!

— Съжалявам, Клайв, но Аманда не беше непорочна девица.

— Мили Боже, мислиш, че не съм го знаел ли? Та аз не съм сляп! Жена ми беше изключително жизнена, магнетична и много красива. За жалост, омъжи се за не особено привлекателен досадник от прочуто семейство, който не може да се похвали с особен талант. Това също ми е известно, защото знаех какъв съм, а тя се нуждаеше от нещо много повече!

— Следователно ти си предпочел да си затваряш очите пред... как да го наречем, нейните забезки?

— Естествено! Аз бях нейното пристанище, глътка спокойствие между бурите в океана от акули, около всяка известна личност, аз бях нейното убежище, когато се почувстваше наранена или изтощена.

— Ти си невероятен съпруг — отбеляза сър Джефри.

— Нима имах избор? — продължаваше да хленчи този невероятен съпруг. — Та аз я обичах повече от самия живот. Не можех

да я оставя да си отиде заради някакви нелепи морални ограничения. Тя значеше за мен много повече!

— Добре, Клайв, мисля, че те разбирам. Но ти трябва да ми позволиш да си свърша работата.

— Та тя е жертва на убийство! Защо не ме разпитват от полицията или Скотланд Ярд? Защо си дошъл ти?

— Надявам се, ще успея да ти обясня. Фактът, че аз те разпитвам, дава и отговор на въпросите ти. При разследване МИ-пет има предимство пред полицията и Скотланд Ярд. Всички ние работим съвместно, разбира се, но при особени обстоятелства ние излизаме на преден план.

— Какви ги говориш? — долната устна на Бентли-Смайт увисна в недоумение, очите му гневно заблестяха. — Вие нали сте нещо като тайните служби, вие залавяте шпиони и изменници. Какво общо има Аманда с хора като вас? Някой я е убил, по дяволите! И залавянето на убиеца е работа на полицията.

— Мога ли да ти задам няколко въпроса? — меко попита Уотърс.

— Защо да не можеш? — отвърна обърканият неутешим Бентли-Смайт. — Изключил си телефона, прогонил си журналистите. Едва ли щеше да си дадеш толкова труд, ако не беше важно за теб. Хайде, питай.

— През последните няколко дни, дори седмици, Аманда проявявала ли е признаци на изнервеност, на необичайно напрежение? Искам да кажа, дали си забелязвал някаква промяна в поведението ѝ. Беше ли необичайно разстроена, или раздражителна?

— Не повече от обикновено. Беше ужасно ядосана на фотографа заради последните ѝ снимки, разправяше, че я правел да прилича на матрона. Давам си сметка, казваше ми, че вече не изглеждам на двайсет, но пък не съм и баба, за да ме кипрят като някоя гувернантка. Тя беше своенравна жена.

— Да оставим настрана характера ѝ, Клайв. Обаждал ли се е някой по телефона, някой, който да я разстрои видимо, или пък посетител, когото не е искала да види?

— Не мога да знам. През деня съм в кантората, а тя обикновено не беше у дома. Държеше апартамент в града, за да не пътува чак дотук, когато програмата ѝ е прекалено натоварена.

— Това не ми беше известно — отбеляза сър Джефри. — Какъв е адресът?

— Някъде на Бейзуотър е, номерата над двеста, струва ми се.

— Струва ти се? Не си ли ходил там?

— Честно казано, не. Но разполагам с телефонен номер. Няма го в указателя, естествено.

— Дай ми го, моля те. — Щом получи номера, Уотърс вдигна слушалката на апарата на бюрото. Набра цифрите, заслуша се, след което затвори и намръщено изгледа шурей си. — Линията е изключена.

— Как е възможно? — викна Клайв. — Тя нямаше планове да заминава, а дори когато пътуваше, оставяше телефонния секретар включен. Мили Боже, та това й беше тайният спасителен пояс! — Осъзнал, че думите му могат да бъдат погрешно разбрани, съпругът рязко млъкна.

— Защо е бил таен?

— Може би това не е точната дума — заувърта Бентли-Смайт. — Когато заминаваше да снима на континента, на няколко пъти я попитах не иска ли да й препредавам съобщенията... нали разбираш, тя ми звънеше почти всеки ден.

— Нали каза, че не си стъпвал в апартамента в града.

— Истина е. Тя беше инсталирала една от ония машинки, която ти пуска съобщенията, откъдето и да се обадиш. Предложих й да ми даде номера, за да й събирам съобщенията, но тя отказа... съвсем категорично... Аз проявих разбиране...

— Удивително — промърмори шефът от МИ-5 и отново посегна към телефона. Този път се обади в службата и продиктува на един от помощниците си телефонния номер от апартамента на Бейзуотър Роуд. — Използвай официалните канали, открий адреса и изпрати екип, включително и дактилоскоп. Вземете всички възможни отпечатъци, после ми се обадете тук. — След което затвори.

— За Бога, Джеф, какво означава това? Държиш се, сякаш не става дума за зверското убийство на жена ми, а за някаква световна конспирация.

— И аз не бих могъл да се изразя по-точно, Клайв, защото по всяка вероятност тъкмо за такова нещо става дума. Още трима души са убити тук, в Англия, часове след убийството на Аманда, а всеки от

тези хора е заподозрян в участие във финансова конспирация, засягаща много държави и милиони хора по света.

— Ти чуваш ли се какво говориш? Жена ми си имаше слабости, не отричам, но това, което твърдиш, е невероятно, то е нелепо! Аз дори я убедих да наеме счетоводна фирма, за да се грижи за парите ѝ. Та тя един елементарен баланс не бе в състояние да направи! Как е възможно толкова невежа по отношение на финансите жена да бъде участник във финансова конспирация?

— Едното няма нищо общо с другото, драги. Аманда обичаше движението в бързото платно, цирка, който летеше по целия свят с всичките му примамливи капани. Парите никога не са били нейна цел, те просто ѝ бяха нужни за удобство.

— Тя ме обичаше! — изкрещя Бентли-Смайт, вече на ръба на истерията. — Тя имаше нужда от мен... аз бях нейният дом и огнище! Сама ми го е казвала, неведнъж.

— Вярвам ти, Клайв, и съм сигурен, че не те е лъгала, но славата по странен начин влияе върху хората. Често пъти самата личност се раздвоява, една е пред обществото, друга в частния живот и много малко е общото помежду им.

— Какво още искаш от мен, Джеф? Аз самият тъна в догадки.

— Разкажи ми какво си спомняш от последните няколко седмици. Започни, да речем, от преди около месец, от времето, когато си научил, че се обсъжда приемането ти в съвета на директорите на „Скай Уейвърли“.

— Виж, това не е трудно, първо от Аманда го чух. Беше се върнала от снимки в Амстердам... нали си ги виждал, изискани дами в приказни тоалети на обиколки по каналите... Та когато се върна, ми каза как срещнала някакъв човек, свързан със „Скай Уейвърли“, и той споделил, че търсели име с престиж за съвета на директорите. Тя предложила мен и те тутакси приели. Чудесен източник за допълнителен доход, бих добавил.

Амстердам.

— Каза ли ти кой е този човек? — небрежно зададе въпроса си сър Джефри.

— Не успя да си спомни името му, пък и аз не настоях. Когато се обадиха от Париж, бях повече от въодушевен и приех, естествено.

— Кой ти се обади?

— Човекът се представи като мосю Лакост, запомних го по известната марка за спортно облекло.

— Да се върнем към последните няколко седмици, Клайв, дните, които си прекарал с Аманда. Ще задавам въпроси, а ти просто ми отговаряй каквото ти дойде на ума.

— А, свикнал съм — поклати глава Бентли-Смайт. — Нали знаеш, че известно време ходих на психоаналитик.

Говориха близо два часа. Уотърс записваше по нещо в бележника си, сетне насърчаваше шурей си да разрови по-надълбоко спомените си, някои конкретни разговори. Оказа се, че бракът на двамата е представлявал твърде необичайно явление. Пълно доверие от страна на съпруга и постоянни изневери от страна на съпругата. Без съмнение един от онези брачни съюзи, описани от Ларошфуко, гарантиращи, колкото и да е странно, абсолютно удобство най-вече за жената. Аманда Райли се бе омъжила за Клайв Бентли-Смайт заради облагите, които би донесло на нея и познатите ѝ името, а не самият човек. Впоследствие, използвайки красотата и славата ѝ, някой бе издал заповед тя да пристъпи към действие. Кой бе този човек?

Амстердам?

Телефонът звънна и Уотърс се обади.

— Какво ще докладвате? — попита той.

— Каквото не бихте искали да чуете, сър. Апартаментът бе направо неузнаваем, стените наплескани с няколко пласта боя, повърхностите на мебелите полети с киселина. Нищо не открихме, сър Джеф.

— Телефонните съобщения?

— Всичките изтрити.

— Кой го е направил?

— Има около петстотин незаконно работещи техници, които биха се справили без проблеми.

— Значи отново сме в изходна позиция...

— Не е съвсем точно казано, сър. Докато бяхме в апартамента, един от екипа остана долу на улицата. Та той видял как някакъв човек приближил сградата, но като ни забелязал през прозореца, побързал да се махне.

— Нашият служител проследил ли го е и ако не, защо!

— Няколко време, сър, лицето изчезнало зад първия ъгъл, а на улицата имало много хора. Все пак момчето проявило съобразителност. Грабнало високоскоростната камера и направило набързо няколко снимки. На повечето човекът е в гръб, но все пак не на всички, тъй като онзи на няколко пъти се обръщал да види дали някой не го следи.

— Добра работа сте свършили. Веднага проявете филма в лабораторията и ми донесете снимките в кабинета в запечатан плик. На никого да не се показват, преди да съм ги видял аз. След около четирийсет минути ще бъда в града. Очаквам да намеря плика на бюрото си.

Джон и Джоун Брукс, брат и сестра, отседнаха в съседни апартаменти в прочутия с обстановката, а и с високите си цени хотел „Вила д’Есте“ на брега на езерото Комо. Обичайната проверка разкри, че братът и сестрата са богати американци от Средния запад, наскоро наследили още няколко милиона като единствени роднини на бездетен вуйчо във Великобритания. В момента нито един от двамата не бил обвързан с брак, за брата се знаеше, че се е развеждал два пъти, а сестрата само веднъж. Информацията бе потвърдена от американския държавен департамент, от британските власти, а и от адвокатската кантора „Брейнтрий и Ридж“ с адрес на Оксфорд Стрийт, Лондон.

Франк Шийлдс, изключително способният аналитик, и сър Джефри Уотърс от МИ-5 добре си бяха свършили работата. Камерън Прайс и Лезли Монтроуз като нищо можеха да влязат в преговори за закупуването на Credit Suisse и никой да не оспори възможността да го сторят.

Слуховете плъзнаха из големите имения край езерото. Разправяха, че братът и сестрата са подпомогнали кариерата на световни знаменитости — звезди от киното и телевизията, певци, модерни художници и начинаещи оперни трупни. Правеха го просто от любов към изкуството. Нима имаха нужда от всичките тези пари? Защо да ги кятат като скъперници!

Дон Силвио Тогази задвижи системата за дезинформация из Беладжио с пълното съзнание, че ще достигне до онези, за които е предназначена. Така и стана. Старецът посрещна с дяволита усмивка

новината, че във „Вила д’Есте“ бързо-бързо започнали да пристигат покани за двамата американци, което предизвикало коментара на портиера: „Тия двамата са по-голяма напаст и от арабите с техните ужасни килимчета!“ Накрая дойде и очакваното известие. Канеха ги на „Крокет с бюфет“ и напитки на борда на яхтата след уморителните занимания на моравата. Портиерът лично донесе поканата, очарован да завари госпожица Брукс в апартамента на брат й, за да може в присъствието на двамата да изрази одобрението си.

— Съветвам ви да приемете, синьоре и синьора. Имението Паравачини е най-голямата тукашна забележителност, а от семейството са толкова изобретателни, не мислите ли?

— В какъв смисъл? — попита Камерън.

— Бюфет и крокет, синьоре! Това няма да е някоя скучна вечеря с танци или коктейл в чест на някой гост от фамилията. Изискана храна, смях на игрището за крокет, на залез-слънце напитки се сервират на борда на най-красивата яхта в езерото, о, толкова са изобретателни.

— Звучи чудесно! — възкликна подполковник Монтроуз.

— Така и ще бъде, но ви предупреждавам, който носи името Паравачини, е доста сръчен с чука и топката, и най-вече кардиналът. Не залагайте неразумно, защото бездруго ще загубите.

— Нима залагат на крокет?

— Sì, signore, всичко с благотворителна цел, разбира се. Кардинал Рудолфо е най-очарователният, най-ерудираният божи служител. Той често казва, че с чукчето пълнел хазната на Ватикана много повече, отколкото с проповедите си. Голям шегаджия е, ще ви хареса.

— Какво облекло би било подходящо, мосю портиер? По-голямата част от багажа ни все още е в Лондон.

— О, напълно неофициално облекло, синьора. Падроне, дон Карло Паравачини де, винаги казва, че колосаните ризи и неудобните дрехи отнемат от удоволствието.

— Какво необичайно мнение за тъй възрастен човек — отбеляза Прайс.

— Дон Карло съвсем не е стар. На трийсет и осем е, ако не се лъжа.

— Не е ли много млад за титлата „дон“?

— То си е въпрос на ранг, а не на възраст, синьоре. Карло Паравачини е голям финансист, с вложения и имоти из цяла Европа. Той е много... как го казвате вие... проницателен.

— По отношение на световните финанси, предполагам.

— Да, но аз от тия неща не разбирам. Важното е, че ще прекарате добре и ако няма да ви затрудня, бих помолил най-сърдечно да поздравите дон Карло от моя милост.

— С удоволствие — рече Лезли и побутна Кам. — Магазините още ли са отворени?

— Понеже сте гости на Паравачини, лично ще изпратя тук всичко, което ви е необходимо.

— Не, благодаря. Сама ще се разходя.

— Както желаете. Тогава *arrivederci*.

Портиерът си тръгна и Монтроуз се обърна към Прайс:

— Колко пари имаш?

— Колкото си поискам — отвърна Кам. — Джеф Уотърс ми даде шест кредитни карти, три за теб и три за мен. Никакви ограничения върху разходите.

— Това е много хубаво, но аз те питам за пари в брой.

— Не зная точно. Около три-четири хиляди британски лири.

— Това са по-малко от шест хиляди американски долара. Да предположим, че Паравачини залагат живи пари, като истински италианци?

— Не бях се сетил.

— Помисли сега, Кам. Господин и госпожица Брукс не могат да се появят с кредитни карти.

— Не знаем по колко залагат...

— Веднъж получих назначение в Абу Даби и взех, че загубих осем хиляди долара. Наложих се да събудя посолството, за да ме измъкнат жива!

— Май си преживяла много по-вълнуващи моменти от мен, подполковник.

— Съмнявам се, офицер Прайс, но все пак можеш да се обадиш в Лондон и да помолиш Джеф да прати телеграфически поне двайсет хиляди по сметката на хотела в Банк ъф Инглант.

— Колко си досетлива, подполковник. Уж това е моя територия, а ти непрестанно ме изпреварваш.

— Не е вярно, скъпи. Аз просто съм жена, а жените се опитват да предвидят кога внезапно ще потрябват пари. Обичайната главоблъсканица.

Камерън я хвана за раменете, приближи лицето ѝ до своето, без малко устните им щяха да се докоснат.

— Знаеш коя главоблъсканица пък тормози мен, нали?

— Нали чаках да се пробудиш, глупчо.

— Страхувах се... синът ти, съпругът ти... Ев Бракет... Те заемаха твърде голяма част от мислите ти, не бях убеден, че ще мога да ги изместя.

— Направи го дори без да искаш, Кам, макар че и аз самата не смятах, че изобщо е възможно. И знаеш ли защо?

— Не, не зная.

— Малко ме е страх да ти кажа, защото може да не ти хареса.

— Сега вече трябва да ми кажеш.

— Чел си досието ми, а сигурно си разбрал, че и аз проучих твоето.

— Бях поласкан, че си го поискала, но се вбесих, че са ти го дали.

— Аз също имам приятели сред бюрократите.

— Очевидно. Та накъде биеш?

— Като изключим ненужните подробности, ти сам си постигнал всичко в живота си, в рода си нямаш генерали като мен, нито пък много пари, каквито имам аз.

— Е, не сме разчитали на помощите за безработни — засмя се Прайс и свали ръцете си, но не се отдръпна. — Майка ми и баща ми бяха учители, при това много добри. Направиха необходимото, за да не спра до магистърската степен, което те самите навремето не могли да си позволят.

— Защо прие предложението на ЦРУ, когато те откриха в Принстън?

— Честно казано, стори ми се, че ме очаква нещо вълнуващо... пък и бях натрупал толкова много студентски заеми, че и преподавател да станех, половината ми стаж щеше да отиде, докато ги изплатя.

— Бил си също така добър спортист — прекъсна го Лезли, а той продължаваше да усеща дъха ѝ по бузата си.

— В гимназията покривах щатските рекорди, защото, както често съм казвал, ми беше противно да догонвам когото и да било.

— Отвсякъде са искали да те прилапат, скъпи мой...

— Ще бъдеш ли така добра да повториш?

— О, да... Тъй неочаквано появил се в живота ми, скъпи, скъпи мой.

Целунаха се, дълга, протяжна целувка, от която кръвта им кипна, ала в един миг Лезли отстъпи крачка назад и се взря в очите на Кам.

— Не ти казах как сломи задръжките ми.

— Важно ли е?

— За мен да, скъпи. Не си падам по случайните връзки, а това отдавна си го разбрал. Не задоволявам сексуалните си апетити с когото ми падне.

— По дяволите, никога не бих си го помислил!

— Гледай истината в очите, офицер Прайс. Някои от най-добрите ми приятелки неведнъж са чували подобни приказки. Нямах и най-малка представа какво е бракът в армията. Месеци наред прекарвате разделени, усещаш как у теб се надига тази напълно естествена потребност, в офицерските клубове се тълпят да ти се натискат привлекателни мъже, да не говорим пък за шефовете на мъжа ти.

— Пълна гадост — рече Камерън.

— Да, така е — кимна жената, — но се случва да се поддадеш.

— И теб ли те сполетя?

— Не. За щастие аз имах Джейми, репутацията на генералска дъщеря и налудничавите назначения на Бракет. Без тях не знам дали щеше да ми се размине.

— О, аз зная — рече Прайс, като я притегли в обятията си и отново я целуна, по-дълго от преди, и този път пламналото желание бе още по-настойчиво.

Телефонът извънтя и Лезли се отдръпна.

— Добре ще направиш да се обадиш — рече тя.

— Няма ни тук — тихо отвърна Камерън, без да разхлабва прегръдката си.

— Моля те... Отдавна нямам новини от Джейми...

— Разбирам — отвърна Прайс, като я пусна, — макар че сама знаеш, трябва да имаш търпение. Новини скоро няма да получиш. Уотърс лично ти го каза.

— Все пак може някой друг да е научил нещо.

— Да, разбира се. — Кам приближи масичката и вдигна телефона на третото позвъняване. — Моля?

— Скрамблерът е включен, но е с ограничено действие от ваша страна — рече Джефри Уотърс от Лондон. — Говорете по-сдържано, ако обичате.

— Разбирам.

— Напредвате ли?

— Ти прекъсна най-важната част.

— Моля?

— Няма значение. Отговорът е: да, напредваме. Някои бижута от местни майстори и един особено изящно изработен гоблен ще обогатят колекцията ни.

— Чудесно. Значи ли това, че връзката е сигурна?

— Така се надяваме, довечера ще можем да се уверим. Впрочем сестра ми иска пари.

— Платете всичко необходимо.

— Местните не приемат кредитни карти.

— Разбирам. Повече от това, което изпратих?

— Къде?

— „Вила д’Есте“, в касата са.

— Оставиха съобщение да се обадя, но досега не намерих време.

— Пратих телеграфически десет хиляди лири — рече Уотърс.

— Колко прави това в американски долари?

— Не мога да сметна точно, но някъде около седемнайсет-осемнайсет хиляди.

— И тя имаше предвид този порядък. Спомена два̀сет всъщност.

— За Бога, за какво са ви?

— За гоблени, предполагам.

— Разбирам. Ще изпратя още десет.

— От ваша страна има ли с какво да обогатите колекцията ни?

— Определено да. Крупна покупка тук, в Лондон. Картина, за която съм сигурен, че е ранен, но неподписан Гоя, от дните на измяна, както ги наричал той. Бих ви изпратил снимка, но ще е само бледо подобие на оригинала. Ще я видите, като се върнете тук на път за Щатите.

- Това е чудесна новина. Ще поддържаме връзка.
- Обадете се, ако вашата връзка се осъществи.
- Разбира се. — Прайс затвори и се обърна към Лезли. — Долу ни чакат немалко пари в брой, Уотърс ни изпраща и още.
- Хареса ми тази фраза „сестра ми иска пари“.
- По-убедително е ти да си по-алчната от двама ни. Логично е за една богата жена.
- Сексист.
- Права си. — Камерън направи крачка към нея. — Та докъде бяхме стигнали?
- Искам да дойдеш с мен да обиколим магазините, да ми помогнеш да избира красиви и в същото време небрежни на вид дрехи. Но най-напред ми кажи коя е „чудесната“ новина.
- Поне както аз го схванах, имат снимка на къртицата в Лондон, измяната на Гоя, както се изрази Джеф.
- Какво?
- Маниакалният му интерес към Инквизицията в Испания.
- Зная кой е художникът, но ти за какво говориш?
- Според мен, открили са шпионина на Матарезе в Лондон. И той е някоя важна клечка.
- Това наистина е напредък. А сега нека и ние постигнем някакъв напредък.
- Предпочитам действително да бъде само наш... ти съгласна ли си?
- Не сега, скъпи. Желанието ми е не по-малко от твоето, но разполагаме само с три часа да стигнем до имението Паравачини.
- Говоря ти за един час, какво толкова?
- Първо на първо, поне четирийсет минути са ни нужни, за да обиколим езерото, а и двамата трябва да бъдем подходящо облечени.
- Защо трябва да те придружавам из магазините?
- Защото мъжете знаят кои дрехи правят жената привлекателна. Толкова отдавна ходя в униформа, че съм поизостанала. Ще се увериш на място.
- Ами аз?
- За твоето облекло няма да сбъркам.
- Сексистка!

— Приемам го, донякъде... А и след като поохладихме страстите, ще ти кажа защо сломи задръжките ми. Искаш ли да знаеш?

— Не съм сигурен. Но всъщност да, мисля, че да.

— Ти си невероятно деликатен човек, Камерън Прайс. Почувства искрите помежду ни, както и аз, но запази дистанцията помежду ни... друг на твое място не би ме пощадил. Това ми хареса.

— Не мислех, че може да стане по друг начин. Усетих, че нещо ни привлича един към друг, но ти имаше да разрешаваш толкова много проблеми... съпруга ти, сина ти, ужаса, през който премина. Нима един непознат имаше право да се изпречи на пътя ти?

— Направи го, с мекота и нежност, макар в работата си да не си нито мек, нито нежен... Да, Кам, прочетох всичко за теб. Ти си агент за специални операции, провалът за теб е недопустим. В регистрите е записано, че си убил дванайсет водачи на терористични банди, а може би и още толкова не присъстват в досието ти. Проникнал си във всяка от тези организации и си я разбил.

— Такава беше задачата ми, Лезли. Ако не бях я изпълнил, те щяха да избият още стотици, може би хиляди хора.

— Вярвам ти, скъпи, просто се опитвам да кажа, че офицер Прайс има и друга страна, която ми разкри. Ще ме допуснеш ли до нея?

— Разбира се, стига да спреш да бягаш от мен.

— Но аз не бягам. И знаеш ли защо? Няма значение, друг път ще ти кажа... Не зная какво ще се случи другата седмица или другия месец, нито дори догодина, но сега съм повече от сигурна, че не искам да те загубя, Камерън Прайс. Загубих един добър човек, теб не мога да си позволя да загубя.

Притиснати един в друг, двамата се отпуснаха върху леглото.

Струнен квартет свиреше под покрива на скулптиран белведер в отдалечения край отдясно на площадката за крокет. Когато Джон и Джоун Брукс, вече добре известни филантропи на американската култура, пристигнаха, повечето гости в небрежно елегантни тоалети бяха вече там. Огромна зелена дъска бе издигната на подпора зад вратата за успешни попадения; имаше вече отбелязани резултати с разноцветни тебешери. Из просторната морава, чак досами брега на

езерото, се виждаха маси, съставляващи тъй наречения бюфет, покрити с фини ленени покривки и наредени със сребърни съдове.

Огромната, внушителна наглед яхта бе закотвена в края на дългия кей, здрава конструкция от дърво и хромирани парапети отвеждаше към долната палуба; верандата с опъната тента, която можеше спокойно да побере шейсетина души, наслаждаващи се на гледката на север от езерото, изумяваше с разточителството си.

Самото имение изглеждаше много по-величествено в сравнение дори с образа през визъора на телескопа на Тогаци. Този съвременен „замък“ от камък и тиково дърво се издигаше на четири етажа, с кули в краищата. Липсваше единствено дълбокият ров. Портиерът от „Вила д’Есте“ не бе преувеличил, наричайки имението Паравачини най-голямата тукашна забележителност.

— Платихме по едномесечна заплата за тия дрехи — отбеляза Монтроуз, когато стъпиха на настланата с плочи пътека, заобикаляща къщата и отвеждаща до мястото за празненства на брега на езерото. — И все пак имам чувството, че видът ни е бедняшки в сравнение с останалите гости.

— Ти си се побъркала — възпротиви се Прайс. — Мен ако питаш, и двамата изглеждаме страхотно, особено ти.

— Това е нещо съвсем друго. Престани да ме зяпаш по този начин. Очаква се да се държим като брат и сестра, но не и като жертви на кръвосмешение.

— Съжалявам, просто не мога да се сдържа.

— Сега внимавай, не поглеждай, а се засмей и извий глава надясно. Един мъж се е вторачил в нас. Облечен е в сини панталони и ярко жълта риза.

— Успях да го зърна. За пръв път го виждам.

— Идва насам... Джон.

— Не съм си забравил името... Джоун.

— Вие трябва да сте Брукс! — въодушевено ги приветства тъмнокос, изключително привлекателен мъж. В изговора му се долавяше лек италиански акцент. — Приличате си.

— О, често ни го казват — рече Лезли и протегна ръка. — А вие кой сте?

— Вашият скромн домакин, Карло Паравачини, който благодари, че приехте поканата — отвърна донът, като целуна ръка на

Монтроуз. — Американските ми приятели ми казват Чарли — додаде, като стисна ръката на Камерън.

— В такъв случай и аз ще се възползвам — усмихна се мнимият брат. — Приятно ми е да се запознаем, Чарли.

— Удоволствието е изцяло мое... Ще пиете ли нещо? Леко „Шабли“ или отлежал скоч?

— Някой ни е издал — с усмивка се намеси Лезли. — Това наистина са любимите ни напитки.

— Зная също, че никога не прекалявате. Което определено ми допада, наистина.

— В такъв случай сега е моментът да ви предам поздравии от портиера на „Вила д’Есте“ — додаде Камерън.

— Приемам ги с благодарност — откликна любезният домакин. — Но не му казвайте, моля ви, че откраднах първия му помощник-готвач за днешното ни празненство. Тоя мошеник краде всички рецепти от шефа си, но пък днес е почивният му ден.

— Тайната ще бъде запазена, Карло... Чарли — обеща Монтроуз, макар да долови ревнивия поглед на Прайс.

Паравачини предложи ръката си на Лезли и поведе новодошлите през тълпата от гости към импровизирания бар, за да им поръча напитките. В същия момент видяха да приближава висок прошарен мъж в елегантен светъл панталон и черна риза с къси ръкави, допълнена с характерната за католическите свещеници твърда яка. Карло отстъпи крачка назад, за да го представи.

— Това е чичо ми, негово преосвещенство кардинал Рудолфо Паравачини, но тук на езерото ние го наричаме папа Руди. Нали нямаш нищо против, кардинале?

— Защо да имам нещо против, нали тук съм израснал! — отвърна висшият сановник на католическата църква. — Тичал съм из тия полета подир кози и зайци като всяко друго дете. Бях избран да заема този висок пост, не съм се домогвал до него. Щедростта на племенника ми предлага тези кратки мигове на разкош, които задълженията ми не предполагат.

— Много ми е приятно — рече Камерън и протегна ръка.

— За мен е удоволствие — обади се и Лезли, като на свой ред подаде ръка.

— Благодаря на Бога, задето има и американци протестанти — отвърна кардиналът. — Италианците, французите и испанците от моето паство целуват пръстена ми и си въобразяват, че мога да им обещаая един ден да попаднат в рая, което и за себе си не гарантирам... Добре дошли на Лакус Лариус.

— Говори се, че твърде добре играете крокет, кардинале — подхвърли Прайс.

— Страхотен играч съм. Ще се осмелите ли да ми бъдете противник?

— Предпочитам да попаднем в един отбор. Сестра ми играе по-добре от мен.

— Разпореди се, Карло — подкани свещеникът. — Мой партньор ще бъде синьор... Брукс.

— Както искаш — отвърна дон Карло Паравачини, като изгледа многозначително чичо си.

Откъм игрището се носеха радостните възгласи на онези, чиито попадения бяха успешни, и унилите въздишки на провалилите се. Слугите разносяха изстуден чай и лимонада, за да се освежат играещите; по правило по време на играта алкохол не се предлагаше. След около три часа победителите бяха наградени с чукчета за крокет от чисто сребро, на място инкрустирани със съответните инициали, и ето че гостите взеха да се приготвят да заемат местата си под тентата на яхтата.

— Наистина съжалявам — извини се Прайс на своя партньор кардинал Паравачини. — Аз ви провалих.

— Макар да зная, че Господ всичко прощава, в случая за мен не е така лесно, Джон Брукс. — Свещеникът се усмихна многозначително. — Бяхте просто невъзможен. Сестра ви и племенникът ми Карло са безспорните победители! Хубава двойка са, нали? Толкова красиви, при това интелигентни. Можем да очакваме и нещо повече, не мислите ли?

— Е, сестра ми не е католичка...

— Винаги може да приеме истинската вяра — пресече го прелатът. — Анулирахме първия му брак, а втората му съпруга почина неотдавна.

— Не зная какво да кажа — напълно объркан промърмори Камерън Прайс, втренчил поглед в Лезли, която се разхождаше по

игрището под ръка с Карло Паравачини, а звънкият ѝ смях ехтеше.

Половин час по-късно, все така в компанията на кардинала, Кам се бе запознал с десетки нови хора, които се тълпяха около тях като тълпа любопитни зяпачи, скупчили се около новопоявили се знаменитости. В известен смисъл това отговаряше на истината; кардиналът се радваше на немалко влияние във Ватикана, а огромното богатство на симпатичния американец бе напълно достатъчно, за да го превърне в знаменитост. Но накрая, под предлог, че се чувства уморен, кардинал Паравачини настоя да седнат на една относително уединена маса на капитанския мостик, където лесно можеха да бъдат забелязани, но не и достигнати. Прайс плъзна поглед, за да потърси Лезли.

Никъде не я откри. Беше изчезнала.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Извинете, кардинале, но сестра ми като че ли е изчезнала. Никъде не я виждам.

— Сигурно племенникът ми ѝ показва имението — рече свещеникът. — Много е красиво, а колекцията му от произведения на изкуството е сред най-богатите в Италия.

— Колекция от произведения на изящното изкуство? Къде е изложена?

— В голямата къща, естествено. — При споменаването на имението кардинал Паравачини забеляза неприкритата тревога, появила се внезапно в очите на Прайс. — О, уверявам ви, господин Брукс, нямате никакво основание за безпокойство. Карло е почтен мъж, за нищо на света не би злепоставил когото и да било от гостите. Честно казано, никога и не му се налага, дамите винаги първи търсят вниманието му.

— Боя се, че трябва да ви обясня — прекъсна го Камерън, — ние със сестра ми си имаме уговорка, когато излизаме заедно, и особено на многобройни събирания. Каквато и да е причината, никой от нас не си тръгва, без да се обади на другия.

— Звучи твърде тесногърдо, господин Брукс — отбеляза свещеникът.

— Не бих казал. Елементарна практичност — отвърна Прайс, като трескаво обмисляше какво да предприеме, а и се стараше да го стори незабелязано. — Когато излизаме поотделно, както правим обикновено, придружава ни въоръжена охрана.

— Това вече звучи обидно.

— Не бихте си го и помислили, ваше преосвещенство, ако знаехте колко често получаваме заплахи за отвличане. Само през миналата година охранителната ни фирма в Щатите осуети четири опита за покушение срещу мен и пет срещу сестра ми.

— Не съм допускал...

— Това не е нещо, което човек разправя наляво и надясно — отбеляза Камерън с тъжна усмивка. — Току виж, идеята допаднала и на други смахнати мозъци.

— Естествено, тук в Европа подобни посегателства не са рядкост, но идеята, както се изразихте вие, е шокираща за един застаряващ служител на Бога като мен.

— Искях просто да разберете, че племенникът ви Карло изобщо не е причина за безпокойството ми. Ще бъда далеч по-спокоен, ако открия сестра ми в неговата компания, тъй че с ваше позволение ще отида да ги потърся. Колекция изящни творби, казахте.

— Да, галерията е на основния етаж, в западното крило. Научих, че и вашето семейство притежава достойна за възхищение колекция, както и набор безценни гоблени.

Ето това е! — рече си Прайс, като се изправи. В огромния обем дезинформация, разпространена за двамата американци под името Брукс, не се споменаваха нито за колекция, нито за гоблени. За Джон и Джоун Брукс бе пуснат слухът, че са разглезени дилетанти от хайлайфа, които търсят светлината на прожекторите, но не колекционират нито картини, още по-малко гоблени... Телефонният разговор на Камерън с Джефри Уотърс от Лондон очевидно е бил подслушан и записан и този благовиден служител на Църквата за жалост също участваше в заговора.

— Главният етаж, западното крило! — повтори Прайс, като изгледа отвисоко кардинала. — Благодаря. До скоро.

Кам стъпи на настланата с плочки пътека, отвеждаща в голямата къща, благодарен, че привидната загриженост за „сестра“ му предоставя правдоподобен предлог да влезе в дома на Паравачини. За момента обаче, като се изключи внезапният изблик на ревност, той не се безпокоеше за Лезли. Подполковник Монтроуз бе напълно способна да се грижи за себе си, дори, ако се наложи, да отправи ритник в слабините на неочаквания нападател. Много вероятно бе суетният дон Карло да бе решил да я впечатли с имението, с многобройните фонтани, копия на древни и съвременни скулптури и множество градини, изобилстващи с всички цветове на дъгата. Камерън нямаше представа какво ще открие в подобната на замък постройка, но едно от основните правила на занаята му гласеше, че всяко проникване означава крачка напред.

По всички точки обаче грешеше, по абсолютно всички.

Щом влезе през огромните врати, се озова в мраморно фоайе. Тук нямаше жива душа, безмълвието бе дори потискащо на фона на приглушения смях, който се носеше отвън. Вратата се затвори автоматично и се възцари пълна тишина. Камерън спокойно пристъпи напред към централна зала с висок таван, към която водеше друг мраморен проход, разклоняващ се на изток и на запад. Той тръгна надясно към западното крило, където по стените висяха скъпи картини, повечето от които човек можеше да познае от репродукциите в албуми и списания, посветени на майсторите.

Внезапно към собствените му отекващи стъпки се присъединиха и други, които приближаваха изотзад. Камерън спря и се обърна. Едър мъжага в тъмно облекло бе застанал на пътя за отстъпление; на устните му играеше усмивка.

— Buona sera, signore^[1], моля ви вървете напред — рече той, като произнесе последните думи на сносен английски.

— Кой сте вие? — остро попита Прайс.

— Помощник съм на дон Карло.

— Това не е лошо. И в какво му помагате?

— Не съм задължен да отговарям на въпроси. А сега, ріасеге, идете до края на галерията. Вляво има друга врата.

— И защо трябва да го правя? Не съм свикнал да ми дават заповеди.

— Опитайте, signore. — Помощникът на Паравачини бръкна под свободно падащата копринена риза и от колана си извади автоматичен пистолет. — Изпълнете тази заповед, ріасеге, идете до вратата, signore.

Въоръженият мъжага отвори тежката резбована врата. Оказа се, че тя води в птичарник: във всяка една от десетките клетки, провесени на гредите, имаше птици, от малки папагалчета до едри представители на вида ара, соколи, лешояди, като ограденото от стоманени пръти пространство съответстваше на големината на пернатото. Невероятна колекция, очевидно събрана от отявлен ексцентрик. Зад дълга маса с излъскан плот, поставена пред голям прозорец с изглед към залязващото по равната морава слънце, седеше Карло Паравачини. На стола вляво от него седеше Лезли Монтроуз, стойката ѝ говореше, че е нащрек, а очите не издаваха какво изпитва.

— Добре дошли, офицер Камерън Прайс — пропя господарят на имението с равен, нелишен от любезност тон. — Питам се колко време ще мине, докато се озовете тук.

— Папа Руди предложи да дойда. Предполагам, знаели сте кога ще се появя.

— Да, старецът е прекрасен човек, тъй предано отдаден на вярата си.

— Кога разбрахте?

— За вярата на кардинала ли?

— Знаете какво имам предвид...

— О, говорите за самоличността на агент Прайс от американското ЦРУ и подполковник Монтроуз от американското военно разузнаване. — Паравачини се наклони напред и впи очи в Камерън. — Ще повярвате ли, научих истината преди час.

— Как?

— Но моля ви, вие разбирате необходимостта от прикриване на източниците, та за вас поверителността е всекидневие. Дори в този момент се придържате към това основно правило.

— В този момент... какво ще рече това?

— Очевидно не сте особено възторжен. — Дон Карло се изправи, заобиколи масата и се насочи към клетките, провесени от тавана. Никоя не бе спусната по-ниско от два метра от пода. — Харесват ли моите пернати приятели, подполковник Монтроуз? Агент Прайс? Прекрасни са, нали?

— Птиците не са любимите ми животни — хладно отвърна Лезли. — Казах ви го още щом ме доведохте тук.

— Защо са така необичайно притихнали? — попита Прайс.

— Защото тук цари покой, нищо не ги тревожи, нищо не ги провокира — отвърна Паравачини, като взе малък дървен инструмент от махагонова стойка. Приблужи го до устните си у духна в отвора. Близо секунда не се чуваше друго освен тишина, сетне внезапно, без всякакво предупреждение, страховит вой и грачене изпълниха помещението, сякаш някой бе отворил вратата към пъкъла. Замахаха криле, разлетяха се пера; паника надзърташе от стрелкащите се наляво-надясно очи на разбеснелите се птици. Карло обърна инструмента и отново духна в отвора; за три-четири секунди

оглушителната врява престана. — Удивително, нали? — рече домакинът.

— За пръв път чувам подобен ужасяващ звук! — неволно извика Монтроуз, като свали ръце от ушите си. — Та това е отвратително!

— Да, наистина — съгласи се дон Карло, — защото това действително са зверове. В един или друг смисъл всички те са хищници, някои са месоядни, у други е твърде силен инстинктът да защитят гнездата си, готови са да убиват с риск за живота си.

— Какво искаш да кажеш с всичко това, Чарли? — попита Камерън, като хвърли поглед към набития пазач, чието оръжие бе все така насочено към двамата нежелани гости.

— Ще трябва да се върнем години назад — отвърна младият дон от Лакус Лариус, — когато се пристрастих към средновековната традиция да се ловува с обучени соколи. Невероятен начин да се наложи човешката воля върху летящия звяр. Началото било сложено, струва ми се, с древното умение да се тренират обикновени гълъби да се връщат в гнездата си; потайно ги отнасяли километри надалеч, за да донесат съобщения, чакани от техните господари. Това били първите шпиони, преди да се появят телеграфът и радиото. Моите занимания обаче ме научиха на нещо: всички птици могат да бъдат обучени, от хубавките домашни дългопашати папагалчета и по-едрите хищни соколи, до огромните вещаещи смърт лешояди. Всичко се свежда до анатомично и химично съчетание от вродено остро зрение и обоняние.

— Не сте в състояние да ме впечатлите, Чарли — рече Прайс. — Всеки от нас има своите езотерични методи, някои анатомични, други химични, а някои направо брутални. Вие с какво сте толкова различен?

— Просто съм по-умен от вас.

— Защо? Защото твоите вербувани от Матарезе къртици във Вашингтон и Лондон са ти разкрили кои сме?

— От Вашингтон не ни дадоха нищо, защото не знаеха нищо! Беоулф Агът е гений, това не мога да не призная. Онзи в Лондон обаче разкри замисъла и първата цел е вашият британски помощник, сър Джефри Уотърс. До двацет и четири часа той ще бъде мъртъв.

— Вие сте италианският клон на Матарезе, нали?

— Естествено! Ние ще изградим новия свят на здрави основи, никой друг не е в състояние да го стори!

— Стига всички да ви ходят по свирката, да купуват онова, което вие продавате, по-точно само онова, което продавате. Тайното споразумение, това е законът на деня, сливания на компании, неизбежни продажби и покупки на нищожна цена, сразявайки конкуренцията, додето се уверите, че дърпате всички конци.

— Далеч по-добър вариант от икономическите цикли на една извратена капиталистическа система. Ние ще елиминираме рецесиите и депресиите.

— Но ще елиминирате и възможността за избор.

— Наслушах се вече на посредствените ви абстракции, господин Прайс. Нито вие, нито подполковник Монтроуз ще доживеете края на този ден.

— Ами ако ви кажа, че МИ-пет и италианският клон на ЦРУ чудесно знаят къде се намираме в момента?

— Аз пък ще ви кажа, че лъжете. Просто за всеки случай подслушахме всичките ви разговори от „Вила д’Есте“.

— Досетих се още щом твоя скапан божи служител подхвърли нещо за гоблените! Да не си въобразявате, че когато телата ни бъдат открити с дупки от куршуми, ще ви се размине, Чарли?

— Подобно нещо не се предвижда. Нека ви покажа. — Паравачини се върна на мястото си и натисна някакво копче отдясно на масата. Огромният прозорец зад него се отвори. Сетне мъжът натисна второ копче и духна в дървения инструмент; клетките се отвориха и близо петдесет цвъртящи грачеши птици, най-различни по големина и оперение, полетяха към залязващото на хоризонта слънце. Донът духна в инструмента от обратния край, сигнал за птиците да се върнат. — Следващия път, когато се върнат, ще бъдете вече мъртви — заяви дон Карло, а в същия момент помощникът му започна да пръска Прайс и Монтроуз с някакъв спрей.

— Защо? — попита Камерън.

— Защото с вас е свършено, вие сте мърша. Миризмата по дрехите ви го потвърждава. Кучетата могат да бъдат обезвредени със стрела или куршум, но моите птици поглъщат трупове без остатък.

— Време за Маколиф, подполковник! — извика Прайс в момента, в който злоещите птици влетяха през прозореца, надали ужасяващото си нестройно грачене.

— Той е луд! — сякаш в отговор извика Лезли, блъсна се в Карло Паравачини, отри роклята си в неговите дрехи, а Камерън нанесе светкавичен чи сай, зашемети помощника, грабна спрея, напръска го, след което насочи струята към Паравачини.

— Да бягаме, Лезли? — викна Прайс.

— Искам оръжието му! — отвърна Монтроуз, а птиците вече кръжаха около нея.

— Не ставай глупава, той сигурно няма оръжие! Тръгвай!

— Има, разбира се! Малък, двацет и втори калибър. Пази ме от тия птици!

Прайс стреля два пъти с оръжието на помощника. Кръвожадните птици кръжаха във все по-тесен кръг, удряха ги. Най сетне Кам сграбчи ръката на Лезли и я повлече навън по настлания с мрамор коридор.

— Добре ли си? — попита той едва когато се озоваха на паркинга.

— Успяха да ме накълват по врата...

— Ще се обадим на Тогаци и ще повикаме лекар.

Добраха се до колата. Но моторът отказа да запали.

— Сигурно са разрешили акумулатора — предположи Лезли.

— Да пробваме с онзи ролс-ройс — рече Прайс. — Да не би да имаш нещо против луксозните коли? Знаем как да запалят мотора и без ключ. Хайде!

— Тази майка на почти пълнолетен син — викна Монтроуз, като го последва към млечношоколадовия автомобил, — няма намерение да спори с един маниак, който твърди, че може да подкара кола без ключове, когато е хукнала да спасява живота си, подгонена от огромно ято кръвожадни птици! Господи!

Едновременно отвориха вратите и скочиха в колата.

— Обичам богатите! — възкликна Прайс, щом се настани зад волана. — Те винаги оставят ключовете в скъпите си автомобили. Кой ще ти забележи липсата на някой и друг ролс-ройс? Нас вече ни няма тук. — Мощният мотор изрева, Кам включи на скорост, гумите изсвириха и ето че се понесоха по моравата към пътя, който минаваше край езерото.

— Къде отиваме? — попита Лезли. — За момента хотелът май не е подходящ за нас.

— Имаш право. Отиваме при Тогаци, стига да успея да налучкам посоката.

— Тук има и телефон — Монтроуз посочи плафона под таблото.

— Ще го използвам само в случай че се загубим. Не се знае дали е безопасно.

След няколко погрешни завоя по тесните улици на Беладжио, Прайс откри стръмнината, отвеждаща към планинския път, успореден на този в низината. На два пъти подминаха скрития вход към закътаната в гората къща на Силвио Тогаци. Най-сетне, след обичайната препирня с човека от охраната на входа, изтощените, несъвзели се от шока бегълци се настаниха на защитената веранда, която гледаше към езерото. Донесоха им силни питиета, които те приеха с благодарност.

— Беше ужасно! — рече Монтроуз и потръпна. — Още чувам крясъците на онези птици!

— Мнозина смятаха, че маниакалната привързаност на Карло Паравачини към тия създания някой ден ще стане причина за смъртта му — рече старецът. — Ето че този ден настъпи.

— Какво? — прекъсна го Прайс.

— Значи не сте чули новината? — попита Тогаци. — Не си ли пуснахте радиото в онази хубава кола?

— О, не, нищо не исках да пипам вътре, само най-необходимото.

— Днес научиха всички в Беладжио, утре ще знае цяла Италия.

— Какво ще научи? — недоумяваше Лезли.

— Ще се изразя възможно най-деликатно — продължи дон Силвио. — Вратата към птичарника на Карло била оставена отворена и скоро на гостите направило впечатление, че много и различни птици излитали към небето. Отначало това им се сторило забавно, но ето че късове човешка плът започнали да падат по моравата и яхтата. Настанала страхотна паника, слугите се втурнали в къщата. От онова, на което се натъкнали, на мнозина им приляло, едни припаднали, други надали ужасяващи писъци.

— Телата — тихо отбеляза Камерън.

— Само останките от тях — кимна Тогаци. — Остатъците от облеклото послужили да бъдат идентифицирани. Също както и след нападение на чайки над птиците от брега, и тези първо изболи очите на жертвите.

— Имам чувството, че ще повърна — промърмори Монтроуз, като извърна глава.

— Какво ще правим сега? — попита Прайс.

— Ще останете тук, естествено.

— Дрехите ни, а и немалко пари останаха в хотела.

— Ще се погрижа да ви ги донесат, портиерът работи за мен.

— Сериозно?

— Впрочем и амбициозният помощник-готвач, един крайно антипатичен, но в много отношения безценен човек.

— В смисъл?

— Да речем, че трябва да се добави нещо във виното, ако искам да проведе обстоен разпит... или пък отрова за един от слугите на Паравичини, за когото човешкият живот не значеше нищо. Не забравяйте, аз съм роден Скоци.

— Вие наистина сте забележителен...

— Бях като брат на най-добрия. Наричат го Беоулф Агът, а аз много научих от него.

— И други така разправят — рече Камерън. — Но да се върнем на първия ми въпрос. Какво ще правим?

— Ние със Скофийлд имаме кодирана линия, а и очаквам скоро да се обади, освен ако не е препил. И така да е, прекрасната Антония ще го накара да изтрезнее.

— Ако е пиан? — викна Прайс. — Какво говорите, по дяволите?

— Трезвен или пиан, Беоулф Агът е много по-проницателен от всеки друг в разузнаването, който двацет години не е слагал и глътка в устата си.

— Не вярвам!

Телефонът иззвъня. Тогащи вдигна слушалката на апарата, поставен на плетената масичка.

— Ей, разбойнико! — викна той. — Тъкмо за теб си говорехме.

— Какво е надробил онзи младок? — долетя гласът от Ню Йорк.

— Прощавай, Брандън, ще включа микрофона, та да те чуваме всички.

— И ти ли си там, Прайс? — сякаш още по-силно се разкреця Скофийлд.

— Тук съм, Брей. Какво ново знаеш?

— Департаментът, държавният департамент, ако не си го забравил, е наострил скапаните си уши да разбере какво вършим.

— Спомням си. Е, и?

— Техният човек в Рим се обадил във Вашингтон, оттам пък се обадили на Шийлдс да го попитат дали не вършим нещо потайно в Северна Италия. Естествено, Жмичката отрекъл да имаме нещо общо. Това истина ли е?

— Не, не е. Бяхме в пълна безизходица.

— По дяволите! И как тъй?

— Без малко да ни убият.

— Това е добър отговор. Как е Лезли?

— Все още треперя, Брандън — обади се Монтроуз. — Ти знаеше ли, че нашият сътрудник, агент Прайс, може да запази ролс-ройс без ключ?

— Тоя крадец сигурно и танк може да подкара.

— Какво ще правим сега? — попита Камерън.

— Напускайте Италия колкото е възможно по-бързо!... Силвио, можеш ли да уговориш нещата с Рим?

— Разбира се, Брандън. И каква ще ми е наградата?

— Ако и когато тая бъркотия се оправи, ние с Тони ще вземем първия самолет и ще те поканим на пребогата вечеря на Виа Венето.

— Та аз сигурно притежавам повечето от ресторантите там, негодник такъв.

— Радвам се, че никой от нас не се е променил, кучи сине!

— Grazie!^[2] — ревна в отговор Тогази.

— Prego!^[3] — също със смях отвърна Беоулф Агът.

— Къде искате да отидете? — попита донът, след като затвори телефона.

— Обратно в Щатите — отвърна Прайс. — Може би вече разполагаме с достатъчно материал, за да предприемем решителен удар.

— Моля те, Кам, поне един час не мога ли да открадна да се видя със сина си? Толкова е млад, а толкова много му се струпа — изхълца Лезли.

— Ще съгласувам с Лондон — отвърна Прайс, като улови ръката й. — А и трябва да предупредя Джефри.

Лутър Консидайн, пилот на обновения „Бристъл Фрейтър“, направи завой наляво, насочвайки се към частното летище близо до езерото Маджоре, на по-малко от петдесет километра от Беладжио. В края на пистата го чакаха Прайс и Монтроуз; бяха пристигнали с неугледната лимузина на Тогази. Часът бе четири сутринта, небето тънеше в мрак, затулено от облаци, единствената светлина идеше от маркировката на пистата. Самолетът кацна, приближи на трийсетина метра от колата, Лезли и Камерън излязоха, кимнаха на шофьора и се затичаха към самолета. Прайс носеше куфарите им, изнесени от „Вила д’Есте“ с помощта на един от хората, наети от дон Силвио. Лутър завъртя някакво копче и страничната врата на багажното изскочи нагоре. Камерън хвърли вътре багажа, помогна на Лезли да се качи и скочи след нея.

— Лейтенант — опита се Монтроуз да надвика рева на двигателите, — нямаш представа колко се радвам, че те виждам!

— Аз също се радвам, подполковник — отвърна Консидайн. Затвори вратата и направи маневра за излитане. — Как ти върви шпионският занаят, Кам?

— Страшночко стана напоследък, да ти кажа честно, пера хвърчаха.

— Какво ще рече това?

— Как какво, напече се работата.

— Доста трябва да е било напечено, щом британците толкова се разбързаха да ви върнат обратно. Много часове имам във въздуха, ама тоя път плана за полета го е съчинил някой умник, дето не ще да рискува да попаднем в някоя клопка.

— За да не ни проследят ли?

— Сигурно, макар че това не са обичайните мерки за сигурност.

— И тези с които си имаме работа не са нормални, казвам ти, Лутър.

— В такъв случай разполагат с първокласно оборудване.

— Могат да имат всичко, което поискат. Или го купуват, или подкупват онези, които го притежават.

— Знаеш ли какво казаха от радарната станция в Шамони? „За какво ни са «Стелт»-ове, като там горе си имаме Черен жребец?“ Хубаво казано, а?

— Черен жребец?

— Стига, Кам, и аз мога да добия загар, само дето не ми личи...
Дръжте се, приятелчета, ние с баба ще ви изкатерим нависоко!

— Лутър — обади се Лезли, когато набраха нужната височина,
— спомена, че британците настоявали на всяка цена да се върнем, това
ще рече Лондон, нали?

— Именно.

— Мислех, че се предвижда кацане във Франция!

— Правилно, подполковник. При нормални обстоятелства за час
щях да стигна, но при тоя план на полета ще отнеме близо два.
Никаква маркировка, в очакване на утрото. Впрочем има кафе в тъй
наречената задна кабина.

— Досега не съм те питал, Лутър — обади се Прайс, — как се
чувстваш на новото назначение?

— А, страхотно е, направо върха! Като изключим оня идиот,
който се опитва да ми открадне ескадрилата. Живея си по луксозни
хотели, закуската си поръчвам по телефона и ми я носят в леглото,
ходя по конференции с големите мозъци от разузнаването и само от
време на време ми се налага да управлявам някой от последните
модели от парка на Кралските военновъздушни сили.

— Значи нямаш никакви възражения?

— Имам само едно, но то съвсем не е за пренебрегване. По
двайсет и четири часа неотлъчно ме следва една сянка. Аз излизам, и
той излиза; седна ли да вечерям, той е на съседната маса. Отбия се в
някоя кръчма и той току цъфне на бара.

— Целта е да ти се осигури закрила, лейтенант.

— Това е нещо съвсем друго. Смахнатият сър Джефри все ми
повтаря колко скоро ме чака повишение. Казах му да не се бърка; той
си няма представа колко трудно се погаждат нашите адмирали с
техните.

— Джеф може да направи нещо за теб, Лутър.

— В такъв случай оттеглям си думите и ще му се извиня. От
година-две си имам приятелка, лекар е в Пенсакола. Можем да се
съберем, мисля си, но тя е доста по-напред от мен в нашивките. Тъй че
едно повишение добре ще ми дойде.

— Ами тогава не се опъвай на сър Джефри. Неведнъж е правил
услуги на Вашингтон, а ако и сега успее, нашите ще му бъдат много

задължени.

— Разбрано и прието за изпълнение.

— Впрочем къде ще кацнем във Франция? — попита Лезли.

— Задачата ми е да ви откарам до там, подполковник, но не ми е позволено да ви разкрия мястото на кацане. Надявам се, разбирате.

— Разбирам.

При първия проблясък на зората на хоризонта на изток Прайс и Монтроуз с удивление забелязаха колко ниско над водата летят.

— Всемогъщи Боже — неволно извика Камерън, — като нищо мога да скоча да поплувам!

— Не те съветвам — рече пилотът, — особено като се има предвид, че скоро ще прелетим над Мон Блан. Току виж си затънал в снега.

Консидайн приземи самолета на малко частно летище; крайната цел оставаше все така неизвестна за двамата му пътници. Утринното слънце огря плодородната земя по долината на Лоара, багрите заискриха по-ярки под бляскавото покритие на росата.

— Ей там ви е колата! — обяви Лутър, като приближи безлична на вид сива лимузина, паркирана близо до пистата. — Тук ще заредя с гориво и ще изчакам новата заповед от Лондон, може да се наложи пак да излетя, но ще се върна след деветдесет минути и това ще е нашият час за излитане. Закъснение не се предвижда.

— Колата е добро хрумване — рече Лезли, — но колко време ще отнеме, за да стигнем при децата?

— Предполагам, десет-дванайсет минути.

— Та това е адски малко, за Бога!

— Само толкова е разрешено, подполковник. Нали служите в армията, знаете какъв е редът.

— Да, наистина, лейтенант. Редът ми е добре познат.

Страничните прозорци на автомобила бяха от толкова тъмно стъкло, че нито Прайс, нито Монтроуз можеха да видят нещо от пейзажа навън. Също тъй тъмно бе и стъклото пред шофьора; оставаше само малък процепа, през който се виждаше единствено пътят.

— Как да разбирам това, по дяволите? — кресна Лезли. — Дори представа нямаме къде отиваме.

— Целта е да не се наруши безопасността на децата — рече Камерън. — При никакви обстоятелства не можеш да издадеш онова, което и с очите си не си видял.

— Та нали става дума за моя син! Пред кого бих се издала?

— Може би в това отношение моята служба е натрупала по-голям опит от твоята. Под влиянието на различни химични вещества можеш да дадеш най-подробно описание на онова, което си видяла по пътя.

— Ако предположим, че попадна при врага, така ли?

— Никога не бива да отхвърляме това предположение, подполковник. Добре го знаеш, а за реда няма да ти повтарям.

— Отново съм принудена да се примиря. Двете ми лични таблетки цианид са в униформата ми, при другия багаж.

— Не смятам, че това е предвидено в настоящия сценарий — успокой я Прайс. — Безопасността ни е стопроцентово гарантирана.

Пътят ги отведе пред огромна порта, охранявана от служители на френския Дванайсети отдел, най-секретният във френското разузнаване. Шофьорът французин, който принадлежеше към същия Дванайсети отдел, каза само няколко думи и колата премина високия каменен зид. В центъра на ограденото огромно пространство се виждаше издължена едноетажна фермерска къща, заобиколена от пасища с добитък и стабилно ограждение с пет-шест коня.

Внезапно някакво необяснимо оживление обхвана комплекса. Край френските военни автомобили и местни полицейски коли се защураха мъже, а над цялата суетня се разнесе неспирният вой на оглушителни сирени.

— Какво става тук, за Бога? — викна Камерън.

— Не зная, господине! — викна в отговор шофьорът. — На портата ми казаха да карам много бавно, тук била възникнала критична ситуация!

Военни автомобили с бясна скорост се насочиха към портата, последвани от колите на местната полиция и десетки мъже, които тичаха в различни посоки, заемайки позиция.

— Какво се е случило? — изкрещя Прайс, като скочи от колата и сграбчи първия човек, който му се изпречи на пътя.

— Младият англичанин! — отвърна патрулът. — Избягал е!

— Какво? — не се сдържа Лезли Монтроуз. — Аз съм подполковник Монтроуз, къде е синът ми?

— В къщата е, мадам, и той е не по-малко объркан от нас!

Камерън и Лезли се втурнаха в къщата, където съзряха малката Анджела Брустър, обвила ръце около врата на Джеймс Монтроуз младши, разтърсван от ридания.

— Не си виновен ти, Джейми! Не си го направил ти, не си! — повтаряше момичето.

— Не е вярно! — настояваше Монтроуз младши, а сълзите се търкаляха по страните му.

— Престани, Джейми! — сгълча го майката, като разтърси сина си. — Каж ми, какво се е случило?

— Нима това си ти, мамо! — възкликна Джейми и се вкопчи в майка си, сякаш тя бе спасително въже, провесено над зейналата бездна. — Аз му казах!

— Какво си му казал, Джейми? — меко попита Прайс, като коленичи пред канапето. — Какво точно му каза?

— Той непрестанно ме разпитваше как съм успял да избягам от Бахрейн, как съм се прехвърлил през стената, как съм се добрал до града... и как открих Лутър.

— Обстоятелствата тук са съвсем различни — рече Кам, като сложи ръка върху треперещите рамене на момчето. — Сигурно е решил да докаже, че и той е способен на същото.

— Думичка не ми е казал! Той просто го направи. Прехвърлил се е през стената и е избягал!

— Но той няма никакви пари — прекъсна го Лезли.

— А, Роджър си има пари — намеси се Анджела Брустър. — Както сигурно знаете, тук ни карат пощата със самолет два пъти в седмицата, тъй че да отговаряме на писмата, които според нас заслужават отговор. Нашите писма се връщат обратно в Лондон и оттам се разпращат. Роджър поиска да изтегли хиляда лири; получи записа преди два дни. Много се смя, като отвори плика.

— Нима е толкова просто? — попита подполковник Монтроуз.

— Подписът му бе напълно достатъчен, Лезли. Доколкото зная, мама притежава контролния пакет акции в банката.

— Богатите са съвсем друга порода — гласеше коментарът на Прайс. — И все пак защо, Анджела, защо е поискал да избяга?

— Би трябвало да познавате брат ми, сър. Той е страхотен, наистина е страхотен. А в някои отношения прилича на баща ни. Усети ли, че се върши несправедливост, направо изпада в бяс. Мен ако питате, наумил си е да открие Джералд Хеншо и сам да го прати в ада. Сигурно е решил, че е негов дълг да убие Джери, защото той уби мама.

— Свържете ме с Джеф Уотърс! — заповяда Лезли.

— Веднага — откликна Камерън, като се втурна към най-близкия телефон.

---

[1] Добър вечер, синьор (ит.) — б. ред. ↑

[2] Благодаря (ит.) — б. ред. ↑

[3] Моля (ит.) — б. ред. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Сър Джефри Уотърс скочи от стола си, опъна кабела и придърпа телефонния апарат по бюрото.

— Получаваме откъслечна информация от Рим и Милано, но картината още не е ясна. Ти ли го уби?

— Не, не бяхме ние, собствените му птички жив го изядоха. Нас ни спипаха и без малко да провалим всичко, но успяхме да се измъкнем. Виж, Джеф, ние с Лезли ще ти докладваме в подробности, след два часа ще бъдем в Лондон, но в момента имаме два съществени проблема и единият от тях си ти.

— Заплахата, отправена към мен? Получих предупреждението ви, но...

— Приеми го сериозно. Паравачини каза, че ще бъдеш убит през следващите дващест и четири часа. Точно това бяха думите му „дващест и четири часа“. Пази си гърба, Джеф, той не се шегуваше, заканата му бе съвсем истинска.

— Ще го имам предвид. Кой е вторият проблем?

— Хлапето Брустър. Изхвъркна от клетката.

— Всемогъщи Боже! Как?... Защо?

— Прескочил стената, когато слънцето залязло. Сестра му каза, че е тръгнал да издирва Джералд Хеншо, бившият си втори баща, който убил майка му.

— И какво си въобразява, че ще постигне този невръстен хлапак? Хеншо изчезна, сякаш потъна вдън земя. Сигурно е някъде в Африка или Азия, живее си живота, макар и в уединение. А пък ако съм научил нещо за навиците на Матарезе, по-вероятно е да са го изхвърлили някъде в Ламанша с тежък камък на шията.

— Съгласен съм с теб, но все пак не можем да бъдем сигурни.

— Накъде би се насочило момчето? С какво би започнало? Едно разгневено хлапе, което задава глупави въпроси из опасните квартали на града, се превръща в лесна мишена за всякакви негодници, дори да предположим, че онези от Матарезе останат в неведение.

— Хлапето наистина е бясно от гняв, но никак не е глупаво, Джеф. Роджър е достатъчно умен, за да осъзнае, че му е нужна помощ. При теб няма да дойде, защото знае, че ще го затвориш някъде под ключ...

— Точно това трябваше да направим още когато събрахме хлапетата на едно място — прекъсна го Уотърс.

— Нали си мислеше, че вече си го постигнал, само дето никой от нас не предвиди докъде може да стигне в яда си един младеж, изгубил любимия си баща и станал свидетел на убийството на любимата си майка.

— И какво следва от това? — попита шефът от МИ-5.

— Според мен ще отиде право при онзи, на когото има доверие, старши лейтенанта, останал предан на своя командир дори и след смъртта му.

— Колман! — възкликна Уотърс. — Старши лейтенант Колман!...

— На твое място първо него бих потърсил. За твое сведение момчето има и пари. Хиляди лири.

— Достатъчно, за да се върне незабелязано в страната. Ако наистина е толкова умен, колкото смяташ ти.

— Умно е хлапето, казвам ти.

— Отивам да потърся нашия старши лейтенант. Няма да губя време да му се обаждам по телефона.

Роджър Брустър се качи на влака във Валенсия. Всичко бе планирал предварително, до последната най-малка подробност. Добре бе изучил картата на региона и най-вече местата на север, до които можеше да стигне за броени часове. Тъй като говореше френски почти без акцент, смяташе, че лесно ще се изплъзне от охраната на Дванайсети отдел. Бе прескочил стената както новият му приятел Джейми Монтроуз бе сторил наскоро в Бахрейн. Прожекторите бяха в непрестанно движение след залез слънце, тъй че просто трябваше да изчака да попадне в тъмното петно. Другата му грижа бяха пазачите отвън, разположени на равни разстояния един от друг с цел да осигурят безопасността на своите „гости“ от нападение отвън. Никак не беше трудно да убеди човека от охраната, че сестра му, която

заемаше съседната стая, мърмори всеки път, когато той запали цигара. Имала обоняние на хрътка.

Човекът от патрула се оказа пушач; и обяснението на момчето му прозвуча напълно правдоподобно. Щом се прехвърли през стената, Роджър се затича през полето към главния път. Зачака отстрани като обикновен стопаджия. Най-сетне успя да спре камионче със стока; на безупречен френски обясни, че е студент и трябва да се върне в своя пансион преди изгрева, защото иначе ще го изключат. Като обяснение подхвърли, че е прекарал нощта при приятелката си.

Ех, любов. Шофьорът прояви разбиране, дори известна завист, и откара студента на гарата.

От картите и различни други брошури, които успя да открие, Роджър бе научил за школата за летци във Вийорбан. Както Джейми Монтроуз, и той трябваше да си намери пилот, но за разлика от Джейми, не можеше да разчита на случайна среща на улицата. И все пак, щом такава школа съществуваше, там имаше и пилоти и на някого от тях той можеше да предложи пари, та нали разполагаше с хиляда лири. Англия. Лондон и Белгрейвия. И последната му надежда. Старият Коули. Щеше да му се обади от летището.

Някогашният старши лейтенант Оливър Колман изключи алармата и отвори тежката врата към дома на Брустър в Белгрейвия.

— Добро утро, сър Джефри — рече той и отстъпи крачка назад.

— Знаели сте, че идвам?

— Монтирал съм микрокамери в двете колони, сър. Реших да използвам отсъствието на децата. Ето вижте, камерата е монтирана над вратата.

— Трябва да сте похарчили доста пари — промърмори Уотърс.

— Съвсем не, сър. Отидох в охранителната фирма и дадох да се разбере колко съм възмутен от проявеното нехайство, станало причина нает от тях човек да монтира бръмбарчета в къщата... дадох да се разбере, че въпросът може да стигне и до съда, а дори да не спечеля, разгласяването на случилото се може само да им навреди. И те с удоволствие предложиха да ме обслужат безплатно.

— Може ли да поговорим, господин Колман.

— Разбира се, сър Джефри. Тъкмо съм направил чай. Ще изпиеете ли един чай с мен?

— Не, благодаря ви. Трябва да се връщам в службата, а мога и тук да ви кажа за какво съм дошъл.

— Добре тогава. Слушам ви.

— Роджър Брустър е избягал от скривалището, което бяхме подсигурили за него, Анджела и Джейми Монтроуз...

— Напразно сте си създали този труд — прекъсна го Колман. — Момчето е добре възпитано, но не търпи да го държат под ключ.

— За Бога, старши лейтенант! Направихме го, за да му осигурим безопасност, нима не разбирате?

— Естествено, че разбирам, сър. Ала момчето си има други тревоги. Също както и аз. Къде е този негодник Джералд Хеншо? Вашите хора с нищо не помогнаха.

— Не ви ли е хрумвало, че може да е убит?

— И така да е, бихме искали да получим някакво доказателство.

— Съзнавате колко сме затруднени, Колман. Може да минат месеци, дори години, преди да научим нещо сигурно.

— Следователно признавате, че не знаете, нали? А Роджър си е наумил на всяка цена да открие къде се е сврял този мръсник. Както впрочем и аз. Ако пръв се докопам до него, ще сложа край на мизерния му живот по начин, който и на варварите не е бил известен.

— Чуйте ме, Колман. Момчето не разполага с голям шанс, ако тръгне само. Ако се свърже с вас, обадете ми се!

— Ако аз съм наблизко, шансът може би ще е по-голям — отвърна бившият старши лейтенант. — Бащата на това момче рискува живота си, за да ме спаси. Същото съм готов да сторя за сина му.

— Дявол да го вземе, та вие не разполагате с нашите възможности! Ако Роджър се свърже с вас, обадете ми се. Не го ли сторите, може смъртта му да тегне на съвестта ви.

Роджър Брустър слезе от влака във Вийорбан. Слънцето още не бе изгряло, следователно не можеше да се насочи към летището. Тръгна из улиците; усети, че е ужасно изморен и борецът в него му подсказа, че тялото му се нуждае от гориво. Храна. Откри малка хлебарничка, влезе вътре и заговори сънливия собственик на френски.

— Bonjour. Трябва да се срещна с баща ми на вашето летище, но единственият влак от Валенсия ме докара в този ранен час. Хлябът при вас ухае страхотно.

— То е ясно. Тук се пече най-хубавият хляб в цялата провинция. Какво ще желаяш, млади човече?

— Каквото ми предложите, стига да е топло. Чаша мляко и кафе.

— Имам и мляко, и кафе. А ти имаш ли с какво да платиш?

— Разбира се. Не бих си позволил да вляза при вас, ако нямах пари. — Добре нахранен и освежен от силното кафе, Роджър плати, добави внушителен бакшиш и попита: — Къде точно се намира летището?

— Километър-два на север, но в този час няма откъде да поръчаш такси.

— Не се тревожете. На север значи? А как да намеря пътя?

— Оттук като тръгнеш надолу, след четири пресечки — отвърна хлебарят и посочи надясно. — Магистралата се пада наляво. Води право към летището и онази ужасна академия за пилоти.

— Вие какво, не харесвате ли школата?

— И ти щеше да я намразиш, ако живееше тук. Разни побъркани младежи бръмчат насам-натам. Някой ден ще вземат да се сблъскат и ще загинат невинни граждани! Тогава ще се отървем от тая пущина. И толкоз по-добре!

— Дано не се случи, това за катастрофата, де. Е, аз тръгвам. Благодаря ви, сър.

— Виждаш ми се добро момче. Желая ти успех... А и френският ти е доста сносен, макар да си личи, че си го учил в Париж.

И двамата се засмяха и Роджър се запъти към вратата.

За ориентир по пътя към летището служеше ревят от двигатели, сетне в утринното небе се появиха и няколко малки самолета. Гледката припомни на младия Брустър дните, когато придружаваше баща си до Челтнам, твърдо решен да получи документ за правоспособен пилот. Даниел Брустър често казваше, че няма нищо по-вълнуващо от това да се издигнеш във въздуха с първите лъчи на утрото. Често в такива дни той будеше Роджър рано-рано, а закусваха едва след първия четирийсет и пет минутен полет. Това бяха спомените на момчето от доброто старо време; а то никога нямаше да се върне.

В дома на Белгрейвия скуеър звънна телефонът и Оливър Колман вдигна деривата в огромната библиотека. Бившият военен драматично преправи гласа си, както и много пъти навремето из арабските страни, когато дежуреше в главната квартира; заговори припряно, делово, по начин, който не подхождаше на един старши лейтенант.

— Добро утро, тук е икономът. С кого желаете да говорите?

— О, може би съм сбъркал телефона...

— О, не! — Колман се закашля и прочисти гърлото си. — Извинете, сър, тъкмо хапвах нещо на крак, ако разбирате какво искам да кажа. Но гласа ви познах, млади човече, вие сте младият Олдридж, Николас Олдридж, приятел от училище на господаря Роджър.

— Именно — потвърди Роджър Брустър от кабинката във Вийорбан, Франция, тутакси схванал намека. — А вие трябва да сте Колман, господин Колман, извинете.

— Няма нищо, момче. Само дето Роджър го няма тук. Той и Анджела са на гости при роднини някъде в Шотландия... Може и Дъблин да беше, не мога да съм сигурен.

— Знаете ли кога ще се върне Роджър, господин Колман? — попита младият Брустър и напрегна слух.

— Скоро, струва ми се. Миналата вечер се обади от веселия дом на някакъв братовчед, чух ги да говорят за лов на яребици, а пък господарят рече, че бил готов пълната луна пред прозореца си да смени за една халба в Уиндзор. Рече, че щял да се постарее да се прибере до към три. Но не обеща със сигурност. Вие ако искате, тогава се обадете.

— Добре, сър, така и ще направя. Много, много ви благодаря.

Брустър окачи слушалката на вилката с пълното съзнание, че нужната му информация се съдържа в заплетеното обяснение на Коули. „Пълнолуние“ звучеше познато, но засега не откриваше смисъла. Следващата дума бе „халба“, която нищо не му говореше, следователно имаше определено значение. Роджър не пиеше алкохол; не че имаше нещо против пиенето по принцип, просто вкусът не му допаднаше. Ами „Уиндзор“ и „веселия дом на братовчед“... това пък

какво трябваше да означава? Ами „ловът на яребици“, него как да разбира?

Роджър влезе в чакалнята на летището, оборудвана с кафемашина. Наля си в една чаша, седна на масата и скъса лист от бележник с емблемата на школата. Написа думите на Колман и се замисли. След известно време му просветна.

„Пълнолунието“ и „веселия дом на братовчеда“ трябваше да се съчетаят с „Уиндзор“. Особено значение имаше „ловът на яребици“. А „халба“ означаваше място, където сервират в халби. „Луната на веселия ловец“ в Уиндзор! Това беше кръчма. На около километър от Белгрейвия, посещавана най-вече от ветерани, предимно командоси и летци. Навремето Коули и бащата на Роджър поне веднъж в месеца ходеха там, за да се срещнат със стари приятели. На няколко пъти, когато майката предприемаше пътуване, свързано с Асоциацията за опазване на дивите животни, те водеха Роджър и Анджела и ги настаняваха в отделно помещение с игри. При условие, разбира се, че и думичка няма да кажат пред майка си. Ето това беше! „Луната на веселия ловец“, в три часа следобед!

Наемането на пилот и самолет, който да го откара в Англия, се оказа много по-лесно от разгадаването на съобщението на Коули. Пилотът, майор от Френските военновъздушни сили, който изкарваше допълнителни пари като преподавател на учениците в школата, с радост се съгласи да му помогне. Роджър Брустър му предложи първо петстотин английски лири и ето че човекът насреща му се ококори в недоумение; когато обаче Роджър се съгласи да бъде претърсен за наркотици, а и да плати горивото и таксите за кацане, майорът заяви:

— Очаква ви едно изключително приятно пътуване, млади господине! Нищо не бива да ви безпокои, полята край Уиндзор са ми добре познати.

В залата за комуникации в главната квартира на МИ-5 жената пред пулта, отговаряща за телефона на Брустър в Белгрейвия, свали слушалките и се обърна към колегата си в съседната кабина.

— Тоя старши лейтенант в дома на Брустър сякаш е ходил на училище при нас.

— В какъв смисъл? — попита мъжът.

— Невероятен начин да получи нужната му информация. Измисля несъществуващи места, дава фалшиви подробности и намеква за скорошно връщане, но без да обещава каквото и да било.

— Съвсем професионален подход. Разсейва всякакви подозрения с очакването за скорошен контакт. Чудесно. В такъв случай няма какво да докладваме, така ли?

— Съвсем нищо. Ще изпратя записа горе, но няма да го класирам по спешност.

Оливър Колман се нуждаеше от няколко часа, за да провери дали сър Джефри го е поставил под наблюдение, което очевидно беше факт. Бившият старши лейтенант забеляза автомобила на МИ-5 на не повече от километър от дома на Белгрейвия. Очукан остин, който взимаше завоите с удивителна бързина. Колман се разходи из Лондон, прекоси града от Найтсбридж до Кенсингтън Гардънс, от Сохо до Риджънс Парк и Хампстед, като най-сетне се отърва от опашката си сред оживлението около Пикадили Съркъс...

Напусна Лондон по северния път и се насочи към Уиндзор с надеждата усилията му да не са отишли напразно. Беше ли схванал Роджър смисъла на неговото съобщение? Щеше ли да се появи в три часа в „Луната на веселия ловец“? А може би цялата подготовка е била напразна? Коули бе предпазлив в своя оптимизъм; все пак младият Брустър бързо бе схванал, че не бива да се назовава по име и бе приел ролята на Никълъс Олдридж, приятел от училище, когото той на няколко пъти бе канил у дома си. Роджър бе способно дете, с бърз ум и целенасоченост, по което приличаше на баща си. А целенасоченост често пъти означаваше проява на нетърпение. И все пак каква бе целта му в момента? Действително ли се канеше на всяка цена да открие Джералд Хеншо? Колман знаеше, че Роджър още от първия ден обсажда сър Джефри, за да узнае пръв, ако е постъпила някаква информация за местонахождението на Хеншо; резултат обаче нямаше. Нима всеизвестната припряност, присъща на мъжете с името Брустър, бе замъглила здравия разум?

Колман си даде сметка, че враждебността му към сър Джефри бе неоснователна; дори в този момент действията му бяха лишени от логика. МИ-5, заедно с другите предложили съдействието си служби,

бяха далеч по-добре подготвени за издирването на убиеца на лейди Алиша, отколкото един бивш войник и неговия невръстен повереник. И въпреки това бившият старши лейтенант беше наясно с понятието лоялност. Синът на бригаден командир Даниел Брустър — офицер, учен, спортист и дързък предприемач — стоеше над всичко друго, включително и правителството. Ако Роджър искаше да осъществи връзка с приятеля на баща си от годините на войната, то връзката щеше да се осъществи.

И все пак каква бе целта? Каква помощ можеше да предложи той? А може би Роджър Брустър знаеше нещо или си бе припомнил нещо, останало незабелязано за всички други. Колман щеше да получи отговор на своите въпроси много скоро... ако момчето се появеше.

Роджър наистина се появи, в три часа и шест минути следобед.

— Благодаря ти, Коули, безкрайно съм ти признателен, че дойде — рече младежът, като се настани при Колман в едно от сепаретата.

— Че как иначе. Радвам се, че разбра какво исках да ти кажа.

— Отначало се пообърках, но после се сетих.

— На това и разчитах, знам, че ти сече акълът. Сигурен съм, че телефоните ни се подслушват, пък и сър Джефри ме посети, всъщност заповяда ми какво да правя, ако се свържеш с мен.

— О, Господи, не искам да загазиш заради мен!

— Няма страшно, на Пикадили успях да заблудя опашката. И все пак дължен съм да попитам, момчето ми. Защо, Роджър, защо? Сър Джефри и хората, които му служат, са ти осигурили безопасност, за това поне не мога да си кривя душата. Защо постъпи по този начин? Заради Хеншо ли?

— Да, Коули.

— Нима не разбираш, че онези от МИ-пет са хора професионалисти. Те правят всичко възможно да го открият, ако изобщо е жив.

— Това ми е известно, но зная също така, че в службите има и къртици. Сър Джефри сам го призна пред господин Прайс и подполковник Монтроуз, с ушите си го чух! Не исках да рискувам информацията, с която разполагам, да попадне в лоши ръце.

— Каква информация, хлапе?

— Мисля си, че се досещам къде се крие Хеншо, или поне знам кой може да ни каже къде е той.

— Какво говориш?

— Като се изключат разните продажници и проститутки, Джери си има постоянна приятелка в Хай Холбърн. Мама знаеше за нея, но и дума не е споменавала пред човек вън от семейството, а и с нас не е говорила направо за това. Една вечер, някъде към единайсет часа, минах край вратата на спалнята им. Хеншо беше пиян и се караха за нещо... както ставаше обикновено. В един момент той тип заяви, че щял да излезе да потърси „спокойствие и утеха“. Това направо ме вбеси, затова го проследих с бентлито и видях къде влиза.

— Но защо не го и спомена преди?

— Сам не зная. Мама ненавиждаше скандалите, ти добре го знаеш, и затова просто бях пропъдил всяка мисъл за тази случка. И ето че преди няколко дни си припомних какво каза мама пред мен и Анджи, преди да се качи на горния етаж, за да се разправи с Джери, вечерта, когато я уби. „Повикай Коули, не искам той да кара ягуара. Сигурно ще иде при приятелката си в Хай Холбърн“... Нещо в този смисъл.

— В такъв случай трябва да идем при сър Джефри...

— Не! — отсече Роджър. — Аз пръв ще отида там! Ако го откроя, искам сам да се разправа с него.

— За какво ти е? Искаш да го убиеш ли? Да си провалиш живота, като убиеш тоя скапан негодник Джералд Хеншо?

— На мое място не би ли сторил същото? Той уби майка ми.

— Аз не съм на твое място, момче!

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Напротив — тихо отвърна Оливър Колман. — Ако искаш отговор на въпроса си, да, бих убил Джералд Хеншо с голи ръце, както признах и пред сър Джефри. Бих му причинил бавна, възможно най-болезнена смърт, но бих свършил тази работа аз, на теб не бих позволил. Аз съм стар войник и дните ми на тази земя са вече преброени. А ти... та целият живот е пред теб. Ти си син на най-доблестния мъж, когото съм срещал, и няма да позволя да си затриеш живота.

— Да предположим, стари приятелю — рече Роджър, като изгледа Колман в очите. — Да предположим, че най-напред хвърля един здрав бой на тоя копелдак и едва след туй го предам на сър Джеф?

— В такъв случай, както казват в онези непоносими американски филми, давай!

Бентлито забави ход и спря на паркинг близо до блока, посочен от Роджър.

— Спомням си, че натисна най-горното копче вляво — рече Брустър младши и излезе от колата.

Двамата изкачиха няколкото стъпала, влязоха в остъклено фоайе и застанаха пред таблото със звънци. Роджър натисна най-горното копче вляво. Отговор не последва. След още няколко опита реакцията беше същата.

— Чакай — рече Колман, като се взря в имената срещу бутоните. — Да опитаме нещо друго — добави той и натисна копчето до надписа „Управител“.

— Моля? — прозвуча груб глас.

— Сър Джефри Уотърс, сър, Кралското военно разузнаване. Ужасно бързаме, но ако проверите в регистъра на МИ-пет, ще се уверите, че не ви лъжа. — Тонът на Колман не търпеше възражения. — Трябва веднага да поговорим.

— Но разбира се! — стресна се видимо изплашеният управител на сградата. — Заповядайте, моля — додаде той и ето че домофонът зажука. — Ще ви посрещна на площадката. Аз съм на този етаж.

Бившият старши лейтенант размаха под носа на управителя своята някогашна лична карта и заговори отново със същия властен тон.

— Осем-А, никой не отговаря. Госпожица Саймънд няма ли я?

— Няколко дни не съм я виждал... сър.

— Трябва да проверим на място, въпросът не търпи отлагане.

— Но разбира се... на вашите услуги! — Управителят ги поведе към асансьора в дъното на фоайето. — Ей го ключа — рече той. — Можете да влезете.

— Благодаря ви от името на короната. — Коули пое ключа с хладно кимване.

Апартаментът на името на Саймънд бе приятен, добре аранжиран и подреден със скъпи мебели. Роджър и Оливър Колман се заеха с претърсването. Жилището се състоеше от три стаи, две бани и кухня. Спалня, дневна и нещо като библиотека или кабинет, в който имаше малко книги по рафтовете, ала по цялото бюро бяха разпилени

листа. Колман се зае с книгата, които се оказаха всевъзможни сметки, скъсани страници от списания, бележки, съдържащи поети ангажименти, в които инициали заместваха пълните имена, и множество писма, повечето изпратени от континента. Клеймото сочеше, че подателите са сред богатите любители на веселието и удоволствията: Париж, Ница, Лазурния бряг, Рим, Баден-Баден, езерото Комо, минерални бани и търговски центрове из цяла Европа.

Самите писма бяха изпълнени с дребни незначителни подробности... с една дума, скучни. Колман бе готов да предаде всичко на сър Джефри; това бе негов дълг, ала жената на име Саймънд щеше да остане загадка, освен ако не я откриеха.

— Коули! — извика Роджър Брустър. — Ела да погледнеш!

— Къде си, момче?

— В кухнята!

Колман излезе от кабинета, хвърли бегъл поглед в дневната, след което връхлетя в настланата с бели плочки кухня.

— Какво има, Роджър?

— Ето — посочи младият Брустър телефона на стената и бележника до него; отдясно, на малка лъскава верижка висеше химикалка. — Ето, виждаш ли? Който е писал тук, е бил много ядосан. Гледай, на места е прокъсал по няколко листчета.

— И какво? Виждам части от две букви и три цифри. Останалото са само криволици.

— Защото тия писалки не пишат, ако ги държиш наклонени, трябва да се държат изправени. Имаме такава пред спалното помещение в училище. Понякога слагаме молив, но все го губим...

— Какво искаш да кажеш, момче?

— Ами ако бързам, да речем, че някое момиче ми диктува телефона си, просто натискам с всички сила, за да се ориентирам после само по следата.

— Това всички сме го правили — кимна Колман и откъсна страницата. — Сега разбрах. Тая Саймънд сигурно страшно е бързала. Иначе щеше да помоли човека да почака, докато си намери нещо свястно за писане. — Бившият войник отнесе листа до плота, извади молив от джоба на якето си и зацрихова целия отпечатък. — Какво ти говори това, Роджър?

— НУ. Три-пет-нула. — Младият Брустър зачете появяващите се букви. — Амст. К-Гр. Ср. Втор. Съри А.П.... Разгадавам само първата и последната част. Това „НУ три-пет-нула“ е номер на частен самолет. Досетих се, защото мама често е наемала частни самолети за пътуванията си, свързани с Асоциацията. „Съри А.П.“ очевидно означава летище в Съри.

— Може пък аз да разгадая останалото. „Амст.“ означава Амстердам, „Ср.“ и „Втор.“ без съмнение означава среща във вторник. „К-Гр.“ очевидно е място в Амстердам. Можем да предположим, че „Гр.“ е „Грахт“, което на холандски означава „канал“, тъй че това сигурно е адрес близо до някой канал, в чието наименование присъства буквата К. Сигурно има десетки канали, в които присъства буквата К и стотици адреси, с които това означение би съвпаднало.

— Според теб какво означава това? — попита Роджър.

— Според мен означава, че трябва да отидем право при сър Джефри Уотърс и да му предадем тази информация.

— Недей така, Коули. Той пак ще ме затвори някъде във Франция!

— Това много би ме зарадвало, млади човече. Сега ще претърсим целия апартамент, за да открием нещо, което би ни насочило към местонахождението на Хеншо, но ако нищо не открием, ще считаме мисията си за изпълнена. Съгласен ли си?

— Ами ако тя се върне?

— Ще се договорим с Уотърс и МИ-пет. В писмена форма, ако настояваш. Той ще постави апартамента под денонощно наблюдение. Ако Саймънд или Хеншо се върнат, ще бъдеш незабавно уведомен и при първа възможност ще те докарат в Лондон.

— Да започваме претърсването! — възкликна Роджър Брустър.

Сър Джефри Уотърс положи неимоверни усилия, за да овладее буйния си темперамент. Колман го бе повикал в къщата на Белгрейвия скуеър, където той завари Роджър Брустър и ето че усети как лицето му се налива с кръв.

— Предполагам, даваш си сметка, Роджър, че причини много главоболия не само на службата, която представлявам, но и на много

други. Да не говорим, че изложи на опасност живота на Анджела и Джеймс Монтроуз.

— Момчето обаче ще ви предложи невероятна находка — заяви невъзмутимо Оливър Колман в опита си да защити младия Брустър. — Никой от нас нямаше да научи нищо за тази Саймънд, ако той не си беше припомнил името ѝ. За което без съмнение си заслужи похвалата. Доколкото зная, в негово присъствие сте заявили, че и във вашата служба е възможно изтичане на информация...

— Майра Саймънд? — прекъсна го Уотърс. — Мили Боже, това е невероятно!

— Да, името съвпада с инициалите върху писмата до нея — призна Колман. — И защо това ви се струва толкова невероятно?

— Та тя беше от нашите, по дяволите! Числеше се към сродния ни отдел, МИ-6! Един от оперативните агенти, постигнал най-големи успехи в проникването в чужди държави.

— Е, тя очевидно е била предател, къртица — продължи Колман. — Признайте, че нашият млад приятел ви предостави безценна за вас информация.

— Нима сме могли сами да я изровим? — възпротиви се Уотърс. — Тя напусна преди година с обяснението, че е напълно изчерпана, което не е необичайно явление.

— Изчерпана, но не дотолкова, че да не може да работи за друг, нали? — настоя Роджър. — Джералд Хеншо уби майка ми, защото тя се изправи срещу Матарезе, съобщенията в електронната ѝ поща към и от Мадрид го доказват. И ето че внезапно тази Саймънд и Джери се сближават, а мама става жертва на убийство. За Бога, сър, не е необходимо човек да е ракетен инженер, за да направи връзката!

— О, да, това е очевидно — тихо потвърди Уотърс, — а самият факт, че ти го знаеш, ще те превърне в мишена за Матарезе. А както някой каза наскоро: „Те са навсякъде, ние просто не ги виждаме.“

— Напълно разбирам, сър, ще се върна обратно във Франция, няма да споря с вас.

— Не и във Франция, Роджър — рече Уотърс. — Закрихме това убежище минути след като откриха изчезването ти. И преди малко не се пошегувах, ти наистина изложи на опасност живота на приятелите си с хаоса, който предизвика. Някои хора говорят прекалено много, други са се приучили да слушат; новината бива разпространена

внезапно, разкрие ли се, че секретна правителствена операция е организирана в чужда страна.

— Наистина съжалявам, сър.

— Не бъди прекалено суров към себе си. Твоят покровител Колман има право, ти наистина ни предостави безценна информация. Сигурно дори сам не си даваш сметка колко важно е това за нас... Няма да ти кажа нищо повече. Смятам, че вече знаем кой е агентът на Матарезе тук, в Лондон. И като прибавим към това твоето разкритие, може би ще се поздравим, че сме направили крачка напред.

— Напред към какво, сър?

— Душата на змията, или поне така се надявам. Все още е недосегаема за нас, но напредъкът е безспорен.

— Къде заминавам? — попита Роджър.

— На юг, само това мога да ти кажа.

— Как ще стигна дотам?

— Използваме само един пилот и един самолет. Честно казано, доста се поизмори днес. Е, той е млад и ще го преживее.

— Лутър носи страхотен заряд, сър.

— О, да, днес на няколко пъти обаче се наложи да презареди. С истинско гориво, искам да кажа.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лейтенант Лутър Консидайн, пилот от Американския военноморски флот, още веднъж подходи наляво за поредно кацане, този път на резервна, използвана за дипломатически мисии писта на летище Хийтроу.

— Вие сигурно се шегувате — ревна той в микрофона, прикрепен към слушалките за радиовръзка. — Разкарвам тая антика от четири сутринта, а вече приближава пет следобед! Хайде, пощадете ме, няма ли да има поне малка обедна почивка?

— Съжалявам, лейтенант, такава е заповедта.

— Не ми ги пробутвайте тия, гладен съм.

— Отново моля за извинение, старче. Просто предавам заповедите, не ги измислям. Планът за полета ще ти бъде предаден от служител на МИ-пет.

— Добре де, британецо. Поръчай на цистерната да побърза, после докарай пасажера. До полунощ искам да бъда обратно в Лондон. Чукнал съм си среща с ергенско легло и голямо плюскане.

— Какво става? — попита Камерън Прайс от реда издути седалки в дъното, където се бе настанил заедно с Лезли.

— Вас, котета, ви стоварвам тук на Хийтроу и по поръчка на анонимен индивид пълня резервоарите до дупка. Разполагам с дваайсет минути да отгатна накъде ще летя.

— Страхотен си, Лутър — рече Монтроуз, като повиши глас, за да надвика шума от двигателите. — Затова са избрали тъкмо теб.

— Да бе, това съм го чувал и преди. Мнозина са призвани, но малцина са избраните. И защо, по дяволите, тъкмо аз извадих тоя късмет?

— Подполковникът току-що ти го каза — викна и Камерън, усетил, че пилотът включва реверса за убиване на скоростта. — Ти си най-добрият!

— Пред хвалбите предпочитам един хубав обяд.

Самолетът леко и плавно докосна земята. Лутър насочи машината по пистата към определеното място. От някакъв хангар излезе цистерна, двама механици издърпаха маркучите за зареждане, трети човек в цивилно облекло приближи самолета. Консидайн отвори отсека към резервоарите.

— Ето плана на полета, лейтенант — заговори посрещачът в цивилни дрехи. — Прегледайте го, а ако имате въпроси, знаете към кого да се обърнете.

— Хиляди благодарности — отвърна Лутър, като пое кафявия плик. — Това е пратката за вас — добави, като посочи Прайс и Монтроуз.

— Така и предположих. Ако обичате, последвайте ме, колата ни е зад цистерната.

— Имаме багаж — рече Камерън, — изчакайте минутка да го събера.

— Лейтенант — каза офицерът от МИ-5, — предполагам, ще ни помогнете.

Лутър Консидайн застрашително изгледа непознатия.

— Прозорци не мия — тихо процеди той, — мръсното пране не е моя работа, а за твое сведение, господин специалист по ребусите, не съм ти носач с червена шапчица от някой стар филм.

— Прощавайте, не ви разбрах.

— Няма значение — намеси се Прайс, — нашият приятел е поизнервен. Куфарите са готови.

— Благодаря ти, Пиленце.

— Какво говорите вие двамата?

— Код от времето на войната за независимост — отвърна Камерън. — Нашият пилот вари чай да полее пристанището Саутхамптън.

— Дума не разбирам от това, което говорите.

— И двамата са под голямо напрежение — намеси се Лезли със строг, нетърпящ възражение тон. — Да вървим, дечица.

Прайс, Монтроуз и служителят от британското разузнаване забързаха към колата на МИ-5, но ето че втора кола със запердени стъкла срещу късното следобедно слънце излезе на пистата и се насочи към самолета.

— Това трябва да е анонимният господин или госпожа — рече Лезли.

— Ако не си засякла собственото ми предчувствие — отбеляза Камерън, — това, струва ми се, е един млад господин.

— Роджър Брустър? — прошепна Монтроуз, седнала до него на задната седалка. — Къде ли го изпращат?

— В Южна Испания, едно ранчо за отглеждане на бикове, някогашна собственост на наш колега от времето на бунтовете на баските, а ти беше прав, Камерън — заяви Джефри Уотърс пред Прайс и Монтроуз, въведени в кабинета му в сградата на МИ-5. — Свърза се с Колман в Белгрейвия просто защото, както ти правилно предположи, нямало към кого друг да се обърне.

— Мили Боже, наистина те бива — Лезли не се стърпя и погледна към Кам.

— Не беше трудно, просто се опитах да стесня кръга от възможности. Какво би могъл да направи сам, без чужда помощ? И в същото време, трябва да е имал основателна причина, за да избяга и да се върне тук.

— Това също е вярно — съгласи се Уотърс, като повиши глас. — Една жена от Хай Холбърн, за която не знаехме абсолютно нищо.

Сър Джефри Уотърс изложи разкритото от младия Роджър Брустър и Оливър Колман. След което им показва писмата и най-забележителната находка, бележника с дешифрирания запис от апартамента на Майра Саймънд.

— Амстердам, Прайс! Главата на змията трябва да е в Амстердам!

— Всичко води натам, нали? Но който и да е човекът в Амстердам, дето дърпа конците на тоя пъклен замисъл, той е координатор, бюрократ, но не е пълновластният господар. Някой друг, мъж или жена, стои зад него.

— Защо мислиш така, Кам? — попита Лезли.

— Може да ме вземете за глупак или наивник, но навремето в колежа обичах да чета, а и да слушам записи на Шекспировите творения. Глупаво, нали? И все пак една фраза остана запечатана в съзнанието ми... дори не си спомням точно от коя пиеса е.

— И коя е тази фраза?

— „До изпълнението на един ужасен ход от първия му подтик промеждутъка изпълва видение или зловещ кошмар.“

— От „Юлий Цезар“ е — кимна Уотърс. — И каква е връзката?

— „Видението“, струва ми се. Трябваше да погледна в оригинала, за да схвана контекста. Привидението, потайният фантом. Съществува някой или нещо, което стои зад Амстердам.

— И все пак Амстердам е за нас от първостепенно значение, нали?

— Естествено, Джеф. Това е повече от ясно. Готов ли си обаче да ми направиш една услуга? Докарай Скофийлд тук по някакъв начин. По мое мнение имаме нужда от Беоулф Агът.

НЮ ЙОРК ТАЙМС

МЕДИЦИНСКАТА ОБЩНОСТ ИЗПАДА В ШОК

ПОВЕЧЕ ОТ ДЕВЕТСТОТИН ГУБЕЩИ БОЛНИЦИ ПРОДАДЕНИ НА КОНСОРЦИУМ

НЮ ЙОРК, 26 октомври. Вследствие на повече от изненадващ ход, шокирал медицинската общност, 942 доскоро финансово необезпечени болници в Съединените щати, Канада, Мексико, Франция, Холандия и Великобритания са били продадени на Карнейшан Крос Интърнешънъл, медицинско сдружение с главно седалище в Париж. Говорителят на консорциума, доктор Пиер Фроасар, даде следното изявление.

„Най-сетне медицинската мечта на века, проектът Юнивърсал, както го наричаме ние, се превърна в реалност. Доверявайки се на частната инициатива, при наличието на възможности за експресна глобална комуникация, ние ще издигнем качеството на болничното обслужване навсякъде, където можем. Обединявайки ресурси, информация и опит, ние можем и ще предоставим на обществото най-доброто. Отново подчертавам, проектът Юнивърсал, на който отдадохме многогодишен мълчалив

труд и невероятни парични средства, вече е реалност и цивилизованият свят може само да ни благодари.“

В отговор на изявлението на доктор Фроасар, доктор Кенет Бърнс, известен хирург онколог от Нова Англия, каза следното: „Зависи в каква посока ще поемат. Ако думи и дела бяха едно и също, всички бихме живели в утопия. Онова, което особено ме смущава, е съсредоточаването на толкова много власт в ръцете на тъй ограничен кръг от хора. Да предположим, че им хрумне да възприемат друг подход и кажат: «Правете както ви казваме, иначе не разчитайте на нас.» При застрахователните компании вече станаме свидетели на подобно развитие. Отнета бе възможността за избор.“

Друго възражение бе повдигнато от откровения сенатор Търстън Блеър от Уайоминг. „Как, по... [ругателството зачеркнато]можа да се случи подобно нещо? Имаме антитръстово законодателство, закони за чуждестранната интервенция, а и всякакви други, според които това е недопустимо. Нима [епитетът зачеркнат] идиоти, натоварени да следят за подобни действия, са спали непробудно по време на тайните сделки?“

Отговорът на сенатор Блеър е съвсем елементарен. Международните конгломерати са задължени единствено да спазват законите в страната, в която функционират. Законите са различни и нито един от тях не забранява съществуването на филиали. Следователно Форд е и Форд Великобритания в Англия; датската компания Филипс е Филипс, САЩ; Стандарт Ойл навсякъде по света се нарича Стандарт Ойл. В крайна сметка тези международни корпорации подпомагат икономиката в страната домакин. Следователно може да се допусне, че Карнейшън Крос ще носи инициалите на тази компания в САЩ, Великобритания, Франция и навсякъде другаде.

Продължава на стр. 2

* * *

Брандън Скофийлд и Антония почиваха в апартамента си в хотел „Савой“, Брандън — изтощен от пътуването с военния самолет, Тони във възторг от факта, че отново се намират в Лондон.

— Ще изляза само за малко да се поразходя — заяви тя, привършила с разопаковането на багажа.

— Поздрави от мен всички кръчми — рече Скофийлд, изтегнал се в леглото, без дори да се съблече. — Ще гледам да наобиколя поне най-добрите.

— Този път не са включени в списъка на забележителностите.

— О, бях забравил, че си живо копие на оная кучка Кари Нейшън, дето проповядва тотално въздържание.

— Не би ти навредило да си припомниш същината на нейните идеи. — В този момент телефонът иззвъня. — Аз ще се обадя. — Тони вдигна слушалката на апарата до леглото. — Моля?

— Антония, тук е Джефри! От години не съм чувал гласа ти, момичето ми!

— Около двайсет трябва да са. А доколкото разбирам, ти вече си сър Джефри Уотърс.

— Случват се и такива неща, мила, дори в нашия бизнес. Онзи негодник при теб ли е?

— И да, и не. Мрази да сменя часовите зони, но вече е тук. — И тя подаде слушалката на Брандън.

— Здравсти, сър Ненадминат досадник, имаш ли нещо против да поспя няколко часа?

— При нормални обстоятелства не бих си позволил да наруша тъй нужната ти почивка, стари приятелю, но се налага да обсъдим нещо много важно. Камерън и Лезли са при мен.

— И това е толкова важно, че не можем да поговорим по телефона, както си лежа?

— Сам знаеш отговора на въпроса си, Брей.

— Сега вече да — въздъхна Скофийлд, като пусна уморените си крака на пода и се изправи. — Все още ли си на същото място?

— Няма да познаеш обстановката, защото се похарчиха сума пари, но отвън сградата си е все същата както и преди няколкостотин години.

— Знаех си, че има причина да ми допада архитектурата на квартала.

— Да, принцът не пропуска да ни го напомни, за което, колкото и да е странно, го приветствам.

— Подкрепата не му е излишна, бих казал. Ще бъда там след около двацет минути. Впрочем трябва ли да те наричам „сър“, като се видим?

— Само когато има хора наоколо. В противен случай, току виж, ти резнали главичката.

* * *

Старите познайници се поздравиха набързо, но много сърдечно, притиснати от необходимостта да пестят всяка възможна минута. Скоро петимата се настаниха около заседателната маса в една от секретните зали в главната квартира на МИ-5. Уотърс изложи последните събития, включително предприетото от младия Брустър, макар да остави подробностите от лондонските разкрития за по-късно. Сетне даде думата на Прайс и Монтроуз, които разказаха преживелиците си край езерото Комо, включително и за помощта, оказана им от дон Силвио Тогацци, и за ужасния край на Паравачини и неговия помощник.

— Мили Боже! — не се стърпя Скофийлд. — Тогацци е „дон“, а Джеф „сър“! Остава само Силвио да стане крал на Италия, а господин Лоена топка — министър-председател. Тоя свят направо е полудял!

— Много си мил — захихика Уотърс. — И тъй, след като научихме едно-друго за имението на брега на езерото, можем да смятаме, че е откъсната важна брънка от италианския клон на Матарезе, а е обезвреден и кардиналът на Ватикана, който също носи името Паравачини.

— Боя се, че отиваш твърде далеч в предположенията — подхвърли Лезли. — „Чарли“ Паравачини без съмнение е създал мощна, действена организация.

— Това не ни е известно — прекъсна я Брандън, — а дори ако го приемем като предположение, в негови ръце е била истинската власт. Бил е единствената всесилна личност за този регион. Според Тогацци, той никому не отстъпвал правата си.

— При това положение — обади се шефът от МИ-5, — организацията може и да не е разпусната, но е объркана и твърде уязвима.

— Съгласен съм — добави Камерън, — и тъкмо това търсим ние, уязвимост. Когато разполагаме с достатъчно факти, доказващи една мащабна, може би дори световна конспирация по отношение на развитите страни, ще можем да нанесем ответния удар.

— Като я разкрием пред света? — попита Скофийлд, сбърчил чело в недоумение.

— Това е един от начините — отвърна сър Джефри, — но може би не е най-печелившият.

— Какво искаш да кажеш? — попита Антония.

— Искаме да отстраним Матарезе от световния финансов свят, а не да въвличаме индустрията в хаос.

— И как ще го постигнеш, без да изобличиш виновниците?

— С хитрост и подлост, Тони — отвърна Прайс. — Отрязваме главите на многобройните змии и оставяме телата на влечугите да се мятат и унищожават едно друго.

— Твърде поетична метафора, младежо — засмя се Скофийлд. — Ще рече човек, че си завършил литература в Харвард.

— Не знаех, че имат такъв факултет.

— Може ли да ви помоля да престанете с игрите — строго се намеси Лезли Монтроуз, като се обърна към шефа от МИ-5. — Джеф, според мен Тони има право. Как ще обезвредим кръга Матарезе, без да го изобличим?

— Ще ти отговоря, Лезли, след като изслушаме Брандън. Хайде, старче. Като оставим настрана Атлантик Краун и успеха ти, който приветстваме макар и неохотно, какво друго постигна?

— Кажи им ти, любов моя — обърна се Брей към Антония. — Тя помни успешните ми ходове, а аз не държа да се перча и да потискам младоците.

— Този път дори аз бях поразена — призна Тони. — От материалите, които откри и преснима от архива на Атлантик Краун, на фона на компютърно обработените данни за по-крупните обединения, погълнатите компании и принудително изкупените, той обработи всички данни и възстанови основната схема, след което подготви както бихте я нарекли „операция ужилване“ в хотела в Ню Йорк заедно с

Франк Шийлдс. — Антония обясни, че съпругът ѝ се срещнал лично с четиринайсет души, жадни за властта в Матарезе, най-влиятелни бизнесмени в Америка. — Четирима от най-големите играчи, които биха отrekli, че се познават лично, се срещнали след разговорите с Брей в ненатрапчив ресторант в Ню Йорк. Хората на Франк Шийлдс ги заснели отдалеч. Информацията е систематизирана.

— Добра работа, Брандън! — възкликна Уотърс. — А сега да те запозная с развитието на събитията тук, в Лондон. — Сър Джефри се изправи, спусна щорите, макар светлината на късния залез да не ги смущаваше. Застана зад диапроектора в единия край на масата и го включи. На екрана в отсрещния край се появи светъл квадрат. Уотърс натисна копчето за първия диапозитив. Това бе снимка на човек, втурнал се да бяга по някаква улица в Лондон, обърнал глава назад да се огледа. Мъжът бе сравнително висок, слаб, краката въздълги в сравнение с торса, облечен в строгия костюм на делови човек. Изражението на тясното скулесто лице говореше за изненада и страх. Следващите диапозитиви показваха как набира скорост, обръща се още два пъти, чертите на лицето му бяха вече изкривени от нарастващата паника. Диапозитивите завършваха със снимка, на която човекът правеше завой на пресечката; екранът побеля, след което изчезна и Уотърс запали неоновите лампи, монтирани в тавана. Сър Джефри отново застана до стола си и заговори.

— Това е човекът, побегнал от апартамента на Аманда Бентли-Смайт, за която се установи, че е действащ наемник на Матарезе, тъкмо преди смъртта ѝ да стане обществено достояние. Разкрихме самоличността му, това е Ленард Фредерикс, високопоставен дипломат от Форин Офис. Телефонът му се подслушва и в момента е под двайсет и четири часово наблюдение на SIS, които работят заедно с нас по случая. Към днешна дата, от деня на тези снимки в Бейзуотър, не е установявал официален контакт с когото и да било, просто присъства като част от мебелировката в някой кабинет на Форин Офис. И въпреки това ние сме убедени, че той е главният човек за връзка с Матарезе.

— Защо не го приберем и притиснем с познатите ни средства? — гневно попита Прайс.

— Защото това ще бъде знак, който нямаме желание да дадем, по дяволите! — възкликна Скофийлд.

— Защо, ваше светейшество?

— Още сме твърде далеч! — настоя Брандън. — Ако голямата змия е в Амстердам, трябва първо него да пипнем. Унищожавайки човека-свръзка, означава да отрежеш пътя към големия успех.

— Може и да полудявам — рече подполковник Монтроуз, — но мисля, че разбирам какво иска да каже той.

— Аз също, макар да не ми е приятно да си го призная — потвърди Камерън Прайс. — Все едно да бърникаш електронен компас, по който да се ориентира пилот, загубил се в планините.

— Можеш да откриеш и по-красноречива метафора, младежо, но за главното имаш право. Нека невидимият хитрец, който може и да се окаже не толкова силен, колкото си мисли, да продължава да вярва, че разполага с пълната власт. Разклати ли се връзката му с реалността, той — или тя — ще изпадне в изолация. И тогава ти ще разчупиш кръга Матарезе. Ключът може да се съдържа в думите „К-Грахт“, открити в апартамента на Саймънд.

— Сигурен съм, че това е гласът на Беоулф Агът — тихо вметна Джефри Уотърс.

— Престани, Джеф, тук няма никаква мистерия. Хванеш ли се на тая работа, започваш с едрите камъни и постепенно стигаш до по-малките, а накрая, ако се наложи, до миниатюрните кремъчета. Човешкото поведение навсякъде е едно и също, ние с Таленков нямахме разногласия по въпроса.

— Беоулф Агът наистина има видение — отбеляза Камерън Прайс, сякаш говореше на себе си, макар да не изпускаше Скофийлд от поглед. — Да поговорим сега за камъните и кремъчетата. Какво ще правим, Брей?

— А, това е лесно — отвърна Скофийлд. — Ще се превърна в предан член на Матарезе.

— Какво?! — Четиримата се спогледаха изумени.

— Успокойте се, наистина ще стане много лесно. Предателят тук, уплетен в мрежата на Матарезе, Ленард Фредерикс, ще се срещне с пратеник от Амстердам... Господ ми е свидетел, разполагам с достатъчно информация, за да бъде представянето ми достоверно.

— Човекът просто служи като връзка, дяволски хитър трябва да е, но все пак е само елемент от веригата — рече Камерън. — Какво очакваш да ти каже той?

— Нямам представа. Зависи какви карти ще ми бъдат раздадени. Аз говоря, той реагира; задавам въпроси, той отговаря. Едно нещо обикновено води към друго, а то на свой ред към трето. Един вид тенис, в който наместо ракети ще използваме умовете си.

— И как тъй си въобразяваш, че ще излезеш победител в играта? — недоумяваше сър Джефри.

— Той не ме познава, единствените снимки на неотразимото ми лице датират отпреди двайсет и девет години и се намират в архивите на Управлението. А тук не съм се появявал... колко... да са били най-малко двайсет и пет години, тъй че той няма откъде да ме познава.

— Нямам желание да подхранвам самочувствието ти — обади се Камерън, — но репутацията ти определено предхожда появата ти тук. Дори Паравачини, докато те кълнеше да се провалиш в ада, призна колко разностранни са способностите ти. Щом той, италианецът, ръсеше такива хвалебствия по твой адрес, добре ще е да приемеш, че всички привърженици на Матарезе в Европа знаят кой си и на какво си способен.

— Пък и няма да им е трудно да се доберат до хора, присъствали в Чезапийк или Перегрин — додаде Лезли. — А те са в състояние да дадат точно описание на външността и поведението ти.

— Освен това, Брей — решително се намеси Антония, — Франк Шийлдс открито призна, че Матарезе имат човек дори вътре в ЦРУ!

— Нека най-напред отговоря на госпожа подполковника. — Брей кимна и се усмихна на Монтроуз. — Ще трябва просто да проявя повече от обичайната изобретателност, нали? А що се отнася до твоето опасение, любов моя, в момента, когато Жмичката научил, че Кам ме е открил, всички данни за твоя благоверен, включително снимки, досиета и тъй нататък са били изнесени от Управлението и заличени от компютрите.

— Не си съвсем точен — прекъсна го Лезли. — Аз получих основното ти досие, а също и Ев Бракет.

— И оперативният термин е „ограничен достъп“, нали?

— Вписаната информация е напълно достатъчна. Бих те открила в голяма тълпа, ако се наложеше. Също и Тони.

— И какво направи с този материал, подполковник?

— Онова, което ни бе наредено по време на инструктажа. Ние с Бракет заедно изгорихме предадените ни копия.

— И кой друг не е имал достъп до тях?

— Не, разбира се. Това бе информация за ограничено ползване.

— Предполагам, не си поддържала връзка с когото и да било от неуловимия кръг Матарезе.

— Моля те, Брандън, не мисля, че съм глупачка, затова и ти не се отнасяй към мен, като че ли таиш съмнения.

— Напълно съм съгласна с теб — обади се Антония.

— Не бих посмял — рече Скофийлд, — защото съвсем не си глупава, ти си изключително способна. Мисълта ми е, че с каквато и информация да разполагат онези от Матарезе, тя също е ограничена, твърде оскъдна и навярно пълна с преувеличения. Независимо от чара ми, хубавата външност и известна сръчност при боравенето с оръжия, ако ме погледнеш от страни, аз съм обикновен, прехвърлил шейсетте американец. Нещо като средностатистически екземпляр.

— Само ако прасетата прелетят край Луната, а кравите започнат да дават бърбън — меко отбеляза Прайс, като поклати глава.

Срещата със служителя от Форин Офис Ленард Фредерикс, втори директор на отдел „Преговори по въпросите на европейската икономика“, бе подготвена в пълна секретност и с присъщата деликатност, с която сър Джефри Уотърс бе прочут в средите на професионалното разузнаване. Началото бе сложено с една напълно рутинна молба до Форин Офис. Тя предвиждаше високопоставен директор от въпросния отдел да приеме виден американски banker, изразил възмутено оплакване от политиката на външното министерство на Великобритания във връзка с приемането на валутните курсове, диктувани от Европейската общност, наместо тези на Световната банка. Това било пагубно за американските инвестиции, а следователно и за очакваните печалби.

Обвинението звучеше не по-малко глупаво от твърдението, че са се появили крави с уиски във виметата наместо мляко, ала поднесено в псевдоакадемична многословна форма, звучеше приемливо за бюрократите.

— Помогни ми, стари приятелю.

— И как предвиждаш да стане това, Джефри?

— Разпрати доклади за сведение из цялото министерство. Банкерът се казва Андрю Джордан, а целта ни е Ленард Фредерикс. Натовари го той да отговаря за Джордан.

— Мога ли да задам някой и друг въпрос?

— Съжالياвам, поверителна операция.

— „Операция ужилване“, така ли да разбирам?

— Вече ти казах, никакви въпроси.

— Ще трябва да отразя всичко в дневника. Не можем да допуснем да бъдем злепоставени.

— Пиши каквото намериш за добре, просто го направи, стари приятелю.

— Не би ме помолил, ако не беше от първостепенна важност. Смятай, че е готово, Джеф.

„Андрю Джордан“, известен по-скоро с прозвището си Беоульф Агът, бе въведен в кабинета на Ленард Фредерикс от секретарка. Високият слаб мъж се изправи, заобиколи бюрото си, след което въодушевено поздрави прочутия, както разправяха, американски банкер.

— Не бих казал, че ми е приятно да се срещаме тук — заяви човекът, назовал се Джордан. — Знам какво нещо е кабинетът, разполагам с дващсет и шест в различни градове на Щатите. На две преки оттук има бар, кръчма, както ги наричате вие, казва се „Лъвът“ или нещо подобно.

— „Лъвът на свети Георги“ — откликна Ленард Фредерикс. — Може би предпочитате да говорим там?

— Да, наистина, стига вие да нямате нищо против — рече Джордан-Скофийлд.

— В такъв случай така и ще направим — съгласи се бюрократът. — Стига на вас да ви бъде удобно. Вие вървете, аз ще се погрижа за нещата тук и ще ви последвам. Ще се срещнем там след половин час.

„Лъвът на свети Георги“ бе типична за Лондон кръчма: мебели от масивно дърво, включително и столчетата на бара, а светлината, за разлика от дима, бе оскъдна, накратко казано, идеалното местенце за жадни хора като Брандън Алан Скофийлд. Той се настани на маса в предната част, близо до изхода, поръча си питие и зачака пристигането

на Фредерикс. Директорът от Форин Офис пристигна с куфарче. Тревожно огледа обстановката на мъждивата светлина, додето не забеляза странния американец, непожелал да разговарят в кабинета му. Отмина няколко маси и се настани срещу Андрю Джордан. Започна да говори и в същото време отвори куфарчето си.

— Проучих повода за вашето оплакване, господин Джордан, и макар да разбирам мотивите ви, все още не зная какво бихме могли да направим ние.

— Защо да не ви поръчам едно питие? Добре ще ви дойде, повярвайте.

— Моля?

— Нали знаете как работим ние — подхвърли Беоулф Агът, като даде знак на келнера. — Какво ще пиете?

— Малък джин с тоник, благодаря. — Скофийлд даде поръчката и Фредерикс продължи: — Какво искате да кажете... кой как работи?

— По заобиколни пътища, би бил най-добрият отговор. Оплакването е пълна глупост. Нося ви заповеди от Амстердам.

— Какво?

— Хайде, Ленард, нали сме от една и съща страна. Как, мислиш, щях да стигна до теб, ако Амстердам не беше направил необходимото? — Келнерът се върна с питието на Фредерикс. Времето бе изчислено идеално. Очите на човека от Матарезе бяха ококорени, изразяваха недоверие и страх. Келнерът се оттегли и преди още предателят да проговори, Скофийлд го изпревари. — Твърде находчиво, бих казал. Оплакването може и да е пълна измама, но немалко банкери отвъд Ламанша вярват в него, а аз също съм banker, проверете в компютрите си. Но аз съм и нещо друго. Получавам инструкции директно от К-Грахт в Амстердам.

— К-Грахт?... — Устната на Фредерикс увисна, страхът замести смътното опасение в очите му.

— Откъде другаде? — невъзмутимо продължи Беоулф Агът. — Аз съм този, който разпердушини офисите на шефовете в Атлантик Краун... нашите офиси... и после всичко отлетя за Холандия...

Шпионинът на Матарезе изглеждаше, сякаш всеки момент ще рухне, всяко колебание бе изчезнало, владееше го единствено страхът.

— Какви заповеди носите от Амстердам... от К-Грахт?

— Като начало, не се свързвай с никого. Аз съм единственият куриер, на никой друг не се доверявай. Предизвикахме този проблем във Форин Офис да тлее поне няколко дни, като всеки от тях ще ни приближава до целта...

— Която не е толкова далеч — прекъсна го Фредерикс, сякаш за да подчертае собствената си значимост.

— А сега е мой ред да задавам въпросите, Ленард — процеди Джордан-Скофийлд тихо, заплашително. — Откъде ти е известен денят, който съвпада с постигането на целта? Той се пази в пълна тайна, много малко сме онези, които го знаем.

— Чувал съм... пристигат слухове от Амстердам, предадени на неговите най-доверени агенти.

— Какви слухове?

— За пожарите, пожарите в Средиземноморието.

— От кого знаеш за тях?

— От Гуидероне, разбира се! Преведох го през лондонските лабиринти, всичко му показах!

— Джулиан Гуидероне? — Този път Скофийлд остана изумен. — Наистина е жив — едва чуто прошепна Брандън.

— Какво казахте?

— Нищо... Какво ти даде право да потърсиш Гуидероне?

— Не съм го търсил аз, той ме откри чрез Амстердам! Как бих могъл да го питам за каквото и да било? Та той е синът на Пастирчето, водачът на нашето движение!

— Искрено ли вярваш, че е в състояние да отстрани Амстердам при всичките му невероятни възможности?

— Възможности? Парите са необходим смазочен материал, жизненоважен, но не по-значим от способността да се посветиш на делото. Гуидероне е в състояние да отнеме властта на Амстердам само с няколко думи, изрично го подчерта... Господи, това се случва и сега, в момента, нали? Ако ми се забранява да търся начин за връзка, той иска да ми каже нещо.

— Джулиан ще остане доволен от проникателността ти — тихо го окуражи Скофийлд, вперил очи в неговите. — Каза ми, че си способен, много способен дори, а и човек, на когото може да се има доверие.

— Мили Боже! — Шпионинът на Матарезе погълна на една глътка питието си, след което се приведе напред и заговори с нисък, напрегнат, поверителен тон. — Мисля, че разбирам — поде той. — Господин Гуидероне често споменаваше, че Амстердам става твърде самонадеян. Той знае колко голямо е богатството му, основано на наследеното от барон Матарезе, ловки тактически ходове и най-вече контакти в световен мащаб.

— Както обикновено, Джулиан е бил прав.

— Следователно, Андрю Джордан, вие не сте куриер от Амстердам, вие сте пратеник на господин Гуидероне.

— Отново ще повторя, проницателен човек си Ленард. — Този път Скофийлд се наклони напред. — Познаваш ли Суонсън и Шварц?

— От Ню Йорк? Естествено, това е посредническата компания на Албърт Уайтхед. Често съм пътувал дотам... по поръка от Амстердам.

— В такъв случай познаваш адвокат Стюарт Никълс.

— Обикновено той говори.

— А Бен Уолбърг и Джеймисън Фаулър?

— Банково дело и енергийни компании...

— Ясно — прекъсна го Скофийлд. — В такъв случай разбираш какъв размах вземат събитията. Свържи се с тях и им предай какво съм ти казал, но не споменавай името ми. Джулиан ще се вбеси, ако го сториш. Обясни им, че от анонимен източник си получил инструкции да се дистанцираш от Амстердам. Попитай ги дали и те са известени.

Албърт Уайтхед, главен изпълнителен директор на „Суонсън и Шварц“, затвори телефона и се обърна към Стюарт Никълс, адвокат на посредническата фирма, който в същото време остави слушалката на деривата.

— Какво става, Стю? По дяволите, какво става?

— Господ е свидетел, че поне се опита да разбереш, Ал, аз самият не бих се справил по-добре. Ленард не пожела да каже и думичка повече, просто изложи фактите, нищо друго.

— Едно поне е сигурно, Стюарт. Той говореше истината. — Секретарската уредба пред Уайтхед запиука; мъжът натисна някакво копче и заговори: — Какво има, Джанет?

— Време е за конферентната връзка, сър.

— О, да, спомням си, но май бе уговорена за по-ранен час. С кого ще разговарям? Май не ми каза.

— Закъсняхте за обяд, просто нямаше кога.

— Добре де, с кого ще говоря все пак?

— Господин Бенджамин Уолбърг и господин Джеймисън Фаулър.

— Сериозно? — Уайтхед погледна към адвокатата със застинало лице.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Заместник-директорът Франк Шийлдс разкъса плика с надпис ДА НЕ СЕ КОПИРА и собственото му име на първа страница и плъзна поглед по редовете. Подписа разписката на куриера, който се увери, че металната пломба е непокътната, след което се върна на бюрото си. Започна отново да чете, този път напълно съсредоточен.

Шестте страници представляваха точен запис на разговори по частни, предполагаемо обезопасени откъм подслушване телефони, собственост на Албърт Уайтхед, Стюарт Никълс, Бенджамин Уолбърг и Джеймисън Фаулър. Това бяха четиримата от Матарезе, събрали се в малкия уединен ресторант в Ню Йорк след шокиращите срещи с Уилям Клейтън, с прозвище Беоулф Агът, Андрю Джордан или Брандън Алан Скофийлд, ако щете. Да се проникне в защитени от подслушване телефони не представляваше затруднение за техниката, с която разполагаше правителството.

Въпросните лица използваха почти директни изрази. Човек оставаше с чувството, че всеки в някакъв момент бе забравил най-важното: макар че са платени хиляди долари, въпросната телефонна линия винаги можеше да бъде подслушвана.

Независимо от всичко всеки от тях бе останал като гръмнат при заповедта да избягват Амстердам, когато те съвсем аматьорски назоваваха А.М. Долавяше се неподправен ужас, примесен с трескаво любопитство, а и немалка доза страх от насоката, в която бе поело тяхното „предприятие“. Ето как се бе стигнало до решението да се срещнат след два дни в малък луксозен хотел в Бърнардсвил, кварталът на богатите в Ню Джърси. Предвиждаше се резервациите да се запишат на фирма „Дженезис“, а частните им самолети да кацнат на летище Мористаун, на дваайсет мили от мястото.

Оперативният отдел на ЦРУ, който разработваше всякакви схеми на проникване, се захвана да работи, без да е наясно с целта, което бе обичайна практика. Дженезис Къмпани щеше да получи четири набелязани апартамента и конферентна зала. Екип на отдела пристигна

в хотела и с нужната дискретност постави навсякъде подслушвателни устройства.

Франк Шийлдс вдигна слушалката на своя телефон със скрамблер и набра Лондон, обезопасения номер на Джефри Уотърс в сградата на МИ-5.

— Вътрешна сигурност — произнесе глас от Англия.

— Здравей, Джеф, тук е Франк.

— Нещо ново, старче?

— Бодни още едно перо в короната, украсяваща главата на Скофийлд. Неговите четирима, по-точно вече петима кандидати клъвнаха. За четиримата сме сигурни. Определиха си среща, мястото е подсигурено от Оперативния ни отдел. Повярвай, паниката ги е стиснала за гушите.

— И как го постигна, дявол да го вземе? — възкликна сър Джефри.

— Без никакво затруднение, естествено — отвърна Шийлдс. — Толкова много от нас са привикнали със сложните ходове на секретността и завоалираните действия, че вече пренебрегваме прекия подход. В каквато и роля да се преобразява, Брандън отхвърля сложните ходове, диктувани от необходимостта от прикритие, и с максимална бързина поставя примката, преди още жертвата да е съобщила какво става.

— Това ми се струва най-бързият начин към разкриването на всеки агент — рече Уотърс.

— Съгласен съм, но ние с теб не носим прозвището Беоулф Агът. Пак ще се чуем.

— Дръж ме в течение, Франк.

Сър Джефри си погледна часовника; отново бе закъснял за вечеря, затова се обади на съпругата си Гуинет.

— Съжалявам, момичето ми, позабавиха ме тук.

— Предполагам, по проблем, който нямаш право да обсъждаш, Джеф.

— С една дума, да.

— В такъв случай остани колкото се наложи, скъпи. Готвачката ще запази вечерята ти на топло. Не забравяй да вземеш ръкохватките,

преди да я извадиш от фурната.

— Благодаря ти, Гуин, наистина съжалявам.

— Не ти се сърдя, Джеф, просто хвани най-сетне ония негодници. Клайв е направо съсипан, нищо не е в състояние да го извади от депресията. Сега е тук, при мен.

— Може доста да се позабавя...

— Както и да е, аз трябва да се погрижа за Клайв. Ще го настаня в някоя от стаите за гости.

Уотърс остави слушалката и се запита дали да не вечеря някъде навън, за да си спести досадното хленчене на шурей си поне до следващата сутрин. Вдигна слушалката на вътрешната централа и повика охраната, най-опитните патрули, които го пазеха когато се появеше опасност от опит за покушение. Не биваше да допуска смъртната присъда, издадена от дон Карло Паравачини.

Тримата от охраната се явиха в защитно облекло, на което сякаш прилягаше смъртоносното автоматично оръжие.

— На вашите услуги, сър — рече водачът на групата, огромен мъжага, чиито широки мускулести рамене опъваха докрай униформата. — Всички околни покриви са проверени. Готови сме да тръгнем.

— Благодаря ти. Според мен повечето от тия мерки са ненужни, но другите не споделят това мнение.

— Ние сме другите, сър — рече водачът. — Застрашен е човешки живот, а ние сме тук да предотвратим изпълнението на заплахата.

— Много съм ви признателен. Дали ще нарушим правилата, ако поспрем някъде за вечеря, да речем в „Симпсънс“. Аз черпя, естествено.

— Съжалявам, сър. Заповедта гласи да ви придружим директно до дома ви и да изчакаме там, докато ни сменят.

— Май ще ми се прииска да ме гръмнат — промърмори сър Джефри.

— Моля, сър?

— Няма значение — въздъхна Уотърс, като си облече сакото. — Хайде, да вървим.

Охраната отвори дясното крило на входната врата на първия етаж. Двама от групата се втурнаха навън и заеха позиция отляво и отдясно, с готово за стрелба оръжие. Водачът кимна на Уотърс — знак

да побърза към бронираната кола, паркирана до тротоара. Сър Джефри се затича.

Внезапно от мрака се появи черна лимузина, зави иззад ъгъла със спуснатото задно ляво стъкло на прозореца. В тъмното открито пространство се насочиха дулата на автоматично оръжие, отривисти гърмежи изпълниха нощта. Първите двама от охраната паднаха възнак, на гърдите им зейнаха кървави петна. Водачът на групата блъсна с тяло Джефри Уотърс, претърколи го надолу по стъпалата, додето стигнат бордюра зад бронираната кола. Макар да реагира със светкавична бързина, мъжът почувства как лявото му рамо се раздробява от куршумите, заседнали в мускули и кости. Той вдигна дясната си ръка и стреля в отдалечаващата се лимузина. Усилието се оказа безплодно; раната в рамото му попречи да използва лявата си ръка за опора. Мъжът се свлече, закривайки с тялото си сър Джефри.

От вътрешността на сградата се спуснаха хора, привлечени от шума на стрелбата, всички въоръжени. Оглеждайки кървавата сцена, служител на средна възраст започна да дава нареждания с тих, но нетърпящ възражение глас.

— Повикайте полиция, обадете са за линейка, спешност първа степен... Вдигнете по тревога Скотланд Ярд.

Бавно, подпомогнат от новодошлите, Джефри Уотърс се надигна задъхан, с все още разтърсвано от тръпки тяло, но напълно овладян.

— Какви са жертвите? — попита той.

— Двама от охраната са мъртви, водачът е лошо ранен, но ще сложим турникет на лявата му ръка — отвърна някакъв служител, който като че ли бе най-близо до възрастта на Уотърс.

— Негодници! — тихо и гневно произнесе сър Джефри, извади клетъчния си телефон и набра номера на хотела, в който бяха запазени стаи за Прайс и Монтроуз.

— Стая шестстотин.

— Ало — обади се Камерън Прайс.

— Вашите познайници от Матарезе преди няколко минути направиха опит да изпълнят смъртната ми присъда, издадена от Паравачини. Това ни струва двама загинали и един тежко ранен.

— Исусе Христе! — ревна Кам. — Ти добре ли си?

— Понатъртих тук-там застаряващото си тяло, ожулих си и лицето в паважа, иначе мога да се движа и беснея от гняв.

— Напълно те разбирам. Какво можем да направим ние? Да дойдем ли при теб?

— За нищо на света! — рязко го пресече Уотърс. — Онези от Матарезе сигурно са пуснали копои да огледат жертвите, пък и никой не знае, че сте в Лондон. Не смейте да припарвате тук!

— Ясно. Ти какво ще предприемеш?

— Първо, опитвам се да събера мислите си. А после, като се има предвид, че убийците дойдоха с черна лимузина без регистрационен номер, смятам да разпердушиня всички фирми за коли под наем в Лондон и околностите.

— Разбира се, с това можеш да започнеш, но колата сигурно е крадена.

— Ще проверим и полицейските доклади, естествено. Ти просто си стой на мястото и поддържай връзка единствено с мен и Брандън.

— Как напредва Скофийлд?

— Много добре. По-късно ще научиш подробностите. А дотогава тоя приятел ще натрупа чутовни сметки от румсървиса в „Савой“, съперничат му като че ли само един-двама арабски шейхове с многобройните си съпруги.

— На Брей винаги може да се разчита. Човек с разностранен талант.

Малкият хотел в „ловния район“ на Ню Джърси, макар и отдалечен, бе удобно разположен между игрище за голф на около километър отдясно на пътя и конюшните за ездитни коне на същото разстояние отляво. Всеки от посетителите притежаваше членска карта отпреди не едно и две поколения, а семействата на новите кандидати биваха проучвани най-старателно. Малцина биваха приети, тъй като синовете и дъщерите на някогашните членове попълваха бройката, което се смяташе за напълно естествено. Самият хотел представляваше кокетна постройка, чиято архитектура по-скоро следваше традициите на Нова Англия, отколкото на Ню Джърси. Отвън се виждаха три етажа, обшити с бяло дърво, а входът на първия етаж имаше колони от двете страни, крепящи скосения покрив на веранда с обичайния бронзов орел над вратата. Във вътрешността погледът непрестанно се спираше в мебели от тъмен бор, лъснати до блясък лампи на бронзови

поставки и малки полилеи. Заедно със застлания с дебел килим приеман салон и не тъй внушителния ъгъл, отделен за рецепция, малкият хотел създаваше чувството за добре поддържан уют. В по-голямата си част гостите подкрепяха това впечатление. Повечето бяха представители на бялата раса, на средна или по-напреднала възраст, облечени скъпо и привикнали с усещането за власт, както придобита, така и наследена.

Към персонала бе добавен още един човек, въпреки нежеланието на управата. Молбата за тази услуга, придвижена по каналния ред посредством Централното разузнавателно управление, не търпеше възражение. В деня преди да пристигнат четиримата посветени в делата на Матарезе, в телефонната централа се появи нова служителка. Всички външни и вътрешни разговори на четиримата гости предстоеше да бъдат прехвърляни на нейния пост, където бе инсталирано триканално записващо устройство. Жената бе около четирийсетгодишна, любезна и с приятна външност, както го изискваше тукашната атмосфера, и се представи с името госпожа Кордел.

Новоназначената прегледа доставеното оборудване, провери всички монтирани устройства за подслушване, промени местата на някои, за да осигури по-добро приемане, и си легна рано. През следващите два дни почти не се предвиждаше време за сън, тъй като свръхсекретната операция не допускаше госпожа Кордел да ползва заместник. Тя бе единственият агент-оператор на ЦРУ с пряк достъп до заместник-директора Франк Шийлдс.

Утрото настъпи в ловните полета на Ню Джърси, росата по окосеното игрище и пасищата заблестя на слънцето и ето че четиримата съзаклятници започнаха да пристигат, на точни интервали от половин час. Кордел нямаше представа кой как изглежда, тъй като на входа не бяха монтирани телевизионни камери; от друга страна, външността на тези хора изобщо не я интересуваше. Тя просто искаше да чуе гласовете им, които щяха да бъдат записани върху изометрични устройства, за да бъдат идентифицирани по тембър. Обажданията започнаха, първото бе от Джеймисън Фаулър, който позвъни в стаята на адвокат Стюарт Никълс.

— Тук е Фаулър, Стю. Да се срещнем в моя апартамент, да речем, след дващсет минути. Удобно ли ти е?

Гласът записан и идентифициран.

— Разбира се, Джим. Ще се обадя на останалите.

Гласът записан и идентифициран.

— Моля?

— Тук е Стюарт, Бен. Среща в стаята на Джеймисън след дващсет минути, съгласен?

— Може малко да позакъснея — отвърна банкерът Бенджамин Уолбърг. — Объркал се е някакъв трансфер от Лос Анжелис през Лондон за Брюксел. Някой идиот е сбъркал кода за достъп. Скоро ще го пипнем.

— Да, моля? — каза Албърт Уайтхед, главен изпълнителен директор на „Суонсън и Шварц“.

— Тук е Стю, Ал. Фаулър иска да се съберем в неговия апартамент след около дващсет минути. Аз приех.

— Не се съгласявай така прибързано — прекъсна го борсовият посредник от Уол Стрийт. — Кажи му, че на мен ми е нужен един час!

— Но защо, Ал?

— Да речем, че нямам доверие на тия копелдаци.

— Твърде грубо казано, Ал...

— Такава е играта, адвокате! Вместо да ровиш нос в прашните законници, погледни каква е действителността. В няколко пункта вече влиянието ни отслабва и това не ми харесва. Комо не отговаря, а сега пък Амстердам е изолиран. Какво става, по дяволите?

— И ние не знаем, Ал, но това не е причина да страним от Фаулър и Уолбърг.

— Откъде си толкова сигурен, Стюарт? Та ние сме вложили милиони... какво говоря... милиарди в това начинание. Един провал би означавал да останем без пукната пара!

— Фаулър и Уолбърг са на наша страна, Ал. И те са вътре, колкото и ние. Не ги настройвай срещу нас.

— Така да бъде, само че не ги оставяй те да решават кое кога да стане. Определиш ли час, който трябва да се спази, това означава власт, която аз нямам намерение да им предоставя. Кажи им, че ще дойда след около четирийсет и пет минути.

Всеки от гласовете бе записан върху лентите с няколко пътечки, надзиравани от госпожа Кордел. При всеки следващ запис гласовете можеха да бъдат мигновено идентифицирани. Госпожа Кордел се приготви за електронно наблюдение на квартета от Матарезе.

Прелюдията започна точно в 11, 02 ч. сутринта в апартамента на Джеймисън Фаулър. Прелюдия, защото в началото разговорът представляваше размяна на груби, враждебни думи между трима, а не четирима участници.

— Къде, по дяволите, е Уайтхет, Стюарт? — попита Уолбърг.

— Ще дойде, щом се освободи.

— И какво го задържа?

— Възникнал е проблем, подобен на твоя, Бен. Срив в преговорите по окончателните условия на едно сливане. Скоро ще оправи нещата.

— Това, за което сме се събрали, е далеч по-важно от някакво си проклето сливане!

— Той го знае не по-зле от теб, Джеймисън. Но да се горещите заради някакъв си половин час е излишно. Нищо няма да спечелим, само ще се отклоним от необходимата за момента насока.

— Празни думи! Юридически бръщолевеници.

— Ей, Уолбърг, враждебността с нищо няма да помогне.

— Съжалявам, Стю, но ти познаваш Уайтхед по-добре от всички нас. Ал винаги играе игрички. Навсякъде съзира претенденти за властта му.

— Едно обаждане по телефона и ти вече говориш за домогване до власт.

— Я престанете и двамата! Уайтхед е опак човек... винаги е бил такъв и няма да се промени.

— Не отивай твърде далеч, Фаулър — рече Стюарт Никълс. — Ал е не само мой клиент, той ми е приятел.

Размяната на нападки между тримата продължи дващест и две минути, след което пристигна и Албърт Уайтхед. Тонът на гласа му бе самото разкаяние.

— Безкрайно съжалявам, господа, наистина съжалявам. Наложих се да поискам преводач. Швейцарският немски е ужасен език.

— Швейцарски немски — с отвращение промърмори Фаулър и тежко се стовари във фотьойла.

— Не е зле да опиташ някой път да преговаряш на този език, Джеймисън — рече Уайтхед, като изгледа строго директора от сферата на енергийните компании. — Добро упражнение за ума е.

— Не си упражнявам ума с неща, от които не разбирам, Ал. Това не се отразява добре на бизнеса.

— Сигурно е така, ето защо имаш нужда от хора като нас. Такива, които тренират и поддържат умовете си, за да ти осигурят необходимото финансиране за твоите сливания и покупки на нови фирми.

— С вас и без вас пари винаги мога да намеря.

— Не бих казал, Фаулър — остро го прекъсна Уайтхед. — Нашата организация, или предприятие, ако предпочиташ да го назовем така...

— Назови ни кои сме всъщност, Ал — сопна се Джеймисън Фаулър, — или може би името те плаши?

— Ни най-малко, с гордост го произнасям... В Матарезе съществуват точни правила при осигуряването и предоставянето на капитали. Когато е възможно да бъдат проследени до първоизточника, могат да се използват само определени канали, канали, съобразени със законите на страната, в която ще бъдат усвоени. При крупен трансфер, когато е намесена фирма като моята... обикновено това е единствената фирма, както добре знаеш...

— Вие двамата няма ли да престанете да се перчите? — Притеснен не на шега, Бенджамин Уолбърг застана между Уайтхед и Фаулър, като местеше поглед ту към единия, ту към другия. — Овладейте манията си за величие, сега имаме много по-важни проблеми за решаване!

Страстите не се укротиха, ала разговорът тутакси се прехвърли върху повода да се съберат. И започна с първия въпрос на Албърт Уайтхед, отправен към неговия адвокат Стюарт Никълс.

— Какво става, по дяволите?

Отговорите бяха изстреляни почти едновременно, прибързани, противоречащи един на друг. Започнаха с обвинения по адрес на Амстердам заради недостатъчния контрол от позиция на силата и стигнаха до евентуалното предателство на отделни клетки от

структурата, движени от алчност и нежелание да се откажат от макар и ограничените си сфери на влияние. После обсъдиха ролята на Джулиан Гуидероне на фона на информацията, предоставена от Ленард Фредерикс от Лондон.

— Къде се намира Гуидероне в момента? — попита Албърт Уайтхед.

— Ако може да се вярва на слуховете, има къща някъде в източното Средиземноморие — рече Уолбърг. — Може и да е само слух, разбира се. Изглежда, никой не знае къде точно се намира.

— Имам известни връзки в разузнаването — додаде Никълс. — Ще видя дали могат с нещо да помогнат.

— Да ти помогнат да откриеш човек, чиято смърт е регистрирана преди двацет или дори трийсет години? — изсумтя Фаулър и се засмя подигравателно.

— Джеймисън — прекъсна го Уайтхед, — сам би се учудил, ако знаеше колко фалшиви смъртни актове се издават, за да бъдат опровергани само след няколко години. Например напоследък се шири слухът, че ти си бил Джими Хофа.

— Странен човек. — Фаулър се обърна към Уолбърг. — Да речем, че Стю измисли нещо, което е малко вероятно, но все пак, какво може да направи Гуидероне?

— Отговорът е: каквото си пожелае. А за мен няма пречка да си поръчам полет и да отида да говоря с Джулиан. Независимо от легендите, които се разправят за него, той е цивилизован човек, стига да си честен с него. Холандецът може и да говори смислено, но под лустрото е психопат.

— И все пак какво може да направи той? — попита Уайтхед. — Джеймисън разсъждава правилно...

— О, благодаря ти, Ал.

— Никога не съм казал, че си глупав, Джеймисън, просто възможностите ти за избор за ограничени. Този път не е така. — Уайтхед погледна към банкера. — Повтарям, Бен, какво може да направи Гуидероне, ако изобщо може да се стигне до него? Той не контролира Амстердам.

— Не забравяйте, че парите идват от Амстердам! — възкликна адвокатът Никълс.

— Да, естествено, парите — съгласи се Уолбърг. — И откъде дойдоха онези пари?... Няма значение, сам ще отговоря на въпроса. От дядо му, от огромните богатства на барон Матарезе, казвам богатства, защото са пръснати по всички краища на света. А кой е Джулиан Гуидероне? Откъде се е появил? И на този въпрос ще отговоря. Той е синът на Пастирчето, Николас Гуидероне, миропомазан от барона да изпълни делото на живота му, неговите мечти и намерения.

— Накъде, по дяволите, биеш, Бен? — прекъсна го Фаулър. — Говори по най-важния въпрос!

— Най-важният въпрос е твърде щекотлив, Джим, и опира до властта, съизмерима с парите, до които внукът има достъп.

— Най-добре ще е да ни обясниш мисълта си — предложи Стюарт Никълс.

— Истина, вечна като пророците от Стария завет и техните следовници, за които думите на пророците били свети, свещени.

— Можем да минем и без това упражнение по талмудизъм, Бен — възпротиви се Уайтхед. — Говорим за действителността тук и сега. Моля те, изразявай се по-ясно.

— Тъкмо затова истината е валидна и днес — гласеше енигматичният отговор на Уолбърг. — Защото датира от незапомнени времена... Знае се, че вашият Исус нямал и пукната пара, какво остава за богатство, което да пръска, за да накара хората да му повярват, ала половин век след разпъването му на кръста, половин век, християнството започва да се разпростира из тогавашния цивилизован свят. И новопокръстените държали в ръцете си богатствата на този свят.

— Е, и? — не се стърпя Никълс.

— Идеите, които той проповядвал, пророчествата му... мечтите му били възприети от онези, които вярвали в него. Не е известно да са преминавали пари от едни ръце в други.

— И какво? — на свой ред избухна Фаулър.

— Да предположим, че един от апостолите или дори самият Исус, изповядвайки се миг преди смъртта си, заявил, че всичко е било измама? Че всичко се свеждало до замисленото от един самомнителен егоист пътуване, с цел да се внесе разкол между евреите. Какво би последвало?

— Проклет да съм, ако знам! — отвърна гневно Уайтхед.

— Би настъпил смут в Християнското движение, хиляди готови да приемат вярата биха били загубени, а готовността им безсмислено пропиляна...

— За Бога, Бен! — настоя Фаулър, беснеещ отвътре, ала неспособен да помръдне в стола си. — Какво общо имат всичките тия измишльотини с нас?

— Ал донякъде е прав, Джим, твърде ограничено разсъждаваш.

— Просто се изясни, наместо да проповядваш, кучи сине!

— Напрегнете въображението си, господа — подкани ги Уолбърг, като стана от стола си, все едно банкерът поучаваше новоприети стажанти. Заговори бавно, отчетливо произнасяйки всяка дума. — Това е едновременно обединяване и конфликт между налични финансови ресурси и каналите на влияние, по които те трябва да потекат. Докато холандецът, внукът, действа във вакуум от мрак, далечен и недостижим, Джулиан Гуидероне, синът на миропомазаното Пастирче, кръстосва света, подлагайки на проверка и предлагайки подкрепа на воините на Матарезе. Логично е да приемем, че единият не може без другия, но в действителност воините, готовите да приемат новата вяра, се доверяват на онзи, когото виждат с очите си и познават. В крайна сметка влиянието взема превес над наличните парични средства по простата причина, че видението изглежда нещо познато. Фондовите борси по света потвърждават аргументите ми, както в позитивен, така и в негативен смисъл.

— Следователно искаш да кажеш — сякаш на глас разсъждаваше Албърт Уайтхед, — че Гуидероне е в състояние или да удържи целостта и да спаси собствените ни задници, или да взриви всичко, което означава да загубим онова, което ни се поднесе на тепсия.

— Тъкмо това казвам и аз. И нито за миг не си помисляйте, че и той не го знае.

— Открийте го! — кресна Джеймисън Фаулър. — Открийте тоя проклетник, сина на Пастирчето!

Опасявайки се, че Бахрейн крие опасности, Джулиан Гуидероне отлетя за Париж, като се погрижи Амстердам да узнае къде се намира и колко дълго ще остане там. Както и очакваше, отговорът на Матарайзен бе хладен, повече от красноречив: изкопаемото, известно

като син на Пастирчето, вече не бе на почит. Тъй да бъде. Почитта щеше да си възвърне, макар и след време, когато непокорният младок проумееше, че Амстердам не може да действа сам.

В късния следобед сборището на модния свят авеню Монтен гъмжеше от коли, най-вече таксите и лимузини, оставящи товара си от бизнесмени пред изящните им засенчени резиденции. Гуидероне стоеше край прозореца и наблюдаваше улицата долу. Следващите няколко седмици, разсъждаваше той, ще се превърнат в прелюдия към хаоса, прелюдия към почти глобалния контрол. Мнозина от онези, които сега бързат да слязат от автомобилите си и да стъпят на улицата на богатите, скоро ще бъдат изправени пред шокиращата загуба на финансова сигурност. Високи постове ще бъдат отнети, съвети на директори ще откажат обещани щедри обезщетения и крупни суми за пенсии, предпочитайки да се изправят в съда, наместо да въвличат поверените им корпорации в още по-безизходна икономическа катастрофа.

Независимо, а може би въпреки намесата на Ян ван дер Меер Матарайзен, всичко се движеше по план. Ван дер Меер не разбираше дълбокия смисъл, вложен в стиховете на Шекспир: „До изпълнението на един ужасен ход от първия му подтик промеждутъка изпълва видение или зловещ кошмар.“ Това видение, а може би зловещ кошмар, не биваше да се пренебрегва, то трябваше да бъде подложено на анализ и отхвърлено. Защото „ужасният ход“ трябваше да остане като даденост, нито прибързано действие, нито приемливо отлагане. Незабавната повсеместна координация бе от първостепенно значение; тъкмо вълната от шокиращи събития щеше да парализира развитите страни. Парализата, макар и временна, щеше да трае няколко седмици или дори месец; тя бе от най-голямо значение. Достатъчна бе като промеждутък, за да се появят легионите на Матарезе и запълнят вакуума.

Матарайзен трябваше да научи, че емоционалните колебания, колкото и да са възбуждащи, бяха недопустими. Това бяха просто неравности по големия булевард, който водеше към още по-величествената победа на Матарезе. И защо наглият копелдак не бе в състояние да го проумее?

Телефонът издрънча и стресна Джулиан. Единствен Амстердам знаеше този номер в Париж. Е, може би и няколко невероятно красиви

жени, предоставящи сексуални удоволствия срещу пари или скъпи бижута, но никоя от тях не знаеше къде се намира той в момента. Джулиан приближи масичката и вдигна слушалката.

— Да?

— Тук е Орел, господин Гуидероне.

— Как успя да се добереш до този номер? Длъжен си да поддържаш връзка единствено с Амстердам!

— Тъкмо от Амстердам го получих, сър.

— И кое е това изключително обстоятелство, принудило Амстердам да ти даде този номер?

— Не съм се разпростирал в обяснения, което е във ваша полза, струва ми се.

— Какво? Не си предложил дори обяснение на Кайзерграхт?

— Изслушайте ме, сър. Казах им... по-точно на него казах, че е наложително да се свържа с вас по въпрос, който не се отнася до начинанието. Аз съм лоялен съмишленик и затова не се усъмни в мен.

— И то с готовност, струва ми се. Очевидно аз вече не присъствам в неговия списък от най-значими приоритети.

— Което би било глупаво от страна на Амстердам, господин Гуидероне — едва не го прекъсна Орела от Вашингтон. — Та вие сте син на Пастирчето...

— О, да, да! — на свой ред не го остави да продължи Джулиан. — И тъй, защо ме потърси? Какво толкова се е случило?

— На всички нива в разузнаването се провежда дискретно проучване относно местонахождението ви.

— Та това е нелепо! Официален Вашингтон ме обяви за мъртъв преди толкова години!

— Някой смята, че все още сте жив.

— Онази воняща гадина! — ревна Гуидероне. — Беоулф Агът!

— Което означава Брандън Скофийлд, прав ли съм?

— Дяволски прав си. Къде е той?

— В Лондон, сър.

— Какво стана с нашия човек в Лондон? Беше получил заповед! Убийте кучия син!

— За нас е непонятно, а също и за Амстердам. Нямаме връзка с човека в Лондон.

— Ти чуваш ли се какво говориш?

— Сякаш е изчезнал.

— Какво?

— Всеки достъп до него е блокиран. Използвах всички възможности за достъп оттук, от Лангли, без никакъв успех.

— Какво става, по дяволите?

— Бих искал да мога да ви отговоря, господин Гуидероне.

— Това е дело на онова смрадливо прасе, Орел — мрачно заяви синът на Пастирчето. — Той е в Лондон, а аз съм в Париж, на половин час път със самолет. Кой ще направи първия ход?

— Ако това ще сте вие, сър, трябва да бъдете изключително предпазлив. Него го охраняват денонощно.

— И това е слабото му място, Орел, защото мен никой не ме пази.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Брандън Скофийлд, облякъл хавлията с надписа на хотел „Савой“, ядовито крачеше пред прозореца с изглед към Темза. Антония седеше край масата, сервирана от румсървиса, и опустошаваше подноса със закуската, която, според собственото ѝ твърдение, щеше да я принуди да гладува до края на седмицата. Отвън пред основното помещение на апартамента въоръжена охрана от трима наети от МИ-5 бодигардове патрулираше по коридорите. Те прикриваха оръжието си под бели униформи на камериери. Сменяха ги допълнителни наряди, спазващи работното време на персонала на хотела, като по този начин оставаха незабелязани.

— Господин Свински Задник ни е затворил тук като опасни зверове или по-скоро като прокажените от остров Молокай! — сопна се Беоулф Агът. — Поне да беше запазил някой по-просторен апартамент.

— По-големите апартаменти имат повече възможности за достъп. Джоф ти го обясни. Защо да рискува някой да предизвика суматоха и така да проникне при нас?

— Аз пък му обясних, че повечето входи означават и повече изходи — контрира Скофийлд. — Защо сами да ги елиминираме?

— Тук Джефри движи нещата. Отговорността е негова.

— Пак той измисли тая глупост да ни търси когато му хрумне, а ние да не можем да му звъним.

— Телефонните централи по хотелите записват всички външни номера, на които се звъни, за да има контрол върху разходите, пък и той няма намерение да рискува повече с клетъчните телефони заради възможността да бъдат засечени. Не и когато става въпрос за твоята особа.

— Повтарям ти, тук сме като в клетка. По-добре да ни бяха тикнали в затвора!

— Съмнявам се дали там обслужването по стаите е на същото ниво, да не говорим за другите удобства, Брей.

— Не ми се нрави. По-добър бях от тоя задник преди двайсетина години, а и сега съм по-добър.

— И все пак се надявам да признаеш, че твърде много го бива в онова, което върши...

— По-добре от него умея да се грижа за себе си — упорстваше Скофийлд като сърдит застаряващ пубертет. — Познати са ми примери за прекалено усложняване при подsigуряването на свръхсекретни операции. Да не би да си мисли, че истинските камериери по етажите са слепи, неми, а и слабоумни?

— Сигурна съм, че е обмислил този аспект.

Почукване на вратата накара Брей да прекоси стаята.

— Да, кой е?

— Госпожа Дауни... сър — прозвуча колебливият отговор. — Почистване на стаите.

— О, разбира се. — Скофийлд отвори вратата и остана изненадан да види насреща си възрастна жена, чиято висока стройна фигура, изправена стойка и изваяни аристократични черти изобщо не подхождаха на меката светлосиня униформа на камериерките от „Савой“, а и на задължителната прахосмукачка и парцали за бърсане, които носеше. — Влезте — додаде Брей.

— Моля ви, не ставайте — рече госпожа Дауни, като пристъпи в стаята и направи жест към Антония, която тъкмо се надигаше от масата за закуска.

— Не се притеснявайте — отвърна Тони. — Не мога да хапна и залък повече. Можете да изнесете всичко.

— Мога, но няма да го направя. Камериерът ще се погрижи... Бих искала да се представя. Засега името ми е Дауни, госпожа Дороти Дауни... чудесно, вдъхващо доверие име, сама си го избрах... и съм надлежно регистрирана в списъците на работещите в „Савой“, представила съм прекрасни препоръки, които се съхраняват в отдел „почистване по стаите“. Боя се, че това е нелепо; не бих могла и едно легло да оправя според възприетите порядки в хотела, дори от това да зависеше животът ми. Впрочем аз съм криптограф и в момента съм единствената ви връзка със сър Джефри Уотърс.

— Проклет да съм...

— Моля те, Брей... И как можем да се свържем с вас, госпожо Дауни?

— Ето номера — отвърна криптографът от МИ-5, като пристъпи към Антония и ѝ подаде малко листче. — Ще ви помоля да го запомните, след което да изгорите хартиятката.

— Ще ви повярваме и ще изгорим листчето, след като ни убедите, че този номер не се подслушва — сопна се Скофийлд.

— Вашата молба може само да ме радва... Това е директна безопасна линия, която заобикаля таблото на вътрешната централа и достига малкия офис, който хотелът ми предостави. Аз на свой ред разполагам с пряк чист достъп до сър Джефри Уотърс. Това задоволява ли ви като отговор, сър?

— Надявам се името ми да е гаранция, подобно на вашата сигурна линия.

— Брей!...

* * *

Изключително способната „госпожа Дороти Дауни, почистване по стаите“, се оказа денонощен дразнител за Скофийлд, но безупречна в работата си. Информацията се предаваше без проблеми между Уотърс, Брандън и Антония, Прайс и Лезли Монтроуз, настанени инкогнито в хотел „Блейкс“ в Роланд Гардънс. Подобно парченцата на картинна мозайка, поставени на място от невидими ръце, се очертаваха параметрите на следващия етап от стратегическия план.

Готвеха се да насочат усилията си предимно към Амстердам, използвайки като изходна точка нищожната информация, открита в апартамента на Майра Саймънд, която предстоеше да бъде повторно и далеч по-старателно проучена. Без отговор стоеше и въпросът с оборудването, откраднато от кабинета на Макдауъл в Уичита и натоварено на самолет за Амстердам. Благодарение на един незначителен служител от Атлантик Краун, изплашен да не го обвинят, ако допусне скъпото оборудване да бъде изнесено без фактура, те вече знаеха номера на полета на авиокомпания KLM. Предстоеше да бъдат разпитани служители на компанията, екипи от наземния състав и надзираването на товарните превози; все някой знаеше нещо, дочуто или видяно за хората, които са получили оборудването, или за колите, които са го откарали.

Ловците преобръщаха вече всяко камъче, тъй като Амстердам бе ключът за първата врата в символичния лабиринт на Скофийлд. Време бе да отворят тази врата и да надникнат зад нея. Данните бяха събрани и въведени в един-единствен компютър в МИ-5. Резултатите не бяха особено впечатляващи, но не бяха и безполезни. Взаимозависимостите водеха до връзки и асоциации; определени начини на придвижване стесняваха кръга на предпочелите ги; наемането на товарен самолет по международна линия при осигурени правителствени разрешения, предотвратяване на проверки и ограничения не бе по силите дори на обикновен мултимиллионер. В анализа включиха и всеки амстердамски канал, в който фигурираше буквата К, независимо от разположението; съществуваха десетки.

— Подгответе ми списък на живеещите край всеки един от тях — поръча сър Джефри на свой помощник.

— Хиляди имена ще попаднат в него, сър!

— Зная. Все пак включете основни показатели, където е възможно. Приходи, месторабота, семейно положение, това е добре като начало.

— За Бога, сър Джефри, изготвянето може да отнеме няколко седмици!

— Не би трябвало, а и честно казано, не разполагаме с такъв дълъг срок. Кой е връзката ни с тяхното разузнаване?

— Алан Пул, отдел Холандия.

— Кажу му да се покрие и да се свърже със своя човек в Холандия. Обясни му, че се налага да ползваме за прикритие наркотиците или контрабандата с диаманти... което му е по-удобно. Телефонните компании разполагат с подробни отчети на приходите, а и имат разработена система за разделяне на големите градове на региони. Нашите колеги холандци много лесно могат да получат достъп, а наш куриер ще отлети, за да получи материала. Както вече казах, имаме добра отправна точка.

— Ще бъде изпълнено, сър — рече помощникът, като се насочи обратно към вратата. — Веднага ще говоря с Пул.

Информацията, предоставена от Холандското разузнаване, се оказва огромна по обем. Екип от шестима аналитици от МИ-5 работи

трийсет и шест часа без прекъсване, отхвърли очебийно невписващите се в схемата, като запази дори онези, при които съществуваше само смътна вероятност. Хилядите бяха сведени до няколко стотици и процесът на обработка започна отново. От всички възможни източници бяха изискани досиета и полицейски доклади, на проверка бяха подложени безупречни и съмнителни банкови операции; компании, корпорации и всякакви други фирми бяха проучени дали не извършват съмнителни сделки, летателният и наземният персонал на летище Шифол в Амстердам бе разпитан от владеещи холандски агенти на МИ-5 относно товарния полет от Уичита, Канзас, САЩ. Един от тях предостави любопитна информация. Според записките на агента, ето как бе протекъл разговорът, между него и шефа на наземния екип по товарите.

Въпрос: Спомняте ли си този полет?

Отговор: Да, естествено. Разтоварвахме ненадписани кашони с техническо оборудване, за които липсваха товарителници... а и никой от митниците не се появи. За Бога, това можеше да се окаже всякаква контрабандна стока, дори ядрен материал, но никой от съответните служби не си направи труда да провери пратката.

Въпрос: Можете ли да си спомните кой потърси пратката, кой се подписа за нея?

Отговор: Това се прави вътре в хангара, на гишето за освобождаване.

В компютрите на въпросното гише не бе отбелязан полетът от Уичита. Все едно такъв самолет не само не бе пристигнал, а изобщо не съществуваше. Бележките на агента от МИ-5 продължаваха с разпит на персонала към митницата.

Въпрос: Кой бе дежурен онази нощ?

Служителка: Момент да проверя. Нямахме много товари за обработване, тъй че повечето хора си тръгнаха рано.

Въпрос: Кой остана?

Служителка: Според данните в компютъра, човекът се казва Арнолд Зелфт, от помощните.

Въпрос: От помощните?

Служителка: Разполагаме със списък на такива хора, обикновено пенсионирани бивши служители.

Въпрос: Къде мога да открия този Зелфт?

Служителка: Ще извикам списъка... Странно, този човек не фигурира тук.

Името Арнолд Зелфт не бе открито в никой от телефонните указатели на Холандия, нито като официално, нито като неофициално регистриран. Просто защото такъв човек не съществуваше.

Новопосочените данни стесняваха списъка от няколкостотин души до шейсет и трима. Отхвърлянето на останалите се основаваше на досиета, полицейски доклади, проучвания в компании и корпорации, разрастващи се финансови разкрития, както и повече или по-малко случайно събрана информация от съседни, приятели и врагове. Аналитиците на МИ-5 продължаваха да се ровят; за момента на базата на допълнително включени фактори елиминираха доскоро перспективни възможности. Имената и адресите бяха сведени до шестнайсет, организирано бе двацет и четири часово наблюдение.

След първите четирийсет и осем часа екипите, включени в наблюдението, докладваха поредица от необичайни събития. Шест двойки от каналите с буква „К“ отлетяха за Париж, отседнаха в различни хотели, но според информация от вътрешните телефонни централи поддържаха връзка помежду си. Трима съпрузи предприеха делови пътувания, към двама от тях вечер се присъединяваха жени, които оставаха и да пренощуват, третият поглъщаше невероятни количества алкохол, като се докарваше до безсъзнание след края на деловия ден, оставяше се в компанията на напълно непознати, след което изчезваше с мощна кола нанякъде в провинцията. Бил ли е пиян, или се е преструвал?

Останалите, които наблюдаваха, бяха четири двойки, една прехвърлила средната възраст вдовица и двама неженени мъже. Също като другите, и те бяха богати, а влиянието им осигуряваше достъп до висшите, средните или нисшите правителствени кръгове. Източниците на огромните им доходи представляваха сложна и трудна за разнищване загадка. Това се отнасяше особено за двамата неженени

мъже, единият от които бе господин Ян ван дер Меер, обитаващ прекрасна стара къща край Кайзерграхт. Докладите го описваха като световен финансист с неразкрити до момента вложения из цял свят, холандски вариант на разгърналия се в световен мащаб находчив капиталист.

Пробив! Последван от втори!

Първият бе осигурен от един от владеещите холандски агенти на МИ-5, който се представял из квартала от името на козметична фирма. В разговор с най-близките съседи на Ван дер Меер човекът бе научил, че лимузини на една определена компания често спирали пред къщата му. Запитана какво може да каже по въпроса, службата за отдаване лимузини под наем отрече да познава човек на име Ян ван дер Меер, а и в компютрите ѝ нямаше запис, че е наемал кола на компанията. Секретно проучване разкри, че агенцията за отдаване на лимузини под наем е собственост на компания „Аргус Пропъртис“, която се оказа сред едно от многобройните вложения на Ван дер Меер и измамата, макар навярно да можеше да бъде обяснена, оставаше смущаващ факт. Налагаше се продължаване на разследването. А къде щеше да отведе то?

Вторият пробив бе отчасти подарък от съдбата, отчасти се дължеше на технологичните възможности за кръстосан анализ дори на факти, погребани в миналото. На всичкото отгоре разкритието бе тъй съществено, че отстраняваше необходимостта от по-нататъшно разследване. Бяха открили къщата край канала с буква „К“. Номер тринайсет на Кайзерграхт, „канала на цезарите“.

Компютър в Холандското разузнаване улови индикация, която често означаваше изтриване на стар запис. Старият запис в случая бе отпреди двайсет и четири години. Обявено бе компютърно издирване, което да покрие всички правителствени и съдебни записи назад във времето, докато бъдат открити тъкмо изтритите данни. Двайсет и четири години. Оказа се сведение от Гражданския съд на Амстердам, отдел титли и имена. Поде се второ, непосредствено разследване на съдебните архиви, документът бе изровен и подложен на спектрографски рентгенов анализ. Откриха се и изтритите думи.

Деветнайсетгодишен студент по право в Университета на Утрехт бе променил името си, използвайки напълно законна процедура, или по-точно казано, бе променил името си, заличавайки последната му

част. От този ден нататък той вече се казвал Ян ван дер Меер, а не както било истинското му име Ян ван дер Меер Матарайзен.

Матарайзен.

Холандският вариант на Матарезе.

Последното парченце от влудяващата мозайка бе застанало на мястото си.

Джулиан Гуидероне се регистрира под името Паравачини в Лъндън'с Ин в Парк Хотел. Изисканите хотели познаваха Паравачини като една от най-богатите фамилии в Италия, достойна за най-доброто обслужване. За да изпълни целта на посещенията си в Англия — простиичко казано, да осигури смъртта на Брандън Алан Скофийлд, с псевдоним Беоулф Агът, — Джулиан трябваше да открие човека на Матарезе в Лондон, някой си Ленард Фредерикс, който според думите на наемника им в Лангли, „сякаш е пропаднал вдън земя“.

Е, все пак човек като Фредерикс не можеше да изчезне просто така. Би могъл да измисли неопровержимо обяснение за временното си отсъствие, но никога не би изчезнал. Независимо от жестоката и напълно реална заплаха, като например заплахата от неочаквана светкавична екзекуция, услугите му бяха невероятно добре платени и подобно на мнозина от колегите си в подземния свят, поддържаше никому неизвестен начин на живот, на който би завидял и саудитски принц. Впрочем Гуидероне не се ограничи с наемниците на Матарезе; разполагаше със собствени източници. Един от тях бе съпругата на Ленард Фредерикс, хваната в капана на един ужасен брак, от който не можеше да избяга. За да предотвратят евентуалното ѝ проследяване, те се уговориха да се срещнат в залата с ислямската колекция на музея „Виктория и Албърт“, за която се знаеше, че е обект на интересите на съпругата.

— Известно ви е, че Ленард рядко споделя с мен подробности около пътуванията си — заяви внушителната Марша Фредерикс, когато се настаниха на мраморната пейка в музея. Изложбената зала бе изпълнена със студенти и туристи. Джулиан държеше под око входната арка; беше готов да стане и да се отдалечи при първия знак, че ги следят. — Предполагам, отлетял е до Париж, за да навести любимите

си тържища на жива плът, естествено, под предлог, че провежда някое икономическо проучване.

— Каза ли кога ще се върне?

— О, беше необичайно словоохотлив, обяви, че се прибира утре. Както обикновено, аз трябва да стоя на телефона, затова ми каза точния ден. Ще приготвя печено, очакваме да ни гостуват негов колега със съпругата му.

— Като зная колко малко общо със съпружеския рай има вашето съществуване, бих отбелязал, че сте постъпила много мило.

— Любопитна съм. През последните две години спи със съпругата на колежата си.

— Нагъл тип, а?

— Не го отричам, драги. Стига нещо да прилича на жена, той тутакси се втурва натам.

— Чуйте ме, Марша — рече Гуидероне. — Трябва да се видя с Ленард, но той не трябва да знае, че сме се срещали, още по-малко, че съм тук, в Лондон.

— От мен няма да го научи.

— Добре. Отседнал съм в Парк Хотела под името Паравачини...

— Да, и преди сте използвали това име — прекъсна го госпожа Фредерикс.

— Правя го за удобство. Семейството е известно, пък и са наши приятели. Когато се връща, Ленард звъни ли, преди да се прибере у дома?

— Разбира се. За да чуя какви са заповедите за мен.

— Незабавно ми се обадете. Не се знае дали ще се прибере от летището или от офиса си, нали?

— Естествено. Може да се окаже, че се налага да направи отклонение, разгоненият му негодник.

— Ще го спра някъде след обаждането му до вас. Може да закъснее за вечерята.

Марша Фредерикс се извърна леко и се втренчи умолително в Джулиан.

— Кога ще мога да се оттегля, господин Джи? Та аз нямам свой живот. Живея в непрестанен ад!

— Знаете правилата. Някога... ще гледам да оправя нещата... но не точно сега.

— Но аз не зная правилата. Просто зная, че има правила, защото така казва Ленард, но аз не зная какви са те, нито защо трябва да се спазват.

— Но разбирате, че са свързани с големите пари, които съпругът ви носи у дома...

— За мен нищо не прави! — прекъсна го съпругата. — А нямам и най-малка представа по какъв начин ги изкарва.

Гуидероне прикова очи в очите на Марша.

— О, известно ми е, че не знаете, мила — меко каза той. — Имайте още малко търпение. Често се случва нещата да се оправят от само себе си. Ще направите ли онова, за което ви помолих?

— Ще се обадя. Парк Хотел. Паравачини.

Беше ранна вечер в покрайнините на Лондон; уличните лампи в тази част на града бяха наскоро запалени. Редицата спретнати къщи, собственост предимно на представители на по-заможната част на средната класа, се осветяваше и от лампите вътре. Мракът бързо се спуска на подобни места, отдалечени от центъра на града, слънцето се скрива отведнъж, защото гъсто строените къщи пречат на отслабващите лъчи да залаят улиците.

На въпросната улица, на отсрещния тротоар пред дома на Ленард Фредерик бе паркирана ненатрапчива сива кола. Зад волана, запалил цигара, седеше Джулиан Гуидероне; беше праметнал лявата си ръка на съседната седалка, вперил очи в огледалото за обратно виждане. Ето че се появи онова, което очакваше. Фаровете на бавно приближаваща се кола завиха надясно и спряха до отсрещния тротоар. Ленард Фредерикс.

Воден от често оправдаващото се предположение, че стреснатият човек не внимава какво говори, Джулиан завъртя ключа на запалването и с премерена прецизност изви кормилото, като изнесе сивата кола точно пред приближаващата. Удряйки спирачки на сантиметри от бронята, Гуидероне застина неподвижно, изчаквайки реакцията, която последва мигновено. Фредерикс изскочи от шофьорското място.

— Какво правите, по дяволите? — викна той.

— Струва ми се, мога да задам същия въпрос, Ленард — отвърна Джулиан спокойно, като излезе от своята кола и се вторачи в

лондонския наемник на Матарезе. — Какво, по дяволите, правиш ти?

— Господин Гуидероне?... Джулиан?... Какво търсите тук, за Бога?

— Повтарям, какво правите вие изобщо, Ленард? Никой не е в състояние да ви открие. Не отговаряте на обажданията по тайните линии, нито на кодираните съобщения. Както казва Орел, все едно сте пропаднали вдън земя. Всичко това е крайно притеснително.

— Всемогъщи Боже, не е било необходимо да ви казват!

— Да ми казват какво?

— Затова и си позволих малък отдых... докато нещата се изяснят.

— Какво да ми кажат, Ленард? — остро попита Гуидероне.

— Амстердам е изолиран! Джордан ми предаде... и съобщението идва от вас.

— От мен?

— Разбира се. Каза, че ще останете особено доволен от предвидливата ми реакция. Само дето не призна, че съобщението идва пряко от вас.

— Така ли?

— Разбира се. Той знаеше всичко. За К-Грахт, Атлантик Краун, Суонсън и Шварц, дори за онзи приказлив адвокат Стюарт Никълс, както и за Уолбърг и Джеймисън Фаулър. Знаеше абсолютно всичко!

— Успокой се, Ленард... Този Джордан...

— Американският banker, Джулиан — прекъсна го Фредерикс, вече на прага на истерията. — Андрю Джордан. Естествено, проверих дали не е фалшиво име. Оказа се повече от истинско, макар че не може да се каже същото за оплакването му, подадено в нашата служба. Постъпих както поискахте от мен... посредством Джордан. Освен това разясних на американците, че трябва да стоят настрана от Амстердам.

— Твоите източници?

— Анонимни, точно според инструкциите ви.

— Този Андрю Джордан, Ленард, опишете ми го, ако обичате.

— Да ви го опиша? — Фредерикс зяпна изумен.

— Няма причини да се тревожиш — увери го Гуидероне. — Просто искам да зная дали е изпълнил всичко, за което го помолих, за да промени външния си вид. В края на краищата аз го изпратих във вражеския лагер.

— Ами по-възрастен е от мен, по-скоро ваша възраст, така ми се стори. Да, забелязах нещо странно. Дрехите му бяха твърде обикновени за преуспяващ banker, ако разбирате какво искам да кажа. Но пък и вие го казахте, щом е бил изпратен във вражеския лагер...

— Най-гадното вонящо прасе, което светът познава! — изплю думите синът на Пастирчето. Подозрението му се потвърждаваше, а гневът без малко да го заслепи.

— Моля?

— Няма значение... Да поговорим сега за онова, което Амстердам е поискал от теб, преди да бъде „изолиран“, по-точно убийството на американеца, Брандън Скофийлд. Има ли някакъв напредък?

— Оскъден — отвърна Ленард Фредерикс. — Човек не може да припари до него. Говори се, че заедно с жена си се намира под охрана в някой от луксозните хотели, от онези, които са склонни да сътрудничат на МИ-пет. Недосегаеми са, бих казал.

— Недосегаеми? — повтори Джулиан с леден глас. — Глупак такъв, бил си с него цял час! Според теб кой е бил Андрю Джордан?

— Това е невъзможно, господин Гуидероне! Този знаеше за пожарите, за фойерверките по Средиземноморието.

— Той ли знаеше, или ти му каза?

— Е, изхождахме от общо разбиране...

— Качвай се в моята кола, Ленард, имаме да обсъдим и други въпроси.

— Наистина не мога, Джулиан. Днес с Марша очакваме гости. Тя е приготвила печено...

— Вечерята може да почака. А нашата работа не може.

Ленард Фредерикс не се прибра за вечеря. Когато госпожа Фредерикс реши, че повече не може да се чака, тя и гостите се заеха с превъзходното печено. И което още повече допадна на Марша, обадиха ѝ се по телефона. Тя вдигна слушалката в салона и чу следните думи:

— Боя се, че забавянето на съпруга ти е неизбежно, мила. Тъй като поставената му задача е поверителна, няма начин да се определи къде или колко дълго ще остане. Междувременно уреден ти е достъп

до неговите сметки. Ще получиш конкретни инструкции... Ти си свободна, Марша.

— Никога няма да ви забравя.

— Грещиш, мила. Трябва да ме забравиш. Напълно.

* * *

Камерън Прайс скочи от леглото при първия пронизителен звън на телефона в хотел „Блейкс“. Посегна към нощната масичка, но не успя да изпревари Лезли Монтроуз.

— Два часа след полунощ е — рече тя и се прозина. — Дано не ни будят напразно.

— Сега ще разберем... Моля?

— Съжалявам, че те безпокоя, Кам, но искам да си в течение на нещата — каза в слушалката Джефри Уотърс.

— Давай. Какво са последните новини? — тревожно попита Прайс.

— Знаеш, че организирахме двацет и четири часово наблюдение над онзи Фредерикс...

— Ленард Фредерикс — прекъсна го Камерън, — човекът на Матарезе.

— Именно. Нашите момчета го последвали до Париж, където подвизите му могат да се определят като упражнения по Кама-сутра, но иначе нищо важно.

— И затова ли ми се обади?

— Не бих казал. Парижкият екип се обадил на нашия човек на Хийтроу, за да съобщи номера на полета, с който се прибирал тази вечер. Момчето го забелязало да се насочва към колата си, но изгубило следите му сред множеството коли от летището към града. След като проверило всички други възможни изходи от летището, отишло до дома на Фредерикс. Колата била там, но не и той.

— Това сигурно ли е?

— Абсолютно. Госпожа Фредерикс била искрено учудена, като видяла колата на съпруга си, след което поканила нашия човек да влезе в къщата. Там заварил негов колега от Външното министерство със съпругата си, които му казали, че все още очакват Фредерикс, а пък и

недокоснатите прибори пред свободното място на масата го потвърдили.

— Възможно ли е присъствието на това семейство да е уловка, опит да ни заблудят?

— Почти невероятно е, проверихме. И двамата са млади и амбициозни, не биха шикалкавили, още по-малко след нашата намеса. Жената, изглежда, има прекалено игриви очи, но това не е престъпление.

— И никога не е било... Можеш да кажеш задочно сбогом на този тип, Джеф, повтаря се случаят с Джералд Хеншо. Този имаше опасни хобита, а от Матарезе играят твърдо.

— Аз направих горе-долу същия извод. Запечатвам кабинета му; ще го разпердушним.

— Приятни занимания и ме дръж в течение.

— Как е Лезли?

— Пантера е тя, да добавя ли нещо повече?

— О, я престани — спря го Лезли, като се отпусна тежко назад върху възглавниците.

* * *

Когато Джулиан Гуидероне свърна от Странд в Савой Корт, към входа на хотела в тази сляпа уличка, часовниците показваха осем и двайсет вечерта. Широкият лондонски булевард гъмжеше от пешеходци, дебнещи се коли, а малката уличка бе задръстена от таксита, лимузини, ягуари и два ролс-ройса. Театър „Савой“, първият дом на трупата Д’Ойли на Гилбърт и Съливан, привличаше погледа с бляскавите светлини, обявяващи предстоящата премиера. Театралите почукваха обувките си една в друга, гасяха цигарите си, тълпейки се пред остъклените врати с блестящи бронзови рамки. Типична вечер в оживения център на Лондон.

Джулиан се бе допитал до източниците си, разнородна група, съставена от прехвърлили средната възраст мъже и жени, сполетени от различни неблагоприятия, с които той се бе сприятелил през годините, прекарани в Обединеното кралство. Наричаше ги моята малобройна армия наблюдатели; никой от тях не знаеше със сигурност по каква

причина е необходимо да наблюдават онова, което той им поръчваше, ала бяха благодарни на шанса си, тъй като благодетелят им раздаваше щедри премии, а често и нови дрехи, които да заменят овехтелите. Облеклото бе от особено значение за членовете на групата; то им припомняше неща от миналото, като например сигурната работа и чувството за собствено достойнство.

Синът на Пастирчето бе проучил списъка на луксозните хотели, за които се знаеше, че сътрудничат на правителството; всъщност нито един не можеше да бъде изключен. Ето защо Джулиан поръча на своята малка армия да посетят всеки един от тях, да потърсят един или няколко души, които се появяват приблизително в един и същи час и не изглеждат нито като гости, нито като туристи, нито като членове на персонала по хотелите. Винаги готови да изпълнят желанията на своя мистериозен благодетел, наблюдателите го отрупаха с безброй „забелязани нещица“, едно от които привлече вниманието на Гуидероне.

Застаряваща жена, облечена в униформата на старши служител от персонала на хотел „Савой“, бе забелязана да си тръгва всяка вечер между седем без петнайсет и осем, което едва ли можеше да се нарече обичайно за една работеща жена. Към това се добавяше и фактът, че всеки път се появяваше в изискано облекло и се качваше в чакащо я на Странд такси, а не на автобус, нито в скромна кола на евентуален съпруг. Схемата не съвпаднаше с дневния график на работещите жени, а по-скоро с този на сътрудниците на МИ-5.

Планът на Джулиан отне много време и усилия; той обаче търпеливо напредваше, та нали ставаше дума за най-смрадливото прасе на света. Готвеше се да провери етажите един по един, търсейки необичайното; рано или късно то щеше да се прояви. По неизбежност.

Отклонение от обичайното откри на третия етаж, в стая, която гледаше към Темза. Навсякъде другаде камериерите на етажите бързаха ту към една, ту към друга врата с подноси или масички на колелца, а на този твърде много камериери се движеха с празни ръце, видимо държейки под око една определена врата. Гуидероне направи съответния извод. Вонящото прасе и неговата не по-малко ненавистна жена!

Лекото му накуцване се подсили от обзелото го трескаво безпокойство, но синът на Пастирчето бързо се овладя и се зае да

подготви стратегията си. Трябваше да изолира тази врата, да изолира онези, които се намираха вътре. Често бе отсядал в „Савой“ и добре познаваше порядките на обслужването по стаите. В допълнение към служебните асансьори, които отвеждаха надолу до огромните кухни, на всеки етаж имаше немалък кухненски бокс, оборудван, за да могат набързо да се приготвят чай, кафе, ордъоври и сандвичи. На пръв поглед бе спокоен, макар да беснееше от гняв срещу изразеното си накуцване, Джулиан последва един камериер с поднос в ръце и откри къде е разположен кухненският бокс на третия етаж, обслужващ стаите с изглед към Темза. Той остана в обширното, застлано с дебел килим фойе, суетеше се, все едно се е загубил, и се постара да преброи колко са камериерите от хотела и колко останалите.

Установи, че броят е един и същ: трима на трима; трима разнасяха подноси с поръчки, други трима просто крачеха напред-назад, по-точно казано, охраняваха. Стратегията му вече добиваше ясни очертания, той се канеше да започне от кухненския бокс. Върна се в него, изчака оттам да излезе камериер с поднос и се шмугна вътре. В бокса на третия етаж не видя никого, но това нямаше да трае дълго. Джулиан провери няколко врати, които разкриваха запаси от сухи и пресни продукти и накрая попадна на тоалетната. Заклучи се в нея, запали лампата и от вътрешния джоб на самото си извади пистолет калибър 32, а от джоба на панталоните си — заглушител. Надяна металния цилиндър и изчака да чуе как се отваря и затваря вратата към фойето. Излезе навън и се озова лице в лице със стреснатия камериер, който изпусна сребърния поднос върху плота. Гуидероне стреля и приглушеният пукот се оказа смъртоносен. Без да губи нито секунда, Джулиан завлече тялото в тоалетната и плътно затвори вратата.

След секунди пристигна втори камериер, висок, добре сложен младеж. Съзрял оръжието в ръцете на Джулиан, той се хвърли напред, готов да удари непознатия с кофичката за лед. Мигновеното забавяне се оказа фатално. Два куршума заседнаха в тялото му — единият в гърдите, вторият в шията, и ето че синът на Пастирчето придърпа в тоалетната втори труп.

Третата жертва така и не разбра какво се случи. Мършав възрастен камериер заднишком теглеше количка за сервиране. Джулиан стреля; старецът падна върху масата, беше мъртъв. Ето че вече три тела бяха нахвърляни едно върху друго на пода в тоалетната,

кръвта образуваше ярки петна по белите плочки, а Гуидероне се готвеше за следващите, всъщност последните три стъпки, които го деляха от онзи негодник, превърнал мечтите му в дългогодишен кошмар.

Все така накуцвайки, Джулиан излезе в коридора, зави покрай стената и видя първия от охраната, подсигурена от МИ-5, който стоеше пред асансьора, обърнат към въпросната врата. С привидно озадачено изражение Джулиан приближи и го заговори.

— Боя се, че съм напълно объркан — изрече той с умоляващ глас. — Не мога да открия апартамент осем-нула-седем.

— На този етаж няма да го намерите, сър. Тук е третият етаж.

— Нима? Годишите замъгляват зрението, както и всичко останало. Бих се заклеял, че натиснах копчето с номер осем.

— Не се тревожете, сър, на всеки може да се случи.

Вратата на асансьора се отвори.

— Млади човече, бихте ли натиснали номер осем?

— С удоволствие, сър. — Младежът влезе в кабината и натисна копчето, а Гуидероне вдигна пистолета и стреля. Вратата се плъзна и асансьорът потегли нагоре.

В същия момент от коридора се появи вторият от охраната. Очевидно търсеше някого, обезпокоен, че не го вижда на мястото му. Джулиан закуца насреща му.

— Извинете, млади човече, просто не зная как да постъпя. Преди секунди станах свидетел на някакво спречкване. Говорех с един човек ей там пред асансьора, ваша възраст трябва да беше, и изведнъж вратите се плъзнаха встрани, отвътре се показаха двама, които го сграбчиха и го издърпаха в кабината. Момчето се развика, опита да се освободи, но без успех... ония бяха истински диваци. Отмъкнаха го надолу...

— Рейф! — викна младежът от МИ-5 и колегата му тутакси се появи иззад стъклената врата, отделяща коридорите. — Свържи се с Дауни, тревога. Проникване... налага се изолация! Поеми нещата, отивам на помощ на Джоузеф. Ще слеза по стълбите! Повикай подкрепление, да обкръжат хотела!

Третият от екипа на МИ-5 посегна към интеркома, пъхнат в колана му. Той също закъсна. Гуидероне се хвърли напред, прикрил оръжието си със сакото. Блъсна се в нищо неподозиращия младеж,

дръпна спусъка и приглушеният изстрел потъна в тялото, което падна безжизнено. Синът на Пастирчето се наведе и пребърка джобовете на пазача, сигурен, че ще открие онова, което търси. Ключа от апартамента на най-смадливото прасе на света!

Кракът вече го болеше жестоко, ала Гуидероне завлече петата си жертва до площадката — стълбището рядко се използваше — и бутна тялото надолу по стълбите. Върна се пред вратата на прасето, а усещаше как мозъкът му гори. След двайсет и пет години, четвърт век, най-сетне усещаше вкуса на отмъщението! Краят щеше да настъпи след минути, краят на кошмарите му. Навремето можеше да бъде президент на Съединените щати! Един-единствен човек застана на пътя му. Това прасе щеше да бъде мъртво, преди часовникът да удари десет. До точния час оставаха три минути. Синът на Пастирчето безшумно пъкна ключа.

Онова, което последва, някои биха нарекли двубой между великани. Столът на Скофийлд бе обърнат към Темза, срещу него седеше Антония и четеше лондонския „Таймс“. Брандън пишеше в някакъв бележник, по навик анализираше възможностите, с които разполагаха. Металическо стържене откъм вратата! Едва доловимо, то не смути Антония. В предишния си живот обаче Беоулф Агът бе привикнал да възприема подобни неопределими, едва различими шумове. Често те поставяха границата между прикритието и разкритието — живота и смъртта. Погледна към вратата; топката се завърташе бавно, безшумно.

— Тони — прошепна той, — влез в спалнята и заключи вратата!

— Какво има, Брей?...

— Бързо!

Озадачена, Антония се подчини, а Скофийлд сграбчи стойката на тежкия лампион. Дръпна щепсела от контакта, изправи се, бързо приближи до вратата и застана отляво. Отвореше ли се, той щеше да остане в прикритието ѝ.

Вратата се отвори и несръчно пристъпващ човек се втурна напред, стиснал пистолет в ръка. Въоръжен с лампиона, Брей замахна с все сила, като се целеше в главата на неканения. Пистолетът със заглушител стреля на два пъти в пода, а изненаданият убиец, с кървяща рана на главата, се извъртя и падна по гръб, несъумял да запази равновесие. Изумлението вцепени Скофийлд. Джулиан

Гуидероне! При това жив! Далеч по-възрастен, с белязано сбръчкано лице и безумен блясък в очите. Синът на Пастирчето.

Брандън се окопоти миг преди Гуидероне да се съвземе и да вдигне оръжието си. Отново удари стойката на лампиона в тялото на нападателя и го запрати към прозореца. Ударът само още повече разпали злобата на поваления, изостреното, покрито с кръв лице напомняше гримасата на безумец. Гуидероне се хвърли напред, а Брей сграбчи ръката, стиснала насочения пистолет, като я завъртя, за да обезсили хватката. Опитът беше обречен на неуспех. В обхваналата го ярост синът на Пастирчето бе придобил силата на двойно по-млад мъж, а и десет пъти по-силен.

— Най-смердливото прасе на света! — изкрещя Гуидероне, а на устните му изби бяла пяна. — Вонящо прасе!

— Благодаря ви, сенатор Апълтън — задъхан отвърна Скофийлд, като правеше неимоверни усилия да отблъсне нападението на върховния властник в Матарезе. — Вие, презреният негодник искахте Белия дом, а аз бях си наумил да не го допусна!

— Аааа! — отново нададе вик Гуидероне, надигна се и се стовари върху загубилия равновесие Брей, понечи да впие нокти в лицето му, а Скофийлд не пускаше цевта на смъртоносното оръжие. Дватамата се претърколиха веднъж, втори път, разблъскаха мебелите, успяха да се изправят на крака, същински древни зверове в смъртоносна схватка, схватка на живот и смърт. Репродукциите по стените изпопадаха с трясък, кристалните вази се пръскаха на хиляди искрящи стъклени отломъци. Всяко движение получаваше отговор; приближаваше краят на епичния двубой. Брандън устояваше на пороя удари, додето най-сетне успя да хване плата, опасващ гръдния кош на Гуидероне, а с другата ръка продължаваше да държи под безопасен ъгъл ръката с пистолета. Завъртя своя нападател и със сила, за която отдавна не подозираше, че притежава, отхвърли налитащото тяло към прозореца, а стъклото се натроши на едри режещи парчета, които заудряха главата на Гуидероне; едно от тях преряза гърлото му.

Беоулф Агът падна на колене в пълно изтощение, уплашен, че не ще успее да поеме дъх.

ТРИЙСТА ГЛАВА

— Действаме! — извика Скофийлд. — Сега е моментът, Джеф!

— Съгласен съм — додаде Камерън, когато петимата, заедно с Лезли и Антония, се събраха в разнебитения апартамент на хотел „Савой“. Тялото на Гуидероне бе изнесено от служители на военното разузнаване заедно с натрошените стъкла и мебели.

— Не оспорвам решението ви — рече Джефри Уотърс. — Просто искам да бъда сигурен, че всичко сме предвидили.

— Аз вече съм го предвидил — настоя Беоулф Агът. — Познавам Матарезе, познавам и начина, по който действат. Всяка клетка е едновременно отделна и обвързана с останалите. Разполагат с известна независимост, но всички са под един общ чадър. Ударът трябва да се нанесе, когато чадърът е уязвим, когато платното е разкъсано, а сега то виси на парцали, повярвайте ми.

— Едновременно отделени и обвързани с останалите — прекъсна го сър Джефри. — Я да разнищим това.

— Какво има да разнищваме? — недоумяваше Прайс. — Припомнете си „Дженеръл Милс“, „Уитис“, „Чириос“... и всички останали. Различни наименования, една и съща компания.

— Какво общо имат тук марките зърнени храни, Кам? — попита Лезли, настанила се зад бюрото, една от малкото здрави вещи.

— Не мислете за кутии зърнени храни, мислете за змии, змийски гнезда. Както казах и преди, трябва да откъснем главите на змиите, самостоятелните и обвързаните. Ключовете за Матарезе са два, Гуидероне беше само единият...

— Сцила срещу Харибда — намеси се Скофийлд.

— Добре казано, Брей — кимна Прайс. — Другият ключ е Ян ван дер Меер в Амстердам. Отвлечаме го, изолираме го и прилагаме всички познати методи, за да изпее каквото знае. Ще разпердушиним къщата му, както направи Брандън в „Атлантик Краун“. Може би ще научим нещо.

— Междувременно независимите и обвързаните няма да получават никакви инструкции — добави Скофийлд. — Мнозина от тях ще изпаднат в паника, може дори да изпратят посредници на Кайзерграхт. И тогава ще знаем много повече.

— Да мислим конструктивно — напомни Уотърс. — Какъв би бил най-добрият сценарий?

— Като начало — отвърна Камерън, — не намесвайте холандското разузнаване. Не отричам, че имат страхотна организация, но не бива да рискуваме, ако Матарезе са проникнали и там. Нашият кръг не бива да се разширява.

— Отделение командоси в цивилни дрехи — заключи сър Джефри. — От нашите ще бъдат, МИ-шест, външния отдел.

— Аз ще ги вода — обяви Прайс. — Къде е Лутър Консидайн? Ако имаме късмет, нашият ас ще ни спести ценно време. Джеф, разчитам на теб да вдигнеш по тревога Франк Шийлдс във Вашингтон. Ще се наложи да спипа онзи змийски квартет и да ги затвори в четири отделни килии.

Нощното нападение на Кайзерграхт 310 представляваше изключително постижение на оперативната мисъл. Монтираните електронни буболечки потвърдиха, че Ян ван дер Меер Матарайзен си е у дома, с още двама мъже, които по всяка вероятност се числяха към охраната на резиденцията, единия на първия, другия на втория етаж. Архитектурните планове на сградата бяха изровени от архивите, датиращи от миналия век, под претекст, че се е появил евентуален купувач, всъщност агент на МИ-6. Същият човек застана пред главния вход, а двама негови колеги заедно с Прайс приближиха входа откъм канала, една стоманена врата под тухлена арка.

Агентът на главния вход натисна звънеца; отвори му след по-малко от десет секунди. В рамката се появи мъж с яко телосложение.

— Какво желаете? — попита той на холандски.

— Получих инструкции да се свържа с Ян ван дер Меер тази вечер, точно в този час.

— От кого?

— Четирима от Ню Йорк. Господата Уайтхед, Уолбърг, Фаулър и Никълс. Въпросът не търпи отлагане. Моля, уведомете господин Ван

дер Меер.

— Твърде късно е. Той се е оттеглил.

— Предлагам да го информирате за моето пристигане, за да не се наложи вие да се оттеглите без време.

— Не обичам заплахите...

— Това не е заплаха, господине. Просто факт.

— Изчакайте тук. Ще затворя вратата.

В мрака, прихлупил канала, командосите от МИ-6 бяха поставили два диска, чиито пластмасови капачки прикриваха намотания вътре кабел, върху огромните прозорци от двете страни на стоманената врата. Това бяха подслушвателни устройства. Между тях Прайс плесна топка лепкава смес с диаметър десетина сантиметра; разстла я около ключалката и топката на вратата. При възпламеняване тя можеше да прогори и трисантиметрова стоманена плоча.

— Пазачът се втурна към горния етаж — тихо отбеляза командосът отдясно.

— Потвърдено — рече колегата му отляво. — Пали, приятел.

— У кого от вас е деактиваторът на алармата?

— У мен — отговори първият командос. — По данни на чистачите, всеки изход има плафон отдясно на вратата, който се задейства след интервал от двасет секунди. Фасулска работа. Залепвам ей това върху цифрите и по-нататък то си знае работата.

Прайс бутна електронното фенерче в топката лепкава смес. Разстланата пихтия внезапно се нажежи до червено, сетне в ослепително бяло, и ето че прогори стоманата. Когато цвъртенето стихна, Кам измъкна от якето си спрей в метална опаковка и напръска изгореното място, което бързо се охлади и почерня. С помощта на тънки пинсети Прайс вкара раздвоено острие, дръпна изтънялата стоманена плоча и я пусна да падне.

— Да вървим! — рече той.

Тримата мъже бутнаха тежката врата; първият веднага се извърна и постави деактиватора върху плафона на алармата. Последва серия прищракования и ето че върху обезвреждащото устройство се появи червена светлинка.

— Нашето опако приятелче си свърши работата — прошепна командосът. — Препятствието е неутрализирано. Тук не е много светло, а? Нито една шибана лампа в цялата бална зала... ако това е предназначението ѝ.

Шум от стъпки. По стълбите. Телохранителят, втурнал се на горния етаж, се спускаше надолу, този път с автоматичен пистолет в ръка. Прайс и хората му приклекнаха в сянката на рояла и проследиха как наемникът на Матарезе изтича до вратата, отвори я и даде знак на третия командос да влезе.

— Не се мотай — викна той. — Ако не си забелязал, в ръката си имам пистолет и ще го използвам, ако си наумиш нещо непредвидено.

— Нямам работа с теб, господине, тъй че не очаквам нито похвала, нито порицание.

— Мисля, че разбра какво ти говоря. Хайде, размърдай се, великият Ван дер Меер ми се стори доста разстроен. Сигурно ще поиска да му представиш препоръки.

— Добре ще е да се вразуми. Препоръките си ги нося в главата.

— Много си нагъл.

— Добре ще е да се вразуми — повтори агентът на МИ-6, мина пред пазача и се насочи към стълбите.

Камерън пристъпи между двамата командоси и сложи ръце върху раменете им — безмълвен сигнал. Надянали обувки с дебели каучукови подметки, те се изправиха като един иззад рояла, пристъпиха напред и като в заучен танц Камерън нанесе саблен удар. Пазачът усети как въздухът напуска дробовете му и изпусна оръжието си. Вторият от екипа на МИ-6 завлече отпуснатото тяло до стената и бръкна в джобовете си за намотка тънка тел и здрава лепенка.

— На втория етаж няма никой — тихо рече Кам на другите двама. — Нямаме нито секунда за губене. Матарайзен очаква посетителя и сигурно е привикал втория си човек. Изкачваме се до третата площадка по двойки, гръб в гръб. Заглушителите сложихте ли?

— Още преди да влезем — отвърна командосът, проникнал през главния вход. Третият от екипа се присъедини към групата.

— Приспахме ли го? — попита Прайс.

— Няма да ни пречи. Боднах го във врата и му вкарах малко упойваща течност.

— Ей, умнико, ти си бил садист...

— Добре, че не съм кръвопиец.

— Млъквайте. Тръгваме!

Още от първото стъпало групата се нареди в кръг, първите двама тръгнаха нагоре, другите безшумно ги последваха, извърнати гърбом. Изведнъж командосът, обезвредил алармата, натисна спусъка; изстрелът безпогрешно бе попаднал в целта и ето че някаква фигура беззвучно се свлече в ъгъла на площадката.

— Там трябва да има врата, обзалагам се, че зад нея ще открием домакина.

— Защо? — попита любителят на приспивателните.

— Онзи беше застанал точно насреща ѝ.

— Това ми е достатъчно — прошепна Камерън. — Отбор ли сме, момчета?

— С вас сме, сър.

— Обръщението е напълно излишно. Операцията предполага пълна заменяемост. А за такива задачи вие сте много по-добре тренирани от мен.

— Не се подценявай, старче. Сабленият ти удар много ми се хареса.

Опрели рамене един в друг, като същински таран от човешки тела, четиримата се втурнаха напред. С оглушителен трясък тежката дървена врата откърти пантите и ключалката. Скован от изненадващото нападение, Ян ван дер Меер Матарайзен стоеше на сред стаята в къс халат от синьо кадифе и долнище на бяла копринена пижама.

— Велики Боже! — възкликна той на холандски.

В следващия миг последва непредвидимата му реакция — повече от изумителна при тези обстоятелства. Преди някой от групата да посегне за оръжие, той се хвърли в атака. Дребното, лишено от привлекателност тяло внезапно се преобрази във въртящ се като пумпал дервиш, крайниците нанасяха светкавични удари и ритници, като да бяха задвижвани от ротор мечове. За секунди домакинът бе успял да зашемети двама от стреснатите командоси, които лежаха проснати на пода, опитвайки се да прогонят болката, да възвърнат чувствителността на сетивата и разсъдъка си. Третият командос се бе свил в ъгъла и се държеше за гърлото.

С блеснали, хвърлящи пламъци очи Ван дер Меер се обърна към Камерън.

— Провървя ти, американецо. Всъщност пистолет не ми е нужен, в противен случай щеше да бъдеш мъртъв!

— Добре се справяш, не мога да отрека.

— По-добре, отколкото в най-страшните ти кошмари, господин Прайс.

— Нима знаеш кой съм?

— О, следим те още от... как беше името на онзи остров? Означение двайсет и шест?

— Траулерът. Ти си пратил онзи „Хариър“. Изби няколко прекрасни младежи, които просто си вършеха работата.

— Жалко е, че тогава ти оцеля. Сега обаче си мъртъв!

Последните думи на Матарайзен прозвучаха като неистов крясък и ето че той отново се превърна в шеметно въртящ се дервиш, но този път мечовете имаха една-единствена цел — тялото на Камерън. Американецът посегна към пистолета, втъкнат в колана му; в момента, в който обви пръсти около дръжката, оръжието изхвърча, избито от прецизно насочен, злобно нанесен ритник. Прайс се съвзе от удара, отстъпи крачка назад и фиксира десния крак на Ван дер Меер. Ритникът не закъсня, Прайс сграбчи покрития в коприна крак, впи пръсти в мускула и с все сила завъртя в посока обратна на часовниковата стрелка. Тялото на холандеца, за част от секундата загубило равновесие, се завъртя, Кам се хвърли напред и го блъсна в стената. Глух тътен отбеляза удара, главата посрещна инерцията и дребното човече изгуби съзнание. Свлече се на пода, свит като бебе; вещият познавач на бойните изкуства отново бе придобил предишния си безобиден вид.

Един по един командосите се съвземаха, леко зашеметени, но готови за истинска схватка.

— Какво беше това, по дяволите? — викна първият от офицерите на МИ-6, който вече се изправяше на крака.

— Армия ниндзи, ако питаш мен — отвърна специалистът по алармите.

— Смахнат маниак в контешки дрехи — добави третият от екипа. — Най-добре ще е и на него да му пръсна малко от моя сок.

— Безвреден е, надявам се — намеси се Прайс. — Ако дозата се превиши, току виж, сме му размътили главата. А на нас ни е нужен с бистър ум.

— И десет от моите спринцовки не могат да се сравнят с ефекта от твоя удар.

— Добре тогава, прави каквото знаеш.

От вътрешния си джоб Кам извади навити на руло чертежи. Това бяха копия от подробния архитектурен план на къщата на Кайзерграхт, датиращ от началото на двайсети век и предоставен от общинския архив. Агентът се приготви да инжектира упойката на Матарайзен и Прайс излезе на площадката, последван от другите двама.

— Според тия скици, над този етаж има и друг, но стълбите свършват дотук.

— Забелязах го още отвън — добави специалистът по алармите, — виждат се очертанията на прозорци.

— Как се стига дотам? — попита вторият командос.

— Сигурно с асансьора, който без съмнение е програмиран — отвърна Камерън и отиде до шахтата, заключена с метална решетка. — Етажът очевидно е изолиран. Това тук е фалшив таван. Забелязвате ли линиите на свързване? Трябва да е подвижен.

— Не искате ли да повикаме асансьора отгоре?

— Защо не? — кимна Прайс. — Отвътре по-лесно ще работим, ще можем да проникнем и надолу.

— По-лесно ще е, вместо да рискуваме да пропаднем три етажа надолу в шахтата. В лодката, закотвена в канала, има инструменти. Да ги донеса ли?

— Побързай, ако обичаш.

Час по-късно, въоръжен с работещи на батерии бормашини и триони, екипът на Прайс успя да отмести фалшивия таван. Сантиметър по сантиметър прегледа стоманената плоча, укрепена с вертикални железни пръти. Отново прибегна до меката като глина субстанция, обгори очертанията и най-сетне с общи усилия отместиха плочата, набраха се на мускули и един по един стъпиха на скрития четвърти етаж. Онова, което откряха, предизвика всеобщо изумление.

— Та това е цял комуникационен център! — възкликна специалистът по алармите.

— Същинска ядрена база — присъедини се колегата му.

— Страховита работа! — додаде и третият. — Я погледнете, карта на света покрива цялата стена!

— Добре дошли в тайното светилище на Матарезе — едва чуто рече Камерън.

— Какво било?

— Няма значение. Но това е причината да сме тук. — Прайс извади мощния си радиопредавател, настроен за връзка с Лутър Консидайн и подполковник Монтроуз на борда на „Бристъл Фрейтър“ на летище Шифол. — Лутър?

— Какво става, драги?

— Ровим се в мръсотията и чакаме награди.

— Хубаво звучи. Мога ли вече да си ходя у дома?

— Смяната ти току-що започна, бе човек. В момента ми е нужна Лезли. Кажи на британския патрул да я доведе тук. Адресът е Кайзерграхт триста и десет, на входа откъм улицата има спряла кола без маркировка.

— Ами тя спи.

— Събуди я.

Подполковник Лезли Монтроуз сякаш бе по-изненадана дори от Прайс и командосите, тъй като разбираше действителните измерения на онова, което трябваше да оцени. Тя премина прохода между компютрите и се насочи към издигнатия подиум в центъра.

— Оборудването тук не е на световно ниво, то е супер класа. Преки сателитни предавания, трафик скрамблери, мигновена смяна пътя на сигнала... мили Боже, цялата тая уредба спокойно може да конкурира Стратегическото управление на военновъздушните сили, а и Лангли. Сигурно струва милиони, а като вземем предвид и спътниците, които обслужват само нея, навярно милиарди.

— Това ще рече цяла планина сложни връзки, прав ли съм?

— Планините са поне няколко, Кам.

— За да успееш, за да измъкнеш нещо от всички тия машинарии, ще ти са нужни помощници, отново ли съм прав?

— Колкото е възможно повече и колкото е възможно по-бързо.

— Някакви предложения?

— Едно-две ми идват на ума... Арън Грийнуолд от Силициевата долина. Той е творческият мозък зад няколко крупни компании, на ниво консултантска работа. Сещам се и за Пиер Кампион от Париж. Не е много известен, но е истински вълшебник, отдавна е изпреварил съвременниците си.

— Познаваш ли ги?

— Участваха в преподавателския състав, нает от Джи-две. Може и да ме помнят, но не гарантирам.

— Ще се наложи да си припомнят. Други?

— Проверете чрез военните. Когато даден екип от преподаватели си свършеше работата, пристигаха други.

— Което означава, че всички са били задълбочено проучени.

— Това е повече от ясно.

Франк Шийлдс здравата заработи във Вашингтон, а Джефри Уотърс се свърза с Дванайсети отдел в Париж. Изминаха четирийсет и осем часа, през които подполковник Монтроуз изучаваше различните компютри в комуникационния център на Матарезе. На третия ден сутринта седем от най-блестящите умове в модерната компютърна наука бяха събрани в Лондон и превозени от Лутър Консидайн до Амстердам. Къщата на Кайзерграхт бе запечатана, патрулираше нов екип от британския отдел МИ-6 в цивилно облекло. Командосите бяха се завърнали в Обединеното кралство; засега в резиденцията на Ван дер Меер пребиваваха Камерън, Лезли, седем изключително способни компютърни специалисти и четирима души обслужващ персонал, всичките англичани, които отлично владееха холандски.

Когато един от четиримата, които доскоро обслужваха компютрите на Матарезе, се обади и поиска да говори с господин Ван дер Меер, казаха му, че собственикът е предприел пътуване извън страната. Добре запознат с обстоятелствата, свързани с работата му, човекът заподозря нещо. С колата си отиде до къщата и доби известна представа какво се върши вътре. След което се обади на колегите си.

— Не доближавайте Кайзерграхт. Случило се е нещо необичайно!

Още от първата среща в приемната на долния етаж стана ясно, че Арън Грийнуолд от Калифорния ще бъде водач на групата компютърни експерти. Той беше четирийсетгодишен, слаб на вид, някои го намираха дори мършав; имаше приятно лице и мек приятен глас. Ако

външността издаваше блясъка на неговия ум, то можеше да се открие в очите му. В тях се таеше нежност, ала бяха и пронизателни, гледаха право в очите на събеседника, с известна вгълбеност, която говореше за пълна концентрация. Човек имаше чувството, че той отмахва пласт след пласт, откривайки у другия човек особености, които някой друг би пропуснал. Групата бе съставена от петима мъже, две жени и, естествено, Лезли Монтроуз. Настаниха се в съответните стаи, разопаковаха багажа си и скоро изготвиха предварителните планове. Събраха се в приемната на долния етаж и пръв заговори Грийнуолд.

— Ще подходдаме към всяка машина във възходящ ред, от алфа до омега, използвайки всички вариации, които сме в състояние да създадем, документирайки всеки успешен пробив и проникване. Подготвил съм еднакви карти с предложения, но това са само предложения. Моля ви, не ги възприемайте като ограничения... вашата изобретателност е важната в случая, не моята. Трябва да знаете, че разгадахме кода на асансьора и сега вече има достъп до последния етаж. Помнете, в кабината да не влизат повече от трима души. И накрая, за максимална оперативност, разписанието на дневните и нощните смени е изложено на дъската за съобщения в трапезарията на горния етаж.

Заловиха се със задачата, и то здраво. Работеха напрегнато, денонощно, до изтощение, защото никой нямаше желание да изостави екипа. Забравиха графика; спяха, когато умората ги повалеше, хранеха се, когато гладът започваше да пречи на мисълта и способността им за концентрация. От време на време специалистите изоставяха поверените им машини, заглеждаха се в други, окуражаваха колегите си, когато успехът изглеждаше близо. С всеки елемент изтръгната информация, който вещаеше нови възможности, нарастваше чувството, че изостават с времето. Имаше още много въпросителни, съществени връзки им убягваха, губеха се в догадки.

— Трябва да има кодова верига, която поне донякъде да е общовалидна — настояваше Грийнуолд от издигнатия подиум. — Поне в началната си част тя е еднаква за всички.

— Нещо като пощенския код ли, Арън? — попита Лезли, седнала долу, отляво на калифорниеца.

— Да, поредица опознавателни символи, чиито крайни елементи са уникални за всеки отделен терминал. С оглед на оперативността, а и за идентифициране.

— Това напълно съответства на целия замисъл на този център — рече Прайс, застанал до Грийнуолд, втрещен в пръстите, които бягаха по клавиатурата. — Жадно за власт его стои зад всичко това.

— Името му е Матарайзен, естествено — отбеляза Арън с отвращение. — Сър Джефри постигна ли някакъв напредък с него в Лондон?

— Не, и се чувства в безизходица. Тоя тип е непристъпен като Гибралтар. Опитали са с всички известни серуми, от пентотал до добре познатия скополамин и никой не дава резултат. Тоя човек има мисловната нагласа на робот. Поражението му е факт, но според Уотърс се държи, като че ли е победил. Затворили са го в денонощно осветена килия, не му позволяват да заспи, държат го на минимално количество храна и вода... нищо не е в състояние да го срази. Як е като бик.

— Или ще го пречупим, или ще го загубим — рече Грийнуолд. — Дано да стане първото, и то скоро.

— Защо говориш така?

— Отново се връщам към рамката във времето. Каквото ще се случи, е планирано за точно определен ден и час, при това едновременно във всички набеязани пунктове.

— А ние и представа нямаме какво е то. Единствената ни насока, всъщност изровена от Скофийлд, гласи „пожари в Средиземноморието“.

— Ето че се връщаме към алфата и омегата, хипотези и множество вариации — заключи Арън Грийнуолд и се облегна във въртящия се стол, протегна се и тутакси отново се изправи, пръстите му захвърчаха по клавиатурата.

Пробив!

Случи се в 3,51 сутринта на четвъртия ден. Експертът от Париж, Пиер Кампион, връхлетя в стаята на Грийнуолд, където изтощеният водач на екипа се бе оттеглил преди по-малко от половин час.

— Арън, Арън, събуди се, приятелю! — викна французинът. — Мисля, че успяхме.

— Какво... какво? — Грийнуолд рязко се изправи и отметна дългите си крака отстрани на леглото. Не беше събличал изпомачканите си дрехи, големите му кротки очи бяха зачервени от умората. — Кога? Как? — продължаваше да пита.

— Преди няколко минути. Алгебричен израз, комбиниращ някои от първите ти хипотези-уравнения, Арън! Хайде идвай, Камерън и Лезли са там с другите двама колеги. Не искаме... не смеем да продължим без теб.

— Само да си наплискам лицето и може би ще мога отново да мисля. Къде ми са очилата?

— На носа ти.

На горния етаж, в просторната зала на комуникационния център петимата експерти и недоумяващият Прайс се бяха струпали около компютъра на подиума, който Кампион бе поел от Грийнуолд.

— Символите Бе и еМ са включени в прогресия, в която делението ги прави еквивалентни — разсъждаваше на глас Арън.

— Барон Матарезе — обясни Камерън, — върховният исполин и източник на всичко, с което разполагаме. Той никога не напуска съзнанието на Матарайзен. Маниакална цел, която този луд се чувства длъжен да следва.

— Нека започнем... много внимателно — добави Грийнуолд. — Ще се ограничим върху параметрите, с които разполагаме, и ще си поиграем с уравнението, по всяка вероятност в геометрична прогресия.

— Но защо? — попита Камерън.

— Защото трета, четвърта и пета степен противоречат на логиката. А нелогичната логика може би е в основата на кодовете, използвани от Матарезе.

— Не те разбирам, Арън.

— Аз самият не разбирам напълно, Кам. Правя догадки.

Двайсет и шест минути по-късно пръстите на Грийнуолд заудряха с още по-голяма скорост, и ето че внезапно многоцветната карта на света, окачена на стената, оживя. Десетки мигащи червени светлинки изпълниха полето. Сякаш огромната карта бе заживяла свой живот, бе заявила присъствието си и не допускаше да бъде пренебрегната. Ужасяваща, властно хипнотизираща гледка.

— Всемогъщи Боже! — прошепна Лезли, втречена в дисплея, докато Кампион заедно с останалите пристъпи напред, сякаш не вярваше на очите си.

— Какво ще рече това, Арън? — попита Прайс.

— Предполагам, каквото ще се случи, ще обхване тези пулсиращи точки... Доближаваме се до целта. Някъде в тия машини се крият отговорите.

— Продължавай, моля те.

— Разпечатка! — викна Кампион, който се бе върнал пред компютъра си. При тази неочаквана тревога всички настръхнаха. — Mon Dieu, принтерът сам се задейства, нищо не съм пипал!

— Грешката не е твоя, Пиер — рече Грийнуолд. — Препълнил си буфера и това е задействало принтера. Какви са данните?

— Сектор дващест и шест — започна французинът, който се опитваше да чете гърчещата се разпечатка. — Първа фаза стартира. Очаквани просрочени плащания, банкрути, преустановяване на дейността: за трийсет работни дни, четири едно, три нули.

— Някаква индикация за това кой е секторът под този номер?

— Трябва да е отбелязан на картата — обади се подполковник Монтроуз, като посочи стената с мигащите светлини. — Ето една точка, свети в синьо, на западния бряг на Съединените щати.

— Права е — рече Камерън. — Това е районът на Лос Анжелис.

— Нещо, което да ни насочи към датата, Пиер?

— Много повече. Две седмици и пет дни, броено от днес.

— Събудете останалите от екипа! — нареди Грийнуолд, като се обърна към колегите си. — Лезли, ти и Пиер заставате пред компютрите си и започвате да набирате всички негови кодове, които сме открили. Като свършите, аз ще се включа аналогово.

— Какво каза? — сепна се Прайс.

— На нашия жаргон това ще рече избирателно свързване на апаратурата. Всъщност е много просто, макар да се прави рядко. Използваш основен кабел и свързваш модемите към централна база. — Арън обясни, че тъй като разполагаха с частични кодове, може да спестят време, като ги свържат, тоест да включат и допълнителни компютри.

Чувството, че времето неумолимо напредва, нарастваше с всяка минута; цялата група заработи на пълни обороти. Нетърпението

достигна връхна точка, когато втори и трети принтер заработиха, сетне и други, и ето че навсякъде взеха да се гърчат разпечатки. Часовете се нижеха, умората прерасна в еуфория. Бяха ли отключили тайните на Матарезе?

В дванайсет и десет на обед Арън Грийнуолд се изправи иззад компютъра на подиума и заговори.

— Чуйте ме всички. Запазете тишина, моля ви и ме изслушайте. В този момент разполагаме с повече материал, отколкото сме в състояние да възприемем, но трябва да смелим една огромна част. Предлагам да съберем каквото имаме до момента, да го сортираме по източници, да изнесем схванатите си сгърчени тела от тия убийствени столове и... да започнем да четем отново!

В три и половина следобед, близо дванайсет часа след първия пробив, огромната купчина хартия, излязла от принтера, бе систематизирана и групата специалисти се събра в приемната на първия етаж, за да изложи общите си заключения.

— Ужасяващо е и в същото време, трагично недостатъчно — започна Пиер Кампион. — Гибелна финансова вълна ще залее индустриалните нации. Буквално милиони хора ще загубят работата си, компании и корпорации ще рухнат.

— На този фон депресията от края на двайсетте ще изглежда като вълничка в детско басейнче — добави американецът.

— Проблемът е, че не разполагаме със солидна основа, на която да стъпим — обади се друг.

— И все пак разполагаме с насочващи данни, дами и господа — настоя Грийнуолд. — Те се съдържат в думите! Например „медии“ ще рече вестници, телевизия, „консолидирани мрежи“ — комуналните услуги, енергийните компании; в „таблици стат.“ лесно откриваме статистически таблици: застрахователни компании и техните клонове в здравеопазването. Има и други, сред тях се набиват в очи „трансфери“, „сривове“. Трансфери, момичета и момчета... тоест банки. Всеки замисъл от такъв мащаб неизбежно включва крупни капитали, които не присъстват в анализите на икономистите.

— Знаем кои са някои от банките, претопени посредством сливане или консолидация — намеси се Прайс. — От международните са.

— Четохме и за здравните организации, които се изяждат една друга — разсъждаваше на глас Лезли. — Печалбата е на първо място, пациентите отсъстват от списъка на приоритетите.

— Естествено, познати са ни много аналогичния явления — включи се и французинът, — но проблемът е, че в огромния материал, който изчетохме, не присъстват специфичните данни.

— Не бива да забравяме — вметна още един американец, — че онези от Матарезе не са глупаци... алчни психопати, зинали да погълнат света, това да, но не са глупаци. Отдавна подготвят замисъла, на който се натъкнахме, и трябва да признаем, че досега по всяка вероятност не са нарушавали закона.

— Естествено — потвърди Арън, — „на повърхността“ означава просто фраза, употребена за удобство. Не сме в състояние да разкрием очевидното, защото, както каза Пиер, не разполагаме със специфичните данни...

— С такива параметри действително не разполагаме — гневно ги прекъсна Камерън, — но пък имаме нещо друго и то ни е достатъчно, за да работим в момента! Със сигурност знаем, че четиримата, които Франк държи под наблюдение, са предани слуги на Матарезе. Започваме с тях, аз лично започвам с тях!

— Сам ли? — скочи от стола си Лезли Монтроуз и гневно го изгледа.

— Правил съм го и преди. Проникване и изправяне на индивидите един срещу друг. От всички глупави игрички в тоя занаят тази има най-висок процент на успех. Пък и нямаме време за каквото и да било друго. За Бога, всички чухте какво каза Кампион. Две седмици и пет дни!

— Но как тъй ще действаш сам? — възпротиви се и Грийнуолд.

— Е, малко преувеличавам. Ще убедя Шийлдс да ми предостави всички магически оръжия, с които разполагаме, а и няколко души.

— Което означава да заминеш за Щатите...

— Колкото е възможно по-бързо, Арън. Уотърс ще ме прехвърли, а държа и Лутър да бъде с мен, в случай, че се наложи да предприемем внезапно таен полет... без риск да изтече информация от някой по-доверчив колега от службата или проследяване на обичайните канали за получаване на разрешение.

— Идвам с вас, офицер Прайс — заяви Лезли.

— Очаквах подобно предложение, подполковник.

— Ние тук продължаваме — обеща Грийнуолд. — Моля ви, подсигурете пряка връзка, за да ви предоставим моментално всяка нова информация, до която се доберем.

— Смятай, че е сторено. — Прайс бръкна във вътрешния джоб на сакото си и измъкна радиопредавателя. — Лутър, подготви птичката за полет. След двамайсет минути ще бъдем при теб.

Свръхзвуковият реактивен самолет на Кралските военновъздушни сили на Великобритания кацна на летище Дълес в 7,05 вечерта източно време. Кола на ЦРУ без маркировка откара Прайс, Монтроуз и Консидайн в Лангли, където Франк Шийлдс ги чакаше в кабинета си. Новодошлите поздравиха, представиха Лутър и Франк изложи подготовения план.

— Командир Консидайн...

— Приятно ми е да чуя, че ме повишавате, но Лутър е напълно достатъчно, сър.

— Благодаря, Лутър, сдобихме се със самолет „Рокуел“; намира се на частна писта във Вирджиния, на по-малко от четирийсет минути от Вашингтон. Одобряваш ли избора?

— Нямам възражения. Машината е добра, зависи колко дълъг полет се предвижда.

— В момента разстоянията не са проблем. Джеймисън Фаулър пътува непрестанно между Бостън, Мериленд, и Флорида; Стюарт Никълс и Албърт Уайтхед са в Ню Йорк, а Бенджамин Уолбърг е във Филадельфия. Нито една от тези отсечки не отстои на повече от три часа и половина, включително и Флорида.

— В такъв случай проблеми няма. Утре сутринта мога ли да проверя самолета, най-вече доколко е надежден?

— Заедно ще го проверим, Лутър. Искам да отида в Ню Йорк — прекъсна го Камерън.

— Ти пък какво разбираш, бе приятел?

— Зная просто, че трябва да бъда в Ню Йорк.

— В такъв случай по-добре най-напред ме изслушай — властно се намеси Шийлдс. — Според Джефри Уотърс, намислил си да притиснеш Уайтхед и всички останали, но поотделно, прав ли съм?

— Да. Един по един.

— Установихме, че Уайтхед напуска кабинета си между пет и четирийсет и пет и шест часа всяка вечер; ползва само една лимузина под наем. На път за апартамента си на Пето Авеню се отбива само на едно място. Това е бар на име „Темплърс“ в центъра Рокфелер. Управата му е подsigурирала постоянна резервация. Изпива ни повече, ни по-малко от две мартинита с водка и се връща в колата.

— Много точно разписание.

— Това не е всичко. Съвсем дискретно заставихме фирмата, осигуряваща лимузината, да ни съдейства, тъй че в деня, който посочиш, шофьорът ще бъде от нашите. Направи връзката още на бара, свърши каквото трябва и придружи обекта до колата. Ще успееш ли?

— Разполагаш ли с всичките пики в ръка, можеш да вдигаш анонса колкото искаш.

— Искам да бъда с него — намеси се Монтроуз. — Тия хора са убийци, а както добре знаете, аз съм експерт по различните видове оръжия.

— Не е необходимо, Лезли...

— Напротив! И ти си причината, скъпи.

— Оставям без коментар — промърмори заместник-директорът.
— Ще ти осигурим пост в някое сепаре.

— Ами аз? — попита Консидайн. — Някой трябва да се грижи за фланговете, това е правило в авиацията.

— Стига, Лутър! Ще изглежда, че ме прикриваш, а в края на краищата шофьорът ще бъде от нашите.

— Както кажеш, друже, но аз съм израснал на улицата, нали не си забравил? Всеки заместник може да бъде и чужд наемник.

— Преувеличаваш, приятелю.

— Колкото и да е невероятно, съгласен съм с Камерън — рече Шийлдс. — Но за твое успокоение, ще те разположим в централното помещение на бара, съгласен?

— Там наистина ще ми е по-добре — отвърна пилотът.

— И тъй, Кам, в колата можеш да говориш колкото си искаш, нареди на шофьора да кара накъдето пожелаеш, ако е нужно да печелиш време. Това ще убеди твоя брокер, че ти дърпаш конците.

— За Уайтхед всичко е ясно. Какво ще ми кажеш за Никълс?

— На следващата сутрин. Той се отбива в клуба си и прекарва трийсет и пет минути в залата за фитнес. Намира се на Двайсет и втора улица, а той се появява там около седем и петнайсет. Предвидено е ти да се появиш в сауната, където Никълс се отбива след гимнастиката...

— Добро хрумване — отбеляза Прайс. — Мога ли да бъда сигурен, че ще бъдем само двамата?

— Един от тренъорите ще се погрижи. В този час няма да е трудно. Ти ще бъдеш вътре, а щом онзи пусне Никълс, ще остане пред вратата и на всеки, който поиска да влезе, ще обясни, че сауната временно не работи.

— Какъв претекст използвахте? — притесни се Лезли.

— Никакъв. Човекът е от нашите... А сега, като се има предвид смяната на часовия пояс, вие тримата трябва да си починете, най-добре ще е хубаво да се наспите. Настанени сте в един мотел, възможно най-близо до частното летище, което споменах. Колата ще ви вземе оттам в осем часа, добре ли е?

— Защо не в седем? — предложи Прайс.

— Както кажеш.

— Излиза, че ще гостуваме на частния ти хотел в Ню Йорк. Брей май ми спомена как се нарича...

— Правим всичко възможно да спестим някой и друг разход за данъкоплатците.

— Скофийлд твърди, че обслужването по стаите е великолепно.

— А, не се съмнявам. Без малко да ни разори с прищевките си.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Полетът до Ню Йорк премина без произшествия, ала трафикът в Манхатън бе обичайното непоносимо гъмжило. На летище Ла Гуардия ги посрещна агент на ЦРУ, който ги откара до хотел „Марбълторп“. Влязоха през страничен вход и се настаниха в апартамента, заеман от Скофийлд и Антония, когато Брандън си бе наумил лично да разговаря с машините на Матарезе. Лутър Консидайн зае спалнята за гости, Камерън и Лезли се настаниха в голямата спалня; набързо си разопаковаха багажа и бяха напълно готови, когато агентът от ЦРУ пристигна да ги въведе в подготовката на плана. Мъжът, представил се с името Скот Уокър, имаше вид по-скоро на стегнат военен, отколкото на агент в разузнаването.

— За основа ми служи минимално количество информация — поде той, — а и директор Шийлдс даде да се разбере, че колкото по-малко зная, толкова по-добре. Тук съм само за да съдействам, но не и да се намесвам активно, освен ако не възникне критична ситуация.

— Напълно достатъчно — отбеляза Прайс. — Основното известно ли ви е?

— Бар „Темплърс“ в центъра Рокфелер, довечера в шест. Ще пристигнете поотделно и ще заемете определените ви места, които в този момент ще бъдат заети. Паролата е „О, мислех, че не са отменили резервацията ми“, и нашите хора ще станат и ще се извинят.

— Аз последен ли влизам? — попита Кам.

— Не, сър, вие сте пръв. Прекрачите ли прага, аз ще бъда отвън и ще наблюдавам вратата от съседния коридор. — Уокър бръкна във вътрешния джоб на самото си. — Шийлдс ми даде тези две снимки. На първата виждате човека, с когото предстои да се срещнете довечера; на втората онзи, който ще очаквате утре сутрин. Боя се, че не мога да ви оставя снимките; не бива да рискуваме да бъдат открити у вас. Моля, запечатайте ги в паметта си и ми ги върнете.

— Колко пъти съм чувал тези думи...

— Без съмнение, сър. Заместник-директорът даде да се разбере, че сте от супер специалните.

— Това определение не бях го чувал... Ще ме последвате ли, когато измъкна навън забележителния господин...

— Никакви имена, сър!

— Извинявай. Искях да кажа, когато вкарам обекта в лимузината, ще ме последваш ли?

— Не е задължително. Наш колега ще бъде зад волана и той има инструкции в случай, че възникнат проблеми.

— Звучи успокоително — отбеляза Монтроуз. — Или поне така ми се струва.

През останалата част от деня Лезли реши да почива, повалена от допълнителната умора при смяната на часовия пояс. Камерън разтвори бележника си, за да подреди мислите си преди срещата с Албърт Уайтхед. Лутър окупира телефона, обади се първо на приятелката си, сетне на своя командир в Пенсакола. В четири часа си поръчаха ранна вечеря; никой не знаеше със сигурност кога пак ще може да се нахрани. В пет и петнайсет Скот Уокър се обади от колата на ЦРУ, паркирана пред страничния вход. Време беше да се отправят към бара в центъра Рокфелер.

Седнали на определените им места, Прайс, Лутър и Лезли размениха погледи с едва забележимо кимване. В шест часа и дванайсет минути Албърт Уайтхед влезе през двойните врати и се насочи право към обичайно резервираното си място. Лутър улови погледа на Камерън; кимна, когато Прайс едва забележимо извърна очи към очаквания обект. Кам разбра знака на Консидайн, напусна мястото си на бара и приближи масата на брокера.

— Но моля ви — стресна се Уайтхед, когато непознатият се настани на мястото срещу него. — Нима не виждате, че масата е запазена?

— Не смятам, че ще възразите — меко рече Камерън. — Идвам от Амстердам да се срещна с вас по заповед на сина на Пастирчето.

— Какво?

— Неуместно би било да получите инфаркт точно сега, и без това си имаме достатъчно проблеми. Плувайте сред акули.

— Кой сте вие?

— Току-що ви казах, идвам от Амстердам, като куриер, ако предпочитате. Допийте си чашата, без да бързате... в нея трябва да има картини с водка, струва ми се. Така ми каза господинът, чието име започва с „Г“.

— Нямам и най-малка представа за какво говорите — запелтечи уплашеният Уайтхед.

— Дори не се досещате какво става. Нито с кого си имате работа. Отвън чака ли ви кола?

— Естествено.

— Сигурна ли е?

— Абсолютно. Затварям преградата и шофьорът няма да чуе нито дума от това, което ще си кажем... Но защо ви казвам всичко това? Кой сте вие, по дяволите?

— Не ми се иска отново да повтарям — с досада рече Прайс. — Тук съм, защото имате нужда от мен, а не по собствено желание.

— Защо ще имам нужда от вас? — без малко да се задави брокерът. — Как да разбирам това, че „плувам сред акули“?

— Неколцина разполагат с резервни ходове за отстъпление, в случай на непредвидени затруднения, това сигурно ви е известно.

— Не, не ми е известно. Не е възможно да се провалим!

— Не го и очакваме. И все пак...

— Не ми говорете с недомлъвки. Изплюйте камъчето!

— В случай, че се получи фал, вашият адвокат Никълс се е подсигурил. Говори се, че е подготвил изложение, носещо печата на съда, в което се твърди, че е бил в пълно неведение относно каналите за прехвърляне на парите.

— Не ви вярвам!

— Господин Гуидероне разполага с източници, много по-надеждни от онези, които ние можем да ползваме. Това е самата истина. Той настоява да се държите на разстояние от Никълс и като получите инструкциите, което ще стане много скоро, да ги запазите само за себе си.

— Та това е невероятно...

— Повярвайте — настоя Камерън. — Хайде да вървим, не е удобно да говорим тук. Ще се качим в колата ви. Да платя ли?

— Не... не. Имам сметка тук. — Неспособен да се отърси от смайването Уайтхед все така пелтечеше.

Когато се озоваха на улицата, Прайс отвори вратата на лимузината и покани стреснатия брокер да се качи.

— Знаели сте коя е моята кола — зяпна Уайтхед.

— Да — потвърди Кам, последва го и се качи отзад, след което заговори агента на ЦРУ: — Обиколете Сентръл Парк, ще ви кажа кога да се върнете на Пето Авеню. И вдигнете преградата, ако обичате.

— Шофьорът — промълви Албърт Уайтхед с широко отворени, безумно блеснали очи. — Не го познавам, този не е от моите шофьори.

— Синът на Пастирчето е не само прецизен, той вижда в бъдещето.

Когато най-сетне обърканият брокер се добра до апартамента си на Пето Авеню, той се чувстваше напълно разбит. Виеше му се свят, гадеше му се, а аналитичният му ум — който обикновено се занимаваше с числа и финансови ходове — бе засипан от нежелана информация, която нямаше нищо общо нито със сметки, нито с финансови стратегии. Съзнанието му бе обсебено от съмнения за домогване до властта от страна на Амстердам, измяна във висшите кръгове на организацията, обичайните предателства във враждуващи клетки... и най-вече от страх. Чист, първичен страх. Беше го нападнал като буря от негативни предположения, в които отсъстваха чистите подходи на математическата точност. Стюарт Никълс, неговият адвокат, негова дясна ръка в продължение на толкова години, предател? Да предаде него, своя приятел?

Колко още бяха предателите? На колко от клетките на Матарезе беше предоставил незаконни средства? Възможно ли бе някоя от тях да се обърне срещу него? И ако трябваше да се съобразява с тях, кои бяха те? Някои бяха намеквали, че е източвал тайни фондове от тях... е, действително имаше разходи, които съпътстваха всяка сделка. Трябваше ли да очаква тези неблагодарници да го изобличат в случай на „непредвидени трудности“?

Албърт Уайтхед определено се чувстваше зле. Преди години с радост се бе хвърлил в морето на голямото богатство. А сега се питаше дали не се дави в него.

Увит в хавлиена кърпа, Прайс седеше в ъгъла на изпълнената с пара сауна. На стъклената врата се почука само веднъж. Това бе

сигналът. Следващият, който щеше да влезе, трябваше да е Стюарт Никълс, първи вицепрезидент на посредническата фирма „Суонсън и Шварц“, и колкото и да е странно, доверен адвокат на Матарезе. Мъжът влезе, също загърнат в мека хавлия, и седна на пейката срещу Камерън. Никой не виждаше ясно фигурата насреща си, което съвпаднаше с очакванията на Прайс. Това означаваше, че думите ще имат по-голяма тежест. След минута Кам заговори.

— Здравейте, съветник.

— Моля? Кой сте вие?

— Името ми няма значение, по-важно е какво ще си кажем. Сами сме тук.

— Не съм навикнал да разговарям с непознати, и то в сауната на собствения ми клуб.

— Все някога идва първият път, не мислите ли?

— Не и в този случай. — Никълс се надигна от пейката.

— Идвам от Амстердам — заяви Камерън тихо, но категорично.

— Какво?

— Седнете, съветник. За ваше добро е да ме послушате, а ако не ми вярвате, повярвайте на Джулиан Гуидероне.

— Гуидероне? — В гъстата пара адвокатът отново се върна към пейката.

— Това е един вид парола, нали? Името на човек, когото от години смятат за мъртъв. Забележително. Искам да кажа, това, че никой не го произнася.

— Достатъчно ясно се изразихте. Но аз искам да чуя нещо повече. Какво е станало с Амстердам? Защо не може да бъде открит?

— Вие вече знаете, но опитахте ли да се свържете с Кайзерграхт?

— Кайзерграхт? ... Ето че успяхте да ме учудите. Защо питате?

— Защото Ленард Фредерикс, нашата къртица във Форин Офис, ви е казал. Ван дер Меер просто прекали в желанието си да надмине Джулиан.

— Та това е нелепо. Той е синът...

— На Пастирчето — довърши Прайс. — Ако поискате да се свържете с Ван дер Меер, ще ви кажат, че пътува извън страната по работа.

— Какво означава това?

— Господинът сменя тактиката. Кой знае къде се е скрил.

— Всемогъщи Боже! Та това е ужасно, катастрофално.

— Нищо чудно. И все пак аз залагам на Гуидероне, дори живота си бих заложил на него, както се казва. В него е истинската власт. Той е човекът, когото всички познават... навсякъде. От Средиземно до Северно море, от Париж и Лондон до Ню Йорк и Лос Анжелис. Ван дер Меер може и да разчертава плановете, да движи координацията в своята кула над Кайзерграхт, но Гуидероне е този, който ги привежда в действие. Той се ползва с всеобщото доверие; Ван дер Меер е никому неизвестен, той е невидима торба с пари, а не жив човек. И не може да действа без сина на Пастирчето.

— Правилно ли разбирам това, което казвате? Намираме се в криза!

— Все още не. Предварителният план остава в сила, Гуидероне подава сигналите.

— В такъв случай — въздъхна адвокатът с облекчение, — не разбирам защо се е наложило да ме потърсите.

— Гуидероне иска да се увери в лоялността ви.

— При тези обстоятелства може да разчита на нея. Каква е причината у него да се появят съмнения?

— Просто вашият работодател и близък приятел Албърт Уайтхед напусна кораба. Предпочел е Ван дер Меер, по-скоро торбата с парите.

— Какво?

— Няма представа колко бързо торбата може да увисне празна.

— Никога не ми е споменавал подобно нещо — промълви изуменият Никълс. — Та това е невероятно!

— Освен това не бива да споменавате, че сме се срещали. Този разговор не се е състоял.

— Но вие не разбирате. Никога не сме имали професионални тайни един от друг. Поне в тази сфера. Немислимо е!

— Вече не... Господин Гуидероне щедро ще ви възнагради, ако си отваряте ушите и очите. Ще ви оставя един телефонен номер, тъй че ако научите нещо или дори ако ви се стори, че Уайтхед се държи странно, обадете се и предайте съобщение... че „адвокатът“ напомня за присъствието си, това е напълно достатъчно. Ще ви позвъня и ще си определим среща.

— Употребих думата „немислимо“ и не се отмятам. Немислимо е да шпионирам Албърт.

— По-късно ще ми благодарите, а синът на Пастирчето няма да забрави. Вие сте изключително способен адвокат, навярно ще оглавите международния ни правен отдел, когато установим тотален контрол. Сега ви оставям. Протегнете ръка и ще ви дам телефонния номер. Написал съм го.

Прайс напусна сауната, облаци пара се втурнаха навън, преди да се затвори вратата. Останал сам, изплашеният объркан Стюарт Никълс се втрени в мократа стена; разкъсваха го съмнения, измъчваше го неотложността на предстоящото решение.

Камерън последва „треньора“ от ЦРУ до едно празно помещение, където бе оставил дрехите си, и набързо се облече. Навън, сред шума и суетнята на утринното движение, той подложи на анализ срещата си с адвоката от Матарезе. Както и при Албърт Уайтхед, срещата бе преминала добре. Семената на разцеплението бяха посети, бе добавил и нареждането да се пази мълчание, а комбинацията от двете щеше да се окаже непоносима. Ако се потвърдеше правилото за всеобщата склонност към конформизъм, а обикновено ставаше точно така, набелязаните щяха да изпаднат под неимоверно напрежение и в резултат щяха да допуснат множество грешки, ескалиращи към властниците в Матарезе. Точно тази верижна реакция те, добрите момчета, щяха да направляват. Кое то в известен смисъл беше странно, тъй като според представената от Франк Шийлдс стенограма от срещата в околностите на Ню Джърси всеки елемент представляваше само част от истината. Част от истината; ето кое бе важното.

— Сега ще ви оставя — рече агентът от ЦРУ Скот Уокър, когато се озоваха в апартамента на хотел „Марбълторп“, — но може би ще се срещнем отново във Филадельфия, където е четвъртият обект.

— Ще разчитам на това, Скот — отвърна Лезли, — оказахте ни много ценна помощ.

— Нищо не съм направил, подполковник, а дори да съм ви помогнал, нямам представа в какво. Аз съм просто човек за съдействие. Впрочем предадох на лейтенант Консидайн запечатаните заповеди за полета ви до Флорида, където е третият набелязан обект. Ще ви посрещне моят колега Дейл Баркли. И той също като мен знае само най-необходимото, но е от супер секцията...

— Като в някой криминален роман, а?

— Той действително спада към специална категория, сър. Ще поеме моите задължения според инструкциите на заместник-директора.

— Вие никога ли не проявявате любопитство? — попита Лезли.

— Не и когато сме предварително предупредени, подполковник.

— Добър отговор — похвали го Прайс.

Джеймисън Фаулър, магнат от сферата на комуналните услуги и видна фигура на Матарезе в Щатите, ръководеше делата си почти изключително от хотел „Брейкърс“ в Палм Бийч. Непрестанно поддържаше телефонна връзка с Талъхаси, столицата на щата, като използваше личния си скрамблер — чието декодиране бе играчка за ЦРУ, — звънеше на високопоставени фигури от щатската управа, настояваше да се реши въпросът за консолидация на енергийните компании, намекваше за крупни премии, тоест подкупи, стига решението да се узакони. Без съмнение рано или късно тези пионки щяха да отстъпят. Политиците на местно ниво не могат да очакват финансов успех. Съответният пост означаваше хубав кабинет и известност в ограничен кръг, но ако не си адвокат с клиентела, която да обсажда местната управа, това носеше твърде малко пари. Фаулър знаеше кои копчета да натисне, както когато звънеше по телефона, така и когато приемаше гости в хотела, докарани от частния му самолет.

Подобно на Стюарт Никълс от Ню Йорк, той също имаше навика сутрин да спортува и особено след онази операция байпас преди няколко години. Естествено, не се занимаваше в салона на хотела, а в басейна; започваше точно в осем всяка сутрин и изминаваше по двайсет дължини. В осем сутринта почти никой от гостите на хотела не бодърстваше. „Управителят на басейна“, подчинен на Франк Шийлдс в ЦРУ, се бе погрижил за останалото. Той заключи вратата няколко минути след осем, когато Прайс пристигна, и отвън се появи надпис „Басейнът се почиства, ще бъде на вашите услуги след половин час“.

Джеймисън Фаулър и Камерън Прайс бяха сами. Всеки от тях преплува по няколко дължини. Кам, който бе видимо по-добрият,

направи така, че четвъртият му пробег да съвпадне с момента, когато Фаулър достигна далечния край и спря да си отдъхне.

— Хубав басейн — рече Кам.

— Да, наистина — отвърна Фаулър.

— Всеки ден ли плувате?

— Никога не пропускам. Започвам точно в осем. Така поддържам тялото си във форма.

— Сигурно, особено след онази сърдечна операция.

— Какво говорите? — Фаулър пъкна треперещ пръст в ухото си, сякаш да се увери, че слухът не му изневерява.

— Идвам от Амстердам, както вече знаете. Не можете да излезете оттук, преди да ме изслушате. Вратата е заключена. Синът на Пастирчето често отсяда тук и има много приятели.

— Какво, по дяволите, означава това? Кой сте вие?

— Господин Гуидероне твърди, че ругателството говори за беден речник.

— Аз не ругая! Говоря каквото мисля... Ще се махна оттук!

— На ваше място дори не бих се опитвал.

— Какво?

— Казах вече, вратата е заключена. По-добре слушайте.

— Какво да слушам.

— Каквото ще ви кажа. Да речем, че говоря хипотетично.

— Не ми харесва това „хипотетично“. Предпочитам да се говори направо!

— Добре тогава, да говорим направо. Амстердам, по-точно Кайзерграхт, смята, че сте много близък с Бенджамин Уолбърг.

— Познавам го, това е всичко. Не обичам особено евреите, но той е различен.

— Много сте великодушен, но трябва да знаете, че според Кайзерграхт налице са безспорни доказателства, че Уолбърг работи за Федералната търговска комисия във Вашингтон. Използва ви, за да се измъкне, ако нашият замисъл се провали... което няма да стане за нищо на света. Всичко е готово, нищо не може да ни спре.

— Господи, дано да е така! Та аз съм вложил милиарди!

— Стойте настрана от Уолбърг. Той е враг... А сега аз ще изляза оттук. Предадох съобщението, останалото зависи от вас. — С тези думи Прайс се опря в ръба и се измъкна от басейна. Приближи до

вратата, почука два пъти и ключалката прищрака. Обърна се да погледне Фаулър. Крупният финансист зяпаше с изумени, широко отворени от претърпения шок очи и едва съумяваше да държи главата си над водата.

Бенджамин Уолбърг бе сложен човек. На млади години бе ревностен социалист, чиито убеждения се доближаваха до прокламациите на комунистите. Капитализмът, с неговите неумолими икономически цикли, който потиска бедните и нисшите класи, бе за него анатема. Додето не срещна един човек, професор по социология от Мичиганския университет и бивш социалист. Този мъж бе направил завой на сто и осемдесет градуса в убежденията си. Бедата не била в самия капитализъм като обществена система, а в самите капиталисти. Те нямали чувство за социална отговорност, нито лично, нито класово. Решението било в това да се промени гледището на несметно богатите.

Като ревностен талмудист Уолбърг открил известни прилики между застъпената в еврейската философия концепция за това как състоятелните трябва да се грижат за онези от племето, на които просто не е провървяло. Същината на една идея го завладяла; лутацият се неуверен социалист взел своето решение. Той щял да се превърне в истински капиталист. Надарен с блестящите способности на бъдещ финансист, той постъпил в една средноголяма банка във Филаделфия благодарение на представената от него разработка, визираща стратегията на банката на прага на смутните години във втората половина на века. След две години станал вицепрезидент; след четири бил президент и съдружник с място в управителния съвет.

Разширявайки активите на банката, той закупил и други банки в района на Пенсилвания, сетне и още, от съседни щати. По-нататък, по силата на прецизно изготвена документация, се присъединили и други банки, на запад до Охайо и Юта, а впоследствие от Невада и накрая от Калифорния. Времената били подходящи, както и предсказал самият той; банките преживявали криза. Купувай евтино и продавай скъпо, следвайки възраждането на пазарите. Преди да навърши трийсет и пет, Бенджамин Уолбърг, някогашният социалист радикал, бил всепризната сила в американската банкова система.

Беше се превърнал в зрял плод, тъкмо по вкуса на Матарезе. За нуждите на една глобална икономика, която да закриля нисшите класи. Да, той схващаше, че може и да се наложи употребата на известно насилие, ала в Стария завет на много места се говореше за пламъци, сярата и мъст. Ето как светът еволюираше. Тъжна констатация, но пък нима имаше нещо ново под слънцето?

Бенджамин Уолбърг бе колосален тъпак.

Въпреки всичко той продължи да си повтаря, че крайната цел е един по-добър, по-справедлив свят. И затова си затваряше очите за нелицеприятното, знаейки в сърцето си, че това е неизбежно зло, и отправяше поглед напред към обетованата земя.

Филадельфия върна Скот Уокър с неговата безпогрешна прецизност отново в живота на Прайс и Лезли. Той ги посрещна на частно летище в околностите на Честнът Хил, предаде запечатаните инструкции от Шийлдс на Камерън и ги откара до малък хотел в Бала-Синуид, на двацет и пет минути от града. Отново бяха регистрирани с чужди имена. Лутър Консидайн се присъедини към Прайс и Монтроуз, за да чуе какво им е написал Франк Шийлдс.

Уолбърг бе филантроп, особено по отношение на изкуството. Той и неговите банки правели щедри дарения на симфонични оркестри, на операта и губещите театри. Допълнителна привилегия за неколцината крупни дарители били поканите за предпремиерните представления. На другия ден вечерта се предвиждало да присъства на репетиция на Филадельфийския оркестър, на която щял да държи реч в знак на благодарност, а и за да насърчи съмишлениците си дарители. Щял да отиде сам, тъй като съпругата му била починала преди няколко години, а той не се оженил повторно.

Шийлдс бе се погрижил главният разпоредител — служител на ЦРУ — да посочи на Уолбърг място до пътеката на шестнайсети ред, зад рехавата публика; на съседното кресло щеше да седи Камерън. За пореден път на Камерън и неговия обект бе осигурено уединение.

Следващата вечер настъпи. Лезли и Лутър заеха местата си на седемнайсети ред и след речта си Уолбърг седна до Прайс, а оркестърът поде четвърта част от Бетовеновата Девета симфония, „Ода на радостта“.

— Забележителна реч, господин Уолбърг — прошепна Камерън.

— Шшшт, това е много по-прекрасно.

— Боя се, че трябва да поговорим...

— Тук не се говори, тук се слуша.

— Зная от сигурен източник, че сте се готвили да отлетите на изток, към Средиземноморието, за да се срещнете с Джулиан Гуидероне, стига да успеете да го откриете. Защо не чуete думите му? Аз съм неговият пратеник.

— Какво? — Бенджамин Уолбърг рязко извърна глава към Прайс, а бръчките на лицето му издаваха страх. — Как е възможно да сте научили подобно нещо?

— Господин Гуидероне разполага с източници, които за нас са непостижими.

— Всемогъщи Боже!

— Може би ще е по-добре да се оттеглим в дъното на залата.

— Праща ви Гуидероне?

— Ставате ли? — Кам кимна към пътеката отляво на Уолбърг.

— Да, да, разбира се.

В дъното на залата, докато оркестърът навлизаше в тържествения хорал на Бетовеновата „Ода на радостта“, Бенджамин Уолбърг чу думите, които щяха да променят неговия живот, неговия свят, оставяйки го да се чуди дали животът му си струва да се живее, а и дали светът му си струва да бъде спасен.

— В Амстердам е настъпила сериозна криза — започна Прайс.

— Предположихме, че няма сериозни промени — прекъсна го bankerът. — Беше ни казано да не търсим контакт с Кайзерграхт.

— Не би имало смисъл, дори да опитате. Ван дер Меер е изчезнал, Гуидероне се опитва да удържи положението.

— Та това е лудост! Къде се е дянал Ван дер Меер? Защо?

— Можем единствено да правим догадки. Навярно е научил, че сред нас са проникнали враждебно настроени елементи, предприемат се контрамерки и контразаговори. Кой знае? Установено е единствено, че е изчезнал.

— Господи... — Ръцете на Уолбърг вече трепереха; той ги опря в слепоочията си, лицето му придоби пепелив оттенък, а в същото време песента на хора се извиси и безброй гласове изпълниха огромната зала

с вълнуващата музика на Деветата симфония. — Толкова усилия, толкова години подготовка... и какво постигнахме?

— Ако Гуидероне не срещне съпротива, нищо няма да се промени.

— Всичко се е променило! И за това причината е в Кайзерграхт. Ние сме непоклатими.

— Джулиан поема цялата отговорност — непоколебимо отсече Камерън. — Всички инструкции ще идват пряко от него, чрез мен. Разчетът във времето остава непроменен.

— Но ние не знаем кои са тези хора. Амстердам не ни е съобщил.

— Ще ги научите — продължи Прайс, като се стараеше да си припомни прочетеното от разпечатките, както и от резюмето на Скофийлд за неговия разговор с Ленард Фредерикс в Лондон. — Средиземно море, пожарите. Ще се започне от Близкия изток и както слънцето се движи на запад, така ще тръгне и вълната от хаос. Отначало бавно, набирайки сила но след няколко седмици, най-много месец-два, ще настъпи икономическа парализа. Повсеместна.

— Точно тогава ние ще започнем да предлагаме нашите спасителни решения. Във всички сфери. Уайтхед, Фаулър, Никълс и аз разбираме това, но знаем много малко! Ван дер Меер ни увери, че действията ни как да проникнем в Сената и дори в Белия дом ще бъдат планирани. С тези инструкции обаче ние още не разполагаме!

— Не разполагате и с Джеймисън Фаулър.

— Какво?

— Той се е оттеглил, ако това е точната дума. Без да ви уведоми, е вдигнал по тревога свои съучастници в обслужващите клонове на промишлеността, за да изработят алтернативни планове...

— Не ви вярвам! — прекъсна го Уолбърг.

— Колкото и да е невероятно, това е истината.

— Какви са тези алтернативни планове?

— Доколкото успяхме да ги проучим, целят забавяне, стратегия на изчакване.

— Говорите нелепици! Електрическите компании по цялото източно крайбрежие са готови да се консолидират, за да докажат икономическата обосновааност.

— Която ще съпътства загубата на хиляди работни места — отбеляза Камерън. — И тъкмо това е желаният ефект.

— Временно състояние, което скоро ще бъде преодоляно.

— Нищо няма да се получи, ако Фаулър бави нещата. Всичко трябва да е в максимална степен координирано, за да се постигне целта.

— Защо му е да бави нещата?

— Вие ми кажете, макар сведенията ни да са повече от достоверни. Може да се е подплашил, може в последния момент да е решил да се увери, че всички други ще се включат. Не забравяйте, все още съществуват закони; Фаулър може да се е уплашил, че ако се превърне в беден парий, ще прекара години в затвора.

— Грешите, допускате огромна грешка. И той е отдаден на замисъла, както и аз, от съвсем различни подбуди, разбира се, но той няма да се откаже!

— Дано не се лъжете. И все пак, докато господин Гуидероне не научи нещо повече от своите източници, постарайте се да избягвате Фаулър. Ако ви се обади, нито думата за нашия разговор; ако забележите нещо необичайно в поведението му, в думите му, оставете съобщение ето на този номер. — От джоба си Прайс извади малко листче. — Този телефон е само за свръзка. Ще предадете, че трябва да се обади в банката си, тъй като съм нарушил минималния депозит.

Камерън се обърна и тръгна към изхода на залата тъкмо когато хор и оркестър бележеха драматичния връх в Деветата на Бетовен. Бенджамин Уолбърг не помръдна от мястото си, като да бе изпаднал в транс; не виждаше, а и не чуваше нищо, просто зяпаше в стената от червено кадифе.

Той бе сломен човек, изпълнен с неимоверна тъга, а знаеше и причината. Бе се вслушал в песента на сирената, измамлива сирена, подтикваща към непростимото, безбожното. И все пак в името Господне, от правилни подбуди! Все още ли важаха те? Той щеше да иде в храма с надеждата да намери утеха, а може би и наставление.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Щом се прибраха в малкия хотел в Бала-Синуид, Кам, Лезли и Лутър Консидайн проведоха кратко съвещание.

— Ама че гледка — възкликна Лутър, — същинска котка върху горещ ламаринен покрив! Беше зяпнал стената, сякаш в дробовете му не бе останала и глътка въздух.

— Струва ми се, нашият водач действително му причини нещо подобно — рече Монтроуз. — Права ли съм, Оуби-Уан Кеноуби?

— Кой?

— О, забравих, че нямаш навика да ходиш на кино.

— Да, успях да го притисна, но той не е като другите. Господи, колко беше уплашен. И все пак, ако правилно съм го разгадал, той изпитваше и нещо друго. Долових проблясъци на дремеща съвест, истинска съвест. Като му казах, че шефът от комуналните услуги, Фаулър, може и да бави нещата, че изглежда, се колебае...

— Добър тактически ход — обади се подполковникът. — Внеси разцепление, след което изчакай да избухне паниката.

— Същото, струва ми се, казах и на Кайзерграхт. Статистиката показва, че този подход бележи най-голям брой успешни попадения.

— Как да разбираме това за съвестта? — попита пилотът. — По-точно, откъде разбра?

— От думите му, макар да не е говорил дълго, а също и от начина, по който се изразяваше. Когато споменах изчезването на Ван дер Меер, той прошепна „Толкова години работа, и какво постигнахме?“, сякаш онова, което са направили, е неприемливо за неговата религия. А по-после, по повод на Фаулър каза: „И той е отдаден на замисъла, както и аз, от съвсем различни подбуди, разбира се“... „От съвсем различни подбуди“, как трябва да тълкуваме тези думи?

— Различни причини за постигане на целите? — предположи Лезли.

— Не ми се вярва. Самите цели може би, но не мога да бъда сигурен. За другото обаче съм наясно, той не говореше като човек, който гледа само да спаси себе си. За разлика от останалите.

— Какво ще правиш?

— Свиквам бойните единици, както се казва в армията, подполковник. Тъй като аз съм заел позиция в набелязаната територия, ще привикам Франк Шийлдс и този път аз ще му дам няколко заповеди. Настоявам да получа подробно досие на Бенджамин Уолбърг, и то още утре сутрин.

Утрото настъпи и Скот Уокър му предаде запечатаното досие точно в седем и петнайсет.

— Пристигна със самолет в пет часа. Вие сте най-популярната личност в Лангли, сър.

— Разкритието заплашва да разбие сърцето ми, Скоти, но ще трябва да преглътна болката.

— Така и предположих, виждам вече как ви се пълнят очите.

— Правилно, агент Уокър. Похвална досетливост.

— Да чакам ли за отговор? Пилотът е все още в града.

— Не е необходимо. Важното бе да получа това.

— Знаете къде можете да ме намерите, сър. За двацет минути мога да се придвижа дотук.

Все още по шорти, Прайс отвори запечатания плик и започна да чете. Лезли все още спеше; никой нямаше да го разсейва. Трийсет и шест минути по-късно, когато я усети да се прозява, той обяви:

— Подполковник Монтроуз, можем да предположим, че сме открили уязвимата брънка във веригата.

— Какво казваш? — Лезли седна до него на канапето.

— Досието на Уолбърг. Безценен документ. Нашият всемогъщ banker е изменник, напуснал редиците на левите радикали. В края на четирийсетте е фигурирал в списъците на Хувър с обвинените за антиамериканска дейност, проявявал се е като гръмък оратор, близък до фракцията на комунистите. Впоследствие изчезва за няколко години и когато отново излиза на сцената, вече искрено вярва в капиталистическата система и защитава всичко, което преди е отричал.

— Нима му е просветнало?

— Може би, а може би е потърсил друг, по-реалистичен начин да се приложат реформите, които е прокламирал на млади години.

— Матарезе? — недоумяваше Лезли. — Но как е възможно? Те са монополисти, фашисти, които се стремят към глобален контрол!

— Обратната страна на социализма — разсъждаваше на глас Кам. — Игрално поле, еднакво достъпно за богати и бедни, което е пълна измама, защото такова нещо не съществува. Кенеди беше прав, като твърдеше, че в нашия свят няма справедливост. Това е самата истина, а Матарезе ще сторят още по-голямо зло. Може би Уолбърг започва да проумява това.

— Какво ще предприемеш?

— Ще изчакам днес той да ме потърси. Ако се забави, ще го потърся аз.

Скофийлд и Антония се разхождаха из улиците на Лондон, опиянени от новопридобитата свобода. Свободата им действително не беше пълна, тъй като Джефри Уотърс настояваше да ги придружава охрана от двама души, един няколко крачки пред тях, другият един вид ариергард. В ранното утро те се разхождаха из алеите на парка Сейнт Джеймс, когато някаква бърза кола рязко спря току до бордюра. Двамата служители на МИ-5 тутакси извадиха оръжие и застанаха между автомобила и поверениците си. Миг по-късно с не по-малка бързина прибраха пистолетите. Бяха разпознали свой колега на волана.

— Извънредна ситуация, приятели! Да се качват веднага.

Първият от охраната седна отзад заедно с Брей и Антония, вторият отпред до шофьора.

— Мога ли да знам какво става тук? — избухна Скофийлд. — Откъде се взехте?

— Не съм ви изпускарал от очи, сър — отвърна шофьорът. — Заповед на сър Джефри.

— Той май вече прекалява, не мислите ли? Не стига, че имаме охрана, ами сега и превоз е пратил.

— Колата е бронирана, сър.

— Приятно ми е да го чуя. И кой ще стреля по мен?

— Шеф Уотърс е човек методичен. Винаги всичко предвижда.

— Къде отиваме?

— В управлението на МИ-пет.

— Защо?

— Нямам представа, сър.

— Виж ти, сега вече става интересно.

— Дръж се прилично, Брей — сгълча го Антония.

От дълги години никой не бе виждал Джефри Уотърс толкова разстроен. Човек имаше чувството, че всеки момент ще получи апоплектичен удар. Охраната въведе Скофийлд и Антония в кабинета му, затвори вратата и новодошлите изненадани се втренчиха в крачещата напред-назад фигура.

— Какво те тормози? — попита Брандън.

— Последното, което би искал да чуеш, стари приятелю. Да седнем, може би така по-лесно ще го понесете.

Семейство Скофийлд се настаниха срещу бюрото на Уотърс.

— Какво има, Джеф? — попита Тони.

— Случи се невероятното, онова, което никой не е и допускар. Матарайзен е избягал.

— Какво? — ревна Брандън, като скочи от стола си. — Ако е някаква нескопосна шега, то я приемам като проява на много лош вкус!

— Не е шега, макар да ми се иска да беше.

— Но как е възможно? Та вие го бяхте затворили в стъклена клетка, под денонощна охрана!

— Няма го, Брей.

— Господи, да не си му дал един ден градски отпуск?

— Дай възможност на Джеф да обясни, Брандън.

— Благодаря ти, мила, наистина не ми е никак леко. В три и четирийсет и пет тази сутрин ми се обади шефът на охраната на Матарайзен. Ван дер Меер плюел кръв; по-точно казано, кръв шуртяла от устата му, така се изрази лекарят, а и бил в безсъзнание. Уплаших се да не умре на място и разпоредих да го откарат в болница, с придружител. Някъде по пътя отгук до аварийния изход онзи дошъл в съзнание и за мое най-голямо изумление лесно се справил с двете яки момчета, убил едното и облякъл униформата му. След това трябва да е взел портфейлите, парите и документите им за самоличност, тъй като не ги открихме, и се втурнал навън.

— Кой са били агентите на смяна, Ребека от фермата Сънибрук и Полиана?

— Прекаляваш, Брей! — отново се намеси Антония. — Едно от тия момчета е било убито.

— Съжالياвам... но това звучи налудничаво.

— Камерън Прайс може да ти опише невероятната техника на Матарайзен в бойните изкуства... Той самият за пръв път среща подобен противник. Естествено, претърсваме целия град, включили сме и лондонската полиция, без да им разясняваме причината да поискаме съдействие.

— Няма да го откриете — заяви Скофийлд. — Сигурно разполага с мрежа от верни слуги, които ще го скрият и ще уредят да напусне страната.

— И ние стигнахме до същия извод, но това не е най-голямата ми тревога. Безпокоя се най-вече за теб и Антония. Както казваме ние тук, от „Савой“ ви местим в „Риц“.

— Защо? — продължаваше да негодува Брей. — Ван дер Меер няма да се мотае из Лондон, а Гуидероне е мъртъв. Нищо не ме заплашва.

— В това не можем да бъдем сигурни — настоя шефът от МИ-5. — Не знаем дали Гуидероне е поддържал връзка с Матарайзен, а и не знаем какво е казал на холандеца. Гуидероне се готвеше за последното и най-важно за него убийство. Навярно се е подсигурил, използвайки Ван дер Меер, както го нарече ти.

— Твърде невероятно, ако не и невъзможно — сопна се Скофийлд. — Ако съм си свършил работата, с което обикновено мога да се похваля, аз осъществих разцеплението между Гуидероне и Кайзерграхт.

— При цялото ми уважение, стари приятелю, никой от нас не може да предвиди докъде са готови да стигнат другите при изключителен натиск. Това е непредсказуема територия.

— Добре тогава, местим се в „Риц“.

— Благодаря ти, Брей — рече Антония.

Телефонът на бюрото иззвъня.

— Моля? — обади се Уотърс. Миг-два стоя заслушан, след което затвори и се вгледа в приятелите си.

— Обаждат се от патрулните коли, току-що са засекли Матарайзен. Той забелязал автомобила и побягнал към метрото. Преследването е в ход.

— Защо смятат, че е бил той?

— Първо заради дрехите, а освен това разпространихме и описание въз основа на снимките, които направихме, когато го докарахме от Амстердам.

— Като спомена Амстердам, възможно ли е в онези компютри да има някакви данни за Лондон? Начини за свързка, или канали?

— Там няма нищо — отвърна сър Джефри. — Обадих се на Грийнуолд в къщата на Кайзерграхт. Успя да открие само неясни данни за улици и паметници, но те датират отпреди месеци. Места за срещи, които отдавна не се използват. — Телефонът отново зазвъня и сър Джефри грабна слушалката. — Моля? — Заслушан в гласа отсреща, той се втренчи в стъкленото преспание. Най-сетне докладът приключи, той стисна за миг очи и затвори, без да каже нито дума. — Изгубили са го — въздъхна и се отпусна в стола си.

— Алармирайте всички частни летища — предложи Брей, — той ще използва някое от тях.

— Къде ще отиде? — попита Антония. — В Амстердам не може да се върне. Има ли други къщи, в Холандия или в някоя друга страна?

— И да има, невъзможно би било да ги открием. Той оперира посредством холдинги и фалшиви корпорации, също както службата за отдаване на лимузини под наем и групата Аргус. Предвид средствата, с които разполага, сигурно притежава много други жилища, но ни е нужна документална следа, с каквата не разполагаме.

— Няма ли адвокати? — попита Антония. — Сигурно използва услугите на правна кантора.

— Вероятно са десетки, и то в най-различни страни. Проследихме групата Аргус до Марсилия. Офисът се състои от две помещения, тоалетна и една секретарка, чиято единствена работа е да препраща писма и друга поща до Барселона, откъдето попадат в секция до поискване в Милано. Схващате ли картинката, приятели?

— В три измерения — поклати глава Скофийлд. — Объркване, заличаване на следите, неуловимост. Изненадва ме обаче междинният пункт в Милано. Това навежда на мисълта, че някой е поел района на Паравачини, един от крупните играчи.

— В тази връзка аз също имам някои съмнения — рече Уотърс. — Ако съм на прав път, те определено бързо са се свързали.

— С твърде голяма бързина — прекъсна го Брандън, — което означава, че някой на място е приел властта. — Скофийлд се обърна към Антония. — Какво ще кажеш за една кратка ваканция край езерото Комо, любов моя? Не се колебай, защото сър Голямото Прасе плаща, аз не бих могъл да си го позволя.

— Струва ми се, за Комо вече платих — вметна Уотърс.

— Което включва услугите на несравнимия дон Силвио Тогази, който вече сигурно притежава повечето от онова, което си струва, в Милано, а без съмнение и съюзите на пощенските служители. Един истински мафиозо никога не би ги пренебрегнал, невидимите комуникации са твърде важни.

— Секцията до поискване?

— Именно. Сигурно предаването става през междинни пунктове, някоя бедна душа получава хиляда лирети, за да предаде пратката на друга бедна душа, която я предава на трета и така нататък, докато достигнат големия играч. Ние ще бъдем там, когато това стане и едва ли държиш да чуеш каква тактика ще приложим. Боя се да не нараня чувствата ти, но пък трофей на всяка цена ще донесем, това ти обещавам.

— При това положение чувствата ми не могат да бъдат наранени. Просто не ми носете труп. Трупът не може да говори.

Ян ван дер Меер Матарайзен стоеше превит в една телефонна кабина на оживения Пикадили Съркъс. Устата му бе пълна с тампони памук, които бе пробил със зъби, за да симулира кръвоизлива. Той тъкмо сваляше дегизировката, когато чу сигнал свободно в отговор на набрания телефон отгатък Ламанша, в Брюксел.

— Ало — обади се гласът от Белгия.

— Аз съм. Имате ли вече информация и ако отговорът е положителен, за колко време можете да направите необходимото?

— Разполагам с информация и съм готов да направя необходимото, щом ми наредите.

— Първо информацията.

— Частното игрище за голф се нарича Флийтуд. Намира се на трийсет и шест километра северозападно от Лондон, а дотам се стига по следните маршрути...

— Районът ми е познат, дотам ще ме откара такси. Подготовката?

— Малък самолет, „Чесна“ с витлов двигател, ще кацне между одинайсета дупка и дванайсета позиция — това е най-големият равнинен участък и същевременно най-отдалечен от къщичката на клуба. Ще бъде там около четири и четирийсет и пет, когато все още е светло, но недостатъчно за играчите, макар че по това време на годината няма голям наплив. Ще ви откарат на едно летище в Шотландия, където ви чака вашият реактивен самолет. Планът за полет в посока Марсилия ще бъде изготвен на името на една от вашите корпорации с непопълнен час на излитане и при гарантирано разрешение. Всичко е готово, да действам ли?

— Веднага.

Ян ван дер Меер уби останалата част от времето в едно кино. В три часа спря такси и поръча на шофьора да го откара в голфклуб Флийтуд. Пристигнаха в четири и десет, заради натовареното движение и Ван дер Меер нареди на шофьора да обиколи игрището. Четиринайсет минути по-късно холандецът откри флагчето на дванайсета дупка; след малко спря таксито, плати на шофьора, излезе от автомобила и тръгна да се връща обратно, а колата се скри зад завоя.

В четири и трийсет Ван дер Меер лежеше в тревата на неравен залесен участък между одинайсета дупка и дванайсета позиция. Падаше здрач, ала не беше тъмно. В четири и трийсет и девет се разнесе бученето на приближаващ самолет. Матарайзен изпълзя от падинката, сетне се изправи до близкото дърво с дебел ствол. Надникна между клоните; самолетът летеше в кръг, като с всяка обиколка слизаше все по-ниско.

Внезапно се случи нещо неочаквано, а и нежелано. Включи се система за поливане, облаци ситни капки изпълниха въздуха и ето че се появи пазачът, с фенерче в ръка; взеше се в електрокар и явно минаваше да провери пръскачките заради продължителната суша тази есен. Човекът се движеше на зиг-заг по окосеното пространство. Намираще се на пътя на снижаващия се самолет, който вече бе готов за кацане! Ван дер Меер се втурна напред и извика:

— Ей, ти! Ела тук. Паднах и се ударих лошо, допреди малко бях в безсъзнание!

Пазачът обърна електрокара и ускори в посока към Матарайзен. Срещнаха се насред окосения участък, мястото за кацане, пистата! Със светкавично движение Ван дер Меер сграбчи мъжа за косата, удари главата му в предната рамка, след което изтръгна фенера от ръката му. Трескаво записва светли кръгове. В мига преди да докосне земята, самолетът вирна нос и изви наляво за нов подход. Матарайзен измъкна тялото с разбита кървяща глава от електрокара, скочи на седалката и подкара към края на затревеното игрище. Изключи мотора, захвърли ключа и се втурна обратно към равния участък; сега вече махаше с фенера вертикално, давайки знак за кацане. Пилотът го разбра; самолетът кацна и доближи източника на светлина.

— Донесе ли ми дрехи, както поръчах? — строго попита Ван дер Меер и се пхна на тясната задна седалка.

— Да, сър, но бих предпочел да изчакате с преобличането. Искам да се махнем оттук, преди да се е наквасила почвата, защото ще затънем.

— Тръгвай тогава!

— Освен това навсякъде по игрището щъкат електрокарчета. Не ми се ще да се блъсна в някое от тях.

— Казах вече, давай!

Когато се издигнаха достатъчно високо и поеха към шотландската граница, Матарайзен се върна към въпроса, който не му даваше мира още от мига, когато го заловиха. Нито веднъж не беше се усъмнил, че ще успее да избяга; това бе неизбежно. Най-важният проблем сега бе откъде ще действа, къде ще установи главния щаб на Матарезе? Притежаваше множество имения, всичките добре оборудвани, макар и на по-ниско техническо ниво в сравнение с Кайзерграхт, ала снабдени с компютри за глобална комуникация, и това му бе напълно достатъчно. Времето обаче го притискаше неимоверно! Дни оставаха до възпламеняването на пожарите в Средиземноморието, първата от поредицата катастрофи, предвестник на повсеместната световна криза, водеща към икономически хаос!

Внезапно спокойствие завладя Ян ван дер Меер. Той знаеше къде ще отиде, къде трябва да отиде.

Беше 3,38 ч следобед във Филаделфия, а Бенджамин Уолбърг не бе направил опит да се свърже с Прайс. Кам реши, че топката е вече в неговата половина и набра служебния телефон на довереника на Матарезе.

— Съжалявам, сър, господи Уолбърг днес не се е появявал.

— Разполагате ли с домашния му телефон?

— Отново съжалявам, сър, не ни е позволено да предоставяме тази информация.

Което не бе пречка за Франк Шийлдс във Вашингтон, както по отношение на телефона, така и по отношение на адреса. В дома на Уолбърг никой не вдигна и Прайс се обади на Скот Уокър. Двамата заедно отидоха с кола до елегантното имение. Неколкочкратното позвъняване на предната врата не даде резултат.

— Ще го нарекат проникване с взлом, струва ми се, но при тези обстоятелства май сме принудени да прибегнем до такъв вариант, не мислиш ли? — рече Кам.

— Смятайте, че е сторено — отвърна агентът от ЦРУ. — Нося карта, гарантираща достъп от съображения на националната сигурност.

— Какво означава това?

— Нищо особено, но повечето местни се хващат на тоя номер. При извънредни обстоятелства имаме право на допълнителна свобода на действие, за да изпълним поставената задача, стига да не е застрашен човешки живот и ние да поемем отговорността.

— Свободата търпи твърде волна интерпретация.

— Има и своите недостатъци — съгласи се Уокър. — Действително не съм запознат в детайли с настоящата операция, но ако ми кажете, че е застрашена националната сигурност, все едно заповедта е дадена и никой не може да спори с вас.

— Ако знаеше доколко е застрашена националната сигурност, щеше да те заболи глава.

— Тук сигурно има действаща аларма, тъй че нека влезем през верандата или кухнята, а аз ще имам грижата, ако се появи някой полицай. Зная какво да кажа и по какъв начин.

— Сигурно не ти е за пръв път...

— Определено не ми е за пръв път — тихо и лаконично потвърди агентът. Двамата заобиколиха къщата. Отзад откриха остъклена

веранда, която гледаше към тенис корт. — Твърде добре — отбеляза Уокър. Извади пистолета си, хвана го за цевта, разкъса мрежата срещу насекоми, след което удари стъклото близо до топката, пъкна ръката си и отвори.

И двамата останаха изненадани от тишината.

— Няма аларма — рече Прайс.

— За такава къща е съвсем необичайно.

— Да не губим време.

През верандата Камерън и помощникът му от ЦРУ влязоха в имението. О, това тук наистина можеше да се нарече имение. В стаите на долния етаж мебелите бяха изящни, картините предимно от известни художници; тапетите бяха от най-скъпите, а със сребърните предмети спокойно можеше да бъде наредена цяла зала в „Тифани“.

— От името на правителството трябва да говорим с Бенджамин Уолбърг — извиси глас Камерън, ала никой не му отговори.

— Това име никога не съм го чувал — напомни Скот. — Зле съм със слуха.

— Извинявай, забравих.

Тръгнаха нагоре по широкото стълбище и Кам продължи да повтаря поканата си, ала все така без резултат. На втория етаж надникнаха в множество стаи и бани; никого не откриха. Най-сетне попаднаха в господарската спалня; вратата бе заключена. Камерън почука леко, но настойчиво.

— Господин Уолбърг — извика той. — Налага се да поговорим!

— Щом стигнахме дотук — рече Уокър, — няма какво да умуваме. — След което отстъпи крачка назад и с все сила блъсна вратата с тяло. Разхвърчаха се трески, ала вратата не поддаде. Няколкото правилно насочени ритника обаче свършиха работа и вратата се отвори. Влязоха вътре.

Напряко върху леглото, затиснало подгизналата в кръв сатенена кувертюра, лежеше тялото на Бенджамин Уолбърг. Банкерът бе стрелял в устата си с трийсет и осем калибров пистолет, който все още стискаше в ръка.

— Това изобщо не си го видял, Скот — рече Прайс. — Всъщност кракът ти не е стъпвал тук.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

От „Вила д’Есте“ край езерото Комо изпратиха лимузина на миланското летище да посрещне последните гости на хотела, американско семейство господин и госпожа Пол Ламбърт, иначе казано Брандън Скофийлд и Антония. Паспортите си получиха от Франк Шийлдс от Вашингтон, който ги изпрати през Атлантика по военен куриер. Самолетът кацна по разписание в десет часа сутринта местно време и на обед изтощените съпрузи бяха вече в апартамента си, където „господин Ламбърт“ се оплакваше от дългия инструктаж предната вечер в Лондон.

— Джефри не знае, че едно нещо е достатъчно да се каже само веднъж, не, той държи да го повтори трийсет пъти.

— Ти непрестанно спореше с него, Брей.

— И не без основание, дявол да го вземе, защото той не ми е нужен! Аз си имам Тогаци.

— От което, както знаеш, Джеф изобщо не е във възторг.

— Защото мрази италианците.

— Не, той просто храни известни опасения, тъй като е принуден да работи заедно с този небезизвестен италиански мафиот.

— Това са глупости. Някои от най-добрите си оперативни агенти италианското разузнаване е открило именно в мафията. На всичкото отгоре Силвио от години няма нищо общо с мафията. Почетното му оттегляне е известен факт.

— Колко великодушно от негова страна. — Телефонът звънна и Тони вдигна апарата от старинната масичка, застлана с кожа. — Моля?

— Това трябва да е прекрасната Антония, една средиземноморска перла, която никога не съм срещал, ала ще прекарам в трепетно вълнение миговете на очакване, преди да имам честта да целуна ръката ѝ.

— Английският ви е невероятен... Вие ли сте, синьор Тогаци?

— Същият, а дълго време учих езика при един истински майстор, вашия изключителен спътник.

— Така си и помислих. Ето, свързвам ви с... майстора.

— Долавям извивките на Маре Ностра в говора ви, хубавице! — не я оставяше Тогази.

— Колко сте мил. Аз пък от години полагам усилия да го премахна. — Тя подаде слушалката на Скофийлд, който вече клатеше глава и сочеше леглото с молба да подремне.

— Здравсти, омразен макаронаджия.

— Неизменно учтивият Брандън. Как е оная фъшкия янки? Май такъв е изразът, а? Разбирам, че вече си тук.

— Не, аз съм просто клонинг, който има нужда от няколко часа сън.

— Не сега, стари приятелю, чака ни работа. Съобщението от пощата в Милано гласи, че е пристигнала друга пратка за секция „до поискване“ от Барселона, за синьор Дел Монте Четвърти. „Дел Монте“ е често срещано име в Италия, „Четвърти“ ще рече код, идентифициращ получателя. Следващата кола се очаква в три днес следобед. Моят помощник ще задържи материала под претекст, че ще се получи с последната доставка. Трябва да бъдем там.

— Та аз току-що идвам оттам! Не държиш ли на заплата някоя „сянка“, която да може да проследи кой ще дойде за пратката?

— Последната поща от Барселона е била преди шест дни. Кога ще има друга?

— О, господи, прав си! Обектът на Кайзерграхт е затворен...

— Какво?

— Много ни се събра тая седмица, по-късно ще ти разкажа. И все пак имаш право, няма да ни се удаде друг шанс да набележим връзката в Милано. Откъде ще ме вземеш?

— Излез през западния вход, все едно се каниш да се разходиш из градините. Тръгни по пътеката, която минава покрай насипа на пътя към вилата и поеми нагоре по улицата към Беладжио. Там ще се срещнем.

— Не съм въоръжен... заради проклетите металотърсачи... а без оръжие никъде няма да мръдна. Разполагаш ли с нещо подходящо?

— В Лигурско море дали има вода?

— Така си и помислих. Ще се видим след петнайсетина-двайсет минути. — Скофийлд затвори телефона и се обърна към Антония. — Чу ли разговора?

— Правилно се досети. Само че това за оръжието никак не ми допада.

— Навярно изобщо няма да ми потрябва, но предпочитам да не се разхождам беззащитен на вражеска територия. Не си забравила какво беше някога, нали?

— Не съм, скъпи. Също така си спомням, че тогава ти беше и доста по-млад. А Тогаци е по-стар от теб. Двама старци да подхващат занимания, които отдавна са загърбили.

— Както си почнала, защо не вземеш да ни мумифицираш. Къде са ми обувките с гумени подметки?

— В шкафа.

— Никога не тръгвай да вършиш нещо важно без обувки с дебели, поглъщащи шума подметки.

— Няма да бъдеш сам, нали? Старците имат нужда от млади мъже.

— Силвио сигурно ще доведе двама-трима младоци.

— Надявам се, че знаете какво вършите.

— Не се надявай, бъди сигурна.

Разстоянието до Милано взеха за рекордно кратко време. Скофийлд и Тогаци приложиха перфектна тактика за бързо проследяване. Двама от охраната на дона седнаха отпред, втора кола с други трима ги следваше; щяха да се срещнат една пряка преди централната поща на Милано. Служителят, помощник на Тогаци, им бе предоставил скица на секция „до поискване“, което бе първо условие за прилагането на правилна стратегия. Телохраниелите на дона, всички с радиопредаватели, боднати в сгвката на реверите им, щяха да се разположат вътре, на еднакви разстояния един от друг, от гишето до изхода, а шофьорът щеше да остане отвън, близо до колата на Тогаци. Довереникът на дона щеше да даде знак на най-близо стоящия телохраниел, когато получателят вземеше пратката от Барселона; той на свой ред щеше да насочи другите, описвайки им обекта.

Тогаци остана в своята кола, въоръжен с високоскоростен фотоапарат с телеобектив, а Скофийлд бе застанал наблизко, наблюдаваше вратата и слушаше какво си говорят телохраниелите. Ето че се заслуша в онова, което очакваше.

— Мъж в опърпани дрехи, скъсано яке и омачкани панталони.

— Виждам го — рече Брей, забелязал получателя, нисичък човечец, който вървеше с бърза крачка. — Ти виждаш ли го, Силвио?

— Естествено. Насочва се към оставените велосипеди. Не се бавете! Някой да дойде да извади мотора от багажника. Последвайте го.

Най-бързият от телохранителите изпълни заповедта, извади мотора, запали двигателя, метна се на седалката и след секунди беше по петите на онзи с велосипеда. Няколко минути по-късно преследвачът се обади по радиото:

— В най-гадната част на града хлътна, синьор! Велосипедът е нов и много скъп. Страх ме е да не ме очистят.

— Още по-страшно ще стане, ако го изпуснеш, приятелю — рече дон Силвио Тогаци.

— Всемогъщи Боже, предаде пакетчето на друг просяк!

— Не се отделяй от него — заповяда донът.

— Побягна по улицата към една стара църква, синьор. Млад свещеник излиза на стълбите! Онзи му подава плика. Това е Църквата на Светото причастие.

— Скрый мотора и остани там. Ако свещеникът тръгне нанякъде, последвай го, carisce^[1]?

— С цялото ми сърце и душа, дон Силвио.

— Grazie. Ще бъдеш възнаграден.

— Prego, дон... Напуска църквата! Тръгва нагоре по тротоара. Спира до една кола, много стара, много очукана.

— Най-безопасната за такъв квартал — отбеляза Тогаци. — Какъв модел е?

— Не мога да кажа. Толкова е смачкана и изподраскана. Малка е, капакът е наполовина откъртен, навярно е фиат.

— Номерът?

— Табелата е усукана, надраскана... Свещеникът се качва и пали.

— Не го изпускай, следвай го доколкото е възможно. Твоите приятелчета са в другата кола, ние ще бъдем в тази. Съобщавай за всеки завой... Брандън, качвай се.

Последвалото разкритие бе крайно изненадващо, тъй като имението Паравачини все едно бе затворено за посетители, поддържаше го малобройна прислуга, знамето на рода бе свалено

наполовина, което означаваше, че тук не присъства никой от видните представители на фамилията. Жестокият край на Карло Паравачини едновременно бе шокирал и поставил нащрек жителите край езерото. Някои се молеха за душата му, други го проклинаха, малцина изпитваха колебливи чувства. И въпреки това малкият очукан автомобил пое по шосето към Беладжио, сетне, без да губи време, сви в отклонението, водещо на север, към земите на Паравачини. Някоя важна личност все пак присъстваше там, някой с достатъчно власт, за да получи пратката от Барселона, някой от членовете на Матарезе.

— Върни се в къщата по възможно най-бързия начин! — нареди Тогази, като се обърна към Скофийлд. — У дома на балкона има телескопи, може би ще научим нещо.

Надеждите се оправдаха. Телескопът, насочен към имението Паравачини, визираще огромната яхта, зад нея моравите и безбройните замлъкнали фонтани. Имението изглеждаше странно запуснато, сякаш изящната обстановка обещавахе хора в елегантни дрехи, а не студени бели статуи. Внезапно се появиха двама мъже, по настланата с чакъл пътека пред имението. Единият бе възрастен, другият млад, и двамата облечени в тъмни панталони и свободни спортни ризи.

— Кой са? — попита Брей, като се дръпна, за да може дон Силвио да погледне. — Познаваш ли ги?

— Единия познавам много добре и той е отговорът на въпроса кой управлява Матарезе в Италия. Другия не познавам, но мога да предположа кой е; видяхме го само в гръб, и то отдалеч.

— Кой е?

— Шофьорът на малката очукана кола, когото проследихме дотук.

— Свещеникът?

— И двамата са свещеници. Възрастният е кардинал Рудолфо Паравачини, прелат със значително влияние във Ватикана.

— Той ли е водачът на Матарезе в Италия?

— Чичо е на покойния неоплакан Карло Паравачини, онзи с птиците.

— Ами Ватикана?

— Бих казал, че кръвта между фамилиите е по-силна от кръвта Христова. Поне в този случай.

— Прайс го спомена, Лезли също. Но нищо конкретно.

— То е пред очите ти, Брандън. Погледни. Качиха се на яхтата, на задната палуба. Кажи ми какво виждаш.

— Както кажеш. — Скофийлд отново зае мястото зад телескопа. — Мили боже, старчокът отваря пратката от Барселона. Излиза, че си прав!

— Въпросът е, какво ще правим оттук нататък?

— Мястото не ми изглежда здраво укрепено. Защо да не действаме сега, преди да успее да предаде съдържанието на пакета или преди да го унищожи, което също е вероятно.

— Съгласен съм.

Извикаха телохранилите и всеки погледна през телескопа. Плана изработиха бързо, Скофийлд и Тогаци се върнаха години назад, припомниха си времето, когато заедно проникваха във вражески територии. Двама от телохранилите тръгнаха, другите трима останаха при доната и Брандън.

— Ти няма да мърдаш оттук — каза Тогаци на италиански, като кимна на човека, който пазеше тежката врата към къщата в гората. — Поддържай връзка с нас, а ако се появят натрапници, знаеш какво да правиш.

— Sì, господарю. Първо най-отдалечените мини.

— Мини? — Скофийлд се изправи в плетения стол. — В хълмовете над Портофино?

— Спомни си — каза Тогаци. — Никой не успяваше да припари до същинския ни лагер. Възпламенявахме мините околоръст и всеки, който тръгнеше да ни търси, се парализираше от страх и не смееше и крачка да направи.

— Връщаха се по стъпките си, напускаха района, а в това време ние премествахме лагера — подсмихна се Брандън. — Никакви жертви, никакъв риск от международен скандал, експлозиите се обясняваха с неоткрити мини, останали от партизанските войни.

— Добавил съм и една новост — скромно обясни дон Силвио. — Сега съм поставил и вътрешни мини, много по-близо до пътеката, а и няколко под нея, които също се възпламеняват от къщичката при портата.

— Va bene^[2] — вече с глас се засмя Скофийлд.

— Вие двамата — продължи Тогаци на италиански към последните от малката бойна група, — ще ни придружите, оставяте ни

на стотина метра над имението. После продължавате до паркинга и заемате позиция.

— Si — отвърнаха младите мъже.

Първата кола спря на четири-петстотин метра от имението на Паравачини. Двамата пратеници на Тогаџи бяха сменили опърпаните костюми, които носеха в Милано. Сега бяха облечени като фермери, тръгнали на църква в неделя, дрехите им бяха стари, не по мярка, но чисти. Всеки носеше кошница с цветя, каквито се отглеждаха в местността, корените бяха укрепени с топка пръст, лукс, който прилягаше на всеки земевладелец. Поеха в жегата по прашния път към имението Паравачини, по челата им избиха капки пот, а по ризите — тъмни петна. Черната настилка се смени с асфалт на двеста метра преди имението. В къщичката с дебели стъкла нямаше никой, бариерата бе вдигната, признак, че в къщата не е отседнал никой от фамилията.

Мъжете крачеха с престорено усилие, поеха по извитата алея за коли, после нагоре по стълбите до внушителния вход към къщата. Натиснаха звънеца — мелодични камбанки изпълниха пустия дом. Прислужник с разкопчана риза и набола брада отвори вратата. Изненадан от простоватото облекло на посетителите, той заговори грубо на италиански.

— Какво искате? В къщата няма никой!

— Piacere, signore^[3], ние сме бедняци от хълмовете на Беладжио — рече застаналият отдясно. — Идваме да почетем паметта на великия дон Карло, който на празник винаги е бил щедър към семействата ни.

— Та той умря преди няколко седмици. Позакъснели сте.

— Не посмяхме да припарим, докато гледахме как тук се тълпят сановници — обади се другият пратеник на дон Силвио. — Може ли да внесем тия кошници, signore? Доста тежки са.

— Оставете ги отвън! Бездруго в къщата вече има премного растения, дето трябва да ги поливам.

— Отворете сърцето си, signore — добави първият, като огледа обстановката зад гърба на прислужника.

— Не!

— Ами тогава не го отваряй. — Мъжът внезапно се хвърли напред, сграбчи прислужника за раменете, събори го и блъсна главата му с коляно. Онзи падна, от носа му шурна кръв и той изгуби съзнание. Пратениците на Тогаци завлякоха тялото в някакво помещение, затвориха вратата и се заеха да извършат бързо, но щателно претърсване. В библиотеката се натъкнаха на прислужница; беше облечена в униформа и полегнала във фотьойла прелистваше картинна енциклопедия.

— Scusi, signori!^[4] — Жената скочи от стола и заговори бързо на италиански. — Казаха ни, че щом си вършим работата, може и да си почиваме, да се забавляваме дори.

— Кой ти го каза?

— Негово високопреосвещенство кардиналът.

— Кой друг е в къщата?

— Кардинал Паравачини, синьор Роси и...

— Синьор Роси? — прекъсна я мъжът, повалил прислужника на входа. — Той свещеник ли е?

— За Бога, не, signore! Идва тук по няколко пъти в седмицата и все с различна жена. Развратник. От неудобство пред кардинала ги праща да си вървят много рано, докато е още тъмно.

— Друг? Май каза, че има и други.

— Да, още един. Бруно Давино. Той отговаря за охраната на имението.

— Сега къде е?

— Повечето време прекарва на покрива, сър. На едно място има заслон, да пази от слънцето. Той казва, че оттам виждал езерото и пътищата. Това му бил наблюдателният пост.

— Che cosa?^[5] — викна някой откъм вратата. След миг се появи висок едър мъж с изкривено от гняв лице. — Нещастни червеи, видях ви как допълзяхте по пътя, но не забелязах да си тръгвате! Какво се мотааете тук?

— A spiacente, signore^[6] — отвърна вторият от хората на Тогаци, обърна длани нагоре, протегна ръце и бавно тръгна към горилата. — Дойдохме да почетем паметта на великия дон Карло... — Застана между приятеля си и наемника на Матарезе. Не за пръв път прилагаха този трик, целящ да пресече линията на видимост. Приятелят му тутакси извади от джоба си пистолет със заглушител. В мига, когато

помощникът му продължи да върви, откривайки мъжа в рамката на вратата, той даде два изстрела със смъртоносна точност и шефът на тукашната охрана падна мъртъв.

Жената пое дъх да изпищи; вторият от хората на Тогаци се втурна към нея, сложи ръка на устата ѝ, а с другата ѝ нанесе удар в гърдите с такава сила, че въздухът излетя от дробовете ѝ, заглушавайки звука. От джобовете си мъжът извади тънко въже и широка лепенка, завърза прислужницата за един дървен стол и сложи лепенката на устата ѝ.

— Сега сме сигурни, че няма да мърда оттук.

— Свършихме — рече помощникът му. — Чисто е. Да вървим на следващата позиция.

Вторият автомобил спря за кратко. Скофийлд и Тогаци слязоха и тръгнаха бързо към близката гора, доколкото позволяваха отслабващите им крака. Колата продължи по пътя с изключен двигател и спря на моравата отляво на голямата къща, невидима откъм яхтата. Третият и четвъртият от групата на дона стъпиха на тревата, безшумно затвориха вратите и тръгнаха покрай стената на къщата. Спряха, когато достигнаха откритата южна морава. Прекрачеха ли по-нататък, от яхтата щяха да ги забележат. Кое то бе недопустимо, тъй като онези, заради които бяха дошли, се намираха на яхтата, а те трябваше да пресекат всички възможни изходи. Тъкмо затова хората на дона от първия автомобил бяха разположени отдясно на голямата къща, прикрили се на десет стъпки от чакълената пътека. Схема на действие тип пинсета, фланговете подсигурени.

Две бяха причините, за да изберат точно тази тактика. Първото и най-важно съображение бе числеността на наемниците. Нямахше как да разберат на колко души могат да се натъкнат. А второто бе напълно реалната възможност, ако хората на Тогаци бъдат забелязани, кардинал Паравачини да унищожи материала от Барселона, например да подпали плика. И тъй, най-важно бе да се предотврати бягството на когото и да било от имението и да се използва елементът изненада.

За да изпълнят второто условие, Скофийлд и донът се съблякоха в гората край езерото. Останаха по бански, а на кръста си вързаха непромокаеми торбички, в които носеха пистолетите си. Предвид

възрастта и двамата носеха шнорхели, да изминат спокойно разстоянието под вода. Целта им бе да достигнат десния борд на яхтата, където имаше метална стълбичка за плувци, пожелали да се върнат на долната палуба. Принудени да си припомнят някогашни превъплъщения от Италия, Сицилия и Черно море, двамата бивши суперспособни тайни агенти се гмурнаха във водите на езерото Комо.

Брандън и Тогази се подразниха от необходимостта да използват шнорхелите, но поне не се чувстваха прекалено изморени, когато достигнаха стълбичката. Донът се закашля и Скофийлд се принуди да потопи главата му под водата. Тогази изплува, в очите му се четеше бяс, ала Брей сложи пръст на устните си и донът разбра. Не биваше да издават и звук. Скофийлд отвори непромокаемата кесийка и измъкна оръжието си; Тогази го последва. Кимнаха си един на друг и Брандън заизкачва стълбата. Някъде към средата на корпуса стана ясно, че донът не е в състояние повече да съдържа кашлицата си, тъй като вода бе проникнала в шнорхела му.

Откъм палубата възмутени гласове забъбриха на италиански.

— Какво беше това?

— На стълбата има някой! Ще видя...

— Не губи нито миг. Ето, взимай това и бягай! Иди до къщата и повикай Бруно.

Скофийлд се прехвърли на палубата, с пистолет, насочен към кардинал Паравачини.

— На ваше място не бих правил излишни движения. Може пък да реша, че на църквата ще й олекне, ако ви очистя. — Брей сложи край на любезностите и кресна: — Спри го, тръгва към пътеката! Вземи пратката!

Показа се Тогази, който с мъка прехвърли скованото си мършаво тяло, но това явно не му пречеше да сипе цветисти ругатни. Сетне жално приплака на английски:

— Какво става с телата ни? Преди бяха много по-послушни.

— Дон Силвио! — възкликна кардиналът. — Вие сте на страната на това американско прасе?

— О, да, ваше високопреосвещенство — отвърна Тогази. — И то отпреди много години, когато започнахте да позорите Църквата ни с издигането си във Ватикана.

В далечината, на моравите отвъд яхтата, фигури се стрелкаха между статуите, ловци, които преследваха фалшивия свещеник, побягнал с пратката от Барселона. Чуха се изстрели, два куршума рикошираха, посипаха се отломки мрамор. Скофийлд се хвърли към отсрещната страна на палубата.

— За Бога, не го убивайте! — ревна той. Чу се крясък и стрелбата престана. Някой извика откъм моравата:

— Твърде късно, *signore*. Тоя пръв стреля по нас, рани Паоло в крака. Като се откри, го гръмнахме.

— Донеси плика тук и заведи Паоло на лекар! Бързо! — Брандън се върна при умълчалия се кардинал, прикован от пистолета на Тогаџи. — С огромно удоволствие лично бих ви предал на папата. За жалост, имаме по-неотложни въпроси за решаване.

— Аз ще се заема, стари приятелю — рече дон Силвио. — Някоя и друга благословия няма да ми е излишна.

По мостчето изтича човек от групата на Тогаџи, който носеше пратката от Барселона. Предаде я на Скофийлд и набързо обясни, че се връща обратно, за да откара ранения си приятел на „частен лекар“, личен познат на дона. Брандън разкъса дебелия плик и разгърна листата. Седна в близкия стол и се зачете, усещайки, че кардинал Паравачини го фиксира с поглед.

След няколко минути Скофийлд пусна листата в скута си и вдигна очи към кардинала.

— Голяма промяна, а, отче?

— Нямам представа за какво говорите — отвърна Паравачини. — Не съм чел това, тъй като то не е мое. Ако сте забелязали, пликът е адресиран до някой си Дел Монте, а това не е моето име. Личната кореспонденция, също като изповедта, е неприкосновена.

— Сериозно? Защо тогава писмото беше отворено?

— По волята на моя млад послушник, когото убихте. Ще се моля за душата му, дори за душите на онези, които го убиха, както Исус се е молил за римляните, разпънали го на кръста.

— Звучи красиво. И все пак защо този млад човек ви донесе това?

— Трябваше да попитате него. За жалост сега това е невъзможно. Допускам, че писмото е било погрешно оставено в пощенската ми кутия в Беладжио, която използвам, когато съм далеч от Рим.

— Дел Монте ни най-малко не наподобява Паравачини.

— В бързината се допускат грешки, особено когато млад човек се старае да бъде в услуга на своя далеч по-възрастен наставник.

— Значи е бил свещеник?

— Не. Той бе един обещаващ младеж, който за нещастие се отклони от вярата си, а и от закона...

— Ваше високопреосвещенство — рязко се намеси Тогаци, — напразно губите време, а лъжите само умножават греховете ви. Направих снимки, от Милано, от първия до третия куриер, който дойде в Беладжио. Никой не е спирал пред никаква пощенска кутия. Преди да се оттеглим, снимах този човек. Носеше свещеническа яка и безпогрешно откри пътя към имението Паравачини.

— Шокирате ме, дон Силвио. Говорите неща, които изобщо не са ми известни, а отговорите са у един мъртвец, убит от този смахнат американец.

— И ти не си губи времето, стари приятелю — обърна се Тогаци към Брандън. — Имаме си начини да се справяме с подобни невероятни лицемери. Каква промяна спомена преди малко?

— Новината не е добра — отвърна Скофийлд, като вдигна листата. — Ускоряват изпълнението... Матарайзен е решил да избързат... Ето слушай. „Скоро ще обявя нова дата, вероятно от друго място. Не мога да се свържа с нашия човек в Лондон и това ме тревожи. МИ-пет ли са го хванали? И ако е така, проговорил ли е? Жена му твърди, че не знае нищо, но тя поначало не е била посветена. Настоящото положение е крайно обезпокоително. На следващите страници ще откриете кодираните късовълнови предавания за секторите в реда, в който са извършени. Това са обширни региони, специфичните данни трябва да сте запомнили. Използвайте компютърния си достъп за дешифриране. Ако действително реша да сменя местонахождението си, то ще използвам някоя от безбройните възможни бази, които са достатъчно добре оборудвани, а и там никой не ще бъде в състояние да ме открие. Останете на поста си. Моментът настъпва. Светът ще се промени.“ Тук свършва, няма подпис, естествено, но това е Матарайзен. Невероятната ирония се състои в това, че Гуидероне, собственият му довереник, ако не и върховен водач, уби тяхната къртица в Лондон, този, когото той не можа да открие. А още по-невероятно е онова, което аз самият постигнах чрез

Ленард Фредерикс, да разединя двамата копелдаци... Зная, че думите ми не ще ви обидят, отче, с поведението си вие много по-злостно скверните църквата.

— Не се чувствам обиден — рече красивият благ кардинал с леден глас. — Възмутен съм до дъното на душата си. Аз съм не само висш сановник на светата църква, аз съм ѝ посветил живота си. Да свързвате името ми с някаква налудничава глобална икономическа конспирация е пълна безсмислица и светият отец без съмнение ще прозре истината. Това е просто поредната филипика срещу католицизма, а ние сме навикнали да ги понасяме.

— Е сега вече, кардинале, сам се издаде. Кой ти е споменавал глобалната икономика?

Паравачини рязко извърна глава към Брей. Знаеше, че е попаднал в капан.

— Нямам какво повече да кажа.

— В такъв случай ще трябва да ти пообработя физиономията, за да те чуя. — Скофийлд сложи листата и плика на дървения под, изправи се и застрашително пристъпи към висшия католически сановник.

— Не е нужно да нараняваш нежните си ръце, стари приятелю — рече Тогази, като се отдалечи от перилото. — Дадох фотоапарата на един от моите хора. Той сигурно ще заснеме тялото на моравата, а заедно с останалите снимки поредността ще бъде повече от ясна. Момчето ще ми донесе фотоапарата, а ти ще вдигнеш плика от Барселона пред нашия прегрешил кардинал. Доказателството ще бъде неоспоримо.

— Повече от убедително — съгласи се Брандън.

— Освен това моите приятели имат приятели в курията. Този изменник ще стане позор за църквата, парий в собствения си свят.

Внезапно, без никакво предупреждение кардинал Паравачини скочи от стола си и изтръгна пистолета от ръката на Тогази. Още преди Скофийлд да успее да реагира, свещеникът опря пистолета в слепоочието си и стреля.

— *Morte prima di disonore* — промълви дон Силвио, като сведе очи към тялото с раздробен череп. — Това е стар италиански израз, от шестнайсети век.

— Смърт пред позора — също тъй тихо отвърна Брандън. — Модата да го пишат по татуировките го направи банален, но до това се свежда в крайна сметка. Този човек притежаваше власт, богатство, огромно влияние в църквата и извън нея. Отнемеш ли му го, нищо не остава.

— Rispetto^[7] — рече Тогаци. — Радвал се е на уважение, а без него би загубил мъжеството си. Мъжът в Италия, и особено ако той е свещеник, трябва на всяка цена да запази мъжеството си.

— Дотук приключваме с италианския клон на Матарезе. Ще трябва да изпратим материала на компютърните вълшебници в Амстердам. Може би те ще открият нещо. Само с това разполагаме. — Телефонът на яхтата звънна и стресна двамата мъже. Прозвучаха пет сигнала, преди Брандън да го открие. — Buon giorno — каза той, готов да предаде слушалката на Тогаци, ако отсреща заговорят твърде бързо на местния език. Думите обаче бяха ясно произнесени на английски; говореше жена.

— Проляхте кръвта на един Паравачини, един почитан човек. Ще платите за това.

В имението, застанала на прозореца в библиотеката, прислужницата затвори телефона и остави бинокъла на близката масичка. По бузите ѝ се стичаха сълзи; любовникът ѝ си бе отишъл, а заедно с него и оня живот, който тя никога повече нямаше да има.

---

[1] Разбра ли (ит.) — б. ред. ↑

[2] Това е добре (ит.) — б. ред. ↑

[3] Приятно ми е, синьор (ит.) — б. ред. ↑

[4] Извинете, господа! (ит.) — б. ред. ↑

[5] Какво става? (ит.) — б. ред. ↑

[6] Съжалявам, синьор (ит.) — б. ред. ↑

[7] Уважение (ит.) — б. ред. ↑

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Вие тримата трябва да се върнете в Лондон. — Франк Шийлдс се бе свързал по телефона с Прайс във Филадельфия. — И това трябва да стане веднага.

— Какво направихте с Уолбърг?

— Ние тук ще се погрижим. Нашите хора вече бяха там, изнесли са тялото и са отстранили всички следи от самоубийството. В пресата нищо няма да излезе, лицето просто е изчезнало.

— Никой друг ли не е живял в къщата?

— Само един иконом, прислужник или както там им казват. Обитавал стая на етаж, където открихте Уолбърг. Бил правоспособен болногледач, а Уолбърг го наел, защото си падал малко нещо ипохондрик. Съпругата му починала преди няколко години, двете му дъщери са омъжени и живеят в Лос Анжелис и Сан Антонио. Не се очакват усложнения. Телефонният секретар се включва на запис за отсъствие от града.

— Ти какво очакваш?

— Надявам се онези три приятелчета от Матарезе, Фаулър, Уайтхед и Никълс, да изпаднат в паника, като не успеят да го открият. Пък ако и ти си свършил работата в Ню Йорк и Палм Бийч, ще си помислят най-лошото и ще почнат да си търсят убежище. Тогава можем да очакваме и да допуснат грешки.

— Аз наистина си свърших работата, Франк. А как да разбирам необходимостта от присъствието ни в Лондон?

— Дръж се здраво или най-добре седни. Матарайзен е избягал от МИ-пет.

— Невъзможно! — изкрещя Прайс.

— Напротив, оказа се напълно възможно. — Няма да навлизам в подробности, това е истината и се предполага, че вече пътува някъде из Европа.

— Всемогъщи Боже!

— Това не е всичко. Скофийлд и неговият приятел Тогацци са открили връзката на Матарезе в Милано. Въпросният кардинал Паравачини, когото споменавах в доклада си.

— Не се учудвам — отбеляза Прайс. — На сигурно място ли е?

— Не, самоубил се е. Прострелял се в главата, като разбрал, че е разкрит.

— Дали са му пистолет?

— Дръпнал го от ръката на стария Тогацци. Въпросът е, че посредством верига от куриери кардиналът получил пратка от Матарайзен. По-съществените данни са компютърно кодирани, затова са препратени на Кайзерграхт. Най-важното е, че Матарезе ускоряват изпълнението на плана...

— Ускоряват — викна Прайс. — Та ние бездруго разполагаме с броени дни!

— Затова и Скофийлд настоява да се върнеш. Не казва защо, нито на мен, нито на Джефри. Това трябвало да свършите само вие двамата.

— Лаконично се изразява старият вълк!

— Всички имате билети за полета на Конкорд утре сутринта в девет и половина от летище Кенеди. Пилотът е капитан Терънс Хендерсън, наш добър приятел от МИ-пет. Ще ви посрещне в чакалнята и ще ви придружи до самолета.

— Не ни остава много време.

— Хеликоптер ще ви вземе от откритата площадка западно от паркинга на хотела и ще ви откара където трябва. Подсигурили сме разрешение за полета. Хеликоптерът ще пристигне след петдесетина минути.

— Тая смяна на часовите зони направо ще ни съсипе.

— Въртележката едва започва. На Хийтроу ще ви чака друг самолет. Лейтенант Консидайн ще ви достави директно в Милано, при Брандън и Тогацци.

— Както неведнъж съм ти казвал, Жмичка, ти си истинско съкровище.

— Никога не съм го крил, Кам. Стягайте си багажа.

Полетът до Лондон премина гладко. Капитан Хендерсън се оказа съвършеният британски офицер, изпълняващ военна мисия; сдържаният му тон издаваше безспорен авторитет, човек, на когото никой дори не помисля да противоречи.

— Когато кацнем — каза Хендерсън, — моля, останете на борда, докато всички останали напуснат кабината. Аз ще ви придружа през митническия контрол.

— Ей, ама вие наистина здраво пипате, а, капитане? — обади се Лутър, заел място до пътеката срещу Прайс и Монтроуз. Да не сте някой действащ Джеймс Бонд?

— Нямам представа за какво говорите, сър. — Хендерсън се усмихна искрено, с весело пламъче в очите. Наведе се и прошепна: — Съветвам ви да не настоявате, да не взема да включи някоя бомба със закъснител и да ви взривя както си седите на местата.

— Ей, човече, и аз съм от племето на летящите...

— Това ми е известно, командир...

— Не сте първият, дето ме повишава.

— Защо не дойдете в пилотската кабина. Може да ви хареса.

— Ще взема да се съглася... пък и ще надзиравам какви ги вършите.

— Бъди мой гост, друже. Хайде ела.

Лутър стана от мястото си и го последва по пътеката.

— Искам да дойда с теб в Милано — обърна се Лезли към Прайс.

— Този път не — отвърна Камерън. — Говорих с Джеф Уотърс от чакалнята на Конкорд и разбрах, че Скофийлд праща Антония обратно в Лондон.

— Аз не съм Антония — отсече подполковник Монтроуз.

— Кротко, госпожо офицер, още не съм свършил. Джеф каза също, че Брей е поискал цял камион чудати машинарии... „побъркан човек“, бяха точните думи на Уотърс, и те трябвало да бъдат прекарани със самолет до неизвестно засега назначение.

— И Джефри е дал съгласие?

— Каза нещо много смешно. Че когато Беоулф Агът се държи по този начин, то обикновено значело, че е надушил нещо.

— В такъв случай най-добре ще е да го сподели с другарчетата.

— И аз казах горе-долу същото. Или поне да ни насочи. Джеф обаче не беше съгласен. Наумил си е да даде на Скофийлд ден-два, за да потвърди онова, което засега е само смътно предположение.

— Не трябва ли нещата да станат в обратен ред, първо да даде потвърждението?

— Планът на Матарезе е изтеглен напред във времето, както вече ти казах, тъй че в най-добрия случай разполагаме със седмица, а може и по-малко. Брей трябва да е адски сигурен в своя нюх и ако не му изневери, ще трябва да действаме незабавно.

— Това не ми изглежда надеждна стратегия.

— Искаш да кажеш, че не прилича на военна стратегия, само че ние не сме военни и действаме на различна територия.

— И все пак бих предпочела да дойда с теб.

— Не и докато не разбере какво е намислил Скофийлд. Ти имаш дете, а аз не.

През последвалите осем часа работиха трескаво. Капитан Хендерсън счупи собствения си рекорд, като прекоси Атлантика за два часа и петдесет и една минути. На летище Хийтроу, придружени от капитана, те напуснаха самолета и бяха посрещнати от сър Джефри Уотърс, който носеше два куфара, по един за Кам и Лутър.

— Получихме мерките на лейтенанта от Американския флот, а в последния хотел открихме и дрехи на Кам. Поръчахме ново облекло за всеки от вас. Всичко е в тези куфари.

— Защо е било необходимо? — попита Прайс.

— Обикновена предпазливост, старче. Няма етикети, нито характерни материи, които да могат да се проследят до производителя... с други думи, няма начин самоличността ви да бъде разкрита чрез тия покупки.

— Мамка му! — сопна се Лутър. — Тоя дърт котарак какво е намислил да прави с нас?

— Нямаме представа, лейтенант. И все пак аз отдавна познавам човека с прозвището Беоулф Агът, макар и отдалеч. Въобразявам си, че разбирам неговия нестандартен подход, тъй да се каже. Следователно мой дълг е да не излагам на риск Службата.

— Ами нашите кожи? — попита Консидайн.

— Ако се стигне до облеклото, на закрила не можете да разчитате.

— Хиляди благодарности! Аз съм специално обучен супер пилот. Не може ли НАСА да ме прати на Луната или Марс?

— Не забравяй Пенсакола, Лутър — напомни му Прайс. — Там те чака една личност с по-висок чин...

— То личи само ако сме в униформа, драги.

— Хайде престанете. Все още разполагате с няколко часа естествена светлина, лейтенант — отбеляза Уотърс. — А твоят „Бристъл Фрейтър“ е наблизко. Вторият ти пилот... твой колега е, който знае единствено, че трябва да те придружи до Милано, разполага с одобрения план за полета. Най-добре ще е вие с Камерън да тръгвате.

— Не мога ли да летя сам?

— Причините са две. Първо, това тук не е някое малко местно летище, нито пък се намира в приятелски настроена чужда страна, това тук е Хийтроу, където разпоредбите са изключително строги. Пренебрегнем ли ги, ще привлечем вниманието върху нашия полет, което не бихме искали. Второ, току-що прекоси два часови пояса; това се отразява на организма. Разумно е да имаш подкрепление.

— Кажете това на онези няколко хиляди пилоти на бойни самолети от Втората световна чак до Пустинна буря.

— Е, това май ще ме затрудни, не мислиш ли?

— О, сигурно, бели господарю.

Кацнаха след падането на нощта. Камерън се качи в колата на Тогази, Лутър бе откаран в предварително набелязан хотел, а вторият пилот от МИ-5 се зае с формалностите, за да отлети обратно за Лондон.

В познатата кола с неугледна външност и разкошен интериор Прайс си даде сметка, че е раздвоен. Болезнено усещаше колко му липсва Лезли, находчивият ѝ бърз ум, приятните разговори... а разбира се, и тялото ѝ. Крайно време бе да признае истината: Камерън Прайс, заклетият единак, който извън работата си не се обвързваше за дълго и не поемаше отговорности, бе сериозно влюбен. След колежа на няколко пъти се бе чувствал на ръба, ала жаждата му за знания и по-късно интересът към разностранното обучение, предложено от Управлението, бяха осуетили задълбочаването на отношенията. Тези пречки сега не съществуваха; интересът към работата не го напускаше, той разбираше, че с всяка следваща операция научава нещо ново, ала усещаше във всекидневието си празнота от пространство и време,

която жадуваше да запълни с нещо красиво. Беше намерил и човек, с когото искаше да споделя красивите моменти до края на живота си. Такава бе истината и той не бягаше от нея. Краткотрайните увлечения бяха мимолетни и приятни, чувствата лудешки, водовъртеж от копнение, възбуда и нетърпение.

Другата част от съзнанието на Прайс бе насочена към Скофийлд. Какво бе открил човекът с легендарното прозвище Беоулф Агът и каква бе причината да е толкова потаен? Моментът не беше подходящ да си придава важност, пък и Брандън притежаваше безпогрешен усет за реалността, който във важни ситуации решително притъпяваше суетата му.

Пристигнаха в защитената дървена крепост на Тогацци в горите над Беладжио и Прайс се озова на познатата веранда с подредените телескопи, насочени към езерото Комо. Не губиха време в шумни приветствия, тъй като Скофийлд, видимо напрегнат и разтревожен, бе нетърпелив да разкаже какво са постигнали. Той предаде странните думи, които бе чул по телефона на яхтата, а и заплахата на жената, заявила, че ще платят за смъртта на кардинал Паравачини.

— Реших, че е могла да се обади единствено от къщата, затова оставих Тогацци да се разпореди как да постъпят с тялото и да почистят яхтата, а аз хукнах към имението да го претърся. Там нямаше никой или поне аз никого не видях. Все пак намерих бинокъл до телефона в библиотеката. Оттам се откриваше чудесна видимост към яхтата. Която и да е жената, оттам се бе обадила.

— Не можа ли да я откриеш?

— Не, но обстановката в библиотеката ми се стори някак необичайна. Е, имаше красиви томчета в кожени подвързии което ще рече, че навярно не са и отваряни, а и стотици книги в обикновени обложки. Имаше обаче и нещо друго. Цяла сбирка, която приличаше на архив. Дебели тетрадки, много от тях с плътни пожълтели листа, подвързани с груб канап. Повиках един от младежите и му поръчах да иде до яхтата да предупреди Силвио, че ще се позабавя.

— И какво откри?

— Нещо като документирана история на рода Матарезе, която започваше някъде в края на миналия век. Снимки, дагеротипи, изрезки от стари вестници и карти с нанесени на ръка обозначения. Нямаше

много цели думи, никакъв текст, само инициали на италиански, някои кратки, други по-дълги.

— Преведох му ги — рече Тогаци. — Той поназнайва нещичко от нашия език, но да четете не умее.

— Френски говоря по-добре от теб!

— Мъртъв език.

— Кажете ми, научи ли нещо ново? — не се стърпя Прайс.

— Не, по-скоро нещо старо, много старо, и то ме накара да се замисля. Търсили сме в грешната посока, опитвали сме се да предвидим кога и къде ще възникнат катаклизмите, от какво естество са.

— Нима можем да ги предотвратим, ако не търсим къде ще избухнат?

— Точно в това е въпросът, ние никога няма да ги открием. Един-единствен човек знае отговорите и това е онзи, който издава заповедите, Матарайзен. Така добре е прикрил местата, че сигурно единствен той разполага с информацията, която ни е нужна.

— Е и?

— Имам толкова силно предчувствие, че сякаш ми е отворило дупка в стомаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Една от онези стари тетрадки беше изцяло посветена на руините от някогашната крепост или замък на Матарезе, по-точно от времето на барон Матарезе. Видях десетки снимки, запечатали всяко кътче от вътрешността на къщата и терена отвън. Трябва да бяха поне трийсетина, и то не стари снимки; не бяха нито избледнели, нито пожълтели, би казал човек, че са правени съвсем наскоро. На последната страница стоеше ръкописен текст. „Негативи за Я.В.М.“

— Негативи за Я.В.М. — като ехо повтори Камерън. — Ян ван дер Меер Матарайзен, който издава заповедите.

— Именно. Тук следва въпросът, защо ще поръчва Матарайзен снимки на всеки детайл от някогашния замък? Защото е бил в развалини.

— Отговорът сам се натрапва — отново се намеси Тогаци. — За да бъде възстановен.

— Така си помислих и аз — рече Скофийлд. — Първата крепост на Матарезе, символ на жадувана власт. Не претендирам да съм голям

психолог, но ние всички знаем, че Матарайзен е обсебен от демоните си фанатик, напълно побъркан злодей. И когато замисли да предизвика световен катаклизъм, накъде би поел подобен човек, освен към корените си?

— Не можеш да бъдеш сигурен, Брей.

— Това ще стане утре.

— Какво говориш?

— По един от нерегистрираните телефони на Тогази се обадох на Джеф в Лондон и научих кодовото име на Консидайн и телефона на хотела, в който е настанен. При изгрев слънце той ще излети от Милано и ще кацне на една необозначена писта близо до езерото Маджоре... там ви е качил заедно с Лезли.

— Точно така.

— Резервоарите му ще бъдат пълни догоре и ще тръгнем към югоизточния бряг на Корсика. На около двеста и четирийсет въздушни мили е, четиристотин и осемдесет в двете посоки; никакъв проблем за неговата машина. Ще прелетим от Соленсара надолу към Порто Векио, северно от Бонифацио. Използвайки картите на Паравачини, ще можем да прелетим над руините на замъка Матарезе.

— Я как си го измислил! — въодушеви се Прайс.

— Ще бъдем на три хиляди и шестстотин метра височина. В списъка на необходимото оборудване съм включил свръхмощна височинна телевизионна камера, пригодена да снима дори в облачно време. Няколко прелитания ще са достатъчни, за да поверим дали има раздвижване. Ако резултатът е положителен, преминаваме към втора фаза.

— Това пък какво е?

— В Сенетоса има летище, на около двацет минути от някогашната крепост на Матарезе. Там кацаме, тръгваме пеша, пък да видим какво ще открием.

— Мили боже, съвсем сами ли? И защо е тази тайнственост, това прилича на затъмнение!

— Защото на никого нямам доверие. Във всичките ни бази са проникнали къртици. Ако съм на прав път, Матарайзен ще бъде там, сияещ в налудничавото си самодоволство. Но дори при най-малко опасение от негова страна, че сме се насочили към Порто Векио, той

или ще изчезне, или ще привика толкова наемници, че да сразят и цяла армия.

— Нека бъдем обективни, Брей — остро напомни Прайс. — Ами ако грешиш и той не е там?

— Е, ще си призная, че съм сбъркал. В Лондон работят като бесни, Жмичката се бърха денонощно, мозъците на Кайзерграхт също, всички търсят отговорите. Не различаваме сами тая главоблъсканица, за Бога. Единствено време не ни достига.

— Ами ако той наистина е там с огромен отряд наемници с пълна огнева мощ?

— Ей, младежо, няма да ми е за пръв път. Край главата ми са свистели куршуми още когато ти си бил в пелени.

— Това не е отговор, Брандън.

— Добре де, отговорът е в доставката от Джеф. Пряка телефонна връзка с Лондон през сателит. Ако това, което предполагаш, е обективната реалност, както се изрази ти, отряд френски командоси чака на летището в Марсилия. Могат да бъдат в Сенетоса за броени минути.

— Следователно потайността ти все пак не е изцяло...

— Че как иначе, по дяволите! Онези момчета нямат и представа каква заповед да очакват, просто са в готовност за евентуално нападение срещу остров в Средиземно море. Обадя ли се на Джеф, той препредава съобщението в Дванайсети отдел и самолетът излита за Сенетоса. Аз ще посрещна групата на шосето и тя преминава под мое командване. Ако изобщо се стигне до това.

— Което предполага, че си предприел известни разузнавателни действия.

— Това се отнася за всички нас. А е включено и в оборудването. Камуфлажни униформи, бинокли, две мачетета, ножове, пистолети със заглушители, ботуши, резачки за тел, спрейове с газ... обичайните дреболии.

— „Обичайните дреболии“, казваш?

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

По брега на Корсика ляха на височина две хиляди и четиристотин метра, а като достигнаха Соленсара, Лутър се изкачи на три хиляди и шестстотин метра. Мощната камера бе здраво закрепена за пода на кабината.

— Координатите по картата сочат, че след две минути ще бъдем над обекта — каза Консидайн по високоговорителя. — Готови ли сте?

— В пълна готовност — отвърна Скофийлд, застанал зад камерата, чийто двайсет и пет сантиметров екран увеличаваше видимата земя долу хиляда пъти; на секунда можеха да се правят по две снимки.

Две минути по-късно Лутър отново се обади:

— Започнете огледа, проверете фокуса. Настройвайте.

— Досещам се, че не ти е за пръв път, лейтенант — каза Прайс в своя микрофон, закрепен на слушалките.

— Правилно се досещаш, приятелче. Нарича се бръснещ оглед по иракски. Много приятна задача, стига идиотите долу да не заиграят с противосамолетните оръдия.

— Снимаме! — викна Брандън, като отмести поглед към екрана. — Гледай, Кам! Все едно тия дървета са на стотина метра, а не на два километра и половина под нас.

— Приближавам целта — обяви Консидайн. — Успех на бомбардировачите.

— Ето ги! — изкрещя Скофийлд. — Само дето това не са руини... ние с Тогази излязохме прави, всичко е напълно възстановено! Обърни и нека отново се върнем, Лутър.

Самолетът снижи едното крило и зави на ляво.

При второто, третото и четвъртото прелитане изброиха общо петима на територията на имението Матарезе. Две жени, един градинар, застанал сред гъсто насадени цветя и двама мъже, които се качваха в автомобил.

— Това ми е напълно достатъчно — заяви Беоулф Агът, — преминаваме към втора фаза. Сенетоса, Лутър! Ще го откриеш ли?

— Открил съм го още преди да излетим, старче.

На летище Сенетоса Скофийлд и Прайс отвориха кашоните с оборудването. Брей хвърли една камуфлажна униформа на Консидайн, пълен патрондаш и пистолет с монтиран заглушител.

— За какво са ми тия боклуци? — сопна се пилотът. — Вече си имам нови дрешки без етикети.

— За всеки случай, ако ни се наложи да потърсим помощ, а и при изключителни обстоятелства.

— Изключителните обстоятелства на нулева височина не ми се нравят. Свикнал съм да се бия във въздуха, човече.

— Съмнявам се, че ще се стигне дотам. А и освен това има известна вероятност да пристигне отряд френски командоси...

— Командоси французи! — избухна Лутър. — Вие, белите смешници направо се подигравате с един чернокож наивник.

— Не, лейтенант, погрешно ме разбра. Оттук до Порто Векио води само един път и ако тия момчета ми потрябват, на средата на пътя ще ги привикам и ще издам съответните заповеди. Настоявам да облечеш униформата просто за да не ги стреснеш.

— Ами ако аз се стресна?

— Мисли за Пенсакола, Лутър, Пенсакола — едва чуто промърмори Прайс.

— Не знам вече дали мога да се надявам да се отърва от вас.

— Този млад човек е много проникателен — отбеляза Скофийлд. — Хайде, приятели, събличайте се и слагайте униформите.

Застанали до самолета — Брандън и Прайс в камуфлажна униформа, а Консидайн притеснен от непривичното за него облекло, да не говорим за колана с втъкнати пълнители, — тримата изчакаха ръководителят-движение от малката кула да приближи.

— Добре дошли в Сенетоса, синьори — приветства ги мъжът на английски. — От вас се очаква да пристъпите към започнатата операция. Нашият екипаж ще покрие самолета ви с мрежи.

— Това необходимо ли е? — попита Лутър.

— Заповед от Лондон. Действайте, *riacere*^[1], пистата ще бъде затворена до следващо нареждане.

— Това ни устройва — рече Скофийлд. — Включете на приемане, лейтенант. Ще поддържаме връзка.

— Слушам.

Брей и Камерън поеха по пътя през хълмовете. Слънцето вече бе високо и те вървяха по края на просеката, готови всеки миг, чуят ли шум от приближаваща кола или човешка реч, да хлътнат в гората. На два пъти се наложи да се скрият. Първия път насреща им се зададе сиво боядисано рено стар модел. Между клоните на дърветата зърнаха трийсетгодишни мъж и жена, въввлечени в разгорещен спор. Втория път чуха гласове, не много далеч зад тях. Отново потърсиха прикритие в гората. Оказаха се четирима шумни тинейджъри, навярно студенти спортисти, излезли да потичат.

Когато групичката се скри от поглед, Скофийлд и Камерън отново тръгнаха по края на черния път, вече в ускорен ход. Минути покъсно се озоваха пред стръмно надолнище; отсреща, отвъд малко възвишение, се виждаше възстановеното огромно имение на барон Матарезе.

— Оттук нататък се разделяме, съгласен? — сдържано попита Беоулф Агът.

— Така ще е най-добре — отвърна Камерън. — Аз по десния фланг, ти по левия.

— Само през гората, нали?

— Естествено, няма да изскочим на пътя я.

Прайс прекоси пътя и навлезе в гората на Порто Векио, Скофийлд изчезна между дърветата отляво. И на двамата стръмният девствен склон се стори едва ли не непристъпен, дървета и диви лози се преплитаха, почвата хлътваше меко, наквасена от дъждовете. След трудното спускане следваше не по-малко трудно изкачване по стръмния излаз от тясната долина. Провериха радиовръзката, предавателите бяха настроени на нужната честота.

— Кам — прошепна Брей.

— Да — долетя кратък отговор.

— Бъди готов. Ако укреплението е еднакво от двете страни, ще се натъкнеш на стена от бодлива тел, опъната на два-три метра височина.

— Виждам я — рече Кам. — Проблясва над главата ми, все едно прецеждащи се слънчеви лъчи се отразяват в метал.

— Същото е и при мен.

— Често казано, стана ми смешно, като спомена, че си поръчал и резачки за тел. Ти какво, винаги ли успяваш всичко да предвидиш?

— А, не. На картите, съхранени от Паравачини, беше отбелязано, че имението отвсякъде е заобиколено с гори. Което изключваше да има ограда, по която тече ток или гъсто наредени аларми; дребни животинки и птици биха ги включвали през две-три секунди. Така стигнахме до логичния извод за единствената друга възможност, ерго, телена ограда.

— Радвам се, че в Харвард си понаучил нещо от латинския.

— Неблагодарник.

— Благодаря ти, мамо.

Когато и двамата проникнаха в имението, по радиопредавателите се уговориха да се срещнат в гористия фланг на изток, откъм страната на Камерън. Скофийлд се показва сред листака, на няколко стъпки от подстриганата морава; опирайки се на ръце и колене, Прайс допълзя до него.

— Италианското слънце здраво пече, дори тук — отбеляза Брандън.

— Тихо — просъска Камерън. — Погледни!

Отвъд гъсталака, на извитата алея, която минаваше пред тежката врата с бронзирани орнаменти, се появи мъж в небрежно облекло. Щом излезе отвън, бръкна за пакет цигари. От другия джоб извади запалка; личеше, че е пристрастен пушач, принуден дълго време да се въздържа, защото ухапа цигарата и вдъхна дълбоко. Петнайсетина секунди по-късно към него се присъедини и жена в униформата на камериерка. И тя извади цигари от джоба на обточената с дантела престилка. Мъжът ѝ поднесе огънче, а с другата ръка погали гърдите ѝ. Жената се изкиска и на свой ред го опипа по слабините.

— Я как се забавляват при Матарезе — прошепна Прайс.

— По-скоро да пушат са излезли.

— Не те разбирам.

— Според проучването на Джеф, Матарайзен бил заклет враг на цигарите. Ти си бил на Кайзерграхт, да си забелязал някъде пепелник?

— Патологичен случай.

— Поне за тютюна има основание. Лекар пулмолог от Амстердам преди време го е лекувал от остро възпаление на белите

дробове. Той е вътре, Кам. Интуицията не ме лъже.

— Добре е да получим потвърждение, преди да се обадим в Лондон, а Джеф в Марсилия.

— Ако изобщо се наложи.

— Брей, нито времето, нито мястото са подходящи за героични подвизи!

— Аз не съм герой, а и мразя героите. Заради тях загиват хора.

— За какво говориш тогава?

— Причината да сме тук сега, за това говоря — натърти Скофийлд, без да отделя поглед от извитата алея и гладката морава отвъд. — Тук сме, за да открием какво е намислил Матарайзен, да узнаем кой е замесен и да предотвратим изпълнението на замисъла. Ако вече не е прекалено късно.

— Нима това изключва участието на Джеф и френския Дванайсети отдел? — настояваше Камерън.

— Ще се наложи да се върна близо трийсет години назад — все така шепнешком заговори Брандън. — Имението на Апълтън близо до Бостън. Вярно е, че аз предизвиках първите експлозии околоръст, ала когато адът се отприщи и хората взеха да падат като мухи в пороен дъжд, избухнаха и други експлозии, които предизвикаха повсеместния пожар вътре в къщата. Водачите на Матарезе бяха поставили взривни устройства във вътрешната бърлога, за да са сигурни, че ще бъдат унищожени всичките им документи, договори, всякакви книжа. Унищожението в пламъци очевидно е присъща тактика на Матарезе.

— Пожарите в Средиземноморието — сякаш на себе си рече Камерън. В този момент пушачите тръгнаха към тях по алеята. — Какво ли значи това? — попита Кам.

— Шшшт! — просъска Скофийлд. Мъжът и жената приближиха на два-три метра, не спираха да се опипват като невъздържани пубертети. Завиха в отклонението на юг и вече смъкваха дрехите си. — Ако беше тъмно, можехме да ги вържем и да проверим кой е в къщата.

— Скоро няма да мръкне, тъй че кажи какво ще правим.

— Връщаме се на пистата и изчакваме да падне нощта.

— О, Господи.

— Тук ли предпочиташ да си легнеш, при насекомите и змиите?

— Да вървим — примири се Прайс.

Откриха Лутър в примитивната наземна „кула“. Пилотът дремеше в един стол, радиопредавателят до главата му тихо припукваше. В отсрещния ъгъл седеше ръководителят-движение и четеше някакво списание, положено върху пулта.

— Лутър. — Камерън го разтърси за раменете.

— Аз! — Пилотът стреснато отвори очи. — А, върнали сте се. Какво стана?

— Отвън ще ти кажем — рече Беоулф Агът. — Ела да се поразходим.

Тръгнаха успоредно на пистата. Скофийлд и Прайс описаха какво са научили от първия оглед в Порто Векио, споделиха и какво не са успели да узнаят.

— Май имате нужда от помощ, а? — рече Консидайн. — Време е да повикаме французите...

— Не — отсече Брандън. — Още не знаем какви са им мерките за охрана след падането на нощта. На светло няма да нахлуваме и няма да викаме помощ. Може и изобщо да не се наложи.

— Защо?

— Защото, лейтенант, кацне ли самолет тук, и особено ако стовари отряд униформени командоси, вестта ще плъзне като пожар. Познавам Матарезе; постоянно плащат на местните, за да им снасят подобна информация.

— Ти поначало не си имал намерение да ги викаш, нали? — рече Прайс с нарастващ гняв.

— Уотърс остана много доволен, че те ще бъдат наблизко, а пък ако наистина ни потрѣбват, мога просто да им се обадя. През нощта, когато ще бъдем в имението.

— Е това е направо страхотно! — избухна Камерън. — Чакай да ти откраднат проклетия кон, пък тогава заключи конюшната! Ти какво си намислил? Операция двойно самоубийство в стил камикадзе?

— Не се горещи, младежо, знаеш, че можем да се справим.

— Ей, копелдаци, нищо не ви разбирам — примига Лутър. — Да разполагате с войници, тренирани и в джунглата да се бият, и да не ги използвате? Защо бе, хора?

— Страх го е, че ако ги повикаме, ще изтървем златното съкровище.

— Какво златно съкровище?

— Необходимата ни информация. Ветеранът навярно има право. Една необмислена стъпка и Матарайзен ще издаде заповед за унищожението на данните. Нямаме представа какво да очакваме, нито откъде, нито от кого.

— И сам не бих се изразил по-точно — отбеляза Скофийлд. — А като говорим за очевидното, ние с Кам май трябва да подремнем. Цяла нощ ще бъдем на крак, а пък и през последните дни здравата ни раздрусаха с това прескачане от една зона в друга.

— Съгласен — отвърна Прайс. — И къде ще се приютим?

— Откъм северната страна на пистата има къщичка за пилотите и екипажите. Онзи от кулата каза, че можем да я използваме.

— И аз съм не по-малко уморен от Кам, но няма да оставя самолета.

— А като задряма в бараката, не беше ли го оставил?

— Не бях, ако искаш да знаеш. Овързах десетина тежки инструмента в мрежата. Ако някой се беше опитал да излети, моята система щеше да събуди къртиците на метър под земята и аз щях да засека крадеца със заредено оръжие.

— Това момче дава надежди — отбеляза Брандън, като ги поведе към бунгалото.

— По дяволите, къде беше досега? — викна Джеймисън Фаулър в слушалката.

— Извън града — отвърна предпазливият Стюарт Никълс, адвокат на фирмата „Суонсън и Шварц“.

— Тия на мен не ми минават. Изведнъж се оказва, че не мога да се свържа нито с Уайтхед, нито с теб, а телефонният секретар на Уолбърг твърди, че и той бил извън града. Как да разбирам това „извън града“? Някое любимо ваше местенце, за което не бива да узная?

— Бъди разумен, Джеймисън. Всеки от нас си има личен живот.

— На теб дори гласът ти се е променил. Нещо гадно става, а аз нямам и представа какво е то, мамка му! И не ми казвай, че ругателствата говорели за беден речник.

— Каквото и да ти кажа, ще е напразно.

— Е, вече ми го казаха. Къде, по дяволите, е Уолбърг? Във Вашингтон ли е?

— Той живее във Филаделфия и това ти е добре известно. Защо споменаваш Вашингтон?

— Слушай какво ще ти кажа — поде Фаулър, усещайки как се поти в хладната хотелска стая. — Носи се слух... и затова трябва на всяка цена да открием евреина!... Знаеш, че имам приятели във Вашингтон, от онези, на които пълним офшорните сметки. Всъщност един от тях ми каза... каза ми...

— Изплюй камъчето де! — срязва го Никълс.

— Видели са Бен да влиза в сградата на Федералната комисия по търговия.

— Федералната комисия по търговия?

— Не съм казал ФБР, то само това остава.

— Не те разбирам.

— Я си представи, че се е подплашил и си е наумил да спасява кожата си? В това племе са много хитри, ще знаеш. Има си начин хем да ни натопи, хем да излезе сух от водата. Ще подхвърли, че уж чул да се носят слухове, и всичко ще изпее.

— За нашето начинание?

— Да не мислиш, че говоря за Дисни Уърлд, бе тъпак!

— Няма начин да успее. Каквото и да подхвърли на Федералната комисия по търговия, ония адвокати ще тръгнат да се ровят, а за да му повярват, той рано или късно трябва и себе си да натопи.

— Адвокатски брътвежи. Еврейчетата са по-умни от теб.

— Господи, какъв си грубиян. Дъщеря ми е омъжена за изключително способен адвокат, който по една случайност е евреин...

— О, за него знам всичко. Подписва се Стоун, но всъщност е Стайн.

— Сам му го предложих от професионални съображения. Живеят в Бостън.

— Кой е грубиянът сега?... Остави, дай да говорим за Уолбърг. Какво мислиш ти?

— Нали ти казах, източникът ти не ми изглежда надежден. А си имаме много по-важен проблем с разцеплението в Амстердам.

— Това пък какво значи? Изразявай се ясно, стига си увъртал.

— Какво казваш?

— Говори какво знаеш, не какво мислиш, дявол да те вземе.

— Боя се, че в случая моят източник е повече от достоверен. Разцеплението между Кайзерграхт и Гуидероне е факт. Синът на Пастирчето ще се наложи, естествено, но за жалост май Албърт е преминал на страната на Ван дер Меер.

— Ти чуваш ли се какви ги дрънкаш?

— Според моя информатор той определено е минал на страната на Амстердам, заради парите.

— Кой ти го каза?

— И това е слух, също както при теб, повече не мога да разкрия.

— Не е достатъчно, за да ме убедиш.

— Нищо повече няма да ти кажа, Джеймисън.

— Всичко се разпада, за Бога! Това е лудост. Ти си луд, и аз съм луд. Какво става, дявол да го вземе?

— Аз също искам да зная отговора — заяви Стюарт Никълс и затвори телефона.

В пет и петнайсет следобед канторите на „Суонсън и Шварц“ бяха заключени. Албърт Уайтхед обаче не беше напуснал сградата след не особено приятния разговор със Стюарт Никълс. На вратата се почука.

— Влез — каза изпълнителният директор.

— Ето ме, сър. — В кабинета влезе красива секретарка. — Постъпих както предложихте, господин Уайтхед. Изчаках в дамската тоалетна господин Никълс да си тръгне.

— Благодаря ти, Джоан. Седни, моля те. — Изчака младата жена да се настани, след което продължи. — Както вече ти споменах, тази наша среща е строго поверителна в професионален смисъл. Може да се окаже безплодна и аз се моля на Бога да стане точно така, ала до мен достигна известна информация, за която съществува... подчертавам, съществува макар и малка вероятност да е свързана с твоя шеф. Ясно ли се изразявам?

— Да, разбира се.

— Добре тогава. От колко време работиш за господин Никълс?

— Близо две години, сър.

— Зная, че той непрестанно подготвя за официално представяне писмени материали, правни анализи, такива неща, но спомняш ли си

по-дълги изложения или показания да са били подготвяни за заверка в съда?

— Не, струва ми се... Чакайте да помисля. Преди около шест-седем месеца възникна казус по настояничество, в който наследникът, непълнолетно лице, искаше закрила от страна на съда, за да запази размера на наследството в тайна. Тъй като данъците бяха предварително платени, съдът прие документите да бъдат запечатани.

— И това е единственият случай?

— Доколкото ми е известно, да, сър.

Доколкото ми е известно. Уайтхед ненавиждаше тази фраза. В много случаи се използваше като уклонлива формулировка, защото често секретарките се чувстваха задължени да проявяват лоялност към шефовете си.

— Джоан, аз действително ти вярвам, мила, но неколцината ни акционери настояват да проуча нещата в дълбочина. Водиш ли дневник на материалите, диктувани от господин Никълс, или подготвяните от него документи?

— Всеки документ и всяко писмо, включително вътрешнофирмените протоколи... Нямах представа, че „Суонсън и Шварц“ имат акционери.

— Нямаме навика да разгласяваме този факт. Става дума за малка група инвеститори, които ми помогнаха да купя фирмата. Къде се намират записките ти?

— Върху дискети, сър, подредени са по дата и час на въвеждане.

— Имаш ли нещо против да ми ги покажеш?

— Ни най-малко, сър. — Секретарката стана и поведе Уайтхед към кабинета в дъното на коридора. Показа му своята картотека, която се състоеше от дискети, като пъхнатите разделители обозначаваха годината и месеца на вписване.

— Виж ти! — възкликна Албърт Уайтхед. — Каква голяма колекция.

— Мистър Никълс започна съставянето преди пет години. Реши, че ако държи тук материалите, много по-лесно ще прави нужните справки, отколкото ако ги изпрати в склада на общото деловодство.

— И е бил напълно прав. Покажи ми как се работи с тая картотека. Всички имаме едни и същи компютри, но може и да не успее да извадя всички файлове. — Секретарката взе една дискета,

пъкна я във флопито и набра нужните кодове. — О, сещам се — рече изпълнителният директор. — Всъщност процедурата е съвсем елементарна.

— Така е, господин Уайтхед. Да остана ли да ви помагам? Мога да се обадя на съпруга си...

— Не, не, мила, ти върви. Сега вече мога и сам. Просто запомни, нашата среща трябва да се запази в пълна тайна, както и присъствието ми в този кабинет.

— Разбирам, сър.

— От името на инвеститорите, а и от мое име утре сутринта ще откриеш един плик под бележника на бюрото си.

— Не е необходимо, сър.

— Напротив, напротив, напълно в реда на нещата е.

— В такъв случай остава само да ви благодаря, господин Уайтхед... Надявам се никой да не пострада. Господин Никълс е чудесен човек, винаги внимателен и отзивчив.

— А за мен е и скъп приятел — побърза да я увери Уайтхед, а наум си рече: „Същински Юда е тоя проклетник!“

— Лека нощ, сър.

— Лека нощ, Джоан.

Наближаваше полунощ, когато Албърт Уайтхед извади последната дискета. Чувстваше се изцеден, очите го смъдяха, дишането му се бе учестило до крайност. Беше се върнал цели три години назад, беше прегледал близо четири хиляди документа. Нищо не откри! Да не би пък Никълс да бе наел машинописка от някоя съмнителна агенция за безработни? Или може би от колонката „Търсят работа“ на някой третокласен вестник? Естествено! Това трябва да бе отговорът. Не би могъл да обвини открито директора на „Суонсън и Шварц“, и то пред служител на фирмата, нали? А защо пък да не може? Секретарките поначало са непредсказуеми, могат да ти крадат дребни пари от портфейла, а могат и брака ти да съсипят.

— *Да остана ли да ви помогна? Мога да се обадя на съпруга си.*

— *Разбира се, мадам, обадете се на съпруга си и му кажете, че сте останали да работите с директора на фирмата до полунощ! И после? Изнасилване? Шантаж?*

Уайтхед се надигна от стола и постави обратно на мястото ѝ последната дискета от картотеката. Върна се на бюрото, вдигна

телефона и набра номера на фирмата, която предоставяше под наем луксозни коли с шофьор.

— Madre di Dio! Il mare Mediterraneo! Mare nostra!^[2] — Вик разцепи нощната тишина на летището в Сенетоса, Корсика.

— Какво беше това? — ревна Скофийлд, като скочи от тясното легло.

— Проклет да съм, ако знам! — рече Прайс и се изправи на канапето.

Вратата на бунгалото се отвори с трясък и при тях връхлетя Лутър Консидайн.

— Няма ли кой да преведе какво говори, за Бога? Нещастникът направо се е побъркал!

— Какво има? — попита Брандън.

— Ти ми кажи — сопна се Лутър. — Ей сега ще дотърчи.

Човекът от кулата се втурна при тях.

— La radio! Mare nostra. Fuoco, incendio!^[3]

— Lentamente, lentamente^[4] — спря го Скофийлд. — Говори английски, ако обичаш.

— По радиото — повтори италианецът на трудно разбираем английски. — В цялото Средиземно море... навсякъде пожари! От залива Мускат до Африка, Израел, fuochi. Inferno maledetto! Il diavolo^[5] завладява земята!

— „Навсякъде пожари — на пресекулки повтори Брей. — Дяволът завладява земята.“ От Оман до Израел и Северна Африка.

— Пожарите в Средиземно море — рече Камерън. — Матарайзен ги е подпалил. Това е сигналът!

— Да вървим! — викна Скофийлд.

— Идвам с вас — каза Лутър. — Моят народ е дошъл от Африка и никой няма право да пали нашия океан.

---

[1] Внимателно (ит.) — б. ред. ↑

[2] Богородице! Средиземно море! Нашето море! (ит.) — б. ред. ↑

[3] Родината Нашето море! Огън, пожар! (ит.) — б. ред. ↑

[4] По-бавно, по-бавно! (ит.) — б. ред. ↑

[5] Огньовете. Мръсният ад. Дяволът... (ит.) — б. ред. ↑

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Беше няколко минути след единайсет, ярката луна се бе издигнала високо в небето, когато Скофийлд, Прайс и Консидайн пропълзяха под бодливата тел и навлязоха в имението Матарезе.

— Ти ще държиш ариегарда, Лутър — прошепна Брандън. — Ако някой се появи на пътя или ако забележиш светлина от фарове, веднага ни уведомяваш по радиото.

— Разбрано, шефе. На вас това ли ви е обичайната работа?

— Не — отвърна Прайс, — обикновено обявяват пристигането ни.

— Много смешно.

— Не и този път — отбеляза Прайс, като последва Скофийлд нагоре по стръмния склон. Достигнаха извитата алея; оттук се виждаше имението. Светеше само един прозорец на последния етаж. Внезапно зад стъклото се появи силует.

— Ти ли настояваше за потвърждение?

— Вече го получих. Това е той. Върни се! Гледа насам.

— А ти не мърдай, зарови лице в земята! — Скофийлд го плесна по тила. — Ето че се отдръпва.

— Да изтичаме до къщата — шепнешком предложи Кам.

— Не, ето го пак! Вдига телефона.

Лицето на Матарайзен изглеждаше гневно; холандецът като че ли крещеше на някого. Отново отстъпи навътре в стаята, след което се появи, стиснал в ръка дълга компютърна разпечатка. Ето че пак се дръпна от прозореца, гневът явно не му даваше мира.

— Сега! — рече Брандън, изправи се и тичешком прекоси алеята. Камерън го следваше по петите. — Направо се е разбеснял. Разполагаме с няколко секунди.

— И после?

— Искам да поогледам наоколо, да проверя каква алармена система са монтирали.

— Ако не внимаваш, току виж, си я включил!

— Шансът да успее е петдесет процента. Пригответи оръжието, както би казал Джеф, провери заглушителя.

— Готово.

— Покривай входната врата. Ако включи алармата, оттеглям се по най-бързия възможен начин, но ти трябва да бъдеш готов. Покаже ли се някой, стреляй...

— Ей, приятелчета! — гласът на Лутър прозвуча в радиопредавателите. — Фарове се насочват право към железната порта.

— Да минем отзад — предложи Скофийлд.

— Не — рязко се възпротиви Прайс. — Това е нашият шанс да проникнем вътре. Без кръв, без шумотевица, без да е писнала алармата.

— Ами ако ми се пръсне сърцето?

— Стига, Брей, не казвай, че си се разколебал.

— Да чуем какво си намислил.

— Ще се скрием, но не зад къщата. Огледа ли входната врата?

— Три стъпала, тежка врата, фенери отляво и отдясно — отвърна наблюдателният Скофийлд.

— Друго?

— Какво друго?... Храсти, високи храсти отстрани на верандата! Щом някой изключи алармата, за да влезе, ние ще...

— Да не губим време. Аз поемам далечния фланг, ти оставаш тук.

— Ей, другарчета! — отново се обади Консидайн. — Портата се отвори, колата премина.

— Колко души са?

— Две горили, според мен.

— Изключи радиото — нареди Камерън, като се обърна към Брандън. — Побързай. Бягай да се скриеш!

— Лесно ти е да го кажеш.

Дългата черна лимузина с ослепителни фарове зави по алеята и спря пред широката веранда. Слязоха двама мъже: шофьорът бе среден на ръст, с дълга светлокестенява коса, другият по-едър, с огромен гръден кош и ниско подстригана редееща отпред коса. Наместо да приближат входа, те отвориха задните врати и взеха да изнасят пликосе с продукти и малки кашони; етикетите показваха, че бяха пазарували в

пристанищния град Бонифацио. Мъжете натрупаха покупките на верандата, разговаряйки на корсикански диалект, смесица от френски и италиански.

— Ама че деликатеси! — рече шофьорът. — Падроне май подготвя празненство.

— И за кого? За нас и тримата от прислугата? Съмнявам се.

— За оная уличница, разбира се. Мене ако питаш, много я харесва.

— Дали е уличница, не знам, повече на нимфоманка прилича. А за това, дете разправяш колко я харесвал, чакай само да разбере, че е преспала с всички ни! Здравата ще му се натрие носът. Нали си забелязал колко отвисоко ни гледа.

— Забелязал съм, ама пет пари не давам, ако ще и за долни червеи да ни взема. Важното е, че плаща добре, далеч по-добре от сицилианците.

— И за него вършим същата гадна работа, приятелю. Честно да ти кажа, вече и на изповед не мога да ида.

— Не си го слагай на сърце. Бог ни е пратил тук да свършим каквото трябва. Всичко е предопределено.

— Хайде бий камбаните, кажи на ония тъпаци да изключат алармата и да ни отворят.

Шофьорът безмълвно изпълни поръчката. Секунди по-късно в прозорците на долния етаж се появи светлина; женски глас прозвуча по интеркома, монтиран на верандата.

— Кой е? — попита жената на същия корсикански диалект.

— Двама от най-сръчните ти любовници, Роза.

— Стига сте се фукали, дебелаца такива!

— Отваряй — рече шофьорът. — И да дойде някой да ни помогне. Побързай!

— Чакайте да изключи алармата, че да не ви събираме по хълмовете.

Корсиканците се спогледаха с досада и отвращение.

— Някой по-силен звънец щеше да е достатъчен — изръмжа поедрият. — Защо са му експлозивите? Смахнатият идиот като нищо ще ни прати в ада, с все верандата ще ни взриви.

— Тоя падроне мрази да рискува. Отвсякъде се е подсигурил, ние да му мислим.

Вратата отвори пищната прислужница, която Скофийлд и Прайс бяха видели и преди. Разголената ѝ роба излагаше на показ тежки гърди и заоблени бедра.

— Майчице Божия! — изписка жената. — Какви са тия кашони?

— Нашият падроне май е намислил да празнува — отвърна шофьорът.

— Е, сега всичко ми е ясно.

— Какво ти е ясно?

— Щураме се нагоре-надолу като заклани пилета! В стаите да няма и прашинка, чаршафите да са изгладени и колосани, среброто излъскано, голямата зала в идеален ред. Готвачът направо се е побъркал. Месарят и зарзаватчията дойдоха следобед и надонесоха толкова месо и зеленчуци, че ще стигнат да нахраним половин Сицилия!

— Какво казва падроне?

— Нищо не говори. Заклучил се е на последния етаж и току праща заповеди по тръбата. Гостите щели да пристигнат скоро след залез-слънце. След залез-слънце! Представяте ли си?

— Вече нищо не може да ме учуди — рече едрият мъжага, като се наведе и вдигна кашон вино. — Нося го направо в кухнята.

— Аз ще взема тези двата — додаде шофьорът. — Твърде тежки са за нашата крехка Роза.

Корсиканците се скриха в къщата, прислужницата се приведе да прегледа другите покупки. Внезапно Прайс изскочи от храстите, метна се на верандата и сграбчи жената за врата; подпря брадичката ѝ, а с лявата ръка затисна устата ѝ.

— Твой ред е! — прошепна към Скофийлд, който се бе появил на стъпалата и вече изваждаше от джоба си спрей с хлороформ. Пръсна два пъти в лицето на жената, насочил струята към ноздрите ѝ. Тялото на Роза тутакси омекна. Камерън я завлече в храстите отдясно, сетне и двамата се скриха на предишните си места.

Корсиканците се върнаха, озадачени че прислужницата не бе ги последвала.

— Роза, къде се дяна, дявол да те вземе? — викна шофьорът, показал се на стъпалата. Този път Скофийлд изскочи от храстите, пистолетът в ръката му проблясваше на слабата светлина.

— Гъкнеш ли, ще ти е за последен път, младежо. Ще стрелям ей тук, в трапчинката под кокала.

— Какво става? — изръмжа дебелакът. — Кой сте вие?

Показа се и Камерън, готов за стрелба.

— Silenzio!^[1] — рече той, прибегнал до оскъдния си италиански. — Едно движение и си morto.

— Разбирам английски, синьор и не ми се ще да умирам. — Корсиканецът отстъпи назад. — Ние сме само прислуга в тая къща, нищо ценно нямаме.

— Не е това причината да сме тук — успокои го Прайс. — Нужна ни е само информация. Знаем, че собственикът на къщата е горе. Как се стига до последния етаж?

— По стълбите, синьор, как иначе?

— По предното или задното стълбище?

— И по двете. Къщата позната ли ви е?

— Няма страшно, ще я опозная. Къде е задното стълбище?

— През кухнята. То е за прислугата.

— Колко етажа са?

— Четири, синьор.

— От задното стълбище има ли излаз навън?

— Не направо.

— Аварийните изходи, къде минават и колко са на брой?

— Che?^[2]

— Това го знам — намеси се Скофийлд. — Scala di sicurezza.

— А, sì — закима корсиканецът. — Две са, синьор. От западната и от източната страна, първият за гости, вторият за прислугата.

— Откъде се стига до тях?

— На всеки етаж има заключена врата и тя води към стълбата. На стената има скрито копче, главното е в кухнята.

— Освен собственика, кои други са в къщата и къде са сега?

— Готвачът и втората прислужница... къде е Роза?

— Почива си.

— Убили сте я?

— Не съм казал, че е мъртва, казах, почива си. Къде са готвачът и втората прислужница?

— Готвачът има стая на втория етаж, над кухнята, момичето е на третия.

— Това ни е достатъчно, не мислиш ли, Брей?

— Точно и изчерпателно — кимна Скофийлд.

— Сега! — извика Прайс. Действайки в пълен синхрон, двамата едновременно опряха пистолети в телата на корсиканците и извадиха металните кутийки с газ. Задържаха дъха си, впръскаха упойващия спрей отблизо и когато телата в ръцете им се отпуснаха, те ги потъртриха към тревната площадка, заградена от алеята за коли. Мъжете щяха да останат в безсъзнание поне час, в най-добрия случай три часа. — Обади се по радиото и повикай Лутър.

— Вторият аварийен изход, нали, младежо? — Скофийлд извади предавателя и заговори в мембраната.

— Бързо схващаш. Щом дойде Лутър, вие двамата пазите край аварийните изходи, аз ще се погрижа за готвача и прислужницата.

— Тук съм, другарчета. — Консидайн се показва между дърветата. — Какво да правя?

— Ела — повика го Прайс. — Заобикаляш къщата от западната страна, там е един от аварийните изходи. Ако някой се опита да го използва, стреляй, но не в тялото. Не искаме ранени, още по-малко трупове.

— Ясно, братко — шепнешком потвърди Лутър.

— На мен също — обади се Брандън, като свали пистолета. Обърна се и с бързи крачки се отправи към източната страна на имението.

— Ако всичко мине гладко, ще се срещнем отново тук след десет минути — обяви Камерън и влезе в къщата.

Тръгна наляво, към източното крило, където корсиканците бяха отнесли кашоните от Бонифацио. Кухнята беше огромна, достойна за реномиран ресторант, стълбището тясно и слабо осветено, очевидно предназначено само за прислугата. Прайс се изкачи до втория етаж, в камуфлажната униформа приличаше на гущер великан, приближаващ плячката си. В коридора се изправи, изпъна тяло и се опита да прецени коя врата отдясно води към стаята над кухнята. Откри я безпогрешно, пристъпи напред, стиснал пистолета и спрея с газ. Стисна металната кутийка под мишница и направи опит да завърти топката; вратата не помръдна, очевидно беше заключена.

Отстъпи назад, премести спрея в дясната си ръка и се засили. Под тежестта и инерцията вратата поддаде, Кам се втурна вътре,

задържа дъха си и натисна спрея. Слабичкият готвач се ококори уплашено, понечи да изпищи, сетне падна върху възглавниците.

Прайс излезе в коридора и си погледна часовника; разполагаше с още четири минути. Качи се на третия етаж, попадна в тесния тъмен коридор. Първото, което привлече вниманието му, бе светлината под втората врата отдясно. Мушна пистолета си в колана, хвана спрея в лявата си ръка и посегна към топката. Вратата леко се отвори и Кам бързо влезе. В стаята нямаше никой, ала на стената над леглото забеляза нещо любопитно: малък стъклен плафон, в чийто център примигваше червена светлина, придружена от тихо бръмчене, подобно на заглушен будилник. Очевидно стаята принадлежеше на избухливата Роза. Другият очевиден факт бе, че тази нощ тя отговаряше за входните врати и алармата.

Оставаха му по-малко от две минути, не искаше Скофийлд и Консидайн да си помислят, че се е натъкнал на препятствие и да си наумят някоя глупост като например да тръгнат да го търсят. Върна се в тъмния тесен коридор, оглеждайки се наляво и надясно. Тук имаше още три стаи, общо четири. Ако в къщата се спазваше някакво благоприличие, на този етаж не би трябвало да живеят мъже.

Осланяйки се на смътното предположение, че Роза е далеч по яка от другата прислужница, Прайс приближи стаята най-близо до стълбището и аварийния изход. Колкото и да бе странно — а той не беше го забелязал на оскъдната светлина, — вратата беше отворена, откряната не повече от два-три сантиметра, но отворена. Той я бутна и някой отвътре се обади.

— *Padrone? Mi amore?*^[3]

Не бе необходимо човек да е полиглот, за да разбере какво казва жената.

— *Si* — отвърна Камерън, като приближи към леглото. Останалото отне по-малко от петнайсет секунди и когато се върна на верандата отпред, Прайс разполагаше с двайсетина секунди резерв.

— Разбирам, че проникването е било не само успешно, но и осъществено абсолютно безшумно — тихо рече Беоульф Агът.

— Прав си — отвърна Кам. — Сега вече приближава деликатната част.

— Време е за галските командоси, нали, приятелчета? — попита Лутър.

— Не си съвсем точен — отвърна Скофийлд. — Кацне ли самолет, колкото и опитен да е пилотът, тукаси ще се разчуе. Започнат ли да слизат командоси в бойна униформа, току виж, пуснали да вият сирени.

— Все пак — прекъсна го Лутър, — поне телефонни обаждания не се предвиждат.

— Какво искаш да кажеш? — попита Прайс.

— Ами преди да тръгна от Сенетоса взех едни клещи, вмъкнах се в оная бутафорна кула и прерязах телефонния кабел, който видях да се спуска от покрива.

— Този млад човек наистина крие неподозирани таланти — рече Брей. — Препоръчвам ти да го вербуваш.

— О, сърдечно благодаря, но смятам да откажа. Предпочитам си моя занаят.

— Не омаловажавай приноса си, Лутър — строго се намеси Прайс. — Може да си осигурил тъкмо няколко секунди в повече, които навярно ще се окажат решаващи.

— Защо? Заради телефона ли?

— Именно.

— Ами ако онзи от кулата се е канил да позвъни тук, защо не беше го сторил преди?

— Добър въпрос — рече Скофийлд. — Аз ще ти отговоря. Защото французите са съобщили в Сенетоса, че събираме сведения за наркопласъори, приближаващи пристанището на Соленсара. Това е най-близкото летище, тъй че френските власти няма да се бъркат в работата на полицаите от отдел „Наркотици“. Сторят ли го, като нищо може да прекарат двайсет-трийсет години в затвора.

— Значи затова тук нищо не знаят, тъй ли?

— Така е планирано, лейтенант.

— Какво предлагаш, Брей? Ти и преди си бил тук, а ние не.

— Матарайзен е изолиран, няма охрана, няма и прислуга, така ли е?

— Точно.

— Използваме пълна изненада, шок. Пожарната стълба на последния етаж има малка хоризонтална площадка, която минава край десния прозорец. Един от нас влиза през предното стълбище, другият

остава край прозореца и чупи стъклото. Ако изчислим правилно времето, пипнали сме го.

— Мога да се покатеря на раменете ти, Кам — рече Лутър. — Така ще достигна най-долната пречка на стълбата.

— А може и пръв да попаднеш на прицел.

— Не мога да те държа, бе, горила такава, затова трябва да рискуваме.

— Напомни ми да се обадя на госпожицата в Пенсакола.

— Не и за да ѝ съобщиш за смъртта ми, куче мръсно.

— Надявам се да не се наложи, но ти напомням да си отваряш очите на четири.

— Предложението ми остава. Стига приказки.

— Правилно. Стига приказки.

— Да си сверим часовниците, както се казва по филмите — предложи Скофийлд. — Какъв е твоят разчет, Прайс?

— Дай ни три минути, докато Лутър се качи на стълбата, още една, за да се присъединя към него и трийсет секунди, за да излезеш да прикриваш нашия пилот на аварийната стълба. Ако Матарайзен пристъпи към някой от прозорците, може да го забележи. Докато се ориентирам къде съм, а и докато се придвижва безшумно, минават още пет минути. Това прави общо девет минути и трийсет секунди. В момента е седем минути след полунощ. Да вървим, Лутър.

Пилотът стъпи на първата пречка и застина неподвижно, вперил очи в часовника си. Щеше да изпълзи до последния етаж през последните трийсет секунди от набелязания промеждутък. Камерън се прокрадна край къщата, подлагайки на преценка линията на видимост, по която Скофийлд с най-голяма точност би могъл да прикрива Консидайн. След което тичешком се върна при Брандън.

— Заеми позиция в края на гората, Брей.

— Защо толкова далеч?

— Оттам има най-добра видимост към прозореца. От всички останали ъгли или той ще те забележи, или ще ти бъде много трудно да се прицелиш.

— Благодаря ти, малкият, ще рече човек, че си мой ученик.

— Благодаря ти, майчице.

— Разполагаш с пет минути.

Прайс изтича по стъпалата, втурна се в къщата. Съзря голямото стълбище в дъното на дълго преддверие, облицовано с розов мрамор; бронзираните перила проблясваха на приглушената светлина от високо окачения полилей. Прайс пристъпи напред, оглеждайки се за жици, свързани с алармата. С пръсти опипа перилото от долната страна, плъзгайки внимателно ръка; до площадката към втория етаж не откри нищо подозрително. Следващото, което провери, бе настилката на стълбите, вгледа се дали няма съмнителни издутини, които също биха активирали алармата; и тук не откри нищо подозрително. Намери реостата за полилея и запали осветлението.

Безшумно се заизкачва, достигна втория етаж, но не спираше да се озърта, търсеше нещо необичайно, което да го предупреди за подготвен капан. Погледна часовника си; принудителната му предпазливост отнемаше повече време от предвиденото. За оставащите деветдесет и осем секунди трябваше да изкачи още два етажа; наложи се да ускори крачка.

Стоп! На стъпалата към четвъртия етаж забеляза леко избледняване на цветната пътека, причинено от почти невидима издуптина. Прайс извади ножа си и направи разрез в полукръг около издуптината. Внимателно вдигна освободеното парче от килима. Откри се плосък метален диск, от който излизаха две жици и продължаваха нагоре по стълбата. Това можеше да бъде активатор за алармата или мина, а като се вземеше предвид чудовищният замисъл на Матарайзен, по-сигурна бе втората възможност. Струваше ли си господарят да се тревожи за прислугата?

Шейсет и една секунди!

Камерън запрескача през стъпало, очите вече го смъдяха от напрежение, та нали всяка крачка можеше да му струва живота. Трийсет и девет секунди! А трябваше да бъде готов за всякакви изненади, да държи здраво пистолета, да регулира дишането си, да запази пълна концентрация. Не за пръв път изпаднаше в ситуация, в която самообладанието бе равностойно на точния прицел. Способността да владееш нервите си прокарваше границата между успеха и провала на една операция. Времето изтече!

На пет крачки от вратата Прайс пое дълбоко дъх и насочи пистолета си близо до бравата. Предвиждаше няколко изстрела да разхлабят ключалката, останалото щеше да свърши рамото му. Четири

секунди, три, две, една, сега! Изстреля три куршума, разхвърчаха се трески и в същото време звънна счупено стъкло. С все сила Прайс блъсна вратата. Претърколи се, за да убие инерцията.

Изпаднал в шок, в първия миг Ян ван дер Меер Матарайзен не реагира, сетне скочи към купчината компютърни разпечатки. Грабна ги и се хвърли към машината за унищожаване на документи, монтирана над метален контейнер, в който тлееха въглени.

— Не мърдай! — викна Прайс и насочи пистолета си.

— Не можеш да ме спреш! — изкрещя Матарайзен. — Не можеш да ме убиеш, мъртъв не съм ти нужен!

— В това има нещо вярно — потвърди Камерън и натисна спусъка. Не беше се прицелил в жизненоважен орган, а в краката на холандеца, по-точно в капачките на коленете. Писъци на болка изпълниха стаята и наследникът на барон Матарезе се просна на пода. Листата се разхвърчаха, ала нито един не попадна в машината за унищожаване. — Счупи другото стъкло и ела тук, Лутър! — викна Прайс, извади спрея и приближи гърчещата се фигура на пода. — Ще ти направя услуга, негоднико — рече той, наведе се и насочи струята към лицето на ранения. — Неприятни сънища! — добави ядовитото.

Консидайн се втурна през строшения прозорец и с един скок се озова до Прайс.

— Чудничко си го препарирал, приятел. То и аз все по-добър ставам. Тъй де, като вземеш предвид алармата с подръчната мрежа върху самолета, телефона в Сенетоса, а сега и този номер, май започвам да се справям.

— Ти си истински герой, Лутър.

— Е, благодаря ти, Кам.

— Чакай, не съм свършил. Съгласен съм със Скофийлд, и аз мразя героите. Заради тях загиват хора.

— Ей, това пък що за сентенция е?

— Съвсем вярна е. Хайде ела, чака ни още работа.

— Какво има да се прави?

— Първо слез до кухнята, на първия етаж вдясно. На всяка цена трябва да откриеш аптечка за първа помощ. Не може да няма някоя, в кухнята често се случва някой да се пореже. На този трябва да му сложим турникет и да го превържем.

— Защо се размекваш?

— Защото и той беше прав. Не ни е нужен мъртъв. Като тръгнеш надолу по стълбите, не стъпвай на пътеката, заложен е верижен капан.

— Какво каза?

— Няма значение, стъпвай само по мрамора. Побързай, хайде!

Лутър се втурна навън, спъна се в съборената врата, а Камерън се зае да събира разпечатките, за да ги подреди. Два листа бяха изпълнени с изписани в колони кодове, но не бе по силите му да ги разгадае. Останалите двайтесина страници също представляваха шифрован текст, навярно ключът се съдържаеше в първите два листа. Прайс приближи счупения прозорец и извика:

— Долу ли си, Брей?

Тишина. Обезпокоителна тишина.

Внезапно силен звън разтърси цялата къща, толкова оглушителен, толкова неочакван, че Прайс се вцепени. Той остави разпечатките, прескочи съборената врата и излезе в коридора. На стълбите стоеше Скофийлд и се оглеждаше в недоумение; беше настъпил жицата, свързана с алармата. Прайс извади ножа си и отмести все още объркания Беоулф Агът. Коленичи, вдигна отрязаното парче от пътеката и изтръгна жиците. Звънът престана.

— Имаш късмет, че не беше бомба — рече Кам.

— Защо не ме предупреди, по дяволите?

— Мислех, че все още си отвън. Хайде ела, искам да ти покажа какво открих.

Върнаха се в бърлогата на Матарайзен.

— Краката му кървят — отбеляза Скофийлд, свел очи към неподвижната фигура.

— Всъщност коленете. Лутър ще намери с какво да го превържем.

— Какво ще го превързваш! Пусни му един куршум в главата.

— Вредна мисъл — рече Прайс и вдигна разпечатките. — Опитва се да ги унищожи.

— Какво е това?

— Ако не греша, това са сигналите, които го спипахме да разпраца. Кодирани са, а аз не мога да се похваля с особени познания по компютри.

— Прати ги в Амстердам. Тук не може да няма факс машина.

— Ей там има една, но не зная номера в къщата на Кайзерграхт.

— Аз го имам. — Беоулф Агът бръкна във вътрешния си джоб.
— Научи се да не пренебрегваш предварителната подготовка, младежо.

Пуснаха факса, а междуременно Камерън се свърза с Грийнуолд да го уведоми какъв материал му изпраща, а и обстоятелствата, при които се бе сдобил с него. Компютърният експерт го увери, че ще изоставят всичко друго и ще съсредоточат усилията си изцяло върху материала от Корсика.

— Разполагаш ли с телефон, на който да ти позвъня?

— Откриеш ли нещо, обади се на Уотърс в Лондон и на Франк Шийлдс в Лангли. Аз оттук нищо повече не мога да направя, а и ни чака още много работа. Ще ти се обадя след няколко часа. — Прайс затвори и се обърна към Скофийлд. — У теб ли е клетъчният телефон?

— Естествено. Имам директна връзка със скрамблера в МИ-пет.

— Обади се на Джеф. Поръчай командосите да дойдат.

— Тук? Сега? За какво са ти?

— Отиваме на прием.

Скоро след падането на здрача една по една шестте лимузини пристигнаха в имението сред хълмовете на Порто Векио над брега на Лигурско море. Седмата кола я нямаше, тъй като никой не бе успял да открие последния поканен, кардинал Паравачини от Рим. Заплашени с изобличение и най-строгото наказание, двамата вече свестени корсиканци посрещаха всяка кола и придружаваха всеки гост до банкетната зала. На прага ги поемаха Прайс и Консидайн, които ги връзваха за столовете и запушваха устата им; въжето и ролките с изолирбанд бяха открили в бараката на градинаря. Когато шестимата — пет изискани мъже и една елегантно облечена жена — бяха заели местата си, Камерън и Лутър изчезнаха за кратко, а когато отново се появиха, носеха стол, в който седеше раненият Ян ван дер Меер Матарайзен, с подути от превръзките крака. Подобно на гостите, и той бе вързан за стола с въже, а на устата му се виждаше двоен пласт лепенки.

Водачът на Матарезе, поставен начело на масата, стрелкаше със зверски поглед ту един, ту друг от поканените. Неочаквано в залата влезе Скофийлд. Сменил беше униформата с цивилни дрехи. Застана зад Матарайзен.

— Господа — започна той, — разбира се, обръщам се и към вас, госпожо. Тук съм, защото навярно за вашата организация зная повече от всеки жив човек. Малко би било да я наречем чудовищна. Добрата новина е, че с нея е свършено. Вашият ненадминат гаучо я провали. Спипахме го как стиска в алчните си ръце топката восък, по-точно съвременното ѝ подобие във вид на компютърна разпечатка. Много хитро, а? За щастие ние събрахме екип блестящи умове от цял свят, които разгадаха кодовете му... Докато си говорим тук, агенти от правителствените служби, полиция и военни в няколко десетки града са се заели да арестуват не един и двама души, сред тях е и един Орел от Лангли, когото спипали да набира твърде дълъг телефон от най-обикновена обществена кабина. Това се нарича гарантиран чист достъп; спукана му е работата. В същото време съдии и депутатски комисии навсякъде биват свиквани на извънредни сесии, за да се вземат мерки срещу един предполагаемо унищожителен икономически вирус. Що се отнася до пожарите в Средиземно море, ей този маестро постигна нещо, което трудно би се удало на дипломати и държавници. Враждуващи страни и непримирими групировки обединиха усилията си, за да потушат пожарите.

Сигурно вече сте забелязали, че сте вързани по същия начин, както и вашият наставник. Целта ни бе не само да ви предоставим равни шансове с човека, която ви унищожи, а и да осигурим безопасността ви. Както виждате, повикани са хора, които ще ви придружат, додето напуснете Корсика, а и земята на Матарезе. Ако на някого от вас хрумне да бяга или да прибегне до каквото и да било оръжие, ще бъде застрелян. Подобно нещо би било върхът на глупостта, неловкост, която пожелахме да ви спестим.

— Неловкост, която ще спестим — промърмори Прайс. — Фразеологията на Харвард.

— Глупости на търкалета — прошепна в отговор Консидайн.

— Господа! — извика Беоулф Агът. — Влезте, моля.

Двойните врати откъм северната страна се отвориха и отрядът френски командоси се появи в стройна колона. Те заеха определените им места, а гостите се заизвиваха в столовете, мятаха глави, очите им се пулеха в панически ужас.

— Обявявам настоящото заседание за закрито — рече Скофийлд с пресилена тържественост. — Господа, отвържете вашите пленници и

ги отведете до самолета. Ако някой ви предложи подкуп, предлагам да го цапардосате с каквото ви падне!

Беше десет часа сутринта; притъмнялото небе предвещаваше скорошен порой. Двамата корсиканци получиха обещание за снизходителност заради оказаното съдействие и бяха предадени на полицията в Бонифацио. Оставаше тримата американци, двете прислужници и готвачът да приключат задачата, и то, колкото и да е странно, по настояване на Скофийлд. Всички ценни предмети, които можеха да се изнесат, заедно с продуктите, повечето в контейнери с лед, трябваше да попаднат в къщичката на градинаря. Отне им близо четири часа при невероятно темпо.

— О кей, Брей — въздъхна накрая Прайс и избърса потното си чело. — Няма ли най-сетне да научим какво целиш с всичко това?

— Приключване, мой млади приятелю, просто и ясно — отвърна Скофийлд, вдигна някаква голяма туба и на бегом влезе в къщата.

Три минути по-късно пожарът пламна, огнените езици плъзнаха нагоре по завеси и мебели. Още пет минути и ето че цялата къща гореше под похлупака от мрачно небе. Камерън неволно трепна — къде беше се дянал Скофийлд? Още не го виждаше!

— Брей! — викна той и заедно с Лутър се втурна към облаците искри. Внезапно тресна невероятна експлозия. Прайс и Консидайн се хвърлиха на земята, успели да зърнат как верандата се откъртва, отломки мрамор, бетон и стъкло политат на всички страни. В този миг ливна дъждът, яростен, пороен, ала пламъците все така се извисяваха нагоре, сякаш да премерят сили с бурята, една природна стихия срещу друга, битка между огън и вода. — Скофийлд! — изрева Камерън и се надигна.

— Къде е тоя кучи син? — на свой ред викна Консидайн. — Ако е намислил някоя глупост, ще му размажа физиономията!

— Ей, момчета, какво правите там? — чу се гласът на Беоульф Агът, който на бегом се появи откъм западното крило. — Не вдявате ли, че трябва да се отдалечите, малоумници такива!

— А ти какво правиш? — сопна му се Прайс и заедно с Лутър го последва. — Какво си направил, това искам да знам!

— Онова, което трябваше да сторя преди близо трийсет години в Бостън. Да превърна в пепел крепостта на властника в Матарезе.

— Какво значение има? Това не ти е Бостън, тук е Порто Векио, Корсика!

— Не мога да бъда сигурен. Символ, може би, спомен, нашепващ за унищожение, повсеместно унищожение. По дяволите, сам не зная! Просто трябваше да го направя... заради Таленков може би. Както и да е, първо поговорих с момичетата, с прислужниците де. Бях ги предупредил.

— За кое, за пожара ли?

— Нека приемем, че те ще кажат където трябва. Който изпревари, ще намаже от съкровищата в къщичката на градинаря. Ако ги продадат, няколко семейства могат години да преживяват с парите. Защо да ги конфискуваме като доказателства? Бездруго ще ги откраднат. — Клетъчният телефон зажука във вътрешния джоб на сакото му. — Сър Свински Задник, предполагам.

— Дори дръзкото ти нахалство не е в състояние да ме ядоса, Брандън. Добра работа свърши, стари приятелю, за представлението да не говорим.

— Спести ми британските си хвалебствия, просто изпрати пари.

— Всъщност очаквам да представиш отчет за определени разходи, но моля те, поукроти въображението си.

— Може да поискам да си купя нов остров или пък някоя малка държавица.

— Антония иска да знае кога се връщаш в Лондон. — Уотърс предпочете да пресече мечтанията на Скофийлд.

— След около час. И цяла седмица ще спя.

— Ще се обадя на Хийтроу, да предоставят някоя резервна писта, а и да посрещнат самолета ти. Ще се обадя и на Лезли. Впрочем, Франк Шийлдс ми звънна. При първа възможност трябва да докладваш във Вашингтон.

— Аз да докладвам? — кресна Беоульф Агът. — На мен той не може да ми заповядва!

— Не се дърпай, де, ние също искаме да научим подробности. От официален, съответно засекретен доклад, естествено.

— Това се отнася за онези на заплата, аз съм само консултант. Прайс да го направи.

— Какво да направя? — попита Камерън.

— Да изготвиш доклад за изпълнението на мисията.

— Проста работа, Брей. Какво толкова?

— Тогава вие с лейтенанта я свършете.

— Лейтенантът вече заслужи повишението си, Брандън — отново се намеси Джефри от Лондон. — Пристигнаха документите от Американския флот. А ако аз и Франк Шийлдс още малко се бяхме разпрострели в хвалбите по негов адрес, щяха и контраадмирал да го направят.

— Ти си старши лейтенант, Лутър — обърна се Скофийлд към пилота. — А нищо чудно и с две звезди да се окичиш.

— Пенсакола, сега вече нищо не може да ме спре!

— Само още нещо, приятелю — рече Джефри. — Франк ми каза, че президентът искал лично да се срещне с теб. Очакват те големи почести.

— Защо? Че аз от години не съм гласувал. Освен това младият Камерън има не по-малка заслуга. Президентът с него да говори.

— Това не може да стане, Брандън. Агент Прайс остава в дълбоко прикритие. Не може да участва в каквито и да било довършителни операции.

— По дяволите, искам да си отида у дома. Островът ни сигурно е потънал в какви ли не карибски бурени.

— Доколкото разбрах, твоят Инженерен корпус се наема с отстраняването на проблема.

— Аз трябва да бъда там, да гледам какви ги вършат!

— Прати офицер Прайс. Той и подполковник Монтроуз могат да разчитат на известен отпуск.

— Та това е удар в гърба!

---

[1] Тихо! (ит.) — б. ред. ↑

[2] Какво? (ит.) — б. ред. ↑

[3] Господарю? Любов моя? (ит.) — б. ред. ↑

ЕПИЛОГ

Слънцето залязваше над острова със странното име Означение 26, на двайсет и четири морски мили от Тортола в Карибско море. Камерън и Лезли бяха се отпуснали в шезлонги край лагуната. Лезли говореше по клетъчен телефон със сателитна връзка.

— Не възразявам, миличък, стига да знам, че това е твоето желание. Не искам да си загубиш мястото в Кънектикът.

— Няма проблем, мамо — прозвуча гласът на момчето от Лондон. — Директорът познава училището на Роджър и е говорил с отговорника по кандидатурите. Мога да постъпя на разменни начала в средата на срока, тоест другия месец. Ще ми признаят годината, а всички, с които говорих и тук, и в Кънектикът, смятат, че това ще ми е от полза.

— Стига да положиш нужните усилия, Джейми. В тамошните училища е по-трудно, отколкото у дома.

— Роджър всичко ми обясни. Аз постъпвам в класа, който той е завършил, тъй че ще ми помага, ако стане много напечено.

— Нямах това предвид, момчето ми. Впрочем как се разбираш с Роджър и Анджела?

— Страхотно! Чудесно си прекарваме, макар че Колман се нанесе в къщата при нас. На моменти е много строг.

— Това е единствената утешителна новина.

— Трябва да затварям, мамо. Коули пак ще ни води на екскурзия. Според него, щом ще постъпвам в английско училище, а и понеже не говоря езика твърде добре, трябва да науча колкото се може повече за Обединеното кралство. Поздрави Кам от мен. Той е готин и аз го харесвам.

— Май трябва да попитам добре ли чух? За господин Прайс ли говориш?

— Стига, мамо, да не съм бебе.

— Глупчо си ти, както казват британците.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че и аз имам хормони?

— Джейми!

— Чао, мамо. Обичам те.

Линията прекъсна.

— Недорасло дръзко хлапе — измърмори Лезли, като натисна копчето, за да изключи своя телефон. — Поръча да те поздравя и ми заяви, че те харесвал.

— И аз го харесвам. А ти защо му се развика?

— Най-нахално ми заяви, че имал хормони.

— Той на колко е? Петнайсет? Повярвай ми, истината ти е казал. Освен това точно сега мира не му дават.

— Но аз съм му майка!

— Това причина ли е да крие истината от теб?

— Не, но към определени неща трябва да се подхожда с повече дискретност.

— Доколкото разбирам, остава в Лондон и тръгва на училище в Англия.

— Да, но Колман ще живее в къщата, докато не заминат.

— Добра идея.

— Страхотна.

— Ами ние? — попита Прайс, като се изправи и се пресегна за чашата си на масичката помежду им. — Досега и двамата отбягвахме въпроса, нали?

— Наложително ли е нещо да се промени? На мен така ми е добре, на теб също.

— Искам нещо повече, стига да мога да го имам, Лезли. Винаги съм усещал, че в живота ми има незапълнена празнина. Разбрах какво ми липсва. Не искам повече да бъда сам, искам да живея с жената, която много обичам.

— Агент Прайс, нима вие ми правите предложение?

— Правилно сте разбрали, подполковник Монтроуз.

— Трогната съм, Кам, наистина. — Лезли взе ръката му в своята и нежно я стисна. — И все пак може би забравяш нещо важно, аз пътувам с немалък багаж. На редовна служба съм при военните и те могат да ме пратят където и когато си поискат. Не съм още готова да се откажа от кариерата си, твърде дълго работих и учих, а и твърде трудно постигнах мястото, което имам. Аз имам и син. А той може да се окаже отговорност, която не си готов да поемеш.

— Защо не? Момчето е чудесно, мисля си... какво ти мислене, Джейми доказва какви заложи крие! Нали каза, че ме харесва, аз също го харесвам, тъй че това е добро начало.

— Ами армията?

— Аз съм офицер от разузнаването и ако Франк Шийлдс реши да ме изпрати в Монголия, аз ще трябва да замина. Само си представи колко прекрасно ще бъде, когато ще сме заедно... Виж, Лезли, като знаем откъде сме тръгнали, ясно е, че никой от нас не би се задоволил с някоя скучна професия. Самолетите прелитат от Токио до Ню Йорк през полюса за тринайсет часа, от Пекин за седемнайсет. Търговците пътуват, жени на отговорни постове също; актьори, актриси и фотомодели почти не се спират. Въпрос на личен избор и нагласа. Мисля, че ще се справим.

— Много си убедителен, скъпи.

— Резултат в полза на дамата — въодушеви се Прайс. — Скофийлд често ме е съветвал, ако някоя е склонна да ме нарича „скъпи“, нея да задържа.

— Колко мило от негова страна... Аргументите ти наистина са убедителни, а аз вече губя преценка за реалността.

— Напредвам ли?

— Да, струва ми се.

Внезапно някъде отвисоко долетя пресекливият грохот на приближаващ се хеликоптер. Оглушителният рев бе знак, че се кани да кацне. Двамата вдигнаха очи и през палмите проследиха как леката машина прави няколко кръга, за да кацне на плажа. Хванати за ръце, Кам и Лезли се изправиха и затичаха към пясъчната площадка. С невероятни за размерите му плавни движения хеликоптерът докосна пясъка, листатите дървета сякаш се засуехиха, смутени от внезапното нашествие.

Вратата се отвори и пръв се показа Скофийлд, обърна се и подаде ръка на Антония да нагази в плитката вода. Додето стъпят на сухия пясък, перката спря да се върти. Развълнувани, двете жени нежно се прегърнаха.

— Антония, тук е истински рай! — възкликна Лезли. — Не се учудвам, че толкова обичате това островче.

— Хубаво местенце наистина. А момчетата от Инженерния корпус са свършили чудесна работа. Палмите са идеално подрязани.

— Усъвършенстваха и генератора — рече Прайс.

— Кой ги е молил? — сопна се Скофийлд. — И преди си работеше добре.

— Нарездането, струва ми се, е дошло от Белия дом — отвърна Камерън. — Мощността му е утроена, а командващият майор поръча да ти предам, че това е подарък от цялата нация в знак на благодарност.

— Президентът нищо не каза, а прекарах с това хлапе повече от час.

— Хлапе ли? — смръщи се Антония. — Прекаляваш, Брей...

— Не съм казал, че не го харесвам. Всъщност той е един много умен млад човек, много съвестен. А и щедър. Обясних му, че пенсията едва покрива разходите ми, тъй като славата ми ме е принудила да живея инкогнито във от страната. И той пред очите ми се обади в Управлението и ги накара да я удвоят.

— Това е вторият президент, когото успяваш да преметнеш! — не се стърпя Прайс. — Нали не си забравил, чел съм пълния вариант на досието ти!

— Нищо не си спомням, младежо. Това е едно от преимуществата на възрастта... Не ме разбирайте погрешно, но пилотите си имат точен график, който включва и вас. Бихме се радвали да поостанете, но се боя, че е невъзможно. Събирайте си нещата и се качвайте. Имате десетина минути.

Скофийлд и Антония се настаниха в шезлонгите.

— Как се чувстваш, любов моя?

— Най-сетне у дома, скъпи. Не мога да искам нищо повече.

— Да се намира нещо за хапване?

— Нов огромен хладилник с достатъчно храна за цяла година.

— Е, не е трябвало да се престарават.

— Напротив, скъпи, скъпи мой. Няма друг като теб.

— Ей, тая нощ ще бъдем отново само двамата... Схващаш ли мисълта ми?

— На нашата възраст?... О, да, наистина ще бъде страхотно.

В хеликоптера, на път към Пуерто Рико, откъдето агент Прайс и подполковник Монтроуз щяха да отлетят за Вашингтон, Камерън подхвана недовършения разговор.

— Прекъснаха ни — рече той. — Имаш ли отговор на въпроса ми?

— Имаш предвид онова тъй сериозно предложение?

— Определено.

— Да, имам отговор. Кратък е, но идва от сърцето ми. Като минат години, смяташ ли, че ще заприличаш на Брандън Скофийлд, известен като Беоулф Агът?

— Възможно е. Бездруго има много общо помежду ни.

— И все още ще обичаш Антония?

— Ти си моята Антония... моя Лезли.

— Отговорът ми е „да“, скъпи. Хиляди пъти „да“. За нищо на света не бих се отказала от такова щастие.

Източник: <http://e-bookbg.com>

Издание:

ГОРЕЩАТА КОНСПИРАЦИЯ. 1998. Изд. Прозорец, София.
Серия Трилър. Роман. Превод: [от англ.] Здравка СЛАВЯНОВА.
Формат: 20 см. Страници: 478. Цена:: 5500 лв. ISBN: 954-733-004-7

редактор: Йоана Томова

художник: Буян Филчев

коректор: Валери Калонкин

компютърен дизайн: Силвия Янева

Печат: „Балкан прес“ ЕАД

Robert Ludlum. THE MATARESE COUNTDOWN
Bantam Books

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.